Larry Niven

INGINERII LUMII INELARE

Cartea a doua din seria Lumea Inelară

Larry Niven

Inginerii Lumii Inelare

THE RINGWORLD ENGINEERS

Traducere: Mihai Bădescu

Ediţia: Teora, 1997

Versiunea 3.0 standard RIF1

Dedicaţie

Lumea Inelară a împlinit zece ani; cu toate acestea, nu contenesc să-mi sosească scrisori despre ea. Oamenii au comentat, direct sau indirect, presupunerile mele, precum şi implicaţiile matematice, ecologice sau filosofice, ca şi cum Lumea Inelară ar fi fost un proiect inginerесc propus, iar ei ar fi fost plătiţi să-l transpună în viaţă.

Cineva din Washington, D.C. mi-a trimis corecturile sale la prima ediţie a *Lumii Inelare*, cu titlul „The Niven-McArthur Papers, voi. I” (Analele Niven-McArthur, vol. 1). Mărturisesc, mi-au fost de un enorm ajutor. (Oricum, dacă aveţi prima ediţie din *Lumea Inelară*, cea cu greşeli în ea, trebuie să ştiţi că valorează acum o avere.)

Elevii unui liceu din Florida au determinat necesarul pentru sistemul de irigaţie.

De la un profesor din Cambridge mi-a sosit o estimare a rezistenţei minime la rupere a *scrith*-ului.

Freeman Dyson (Freeman Dyson!) crede din toată inima în Lumea Inelară (!) dar nu înţelege de ce Inginerii nu ar fi construit în schimb unele mai mici. Acestea însă n-ar fi fost mai sigure. Sper ca răspunsul pe care-l dau în carte să fie pe de-a-ntregul satisfăcător.

Desigur, nu sunt substanţe petrochimice pe Lumea Inelară. Frank Gasperik a subliniat că orice civilizaţie de nivelul nostru trebuie să se bazeze pe alcool. Oamenii-Maşină ar putea utiliza resturile vegetale şi în alte scopuri, până la includerea lor într-o industrie a maselor plastice.

În timpul unei conferinţe pe care am ţinut-o la Boston, cineva din sală a subliniat că, din punct de vedere matematic, Lumea Inelară ar putea fi tratată ca un pod

suspendat, fără puncte de sprijin. Simplu în concept, greu de construit.

Din toate părţile au sosit păreri vizând necesitatea folosirii jeturilor de orientare. (În timpul Convenţiei Mondiale de Science Fiction din 1971, studenţii de la MIT cântau pe holurile hotelului: LUMEA INELARĂ ESTE INSTABILĂ!) Dar Ctein şi Dan Alderson, lucrând independent, au avut nevoie de mai mulţi ani pentru a cuantifica această instabilitate. Mai mult, Ctein a calculat şi datele necesare *mutării* Lumii Inelare.

Dan Alderson a fost suficient de amabil încât să-mi calculeze parametrii sistemului de apărare antimeteoritic al Lumii Inelare… acest lucru fiind, în realitate, *singura* informaţie pe care am solicitat-o eu.

Mă adresez vouă, celor care aţi depus atâtea eforturi şi aţi scris toate aceste scrisori: vă previn că lucrarea de faţă n-ar fi existat fără ajutorul vostru nesolicitat. Nu avusesem nici cea mai mică intenţie de a scrie o continuare la *Lumea Inelară*. Vouă vă dedic această carte.

PARTEA ÎNTÂI

1.
Cablat

Când intraseră cei doi bărbaţi, Louis Wu era cablat.

Stătea în poziţia lotus deschis, pe luxuriantul covor galben din iarbă de interior şi afişa un zâmbet fericit şi visător. Apartamentul era mic, compus doar dintr-o singură cameră mare, astfel încât putea vedea ambele uşi. Pierdut însă în beatitudinea pe care numai un cablat o cunoaşte, nu-i văzuse sosind. Apăruseră brusc: doi tineri blonzi, de peste doi metri înălţime, care acum îl studiau cu un fel de compasiune. Unul dintre ei mormăi ceva şi lăsă să-i cadă la loc în buzunar un obiect de forma unei arme. În timp ce se apropiau, Louis Wu apucă să se ridice în picioare.

Nu-i păcălise doar zâmbetul lui fericit, ci şi droudul cât pumnul ce ieşea din ceafa lui, ca un cancer din plastic negru. Mai avuseseră de-a face cu astfel de drogaţi şi ştiau la ce să se aştepte. Ani întregi nu aveau alt gând decât să-şi vâre curent în centrul plăcerii din creier. Ajungeau să moară de foame din pricină că nu mai aveau grijă de ei înşişi. Cel de faţă era cu aproape o jumătate de metru mai scund decât ei.

În timp ce se aplecară să-l prindă, Louis fandă lateral pentru balans şi lovi de trei ori la rând. Numai după ce unul dintre invadatori rămase fără suflu, ghemuit pe podea, celălalt găsi de cuviinţă să se retragă.

Louis îl urmări.

Pe tânăr aproape că-l paralizase zâmbetul absent cu care Louis avea să-l ucidă. Apucase arma din buzunar prea târziu. Cu o lovitură, Louis i-o zbură din mână. Apoi, un pumn masiv se abătu asupra rotulei (gigantul rămase nemişcat), asupra vintrelor şi inimii (gigantul se aplecă în

faţă cu un geamăt ascuţit), asupra gâtului (geamătul încetă brusc).

Celălalt tânăr se ridicase în mâini şi genunchi, respirând anevoie. Louis îl lovi la carotidă de două ori.

Invadatorii zăceau nemişcaţi în luxurianta iarbă galbenă.

Louis Wu se întoarse să încuie uşa. Zâmbetul extaziat nu-i părăsi nicio clipă chipul, chiar şi atunci când descoperi că uşa era încuiată şi dispozitivul de alarmă anclanşat. Verifică şi uşa de la balcon; se dovedi zăvorâtă şi cu dispozitivul de alarmă în funcţiune.

Cum naiba reuşiseră să intre?

Uluit, se aşeză în poziţia lotus, în locul unde se găsea, şi nu mai mişcă din nou, aproape o oră.

În cele din urmă, se auzi un clinchet şi droudul fu întrerupt.

* * *

Această patimă era cel mai tânăr păcat al omenirii. În anumite momente ale istoriei lor, multe culturi din spaţiul uman consideraseră obiceiul respectiv drept cel mai mare flagel. El îi sustrăgea pe împătimiţi de la o muncă utilă, pentru a-i lăsa să moară încet datorită autoneglijenţei.

Timpurile însă se schimbaseră. Câteva generaţii mai târziu, aceleaşi culturi considerau acelaşi viciu ca pe ceva aproape nevinovat, ce nu se putea compara cu cele vechi precum alcoolismul, drogurile sau jocurile de noroc. Cei care ar fi fost oricum corupţi de droguri, se puteau considera fericiţi dacă apelau la curent. Mureau mai târziu şi nu manifestau tendinţa de a avea copii.

Costa foarte puţin. Un negustor de extaz ar fi putut creşte preţul operaţiei, dar pentru ce? Oricum împătimitul nu se putea cupla până ce nu i se implantau conductori în centrul plăcerii din creier. Odată implantul făcut, negustorul nu mai avea nicio putere asupra lui, pentru că împătimitul îşi procura plăcerea cu ajutorul curentului casnic.

Extazul era în stare pură, fără reziduuri sau mahmureală.

Pe vremea lui Louis Wu, cei care puteau fi subjugaţi de curent sau de alte mijloace de autodistrugere se născuseră din rasa umană în urmă cu opt sute de ani.

Acum, existau deja dispozitive ce puteau activa de la distanţă centrul plăcerii victimelor. Deşi taspurile erau declarate ilegale pe majoritatea lumilor şi construirea lor era foarte costisitoare, se utilizau totuşi. (Iată un pribeag zdrenţăros, pe chipul căruia furia şi mizeria sunt adânc întipărite. Din spatele unui copac îl poţi schimba complet. Clic! Chipul i se luminează. Într-o clipă, a uitat de toate necazurile lui...) În general, ele nu distrugeau vieţile şi majoritatea oamenilor le suportau.

* * *

Releul de timp ţârâi scurt şi întrerupse droudul.

Pentru o clipă, Louis Wu păru că se prăbuşeşte pe dinăuntru. Îşi întinse încet mâna peste scalpul neted până la baza codiţei de păr negru şi extrase droudul din soclul de pe ceafă. Îl ţinu pentru o clipă în mână, contemplându-l, apoi, ca de obicei, îl aruncă într-un sertar şi-l încuie. Respectivul sertar dispăru instantaneu. Pupitrul, ce părea o antichitate din lemn masiv, era construit din foiţe metalice, având nenumărate despărţituri pentru compartimente secrete.

Fusese mereu tentat să reseteze releul. O făcuse adeseori în primii ani de practicare a viciului. Neglijenţa îl transformase într-o marionetă zdrenţăroasă şi scheletică, ce arăta în permanenţă murdară. În cele din urmă, adunase ceea ce mai rămăsese din vechea lui demnitate şi construise un releu care-i oferea pauze de douăzeci de minute. Setarea actuală îi oferea cincisprezece ore de curent şi douăsprezece de pauză pentru somn şi ceea ce se putea numi întreţinere.

Cadavrele erau încă acolo şi Louis nu avea nicio idee ce să facă cu ele. Dacă ar fi anunţat imediat poliţia şi ar fi atras atenţia acesteia... ce le mai putea spune însă acum, după aproape o oră şi jumătate? Că zăcuse inconştient? Cu siguranţă i-ar fi scanat craniul, în căutarea fracturilor!

Ştia ce i se-ntâmplă. În depresia neagră ce urma întotdeauna după deconectare, pur şi simplu nu putea să ia nicio decizie. Îşi urma doar rutina de întreţinere, aidoma unui robot. Chiar şi mesele şi le preprogramase.

Bău un pahar plin cu apă, activă bucătăria, intră în baie. Îi trebuiră apoi aproape zece minute de exerciţii dure pentru a combate depresia prin oboseală. Evitase să se mai uite la cadavrele înţepenite. După terminarea exerciţiilor, masa era gata. Mâncă fără plăcere… amintindu-şi că pe vremuri mânca, făcea exerciţii şi orice altceva cu droudul cuplat pe ceafă, reglat la o zecime din intensitatea normală. O vreme, trăise cu o femeie, şi ea împătimită de curent. Făceau dragoste cuplaţi… se amuzau cu jocuri, născoceau şarade… până când ea îşi pierduse interesul pentru absolut orice în afara curentului. La vremea respectivă, Louis îşi recâştigase suficient din prudenţa sa înnăscută pentru a părăsi Pământul.

Se gândi apoi că i-ar fi fost mai uşor să plece şi din această lume decât să se descotorosească de două cadavre imense şi uşor observabile. Dar dacă era deja sub observaţie?

Nu păreau a fi agenţi ARM. Mari, puţin musculoşi şi prea puţin bronzaţi de un soare mai mult roşcat decât galben, erau cu siguranţă tipi de gravitaţie redusă, probabil Canyoniţi. Nu se luptaseră aşa cum o făceau cei din ARM… deşi reuşiseră să treacă de alarmă. Puteau fi însă angajaţi de cei de la ARM, şi în acest caz cineva îi aştepta.

Louis Wu dezactivă uşa balconului şi ieşi.

Canyon nu urma aceleaşi reguli ca şi celelalte planete.

Planeta nu era cu mult mai mare decât Marte. Până în urmă cu numai câteva sute de ani, atmosfera sa era suficient de densă pentru a suporta plante fotosensibile. Aerul conţinea oxigen, dar mult prea puţin pentru a fi respirat de oameni sau de Kzini. Viaţa indigenă era la nivelul lichenilor, iar animale nu apăruseră deloc.

Existau însă monopoli magnetici în haloul cometar din jurul soarelui galben-portocaliu şi minerale radioactive chiar în subsolul planetei. Imperiul Kzinti înglobase planeta şi o

populase, cu ajutorul domurilor şi al compresoarelor. O numiseră Warhead[1], din pricină că se învecina cu lumile Pierin, încă necucerite.

O mie de ani mai târziu, Imperiul Kzinti, în plină expansiune, ajunsese la spaţiul uman.

Războaiele Om-Kzin se terminaseră demult, de pe vremea când se născuse Louis Wu. Oamenii le câştigaseră pe toate. Kzinii avuseseră dintotdeauna tendinţa de a ataca înainte de a fi pe deplin pregătiţi. Civilizaţia pe Canyon era, aşadar, o moştenire a celui de-al Treilea Război Om-Kzin, când lumea umană Wunderland îşi dezvoltase gustul pentru arme ezoterice.

„*Negociatorul*” de pe Wunderland fusese utilizat o singură dată. Era, de fapt, o versiune gigantică a unei obişnuite unelte miniere; un dezintegrator al cărui flux anihila sarcina electronului. Acolo unde cădea raza dezintegratorului, materia devenea brusc şi violent pozitivă, autodezintegrându-se într-o ceaţă de particule monoatomice.

Wunderland construise şi transportase pe sistemul Warhead un imens dezintegrator al cărui flux paralel anihila şi sarcina protonului.

Cele două fascicule de unde loviseră suprafaţa planetei Canyon la aproape cincizeci de kilometri depărtare unul de altul. Roca împreună cu fabricile şi locuinţele Kzinti se risipiseră ca un praf şi un perete de lumină solidă unise cele două puncte. Arma săpase aproape douăzeci de kilometri în scoarţa planetei, dezvelind-o până la magmă, pe o regiune mai întinsă decât Golful California de pe Pământ, regiune care se deplasa de la est spre vest odată cu rotaţia planetei. Complexul industrial dispăruse cu desăvârşire. Cele câteva domuri protejate de câmpurile de stază fuseseră înghiţite de magma ce se revărsa din centrul marelui canion şi se solidifica pe margini.

Rezultatul final fusese o mare înconjurată de ţărmuri prăpăstioase, de mai mulţi kilometri înălţime, înconjurând la rândul ei o insulă îngustă.

[1] Warhead – focos sau încărcătură explozibilă. (n. trad.)

Alte lumi umane se puteau îndoi că „*Negociatorul*” de pe Wunderland ar fi pus capăt războiului. În mod normal, Patriarhia Kzinti nu s-ar fi îngrozit de adâncimea râpelor. Wunderlandezii însă nu aveau asemenea dubii.

Astfel, Warhead fusese anexată după cel de-al Treilea Război Om-Kzin şi devenise Canyon. Desigur, viaţa de pe planetă suferise din pricina gigatonelor de praf ce căzuseră pe suprafaţa sa şi datorită pierderii apei, care se precipitase şi formase marea din canion. În schimb, în interiorul aceluiaşi canion, presiunea aerului devenise suficient de confortabilă pentru a permite apariţia unei oaze de civilizaţie.

Apartamentul lui Louis Wu se găsea la etajul al doisprezecelea, pe latura de nord a canionului. Când trecuse de uşa balconului, noaptea acoperea baza acestuia, dar latura lui sudică strălucea încă în lumina zilei. Grădini suspendate din licheni nativi acopereau ţărmurile. Vechile elevatoare păreau aţe argintii suspendate la kilometri înălţime de stânca retezată. Cabinele de transfer le transformaseră în obiecte desuete, dar turiştii încă le utilizau datorită priveliştii oferite.

Balcoanele se ridicau peste centura parcurilor ce coborau spre centrul insulei. Vegetaţia avea un aspect ciudat, amintind de un parc de vânătoare Kzinti: pete roz şi portocalii amestecate cu biosfera terestră, de import. De altfel, formele de viaţă Kzinti erau un aspect comun pe tot cuprinsul canionului.

Turiştii Kzini erau aproape la fel de numeroşi ca şi cei umani. Masculii semănau cu nişte pisici mari, portocalii, deplasându-se pe labele din spate… sau aproape. Urechile lor străluceau ca nişte umbrele de soare chinezeşti, cozile roz erau lipsite de păr, iar picioarele drepte şi mâinile robuste trădau faptul că erau fabricanţi de unelte. Aveau aproape doi metri şi jumătate înălţime şi, deşi evitau cu scrupulozitate turiştii umani, îşi scoteau ghearele deasupra degetelor negre dacă vreunul dintre aceştia trecea prea aproape. Poate din reflex.

Odată, Louis se întrebase ce impuls îi adusese înapoi pe o lume care odinioară le aparţinuse. Poate că unii aveau strămoşi aici, congelaţi dar în viaţă, în domurile îngropate sub lava insulei. Într-o zi, trebuia să cerceteze…

Erau atât de multe lucruri pe care nu le făcuse aici, pe Canyon, din cauza sârmei care-l chema tot timpul. Oamenii şi Kzinii urcaseră acele stânci prăpăstioase doar pentru plăcerea sportului în gravitaţie redusă.

Ei bine, acum avea o ultimă şansă să încerce. Era una dintre cele trei ieşiri posibile. A doua o constituiau elevatoarele, iar cea de-a treia – o cabină de transfer până la Grădinile Lichenilor, pe care nu le văzuse niciodată.

Apoi, pentru restul călătoriei, ar fi avut nevoie de un costum presurizat, suficient de uşor să încapă într-o geantă mai mare.

Pe suprafaţa planetei existau numeroase mine; de asemenea, se manifesta o preocupare de prezervare cu orice preţ a diverselor varietăţi de licheni nativi. Restul peisajului amintea foarte bine de cel lunar. Cu precauţiile de rigoare, un om ar fi putut ateriza nedetectat cu o astronavă şi ar fi putut s-o ascundă cu uşurinţă, pentru că numai o cercetare cu radare puternice ar fi descoperit-o. Un om precaut o făcuse deja. De nouăsprezece ani, nava lui Louis Wu aştepta ascunsă într-o peşteră, pe versantul nordic al unui munte de minereuri sărace. O groapă umbrită în permanenţă, de pe suprafaţa lipsită de aer a planetei Canyon.

Cabinele de transfer, elevatoarele sau căţărarea pe stânci. Dacă Louis Wu ar fi ajuns până la suprafaţă, s-ar fi simţit în largul lui. Dar cei de la ARM puteau supraveghea toate ieşirile.

Era un joc paranoid pe care-l juca cu el însuşi. Cum ar fi putut să-l găsească poliţia terestră? Îşi schimbase figura, tunsoarea şi felul de viaţă. Renunţase la toate lucrurile care odinioară îi plăceau la nebunie. Utilizase un pat în locul discurilor de dormit, evitase brânza ca şi cum ar fi fost lapte stricat, iar apartamentul şi-l mobilase cu articole

retractabile. Singurele haine pe care le avea erau din fibre naturale scumpe, fără niciun fel de efecte optice.

Părăsise Pământul în postura unui drogat emaciat de visele electrice. De atunci, îşi impusese o dietă raţională, se torturase cu exerciţii şi cu un curs săptămânal de arte marţiale (considerate ilegale – în orice caz, ar fi fost înregistrat de poliţia locală, dacă l-ar fi descoperit, dar nu sub numele lui adevărat). Ajunsese să întruchipeze în mod satisfăcător o sănătate înfloritoare şi o musculatură puternică, pe care tânărul Louis Wu nu se străduise niciodată să le cultive. Cum ar mai fi putut să-l recunoască cineva de la ARM?

Dar, mai ales, *cum reuşiseră să intre*? Niciun spărgător obişnuit n-ar fi putut să treacă de sistemul său de alarmă.

Zăceau morţi în iarba apartamentului şi foarte curând mirosul cadavrelor avea să sufoce sistemul de condiţionare a aerului. Se simţea acum un pic ruşinat, deoarece se purtase ca un ucigaş cu sânge rece. Dar îi invadaseră teritoriul şi nu era vinovat că îl găsiseră cablat. Chiar şi durerea este un condiment care se adaugă plăcerii, iar aceasta – asemeni plăcerii umane de a ucide un hoţ prins asupra faptului – este puternic intensificată. Ştiuseră cine era, şi numai acest fapt era de natură să-l pună în gardă, făcându-l totodată să-l considere şi un afront personal.

Turiştii Kzinti şi umani ce se amestecau acolo jos, pe stradă, cu indigenii, păreau suficient de inocenţi, şi probabil că aşa şi erau. Dacă cineva de la ARM l-ar fi privit acum, cu siguranţă ar fi folosit un binoclu, urmărindu-l de la una dintre ferestrele oarbe ale imobilelor. Niciunul dintre turişti nu privea în sus… dar ochii lui Louis Wu se opriseră asupra unui Kzin.

Doi metri şi jumătate înalt, un metru lat, blană portocalie groasă şi pătată cu gri pe alocuri: un Kzin ca toţi ceilalţi. Ceea ce-i atrăsese atenţia lui Louis era felul în care-i crescuse blana. Smocuri inegale şi albicioase pe mai bine de jumătate din corpul extraterestrului, ca şi cum pielea de dedesubt ar fi fost toată numai cicatrice. Două pete negre

marcau orbitele, dar ochii Kzinului nu priveau peisajul, ci scrutau figurile trecătorilor umani.

Louis abia îşi reprimă impulsul de a rămâne cu gura căscată de uimire. Se răsuci şi intră înapoi în cameră, fără să dea impresia că se grăbeşte. Încuie uşa balconului şi anclanşă din nou alarma, apoi scoase pe masă droudul din ascunzătoare. Mâinile îi tremurau.

Pentru prima oară în douăzeci de ani, îl văzuse pe Interlocutor. Fostul ambasador în spaţiul uman, alături de care Louis Wu, un Păpuşar Pierson şi o ciudată fată umană exploraseră o minusculă porţiune dintr-o enormă structură numită Lumea Inelară, şi care îşi dobândise numele întreg de la Patriarhul Kzinti pentru comoara cu care se întorsese. Acum ai fi putut să mori, dacă i te-ai fi adresat cu denumirea unei profesiuni, totuşi *care* îi era numele adevărat? Ceva ce începea cu un râgâit, ceva de genul germanului *ch* sau ca răgetul de avertizare al unui leu: *Chmeee*, ăsta era. Dar ce căuta aici? Căpătând un nume adevărat, un teritoriu şi un harem, Chmeee n-ar fi avut niciun motiv să mai părăsească planeta Kzin vreodată. Pretenţia de a se fi deghizat în turist pe o lume anexată de oameni era ridicolă.

Să fi ştiut că Louis Wu era în canion?

Acum trebuia să plece neapărat. Să urce pereţii canionului şi să ajungă la navă.

Era motivul pentru care Louis Wu umbla la reglajul droudului, îngustându-şi ochii în timp ce acţiona cu instrumente delicate asupra unor comenzi minuscule. Mâinile continuau să-i tremure enervant.

… Droudul trebuia reglat oricum, de vreme ce urma să abandoneze ziua de 27 de ore de pe Canyon. Ştia unde să fugă. Tot o lume din spaţiul uman, dar cu o suprafaţă lunară mult mai întinsă. Putea ateriza nedetectat în vacuumul de la West End din Jinx… setarea droudului acum… apoi câteva ore cablat, să se relaxeze. Totul avea sens. Îşi îngădui două ore.

Trecuseră aproape două ore, când sosi şi cel de-al treilea invadator. Prins de plăcerea sârmei, Louis nu s-ar fi

deranjat. Chiar socotise prezenţa invadatorului un soi de destindere.

Creatura stătea bine înfiptă pe trei picioare, unul posterior şi două anterioare, depărtate. Între umeri, se contura o protuberanţă groasă şi rotundă: craniul acoperit de o coamă aurie, ondulată în inele, în care scânteiau bijuterii. Două gâturi lungi şi sinuoase se ridicau de o parte şi de alta a craniului, pentru a se termina cu două capete turtite. Acele guri cu buze întredeschise serviseră Păpuşarilor drept mâini de-a lungul întregii lor istorii. Într-una dintre ele noul invadator ţinea un paralizator de provenienţă umană, iar limba lungă şi bifurcată era încolăcită peşte trăgaci.

Louis Wu nu mai văzuse un Păpuşar Pierson de douăzeci şi doi de ani. Îl găsea destul de drăguţ.

Şi apăruse de nicăieri. De data asta, Louis îl văzuse cum se materializase în mijlocul covorului său de iarbă galbenă. Se îngrijorase degeaba; ARM-ul nu putea fi implicat în asta. Problema hoţilor de pe Canyon se explica de la sine.

„Discuri de păşit!”, strigă Louis fericit. Se aruncă asupra străinului cu gândul că Păpuşarii erau laşi…

Paralizatorul străluci oranj. Louis Wu se lungi pe carpetă cu toţi muşchii blocaţi. Inima îi bătea puternic, iar prin faţa ochilor îi defilau pete negre.

Păpuşarul ocoli delicat cele două cadavre. Îl privea din două direcţii; apoi, ochii se apropiară de el. Două perechi de dinţi-ventuză îi prinseră ferm încheieturile, dar fără să-l rănească. Păpuşarul îl târî de-a-ndărătelea pe covor, apoi îi dădu drumul.

Apartamentul dispăru.

Nu se putea spune că Louis Wu era speriat. Nu simţea o asemenea senzaţie neplăcută. Calm (bucuria uniformă din sârmă îi permitea un nivel de abstractizare imposibil de atins de muritorii de rând), înregistra, pur şi simplu, imaginea lumii ce i se oferea.

Văzuse felul în care funcţiona sistemul discurilor de păşit, pe lumea de origine a Păpuşarilor Pierson. Era un

sistem deschis de teleportare, cu mult superior sistemului închis al cabinelor de transfer utilizate pe lumile oamenilor.

Aparent, un Păpuşar instalase discuri de păşit în apartamentul lui Louis; trimisese doi canyonişti care să-l aducă, iar când aceştia dăduseră greş, venise în persoană. Însemna că avea nevoie disperată de el.

Raţionamentul era de două ori liniştitor. Mai întâi că ARM-ul nu avea niciun amestec, apoi, Păpuşarii erau păstrătorii unei tradiţii de un milion de ani a filozofiei laşităţii iluminate. Cu siguranţă, nu-i dorea moartea; ar fi putut s-o obţină mai ieftin şi cu mai puţin risc. I-ar fi fost uşor să-l sperie.

Zăcea în continuare pe o porţiune de iarbă galbenă şi făcea speculaţii. Ar fi trebuit să se afle pe un disc de păşit. În jurul său, zărea o imensă blană portocalie, sau... mai degrabă un Kzin prăbuşit, cu ochii deschişi, adormit, paralizat sau mort – în fapt, era chiar Interlocutorul. Louis se bucură să-l vadă.

Se găseau într-o astronavă, o carcasă Produs General. Dincolo de pereţii transparenţi, lumina strălucitoare a soarelui scotea în evidenţă un peisaj lunar extrem de accidentat. Petele verzui-violacee de licheni îi dovedeau că era vorba tot de Canyon.

Oricum, nu era îngrijorat.

Păpuşarul îi eliberase încheieturile. În coama lui străluceau ornamente; nu bijuterii naturale, ci mai degrabă ceva asemănător opalelor negre. Unul dintre capetele sale turtite şi fără creier tocmai îi decupla droudul de craniu. Apoi, Păpuşarul păşi pe o platformă dreptunghiulară şi dispăru cu droud cu tot.

2.
Recrutarea

Ochii Kzinului îl priveau de o bună bucată de vreme. Acum, uriaşa felină paralizată încercă să-şi dreagă vocea şi cârâi:

— Loo-ii Woo…

— Uh! răsuflă uşurat Louis. Se gândise cum să se omoare, dar nu găsise nicio cale. Abia dacă-şi putea mişca degetele.

— Louis, …şti cablat?

— Ungle, răspunse bărbatul, în dorinţa de a câştiga timp.

Reuşi. Kzinul renunţă să mai facă vreun efort. Deşi singura lui preocupare era droudul lipsă, Louis urmă un vechi reflex. Privi în jurul său pentru a estima cât de gravă este situaţia.

Hexagonul cu iarbă de interior de sub el marca receptorul discului de păşit. Cercul negru de dincolo de el era, cu siguranţă, transmiţătorul. În rest, atât podeaua, cât şi pereţii erau transparenţi.

Hiperpropulsorul se întindea sub podea, aproape pe toată lungimea astronavei. Louis trebuia să recunoască maşinile după principiile primare. Evident, nu erau de fabricaţie umană; aveau aspectul semilichid al majorităţii construcţiilor Păpuşarilor. Deci, astronava avea capacitatea vitezelor superluminice. Părea să fie destinată unei călătorii îndelungate.

Prin peretele din spate putea privi într-o cală prevăzută cu o deschidere curbă, în cadrul căreia se zărea un con asimetric, înalt de zece metri şi cam de două ori mai lung. Vârful era un fel de turelă cu locaşuri pentru armament

şi/sau instrumente de cercetare. Sub turelă se găsea o fereastră curbă, iar mai jos de ea – o uşă care, odată deschisă, putea servi şi ca rampă de coborâre.

Era un lander, un vehicul de explorare. Construit de oameni – gândi Louis – la comandă, întrucât nu avea deloc aspectul acela semifluid. Dincolo de lander, mai zări un perete argintiu, probabil un rezervor de combustibil.

Nu vedea însă nicio uşă în propriul său compartiment.

Cu un efort deosebit, Louis îşi întoarse capul. Privirea i se îndrepta acum spre puntea de comandă a navei. O imensă secţiune din astronavă avea pereţii coloraţi într-un verde-opac; reuşea să zărească peste ei un perete curb de monitoare, butoane pe care erau gravate cifre, dar şi manete potrivite pentru gurile Păpuşarilor. Scaunul pilotului era, de fapt, o şa capitonată cu atenuatoare de şoc şi locaşuri potrivite pentru coapsele şi umerii unui Păpuşar Pierson. Peretele din faţă nu avea nici el uşă.

Spre dreapta, ce-i drept, celula era destul de lungă. Remarcă o cabină de duşuri, o pereche de discuri de dormit şi o întindere considerabilă de blănuri bogate, acoperind ceea ce părea să fie patul de apă al unui Kzin. Între ele, Louis identifică, într-o structură masivă, un replicator de alimente şi de medicamente de fabricaţie Wunderland. Dincolo de paturi, se ridicau mai mulţi pereţi verzui, dar fără nicio deschizătură. Se aflau într-o cutie fără nicio ieşire.

Astronava era construită de Păpuşari: carcasă Produs General nr. 3, un cilindru turtit pe burtă şi rotunjit la capete. Imperiul comercial al păpuşarilor vânduse milioane de astfel de nave. Reclama lor pretindea că erau invulnerabile la orice pericol, cu excepţia gravitaţiei şi a luminii vizibile. Pe vremea când Louis Wu se năştea, rasa Păpuşarilor se hotărâse să părăsească spaţiul cunoscut al Galaxiei şi se îndreptase spre Norii lui Magellan. Acum, după aproape două sute de ani, carcase Produs General se întâlneau aproape peste tot. Unele îşi schimbaseră de zeci de ori proprietarul.

În urmă cu douăzeci şi trei de ani, astronava *Mincinosul*, construită de Păpuşari, se prăbuşise pe suprafaţa Lumii

Inelare la o viteză de o mie două sute de kilometri pe secundă. Un câmp de stază îi protejase pe Louis şi pe ceilalţi pasageri, iar carcasa nici măcar nu fusese zgâriată.

— Eşti un războinic Kzinti, nu-i aşa? spuse Louis, simţindu-şi buzele groase şi grele. Poţi să ieşi dintr-o carcasă Produs General?

— Nu, răspunse Interlocutorul. (*Nu* Interlocutorul, ci *Chmeee*!)

— Merita să te-ntreb. Dar, Chmeee, ce căutai tu pe Canyon?

— Am primit un mesaj. Louis Wu este în găleată pe Warhead, unde trăieşte cablat. Erau şi holograme, ca dovadă. Ştii cu ce semeni când eşti cablat? Cu o plantă marină care unduie la adierea curentului.

Louis simţea cum i se adună lacrimile la baza nasului.

— Tanj! Tanj, cu turmentarea mea! De ce ai venit?

— Am vrut să-ţi spun cât de mult te dispreţuiesc pentru asta.

— Cine ţi-a trimis mesajul?

— Nu ştiu. S-ar putea să fi fost Păpuşarii. Ne doreau pe amândoi. Dar, Louis, creierul tău este într-atât de ruinat încât să nu-ţi dai seama că Păpuşarii…

— Nu este Nessus, nu-i aşa? Ai remarcat felul în care îşi ţine coama? Ornamentarea părului trebuie să-i ia pe puţin o oră pe zi. Dacă l-aş fi văzut pe o lume a Păpuşarilor, aş fi crezut că are un rang foarte înalt.

— Ei, şi?

— Niciun Păpuşar sănătos la minte nu şi-ar risca viaţa într-o călătorie interstelară. Păpuşarii îşi poartă lumea cu ei, ca să nu mai amintesc de cele patru lumi agricole. Călătoresc vreme de sute de mii de ani cu viteze subluminice tocmai pentru că nu au încredere în astronave. Prin urmare, oricine ar fi, este nebun, aşa cum oamenii n-au mai văzut altul la fel. Nu ştiu la ce să mă aştept din partea lui. Dar uite că s-a întors.

Păpuşarul era pe puntea de comandă, pe un disc de păşit hexagonal, şi îi privea prin perete. Apoi, vorbi cu o plăcută voce feminină de contralto:

— Mă auziţi?

Chmeee se aruncă brusc spre perete, rămase o clipă în picioare, apoi căzu icnind în patru labe. Aproape imediat, începu să izbească cu putere în zid. Orice Păpuşar care ar fi fost martor al acestei scene ar fi leşinat pe loc, dar acesta continuă pe un ton la fel de calm:

— Expediţia noastră este aproape reunită. Ne mai lipseşte doar un membru din echipaj.

Louis descoperi că putea să se rostogolească şi o făcu imediat, apoi spuse:

— Ia-o de la capăt! Ne-ai băgat într-o cutie, aşa că nu mai trebuie să ne ascunzi nimic. Cine eşti?

— Puteţi să-mi alegeţi ce nume doriţi.

— *Ce* eşti şi ce vrei de la noi?

Păpuşarul ezită o clipă.

— Am fost „Ultimul” pe planeta mea, perechea unuia pe care-l ştiţi sub numele de Nessus. Acum nu mai sunt nici una, nici alta. Am nevoie de voi ca membri într-o nouă expediţie pe Lumea Inelară, pentru a-mi recâştiga statutul.

— N-o să te ajutăm, răspunse Chmeee.

— S-a întâmplat ceva cu Nessus? întrebă Louis.

— Mulţumesc pentru grijă. Nessus e sănătos la minte şi la trup. Şocul pe care l-a suferit pe Lumea Inelară a fost exact ceea ce i-a trebuit pentru a-şi reveni mental. Acum este acasă şi are grijă de cei doi copii ai noştri.

Ceea ce suferise Nessus, gândi Louis, ar fi şocat pe oricine. Băştinaşii de pe Lumea Inelară îi tăiaseră unul dintre capete. Dacă Louis şi Teela nu s-ar fi gândit să utilizeze un garou, ar fi sângerat până şi-ar fi dat duhul.

— Presupun că i-aţi transplantat un cap nou.

— Desigur.

— N-ai fi aici, interveni Chmeee, dacă n-ai fi nebun. Şi atunci, mă întreb de ce ar alege trilioanele de Păpuşari o minte bolnavă care să-i conducă?

— Eu nu mă consider nebun. – Piciorul din spate al Păpuşarului se îndoia neobosit. (Figurile lui, dacă ar fi arătat vreo expresie, exprimau o infinită idioţenie.) – Vă rog să nu vă mai referiţi la asta. Mi-am servit bine specia, la fel ca şi

cei patru predecesori ai mei, înainte ca facţiunea conservatoare să găsească puterea de a ne schimba. S-au înşelat, şi am să dovedesc asta. Ne vom duce pe Lumea Inelară şi vom găsi bogăţii mai presus de modesta lor înţelegere.

— Răpirea unui Kzin este, desigur, o greşeală, mârâi Chmeee, cu ghearele scoase la vedere.

Păpuşarul îi privea prin perete.

— N-ai fi venit. Nici Louis n-ar fi venit. Tu aveai acum un statut şi un nume. Louis îşi avea droudul. Al patrulea membru era prizonier. Agenţii mei m-au informat că a fost eliberată şi este în drum spre noi.

Louis surâse amar. În lipsa droudului, orice umor i se părea acum amar.

— Nu ai prea multă imaginaţie, nu-i aşa? Seamănă cu prima expediţie. Eu, Chmeee, un Păpuşar şi o femeie. Cine este femeia? O altă Teela Brown?

— Nu! Nessus a fost terorizat de Teela Brown, şi îi dau dreptate. Am furat-o pe Halrloprillalar din ghearele ARM-ului. Trebuia să avem ca ghid un băştinaş de pe Lumea Inelară. În ceea ce priveşte caracterul expediţiei noastre, de ce să renunţ la o strategie câştigătoare? Voi *aţi reuşit* să scăpaţi de pe Lumea Inelară.

— Toţi, în afară de Teela.

— A fost decizia ei.

— Dar am fost plătiţi pentru asta, interveni Kzinul. Am adus acasă o astronavă capabilă să străbată un an-lumină într-un minut şi jumătate, graţie căreia am obţinut numele şi statutul. Ce ne-ai putea oferi acum, comparabil cu aceasta?

— Multe. Poţi să te mişti acum, Chmeee?

Kzinul se ridică. Se părea că scăpase de aproape toate efectele paralizatorului. Louis îşi mai simţea încă extremităţile înţepenite.

— Cum vă simţiţi? Vă este greaţă, aveţi dureri?

— De ce eşti atât de grijuliu, mâncător de rădăcini? M-ai lăsat în nesimţire aproape o oră. În afara unei coordonări

anemice şi a faptului că-mi este foame, în rest totul este în regulă.

— Perfect. Aşadar, vom putea testa substanţa mai târziu. Foarte bine, Chmeee, o să ai şi acum parte de o răsplată. Ce zici de medicamentul care l-a menţinut pe Louis Wu tânăr şi puternic timp de două sute douăzeci şi trei de ani? Noi am dezvoltat un produs analog şi pentru Kzini. Vei putea oferi această formulă Patriarhiei Kzinti când ne vom încheia misiunea.

Chmeee părea un pic încurcat.

— O să întineresc? Mi-ai introdus deja mizeria aia?

— Da.

— Am fi putut s-o descoperim şi noi. Dar n-am avut nevoie de ea.

— Eu am nevoie de tine tânăr şi puternic. De altfel, Chmeee, nu există un pericol real în expediţia noastră. Nu intenţionez să cobor pe Lumea Inelară, ci numai pe un astroport de pe margine. Va trebui doar să-mi împărtăşeşti tot ce vei afla, ca de altfel şi Louis. În ceea ce priveşte recompensa imediată…

Pe discul de păşit apăruse droudul lui Louis Wu. Carcasa fusese deschisă şi sigilată la loc. Inima lui Louis tresări.

— Nu-l utiliza încă, spuse Chmeee, pe un ton de ordin.

— În regulă. Dar de când mă ţii sub observaţie?

— Acum cincisprezece ani, te-am găsit în canion. Agenţii mei acţionau deja pe Pământ încercând s-o elibereze pe Halrloprillalar. N-au avut succes. De aceea, am instalat discuri de păşit în apartamentul tău şi am aşteptat momentul potrivit. Acum, trebuie să înrolez ghidul nostru băştinaş.

Păpuşarul mai rosti ceva spre panoul de comandă şi dispăru dincolo de el.

— Nu utiliza droudul, spuse Chmeee.

— Cum spui tu.

Louis îi întoarse spatele. Era conştient de faptul că ar fi trebuit să fie nebun în cazul în care dorinţa sârmei l-ar fi determinat să atace un Kzin. Cel puţin, era şi un lucru bun în toate astea… şi se agăţă cu speranţă de acest gând.

Nu fusese în stare să facă nimic pentru Halrloprillalar.

Halrloprillalar avea deja o vârstă de mii de ani când se alăturase expediţiei lor, ce se străduia să găsească o cale de a părăsi Lumea Inelară. Băştinaşii, care trăiau sub staţia sa plutitoare de poliţie, o tratau ca pe o zeiţă. De altfel, întreaga echipă jucase acest joc – cu ajutorul lui Halrloprillalar, se dăduseră drept zei pe tot drumul de întoarcere la astronava avariată. Mai mult, ea şi Louis se iubiseră.

Băştinaşii Lumii Inelare – cele trei forme pe care echipa lor le întâlnise – se înrudeau cu oamenii, deşi nu erau umani pe deplin. Halrloprillalar era aproape lipsită de păr şi avea buzele nu mai proeminente decât cele ale unei maimuţe. Uneori, cei foarte în vârstă nu caută decât varietatea în relaţiile lor sentimentale, şi Louis se întrebase adesea dacă nu cumva acelaşi lucru i se întâmplase şi lui. Observase carenţe de caracter la Prill… dar, tanj, îşi avea şi el propria colecţie.

Se simţea îndatorat faţă de Halrloprillalar. Avuseseră nevoie de ajutorul ei, iar Nessus utilizase dispozitivul său special pentru a o atrage de partea lor. O condiţionase cu taspul, iar el îl lăsase s-o facă.

Se întorsese cu Louis în spaţiul cunoscut. Îl însoţise la birourile Naţiunilor Unite de la Berlin, dar nu se adaptase deloc. Dacă Ultimul reuşise să o găsească şi intenţiona să o ducă înapoi pe lumea ei natală era bine, întrucât ar fi reprezentat mai mult decât ar fi putut Louis să facă pentru ea.

— Cred că Păpuşarul minte, spuse Chmeee. Este mania grandorii. Cum ar putea permite Păpuşarii să fie conduşi de un sonat?

— Nu încearcă pe pielea lor. Nu riscă. Oricum, sunt în câştig. Pentru ei, are sens să-l aleagă pe cel mai inteligent dintre puţinii lor megalomani. Putem privi şi din altă perspectivă: există o serie de „Ultimi” având menirea de a învăţa restul populaţiei să ţină capetele plecate – nu aspiraţi la o putere mai mare, pentru că nu este sigură. Oricum ai lua-o, are logică.

— Crezi că ne-a spus adevărul?

— Nu ştiu. Şi chiar dacă n-ar face-o, ne are la mână.

— Te are pe tine! izbucni Kzinul. Te are la mână din cauza sârmei. De ce nu te simţi ruşinat de asta?

De fapt, Louis se simţea ruşinat, dar lupta ca acest lucru să nu-i afecteze judecata şi să-l arunce într-o disperare neagră. Nu avea scăpare din această cutie fizică: pereţii, podeaua şi plafonul făceau parte dintr-o carcasă Produs General. Erau însă elemente care…

— Dacă tot vrei să te preocupi şi de altceva în afară de evadare, gândeşte-te şi la faptul că vei întineri. În privinţa asta n-a minţit, n-ar fi avut niciun rost. Ce se va întâmpla când vei întineri?

— Un apetit mai mare. Mai puternic. O tendinţă mai accentuată de a lupta. Cred că ar trebui să te îngrijoreze toate acestea, Louis.

Pe măsură ce îmbătrânise, Chmeee câştigase în masivitate. Petele negre ca nişte ochelari din jurul ochilor, precum şi anumite porţiuni din blana portocalie încărunţiseră aproape complet. Muşchii proeminenţi mai puteau fi vizibili atunci când se mişca şi niciun Kzin tânăr, în toate minţile, n-ar fi îndrăznit să se lupte cu el. Dar ceea ce impresiona mai mult la el erau cicatricele. Blana şi pielea de pe mai mult de jumătate din suprafaţa corpului său fuseseră arse în cursul vizitei pe Lumea Inelară. Douăzeci şi trei de ani mai târziu, blana crescuse la loc, dar în smocuri răzleţe peste rănile cicatrizate.

— Elixirul vindecă şi cicatricele, spuse Louis Wu. Blana o să-ţi crească uniform, şi fără niciun fir alb.

— Foarte bine. O să fiu mai drăguţ. – Coada sa biciuia nervos aerul. – Am să-l ucid pe ierbivor. Cicatricele sunt ca şi memoriile. Nu trebuie să le îndepărtăm.

— Cum ai să dovedeşti că eşti Chmeee?

Coada îi încremeni, iar Kzinul îl privi dezorientat.

— Mă are la mână cu sârma. – Louis nu era prea sigur în privinţa acestei remarci, dar vorbea pentru un eventual microfon. Un Păpuşar nu putea ignora posibilitatea unei revolte. – Pe tine te are la mână cu haremul, proprietăţile,

privilegiile şi cu numele ce aparţine unui Chmeee care îmbătrâneşte. Patriarhul nu-ţi va crede niciodată povestea, dacă nu vei avea de partea ta atât Elixirul pentru Kzini, cât şi cuvântul Ultimului.

— Încetează!

Louis Wu simţi brusc că atinsese limita suportabilului. Întinse mâna spre droud, dar Kzinul fu mai rapid. Chmeee transformă pe loc cutiuţa din plastic negru într-o mână negru-portocalie.

— Dacă aşa vrei tu…, se resemnă Louis şi se lungi pe spate. Oricum, trebuia să doarmă…

— Cum ai ajuns să te cablezi? Cum?

— Păi, ezită Louis, dacă vrei să înţelegi, îţi mai aduci aminte de ultima noastră întâlnire?

— Sigur. Puţini oameni au fost invitaţi pe Kzin. Pe vremea aceea, meritai această onoare.

— Poate. Poate că o meritam. Îţi aminteşti când mi-ai arătat Casa Trecutului Patriarhiei?

— Sigur. Atunci ai încercat să-mi spui că trebuie să îmbunătăţim relaţiile interspecii. Şi tot ce trebuia să facem era să permitem unei echipe de reporteri umani să intre în muzeu cu holocamere.

— Întocmai! murmură Louis zâmbind amintirilor.

— Eu mi-am exprimat atunci anumite rezerve.

Casa Trecutului Patriarhiei era, în egală măsură, mare şi grandioasă: o construcţie imensă şi neregulată, formată din blocuri de rocă vulcanică topită la margine. Era toată numai unghiuri, iar pe cele mai înalte patru turnuri avea montate tunuri laser. Camerele se succedau aproape la nesfârşit, lui Chmeee şi lui Louis fiindu-le necesare aproape două zile pentru a le străbate.

Trecutul oficial al Patriarhiei se întindea pe o lungă perioadă în istorie. Louis văzuse femururi străvechi având fasonate locaşuri de prindere, care fuseseră folosite ca arme de Kzinii primitivi. Văzuse arme ce se puteau încadra în categoria tunurilor portabile, dar pe care puţini oameni ar fi reuşit să le ridice. Văzuse armuri din plăci de argint la fel de groase precum uşa unui seif, sau o secure dublă cu

care s-ar fi doborât cu uşurinţă chiar şi un sequoia bătrân. Tocmai se discuta despre posibilitatea ca un grup de reporteri tereştri să viziteze palatul, când ajunseseră la Harvey Mossbauer.

Familia acestuia fusese ucisă şi mâncată în timpul celui de-al Patrulea Război Om-Kzin. După mulţi ani de la încheierea armistiţiului şi după numeroase pregătiri aproape obsesive, Mossbauer aterizase singur şi înarmat pe Kzin. Omorâse patru masculi Kzinti şi reuşise să plaseze o bombă în haremul Patriarhului mai înainte ca gărzile să-l poată anihila. Fuseseră stânjeniţi de necesitatea de a-l păstra intact. Cel puţin aşa spusese Chmeee.

— Numeşti asta intact?

— Dar gândeşte-te că luptase. Şi cum luptase! Există înregistrări. Noi ştim cum să onorăm un inamic curajos şi puternic, Louis.

Ce mai rămăsese din piele era atât de brăzdată de cicatrice încât trebuia să te uiţi de două ori pentru a spune cărei specii îi aparţinea; totul însă era plasat pe un piedestal înalt, cu o plachetă din metal de carcasă, iar împrejurul lui nu mai exista nimic, doar podeaua. Poate că un reporter terestru obişnuit nu ar fi reuşit să înţeleagă, dar Louis ajunsese la esenţă.

— Mă întreb dacă te-aş putea face să pricepi, spuse el, acum, după douăzeci de ani, din postura unui biet cablat răpit şi lipsit de droudul său, cât de fericit mă simţeam atunci ştiind că Harvey Mossbauer era om.

— Amintirile sunt plăcute, dar acum vorbeam de drogul tău, îi reaminti Chmeee.

— Oamenii fericiţi nu devin dependenţi. Altfel, recurgi la implant. Oricum, eram fericit atunci. Mă simţeam ca un erou. Ştii unde se afla Halrloprillalar pe vremea aia?

— Nu. Unde?

— În mâna guvernului, a celor de la ARM. Indivizii ăia aveau o mulţime de întrebări de pus, iar eu n-o puteam ajuta în niciun fel. Se afla sub protecţia mea. O adusesem pe Pământ cu mine...

— Era o problemă sentimentală, Louis. Mă bucur că femelele Kzinti nu sunt conştiente. Ai fi făcut orice ţi-ar fi cerut. Şi îţi ceruse să vadă spaţiul uman.

— Evident, iar eu eram băştinaşul pe post de ghid. Numai că nu s-a întâmplat aşa. Am ajuns cu *Marele Şlem* şi cu Halrloprillalar acasă, am încredinţat-o pe ea şi nava unei coaliţii Kzin-Pământ şi atunci a fost ultima noastră întâlnire.

— Nava cu hiperpropulsie cuantică de gradul doi a devenit un secret al Patriarhiei.

— Este un „Top Secret” şi pentru Naţiunile Unite. Nu cred să-l fi dezvăluit nici măcar celorlalte guverne din spaţiul cunoscut, şi mi s-a dat de înţeles că trebuie să-mi ţin şi eu gura. Evident, Lumea Inelară face parte din secret; cum am fi ajuns acolo fără un *Mare Şlem*? Acum mă întreb – continuă Louis – cum intenţionează Ultimul să ajungă pe Lumea Inelară, situată la două sute de ani-lumină de Pământ, chiar mai mult, de aici, de pe Canyon, cu viteza de trei zile pe an-lumină dacă foloseşte nava asta. Crezi că ne aşteaptă un alt *Mare Şlem* pe undeva prin apropiere?

— Nu încerca să schimbi subiectul. De ce ţi-ai implantat sârma? – Chmeee se arcuise deasupra lui, cu ghearele scoase. Poate că era un gest reflex, dincolo de orice control conştient.

— Am plecat de pe Kzin şi m-am întors acasă, dar n-am reuşit să-i conving pe cei de la ARM să mă lase s-o văd pe Prill. Dacă am fi putut realiza o nouă expediţie pe Lumea Inelară, ar fi mers cu noi drept ghid indigen, dar, tanj!, nu puteam *vorbi* despre asta decât cu guvernul… pentru că tu nu erai interesat.

— Cum aş fi putut să plec din nou? Aveam un nume şi aşteptam copii. Femelele Kzinti sunt extrem de dependente. Au nevoie permanentă de îngrijire şi atenţie.

— Şi acum, ce se va întâmpla cu ele?

— Fiul meu mai mare îmi va administra proprietăţile. Dacă va trece mai multă vreme, se va lupta cu mine pentru a le păstra. Dacă… *Louis, cum ai devenit dependent de sârmă*?

— *Un clovn m-a lovit cu un tasp*!

— Cuuum?

— Mă plimbam printr-un muzeu din Rio, când cineva mi-a făcut-o, din spatele unei colonade.

— Dar şi Nessus adusese cu el un tasp pe Lumea Inelară, pentru a-şi controla echipajul. L-a folosit asupra noastră.

— Întocmai. Este, de altfel, modalitatea Păpuşarilor Pierson de a ne face bine, controlându-ne! Ultimul foloseşte aceeaşi metodă. La naiba, mie îmi controlează droudul prin telecomandă, iar ţie ţi-a oferit tinereţe veşnică. Şi cu ce rezultat? Vom face tot ce ne va spune el.

— Nessus şi-a folosit taspul şi asupra mea, dar eu nu m-am cablat.

— Nici eu nu am făcut-o atunci. Dar îmi aminteam de el. Mă simţeam pierdut, mă gândeam la Prill – voiam să intru într-un nou sabatical. Obişnuiam să fac aşa ceva, plecam singur, într-o navă, spre marginile spaţiului cunoscut, până ce ajungeam să tolerez din nou prezenţa oamenilor. Până reuşeam să mă regăsesc. Dar asta ar fi însemnat să fug de Prill. Şi atunci, un clovn mi-a făcut-o. Nu mi-a dat un şoc prea mare, dar mi-a amintit de taspul pe care-l purta Nessus şi care era *de zece ori* mai puternic. Am… rezistat aproape un an, apoi mi-am făcut implantul.

— O să-ţi scot eu sârma aia din creier.

— Există efecte secundare nedorite.

— Dar cum ai ajuns să te împotmoleşti pe Warhead?

— A, asta era! Poate că devenisem paranoic, dar Halrloprillalar dispăruse în clădirea ARM şi nu mai ieşise. Acolo, Louis Wu era supravegheat în permanenţă, pentru a nu divulga secretele lor nenorocite. Mi-am spus că ar fi mai bine să fug, iar pe Canyon era uşor să aterizezi cu o navă fără să fii observat.

— Cred că şi Ultimul ştia acest lucru.

— Chmeee, dă-mi droudul sau lasă-mă să dorm sau, mai bine, ucide-mă! Am epuizat toate motivaţiile.

— Atunci, culcă-te!

3.
O fantomă în echipaj

Era plăcut să te trezeşti între discurile de dormit… dar Louis îşi aminti.

Chmeee înfuleca o bucată de carne crudă şi roşie. Pe Wunderland, se fabricau adeseori replicatoare de alimente, utile mai multor specii. Kzinul se opri din mestecat cât pentru a spune:

— Toate echipamentele de la bord au fost construite de oameni, sau ar fi putut fi construite de ei. Chiar şi carcasa trebuie să fi fost cumpărată de pe una dintre lumile oamenilor.

Asemeni unui făt în pântec, Louis plutea în lipsa de gravitaţie dintre discuri, cu ochii închişi şi genunchii adunaţi. Dar nu putea uita unde se afla.

— Mi s-a părut, spuse el, că landerul are, mai degrabă, aerul Jinxian. Asamblat pe orbită, dar de pe Jinx. Cum este patul tău? Kzinti?

— Fibre artificiale. Fabricate să semene cu blana unui Kzin şi vândute în secret, fără-ndoială, unor oameni cu un ciudat simţ al umorului. Mi-ar face plăcere să dibui fabrica asta.

Louis se întinse după întrerupător. Câmpul gravitaţional îşi reintră în drepturi treptat, coborându-l lin pe podea.

Afară, era noapte: stele albe, perfect conturate, deasupra, şi un peisaj întunecat şi fără forme, dedesubt. Chiar dacă ar fi avut la îndemână costume presurizate, canionul se afla pe partea cealaltă a planetei. Adică exact dincolo de acea barieră întunecată ce se unea cu bolta înstelată. Dar cum ar fi putut să afle?

Bucătăria automată avea două console, una cu instrucţiuni în interplanetară, iar cealaltă în Graiul Hero. Pe laturile opuse, se aflau toaletele. Louis ar fi preferat un aranjament mai puţin explicit. Comandă un mic dejun, mai mult ca să testeze repertoriul bucătăriei.

— Te interesează situaţia în care ne aflăm, Louis? mârâi Chmeee.

— Priveşte mai bine sub picioare.

Kzinul îngenunche.

— Aha… Păpuşarii construiesc deflectorul hiperpropulsorului. Asta e nava în care Ultimul a fugit din Flota Lumilor.

— Nu iei în seamă discurile de păşit. Păpuşarii nu le utilizează oriunde, ci numai pe planeta lor. Acum am aflat că Ultimul şi-a trimis agenţii după mine pe discuri de păşit.

— Le putea fura, aşa cum a furat şi nava, aşa cum a furat, eventual, şi altceva. Fondurile lui, probabil, provin neoficial de la Produs General. Louis, eu nu cred că Ultimul are sprijinul Păpuşarilor. Ar trebui să încercăm să ajungem la flota lor.

— Chmeee, este posibil să fie microfoane peste tot.

— Trebuie să-mi măsor cuvintele de dragul unui *ierbivor*?

— În regulă, hai să vedem cum stăm! – Depresia pe care Louis o simţea se manifesta în exterior printr-un sarcasm amar. Chmeee avea încă droudul său. – Un Păpuşar a pus la cale răpirea unui om şi a unui Kzin. Evident, orice Păpuşar onest ar fi fost îngrozit de aşa ceva. Crezi că ne-ar lăsa să ajungem acasă şi să-i spunem Patriarhului? Care, bineînţeles, şi-a dat toată silinţa de a construi mai multe astronave ca *Marele Şlem*, capabile să ajungă flota Păpuşarilor în aproape patru ore, plus timpul de sincronizare a vitezelor, cu alte cuvinte, trei luni la 3 g…

— *Destul*, Louis!

— Tanj, dacă vrei să porneşti un nou război, ai acum şansa asta! Potrivit lui Nessus, Păpuşarii s-au amestecat în Primul Război Om-Kzin, dar în favoarea noastră. Cu chestia

asta, te are la mână! Acum, să nu-mi spui că ai povestit cuiva acest lucru.

— Încheie subiectul aici.

— De acord, numai că mi se pare… – Întrucât era posibil ca discuţia să fie înregistrată, Louis vorbea şi pentru Ultimul. – Noi trei suntem singurii din spaţiul cunoscut care ştim ce-au făcut Păpuşarii, asta în cazul în care niciunul dintre noi n-a vorbit.

— Dacă ne-am pierde pe Lumea Inelară, ar plânge Ultimul o veşnicie? Înţeleg raţionamentul. S-ar putea însă ca Ultimul să nu ştie că Nessus a fost indiscret.

„Va şti acum, dacă ne înregistrează”, gândi Louis. „Este greşeala mea. Trebuia să-mi măsor cuvintele pentru un ierbivor?” Se apucă să mănânce aproape hulpav.

Alesese ceva şi simplu, şi complex: o jumătate de grepfrut, sufleu de ciocolată, piept fript de moa, cafea jamaicană Muntele Albastru, cu frişcă. Majoritatea produselor se dovediră delicioase, numai frişca era mai puţin convingătoare. Dar ce s-ar fi putut spune despre pieptul de moa? Un genetician din secolul XXIV recrease specia, sau cel puţin aşa pretindea, iar replicatorul bucătăriei realizase o imitaţie a ei. Avea o textură suculentă şi gustul aidoma cărnii de pasăre.

Nimic însă nu se compara cu starea din timpul cât era cablat.

Învăţase să se obişnuiască cu această depresie temporară. Ea căpăta relief numai în contrast cu sârma; ajunsese să o considere starea normală de existenţă a omenirii. Faptul de a fi prizonierul unui extraterestru nebun, pentru cine ştie ce motive obscure, nu înrăutăţea *prea mult* lucrurile. Ceea ce întuneca atât de mult acea dimineaţă era faptul că Louis Wu nu mai putea rezista tentaţiei droudului.

După ce termină de mâncat, aruncă farfuriile murdare la toaletă şi întrebă:

— Ce vrei să-ţi dau în schimbul droudului?

— Ce ai de dat? mormăi Chmeee.

— Promisiuni făcute pe cuvânt de onoare. Şi un set de pijamale obişnuite.

Coada lui Chmeee şfichiui din nou aerul.

— Pe vremuri, mi-ai fost un companion util. Ce se va alege de tine dacă-ţi voi da droudul? Vei deveni un animal vegetal. Am să-l păstrez.

Louis se apucă să-şi facă exerciţiile.

Flotările într-o mână erau destul de uşoare în gravitaţia redusă la jumătate. Dar o sută numai pe una, era ceva. Curbura dorsală a carcasei era totuşi prea joasă pentru a încerca şi alte figuri. Două sute de sărituri în foarfecă, atingerea cu degetele de la mâini, în poziţie întinsă, a celor de la picioare, întinse…

Chmeee îl privea curios. Abia într-un târziu, se hotărî să vorbească din nou:

— Mă întreb de ce şi-a pierdut onoarea Ultimul…

Louis nu-i răspunse. Suspendat orizontal, cu degetele picioarelor prinse între discurile de dormit şi pulpele sprijinite de o placă, încerca să facă scurte oscilaţii în sus şi în jos.

— Oare ce aşteaptă să găsească la marginea astroportului? continuă Kzinul. Ce-ar trebui să găsim acolo? Inelele deceleratoare sunt prea mari pentru a fi mişcate. E posibil să vrea ceva de pe astroportul Lumii Inelare?

Louis comandă două pulpe de moa. Le şterse de grăsime şi începu să jongleze cu ele. Sudoarea i se aduna în picături mari, apoi i se scurgea încet pe faţă şi pe piept.

Coada lui Chmeee plesni aerul. Imensele sale urechi rozalii se pliară spre spate, deşi nu se zărea niciun inamic. Era furios şi asta era problema lui.

Păpuşarul se întrupă brusc, în spatele unui perete impenetrabil. Îşi schimbase stilul coamei, înlocuind punctele de lumină cu opale… şi era singur. După ce studie o clipă situaţia, spuse:

— Foloseşte droudul, Louis!

— N-am această posibilitate, răspunse acesta punând deoparte greutăţile. Unde este Prill?

— Chmeee, dă-i droudul!

— Unde este Halrloprillalar?

Un braţ păros, uriaş, îi cuprinse gâtul. Louis încercă din toate puterile să se elibereze. Kzinul icni şi cu o delicateţe nebănuită îi inseră droudul în locaş.

— În regulă, spuse Louis.

Kzinul îi dădu drumul şi se aşeză. Pământeanul ghicise deja, ca şi tovarăşul lui de captivitate, de altfel. Abia acum începea să înţeleagă cât de mult dorise s-o vadă pe Prill… s-o vadă eliberată din mâinile celor de la ARM… pur şi simplu s-o vadă.

— Halrloprillalar este moartă, răspunse Păpuşarul. Agenţii mei m-au înşelat. Ştiuseră că indigena de pe Lumea Inelară era moartă de 18 ani standard. Aş fi putut să-i descopăr oriunde s-ar fi ascuns, dar asta mi-ar mai fi luat alţi optsprezece ani. Sau poate o mie opt sute! Spaţiul uman este prea mare. Îi las să-şi păstreze banii furaţi.

Louis aproba zâmbind, ştiind însă că această veste îl va răni profund atunci când îşi va scoate droudul. Îl auzi pe Chmeee că întreabă:

— Cum a murit?

— Nu tolera Elixirul. Cei de la Naţiunile Unite cred acum că ea nu era pe de-a-ntregul umană. A îmbătrânit foarte repede. La un an şi cinci luni de când ajunsese pe Pământ, era deja moartă.

— Deja moartă, murmură Louis, când eu eram pe Kzin… – Exista, totuşi, o nepotrivire. – Dar ştiu că ea avea propriile pastile pentru longevitate, mai bune decât Elixirul. Aduseserăm cu noi un criotermos plin.

— A fost furat. Nu ştiu mai mult.

Furat? Dar Prill nu se plimbase niciodată pe străzile Pământului, pentru a se întâlni cu hoţi obişnuiţi. Doar oamenii de ştiinţă ai Naţiunilor Unite trebuie să fi deschis termosul pentru a analiza substanţa, dar n-ar fi avut nevoie mai mult de un microgram… Prill nici n-ar fi bănuit. După aceea, o ţinuseră pentru a obţine toate informaţiile pe care le deţinea înainte ca ea să moară.

Cu siguranţă, acest lucru urma să-l rănească cumplit. Peste câtva timp, nu acum.

— Nu mai putem întârzia. – Păpuşarul se aşezase în şaua sa capitonată. – O să călătoriţi în stază, pentru a conserva resursele. Am un rezervor suplimentar de combustibil care va fi aruncat înainte de a intra în hiperspaţiu. O să ajungem acolo cu combustibilul intact. Chmeee, vrei să botezi nava noastră?

— Deci, îţi propui să explorezi la-ntâmplare?

— Numai astroportul de pe zid, nimic altceva. Vrei să-i dai un nume navei?

— O numesc *Acul Încins al Căutării*.

Louis zâmbi, întrebându-se dacă Păpuşarul recunoştea termenul. Nava era acum denumită după un instrument Kzinti al torturii. Gurile Păpuşarului apucară două manete şi le apropiară încet.

4.
Descentrare

Louis icni în momentul în care greutatea i se dublă brusc. Peisajul de pe Canyon dispăruse. Se dizolvase pe un fundal de stele în continuă mişcare, dintre care una, chiar sub picioarele lor, strălucea mai puternic decât celelalte. Ultimul se eliberase şi el din păienjenişul reţelei antişoc, ataşată la şaua cabinei de pilotaj. Şi Păpuşarul se schimbase. Se mişca de parcă ar fi fost extrem de obosit, iar coama – din nou, altfel ornamentată – lăsa impresia că nu mai fusese pusă în ordine de foarte multă vreme.

Curentul nu-i întunecase judecata. Louis îşi putea da seama de lucrurile evidente, de faptul că era absolut necesar ca atât el, cât şi Chmeee să petreacă doi ani în stază, în timp ce Păpuşarul avea să piloteze singur *Acul* prin hiperspaţiu; că spaţiul cunoscut, sfera cuprinzând sistemele solare explorate, în diametru de aproape optzeci de ani-lumină, trebuie să se fi aflat de acum în urmă; că *Acul Încins al Căutării* fusese construit pentru a fi pilotat de un Păpuşar, în vreme ce ceilalţi pasageri trebuiau să călătorească în stază; numai mila unui Păpuşar i-ar mai fi putut aduce înapoi. Nu mai văzuse de mult figura unei fiinţe umane, iar Halrloprillalar murise din vina lui, aşa că avea să se trezească teribil de singur când îşi va decupla droudul, adică foarte curând. Dar nimic din toate acestea nu contau, atâta timp cât firavul curent încă îi mai gâdila creierul.

Nu văzuse flama vreunui propulsor, ceea ce însemna că *Acul Încins al Căutării* se deplasa numai pe baza trusterelor.

Proiectanţii *Mincinosului* montaseră motoarele navei pe imensele sale aripi delta. Ceva asemănător unei gigantice raze laser se abătuse asupra lor în timp ce treceau pe

deasupra Lumii Inelare, şi motoarele fuseseră spulberate. „Ultimul nu voia să mai repete *acea* greşeală”, gândi Louis. Trusterele *Acului* fuseseră montate în interiorul indestructibilei carcase.

— Cât mai avem până la aterizare? întrebă Chmeee.

— Vom putea să ne pregătim de andocare peste cinci zile. N-am reuşit să obţin de la Flota Lumilor sisteme de propulsie mai avansate. Cu echipamentul fabricat de oameni, vom putea decelera numai cu 20 g. Găseşti confortabilă gravitaţia din cabină?

— Un pic prea mică. Este cea terestră?

— Nu, este cea a Lumii Inelare, 0,992 din cea terestră.

— Las-o aşa! Ultimule, nu ne-ai dat niciun instrument, iar mie mi-ar fi plăcut să studiez Lumea Inelară.

Păpuşarul cântări argumentul preţ de câteva clipe, apoi vorbi:

— Landerul vostru este dotat şi cu un telescop, dar nu poate focaliza direct în jos. Aşteaptă puţin!

Ultimul îşi îndreptă din nou atenţia asupra tabloului de comandă, apoi întoarse un cap şi începu să sâsâie cu accentele caracteristice Graiului Hero.

— Foloseşte interplanetara! izbucni Chmeee. Măcar să asculte şi Louis.

Păpuşarul se supuse.

— Oricum, este plăcut să vorbeşti în orice limbă. M-am simţit singur. Iată, vă ofer proiecţia din telescopul *Acului*.

O imagine apăru brusc sub picioarele lui Louis Wu: un dreptunghi fără contur, în care soarele Lumii Inelare şi stelele din jurul lui deveniseră brusc mai mari. Louis îşi folosi mâna pe post de pavăză, pentru a se apăra de lumina soarelui, şi începu să caute. Lumea Inelară era acolo: o aţă de culoare turcoaz, care forma un semicerc.

* * *

Imaginaţi-vă o panglică turcoaz de treizeci de metri lungime şi doi centimetri şi jumătate lăţime. Adunaţi-o într-un cerc cu muchia pe podea şi puneţi o lumânare în centru. Acum măriţi scala:

Lumea Inelară era ca o panglică dintr-un material extrem de rezistent, o panglică lată de aproape un milion şi jumătate de kilometri, strânsă în jurul unui soare, într-un cerc cu raza de o sută cincizeci de milioane de kilometri. Inelul acesta se rotea cu o mie două sute de kilometri pe secundă, viteză suficientă pentru a genera pe suprafaţa sa interioară o forţă centrifugă aproximativ egală cu gravitaţia terestră. Misterioşii Ingineri ai Lumii Inelare puseseră pe suprafaţa interioară pământ, oceane şi atmosferă. Ridicaseră pereţi măsurând peste o mie cinci sute de kilometri la marginile ei, pentru a-i păstra aerul înăuntru. Probabil că acesta se mai scurgea pe deasupra Zidurilor de Margine, dar nu în cantităţi semnificative. Un inel interior, format din douăzeci de pătrate de umbră, ce ocupau echivalentul orbitei lui Mercur din sistemul nostru solar, asigura un ciclu zi-noapte de treizeci de ore.

La asemenea dimensiuni, Lumea Inelară dispunea de o mie cinci sute de milioane de milioane de kilometri pătraţi de suprafaţă locuibilă. De trei milioane de ori suprafaţa Pământului.

Louis, Interlocutorul, Nessus şi Teela Brown călătoriseră de-a latul ei timp de aproape un an, parcurgând peste trei sute de mii de kilometri, apoi se întorseseră la locul unde se prăbuşise *Mincinosul*. Expediţia lor acoperise numai o cincime din lăţime şi nu aflaseră prea multe. Dar ar fi îndrăznit o fiinţă gânditoare să pretindă vreodată că a devenit un expert în Lumea Inelară?

Examinau acum unul dintre astroporturile de pe bordura exterioară a Zidurilor de Margine. Dacă Ultimul spunea adevărul, nici nu aveau nevoie de mai mult. Aterizau pe astroportul de pe bordură, încărcau ceea ce se aştepta el să găsească şi decolau. Repede! Pentru că…

Pentru că, pe imaginea rectangulară a telescopului pe care Ultimul le-o pusese la dispoziţie, totul devenea dureros de evident. Arcul turcoaz al Lumii Inelare – culoarea a trei milioane de lumi terestre, deşi prea îndepărtat pentru a se distinge detalii pe el, dar cu panglica pătratelor de umbră clar conturată – era evident descentrat faţă de soarele său.

* * *

— N-am ştiut asta, spuse Chmeee. Am stat un an Kzin pe structură şi tot n-am aflat. Cum este cu putinţă?

— S-ar putea ca Lumea Inelară să nu fi fost descentrată când aţi fost voi acolo, în urmă cu douăzeci şi trei de ani.

Louis aprobă din cap. Orice conversaţie i-ar fi distras atenţia. Numai bucuria sârmei îndepărta oroarea pe care ar fi trebuit s-o resimtă pentru soarta băştinaşilor, precum şi teama şi vinovăţia pentru sine însuşi. Ultimul continuă:

— Structura Lumii Inelare este instabilă în planul orbitei. Nu ştiaţi acest lucru?

— Nu!

— Nici eu n-am ştiut, interveni Louis, până ce nu am ajuns din nou pe Pământ. Atunci am făcut câteva cercetări.

Amândoi extratereştrii îl priveau acum uimiţi. De fapt, bărbatul nu dorise să le atragă atenţia în măsură atât de mare.

— De altfel, este destul de simplu de demonstrat că Lumea Inelară este instabilă, adăugă el. Stabilă de-a lungul axului şi instabilă în plan. Trebuie să fi existat ceva care să o ţină centrată pe soarele ei.

— Acum însă, este descentrată!

— Înseamnă că acel ceva a încetat să mai funcţioneze.

— Atunci, ei urmează să moară, interveni Chmeee, indicând cu gheara către podeaua invizibilă. Miliarde, zeci de miliarde – trilioane? Se întoarse spre Louis şi continuă: M-am săturat de zâmbetul tău tâmp. N-ai putea vorbi mai bine fără droud?

— Vorbesc foarte bine aşa.

— Atunci, vorbeşte. De ce este instabilă Lumea Inelară? Nu este pe orbită?

— Nu, sigur că nu. Ar trebui să fie rigidă. Această rotaţie teribilă ar rigidiza-o. Dacă descentrezi puţin Lumea Inelară, ea va continua procesul. Ecuaţiile sunt destul de aride. M-am ajutat de un computer, iar cifrele pe care le-am găsit sunt incredibile.

— Demult, şi noi am crezut că putem construi o astfel de Lume Inelară, interveni Ultimul. Instabilitatea era însă

prea mare. Chiar şi o banală erupţie solară mai puternică ar fi exercitat o presiune considerabilă asupra structurii, suficientă pentru a o dezechilibra. După cinci ani, s-ar fi sfărâmat de propriul soare.

— Acelaşi rezultat l-am obţinut şi eu, spuse Louis. Este ceea ce, probabil, s-a întâmplat aici.

— Jeturi de orientare! izbucni Chmeee, împungând din nou cu gheara spre podeaua invizibilă. Inginerii Lumii Inelare trebuie să fi folosit jeturi de orientare!

— Poate. Ştim deja că utilizau colectoare Bussard pentru propulsarea astronavelor. Ei bine, câteva mai mari, amplasate pe Zidurile de Margine, ar fi fost suficiente pentru a menţine Lumea Inelară centrată. Ele ar fi utilizat hidrogenul colectat din vântul solar şi n-ar fi rămas niciodată fără combustibil.

— N-am remarcat nimic de genul ăsta. Gândeşte-te cât de imense trebuie să fi fost aceste motoare!

Louis părea că se amuză.

— Ce numeşti tu imens? Aici, pe Lumea Inelară? Pur şi simplu, nu le-am remarcat, asta e tot. Nu-i plăcea însă felul în care Chmeee se aplecase peste el, cu ghearele pregătite.

— Accepţi lucrul ăsta atât de uşor? mârâi Kzinul. Există suficienţi băştinaşi pe Lumea Inelară pentru a aglomera toate lumile spaţiului cunoscut, de o mie de ori. Şi sunt din rasa ta, nu din a mea.

— Eşti un carnivor feroce, lipsit de orice sentiment de compasiune, replică Louis. Încearcă doar să-ţi împrospătezi memoria. Înţelege că-mi pasă. Îmi va păsa mai ales după ce Ultimul îmi va închide droudul. N-o să mă omoare, pentru că-mi permite să-l mai folosesc câte puţin. Te gândeşti la ceva ce am putea face în ajutorul lor? *Orice*?

Kzinul se îndepărtă.

— Ultimule, întrebă el, cât timp le-a mai rămas?

— Tocmai asta încerc să aflu acum.

* * *

Soarele era bine descentrat în raport cu centrul Lumii Inelare. Louis bănuia că ar fi trebuit să fie aproape o sută

de milioane de kilometri până la zona cea mai apropiată şi două sute de milioane de kilometri până la cea mai îndepărtată. Regiunea apropiată ar fi primit aproape de trei ori mai multă energie solară decât zona opusă, iar structura ar fi trebuit să se fi rotit în şapte zile şi jumătate de câte treizeci de ore. Condiţiile atmosferice trebuie să se fi deteriorat extrem de mult. Plantele care nu rezistaseră schimbărilor trebuie să fi murit. Şi animalele. Şi oamenii.

Ultimul îşi încheiase activitatea la telescop. Acum lucra la computer, în spatele zidului opac şi verde. Louis se întrebase adesea ce mai cuprindea acea parte ascunsă a navei.

Păpuşarul apăru pe monitor.

— Peste un an şi cinci luni, Lumea Inelară va deveni ofrandă pentru soarele său, spuse el. Mă aştept ca atunci să se dezintegreze, iar datorită vitezelor de rotaţie, fragmentele să se disperseze în spaţiul interstelar.

— Pătratele de umbră, murmură Louis.

— Ce? A, da, pătratele de umbră vor cădea mai înainte pe soare. Oricum, ne mai rămâne cel puţin un an. Suficient pentru noi, sublinie Ultimul. N-o să coborâm pe suprafaţa Lumii Inelare. Expediţia voastră anterioară a examinat rampa astroportului de la mai bine de cincisprezece mii de kilometri depărtare, fără să fi fost reperată de sistemul de apărare antimeteoritic al Lumii Inelare. Cred, deci, că astroportul a fost abandonat. Putem ateriza acolo în siguranţă.

— Şi ce te aştepţi să găsim? întrebă Chmeee.

— Sunt surprins că nu vă amintiţi. – Ultimul se întoarse din nou către panoul de control. – Louis, ai avut timp suficient.

— Aşteaptă…, îl întrerupse pământeanul.

Curentul ce-i străbătea creierul se opri.

5.
Simptomele readaptării

Louis privea prin perete cum Păpuşarul trebăluia de zor la droudul său. Se gândea la nenumărate forme de moarte, o moarte ca un soi de experienţă foarte personală, o moarte pentru extratereştrii care monitorizau curentul în creierul său.

Capetele plate se iţeau, miroseau şi analizau pe toate părţile carcasa neagră, ca şi cum ar fi ezitat în faţa unui prânz dubios. Limbile lungi şi buzele senzitive acţionau în interiorul aparatului. În câteva minute, resetară releul de timp la ziua de treizeci de ore şi reduseră curentul la jumătate.

Ziua următoare a reprezentat o bucurie pură, nefiltrată de simţurile umane; de fapt, nimic nu-l putea deranja, deşi… Louis îşi definea cu greu propriile sentimente. Când curentul fusese oprit prea curând în acea seară, depresia îl învăluise precum un smog dens de şofran.

Atunci, Chmeee se oprise deasupra lui Louis Wu, îi îndepărtase droudul de pe craniu şi îl depusese pe discul de păşit, pentru a fi teleportat pe puntea de comandă. Pentru resetare. Din nou.

Louis gemuse şi se aruncase după el. Se căţărase pe spatele lui lat, agăţându-se de blană şi încercând să-i smulgă urechile. Kzinul se răsucise brusc. Louis se trezise suspendat de un braţ uriaş, care-l azvârlise de-a lungul camerei. Simţise cum se opreşte în perete. Pe jumătate ameţit şi cu sângele şiroindu-i din braţul răsucit, Louis se pregătise de atac.

Se răsucise la timp pentru a-l vedea pe Chmeee că sare pe discul de păşit chiar în clipa când Ultimul acţiona controlerul.

Chmeee se ghemuise pe discul negru, iar figura lui exprima în acelaşi timp ferocitate şi surprindere.

— Nimic atât de masiv nu poate fi teleportat prin discurile astea, spusese Ultimul. Mă crezi idiot să aduc un Kzin pe puntea mea de comandă?

— De câtă inteligenţă crezi că ai nevoie ca să adulmeci o frunză? mârâise ameninţător Chmeee, aruncându-i apoi droudul lui Louis şi îndreptându-se nehotărât spre patul său cu apă.

Fusese o diversiune. Chmeee detaşase droudul de craniul lui Louis imediat ce fusese oprit numai pentru a-l înfuria şi a distrage astfel atenţia Păpuşarului.

— Data viitoare când îţi voi reseta droudul, spusese Ultimul, o s-o fac înainte de a-l conecta. Crezi că asta te va face mai fericit?

— Tanj! Ştii prea bine ce mă face fericit! – Louis ţinea droudul strâns. Era, desigur, mort; mort până când releul i-ar fi dat viaţă din nou.

— Trăieşti aproape la fel de mult ca şi noi. Această stare este doar temporară, încercase să-l consoleze Ultimul. Vei deveni mai bogat decât în visele tale! Astronava Lumii Inelare utilizează o metodă de transmutaţie ieftină şi pe scală largă, aceeaşi pe care ei trebuie s-o fi folosit atunci când au construit această lume.

Louis îşi ridicase privirea uimit.

— Aş vrea să cunosc masa şi volumul acestei maşini, continuase Păpuşarul. Astronava Lumii Inelare este de-a dreptul colosală. N-avem însă nevoie să o transportăm. O hologramă luată cu un radar de profunzime, precum şi hologramele mecanismului în acţiune vor fi suficiente pentru a-i convinge pe superiorii mei. Apoi, nu ne va rămâne altceva de făcut decât să trimitem o navă Produs General nr. 4 să o preia.

Fără îndoială, extraterestrul nu se aştepta ca un om în plin proces de readaptare să răspundă la orice comentariu.

Louis aruncase însă o privire furişă spre Chmeee, să vadă cum reacţionează.

Kzinul se comportase admirabil. O vreme nu reacţionase, apoi se hotărâse să întrebe:

— Cum ţi-ai pierdut prerogativele?

— Povestea este complexă.

— Am intrat în sistemul Lumii Inelare şi mai avem de parcurs şaptesprezece miliarde de kilometri, iar viteza de optzeci şi trei de mii de kilometri pe secundă trebuie disipată. Numai o zi a trecut. Avem timp suficient.

— Şi nimic altceva util de făcut, adăugă Păpuşarul. Ei bine, trebuie să ştiţi că, în cadrul societăţii noastre, există de mult facţiuni Conservatoare şi Experimentaliste. De regulă, cei care au condus au fost Conservatorii. Dar când lumea noastră a început să sufere datorită poluării termice rezultate din acţiuni industriale, Experimentaliştii au mutat-o într-un halou cometar. Un regim Experimentalist de mai târziu a transformat şi apoi a înfiinţat două lumi agricole. Ulterior, alt regim a mai adus în sistem doi sateliţi ai unor planete îndepărtate şi îngheţate.

Chmeee câştigase timp pentru a-şi potoli agitaţia şi pentru a se gândi la ce avea să răspundă. Poate că îşi meritase poziţia pe care o deţinuse: Interlocutor, tânăr ambasador pe lângă umanitate.

— ... după ce am făcut ce trebuia, am fost înlăturaţi. Este o regulă generală. Experimentaliştii veniseră la putere când sondele noastre descoperiseră Imperiul Kzinti. Cred că Nessus v-a povestit cum am rezolvat atunci lucrurile.

— Aţi ajutat oamenii. – Chmeee rămăsese surprinzător de liniştit. Louis se aşteptase să sfâşie pereţii. – Cele patru războaie cu oamenii au eliminat patru generaţii dintre cei mai puternici războinici, oferindu-le celor mai docili dintre noi posibilitatea de a se reproduce în voie.

— Speram că veţi deveni capabili să convieţuiţi paşnic cu alte specii. Facţiunea mea a stabilit un imperiu comercial în această regiune. În ciuda succeselor, ne pierdeam autoritatea. Apoi, s-a descoperit că centrul Galaxiei a explodat şi primele unde de şoc urmau să sosească peste

douăzeci de mii de ani. Facţiunea noastră a rămas la putere pentru a aranja exodul Flotei Lumilor.

— Ce noroc pe voi! Şi, cu toate astea, te-au deposedat de prerogative.

— Exact.

— De ce?

O vreme, Păpuşarul nu răspunsese. Apoi, într-un târziu, continuase.

— Unele dintre deciziile mele nu erau populare. M-am amestecat în destinul oamenilor şi în cel al Kzinilor. Cumva, aţi aflat secretul nostru, cum am fost noi implicaţi în Legile Fertilităţii de pe Pământ, cu scopul de a favoriza naşterea unor oameni norocoşi, dar şi în desfăşurarea Primului Război Om-Kzin, pentru a obţine Kzini rezonabili. Predecesorul meu înfiinţase Produsele Generale – imperiul comercial interstelar. S-a spus că a făcut din nebunie o virtute, de vreme ce numai aceia dintre noi care erau atinşi de nebunie şi-ar fi riscat vieţile în spaţiu. Când am aranjat expediţia voastră de explorare a Lumii Inelare, am fost considerat nebun deoarece riscam un contact cu o tehnologie atât de avansată. Eu cred că nu trebuie să ne ascundem din faţa pericolelor!

— Aşa că te-au concediat.

— Ar fi fost… o scuză convenabilă. – Ultimul continua să păşească fără odihnă prin cabina de comandă: clopclopclop, clopclopclop. – Ştiţi că am fost de acord să-l iau ca pereche pe Nessus, dacă se întorcea de pe Lumea Inelară. Îmi ceruse această favoare. Se întorsese şi ne-am cuplat. Apoi am făcut-o din nou, din dragoste. Nessus era nebun, iar Ultimul era şi el adesea şi… deci, am fost înlăturat…

— Care dintre voi este bărbatul? intervenise brusc Louis.

— Mă mir că nu l-ai întrebat acest lucru pe Nessus. Dar el nu ţi-ar fi răspuns, nu-i aşa? Nessus este destul de ruşinos în anumite privinţe. Noi avem două feluri de bărbaţi, Louis. Cei ca mine îşi implantează sperma în carnea femelei, iar cei ca Nessus îşi implantează ouăle în femelă, cu un organ aproape similar.

— Aveţi trei feluri de genuri? se interesă şi Chmeee.

— Nu, numai două. Femelele nu au nicio contribuţie. De altfel, femelele se împerechează între ele în alt mod, pentru a da naştere la alte femele. Ele nu aparţin propriu-zis speciei noastre, dar au trăit în simbioză cu noi de-a lungul întregii noastre istorii.

Louis tresărise. Păpuşarii se înmulţeau precum viespile. Progeniturile lor mâncau carnea unei gazde neajutorate. Nessus refuzase să vorbească despre sex şi avusese dreptate. Era un lucru urât.

— Am avut dreptate, continuase Ultimul, am avut dreptate să trimit o misiune pe Lumea Inelară şi vom dovedi acest lucru. Până acum, au trecut cinci zile, nu mai mult de zece le vom petrece pe rampa astroportului, după care vor trece încă cinci până vom ajunge din nou în spaţiu, de unde vom scăpa cu hiperpropulsorul. Nu avem nevoie să debarcăm deloc pe Lumea Inelară. Halrloprillalar i-a spus lui Nessus că astronavele Lumii Inelare transportau plumb, pentru consistenţă, transmutându-l în aer, apă sau combustibil în timpul călătoriei. Un guvern Conservator ar fi incapabil să înţeleagă toate ramificaţiile unei asemenea tehnologii. Vor trebui să mă repună în funcţie…

Depresia readaptării nu-i îngăduise lui Louis să râdă. În continuare, totul era atât de nostim, chiar mai nostim, pentru că fusese vina lui de la bun început.

* * *

În dimineaţa următoare, extratereştrii îi reduseseră din nou la jumătate curentul din droud şi îl lăsaseră apoi în pace. N-ar fi trebuit să resimtă într-atât diferenţa, de vreme ce întotdeauna când era cablat se simţea bine. Îşi reamintea însă de chinurile readaptării din anii trecuţi şi de ceea ce avea să urmeze după oprirea curentului. Acum se simţea mult mai deprimat şi fără nicio siguranţă. Extratereştrii puteau să-i taie curentul oricând… şi chiar dacă n-ar fi făcut-o, până la urmă tot ar fi trebuit să cedeze.

Nu ştia ce vorbiseră alienii în aceste patru zile. Încercase doar să se concentreze asupra extazului provocat

de curent. Vag, îşi amintea că ceruseră holograme computerului. Erau figurile locuitorilor de pe Lumea Inelară: cei scunzi, complet acoperiţi de părul auriu (iar unul, un preot, era ras complet); enorma sculptură de fire din castelul plutitor (nasul mic, capul lipsit complet de păr, buzele ca o tăietură de cuţit); şi Halrloprillalar (aparţinând, probabil, aceleiaşi rase); şi Căutătorul, călătorul ce o luase pe Teela sub protecţia sa (aproape uman, dar musculos ca un Jinxian, şi fără barbă). Erau oraşe distruse de timp şi de clădirile plutitoare care se prăbuşiseră atunci când rămăseseră fără energie. Mai erau şi hologramele apropierii *Mincinosului* de un pătrat de umbră şi ale unui oraş cuibărit în norul de fum al firului rupt de la pătratele de umbră.

Soarele crescuse de la un punct la o pată neagră bordată de un inel luminos, a cărei strălucire era blocată de scutul carcasei interioare a *Acului*. Treptat, haloul albastru din jurul soarelui se lărgea.

Louis se întoarse în vis pe Lumea Inelară. În imensa închisoare plutitoare, atârna cu capul în jos din aeroscuterul imobilizat, la treizeci de metri deasupra unei pardoseli dure, acoperite de oasele primilor captivi. Vocea lui Nessus îi răsuna în urechi, cu promisiunea unei salvări care nu mai venea.

Când se trezi, îşi căută refugiul în rutină... Până în seara celei de-a patra zile, nici nu se uitase la mâncare; acum o aruncă şi comandă o pâine şi câteva sortimente de brânză. Patru zile pentru a înţelege că acum era complet în afara oricărei posibilităţi de a fi găsit de ARM. Putea să mănânce din nou brânză!

„*Ce mai este bun, în afară de curent?* se întrebă el. *Brânză. Discuri de dormit. Dragoste (impracticabilă). Vopsitul exotic al pielii. Libertate, securitate, autorespect. Câştigul, ca opus pierderii. Tanj, aproape am uitat să mai gândesc astfel şi le-am pierdut pe toate! Libertate, securitate, autorespect. Cu puţină răbdare, pot face primul pas. Ce altceva mai este bun? Puţin coniac în cafea. Filme.*”

* * *

În urmă cu douăzeci şi trei de ani, Interlocutorul adusese *Mincinosul* aproape de marginea Lumii Inelare. Acum, Chmeee şi Ultimul priveau înregistrarea acelei apropieri.

Văzută de aproape, Lumea Inelară părea formată din linii drepte care se întâlneau la limita perceptibilităţii. De aici, albastrul ceţos al suprafeţei interioare se prăbuşea în concretul capetelor de jos şi de sus ale Zidurilor de Margine, inelele sistemului de decelerare al astronavelor păreau că zboară direct în cameră, iar şi iar, în lumină vizibilă, infraroşie şi ultravioletă, în imagini radar. Electromagneţi uriaşi, toţi identici, treceau pe lângă ei ca într-o mişcare cu încetinitorul.

Louis Wu privea întreaga frenezie epică, ce dura opt ore, *Pământul Schimbat*, când îşi dădu seama că se îmbătase. Coniac în cafea, apoi coniac simplu şi cu sifon. Privea un film adevărat, nu unul senzual: folosea actori vii şi nu solicita decât două dintre simţuri. Era de două ori în afara realităţii.

La un moment dat, încercă să angajeze cu Chmeee o discuţie despre utilizarea de către Saberhagen a unor efecte vizuale imposibile. Păstrase însă suficientă înţelepciune pentru a se opri la timp. Nu îndrăznea să vorbească cu Chmeee cât timp era beat. *Păpuşarii au urechi ascunse, urechi ascunse*…

Lumea Inelară devenea tot mai mare.

Timp de două zile, rămăsese un fragil inel îngust bordat fin cu albastru, care se mărea odată cu soarele din centrul său. Apăruseră şi detaliile. Un inel interior de patrulatere negre, pătratele de umbră. Un Zid de Margine se înălţa la peste o mie cinci sute de kilometri blocând vederea asupra suprafeţei interioare. În seara zilei a cincea, *Acul Încins al Căutării* îşi pierduse cea mai mare parte din viteză, iar Zidul de Margine se transformase într-un imens oblon peste cerul înstelat.

Louis nu era cablat. În acea zi, se forţase să nu mai apeleze la sârmă; apoi, Ultimul îi comunicase că nu-i va mai

furniza curent până ce nu aterizau în siguranţă. Louis ridicase din umeri. Curând…

— Soarele este prea strălucitor, spuse Ultimul.

Louis îşi ridică şi el privirea. Scutul antimeteoritic îl acoperea aproape în întregime. Îi vedea numai coroana, un cerc de flăcări ce încingea un disc negru.

— Dă-ne o imagine! ceru el.

Întunecat şi mărit în „fereastra” dreptunghiulară, soarele deveni un disc uriaş. Era un pic mai mic şi mai rece decât Soarele. Nu avea pete solare şi nicio imperfecţiune, cu excepţia unei zone de strălucire în centru.

— Perspectiva noastră nu este bună, spuse Ultimul. Îi vedem strălucirea frontal.

— Poate că soarele a devenit recent instabil, fu de părere Chmeee. Asta ar explica de ce Lumea Inelară s-a descentrat.

— S-ar putea. Şi înregistrările *Mincinosului* arată o strălucire în timpul apropierii voastre de Lumea Inelară, dar restul anului soarele a fost liniştit. – Capetele Ultimului se concentrară asupra pupitrului de comandă. – Ciudat, continuă el, diagrama magnetică…

Discul negru aluneca în spatele dungii negre a Zidului de Margine.

— Diagrama magnetică a acestei stele este extrem de neobişnuită, reluă Ultimul.

— Să ne întoarcem să mai privim o dată, îi răspunse Louis.

— Misiunea noastră nu prevede achiziţionarea de date aleatorii.

— Nu eşti curios?

— Nu.

Sub ei, la aproape şaisprezece mii de kilometri, zidul negru arăta ca şi cum ar fi fost tras cu rigla. Întunericul şi viteza înceţoşau toate detaliile. Ultimul reglase ecranul telescopului pentru lumina infraroşie, dar nu ajutase la nimic… sau aproape. Uneori, se zăreau umbre de-a lungul bazei Zidului de Margine, benzi triunghiulare de cincizeci-şaizeci de kilometri înălţime, ca şi cum ceva de pe

suprafaţa interioară a zidului înalt de o mie şase sute de kilometri ar fi reflectat lumina soarelui. Apoi în partea de sus, îşi făcu apariţia o linie mai închisă la culoare şi mai rece, care se mişca de la stânga la dreapta.

— Aterizăm sau continuăm să plutim? întrebă politicos Chmeee.

— Plutim, pentru a stabili exact situaţia.

— Comoara îţi aparţine. Poţi s-o laşi aici, dacă aşa vrei.

Ultimul se dovedea neobosit. Strângea puternic între picioare şaua scaunului pilotului. Muşchii îi tresăreau pe spate. În schimb, Chmeee era relaxat şi părea mulţumit de sine.

— Nessus a avut ca pilot un Kzin, spuse el. Existau momente când era cuprins de o teamă totală. Nici tu nu prea ai curaj. Poate ateriza *Acul* pe pilot automat, în timp ce tu te afli în stază?

— Dacă se întâmplă ceva neprevăzut? Nu. N-am anticipat asta.

— Va trebui deci s-o faci singur. Dă-i drumul, Ultimule!

Acul îşi întorsese vârful în jos şi acceleră.

Nava avu nevoie de aproape două ore pentru a accelera până la cei o mie două sute de kilometri pe secundă ai Lumii Inelare. În răstimp, sute de mii de kilometri de întuneric goniseră pe lângă ei. Ultimul începuse să se apropie lent. Louis privea impasibil. Nu era cablat şi aceasta era propria decizie. Nimic altceva nu putea fi mai important.

De unde venea însă calmul lui Chmeee? Era presimţirea noii sale tinereţi? Un om care împlineşte prima sută de ani trăieşte cu senzaţia că are întregul timp în faţa lui, pentru orice. Reacţiona oare şi un Kzin în acelaşi fel? Sau… poate că Chmeee nu era decât un diplomat antrenat. Poate că îşi putea ascunde sentimentele.

Acul se legăna pe propulsoarele dorsale. Deceleraţia de 0,992 g îl înscrisese pe traiectoria Lumii Inelare; lăsată liberă acum, astronava ar fi fost aruncată în spaţiul interstelar. Louis urmărea capetele Păpuşarului agitându-se

în vreme ce verificau şi controlau aparatele şi monitoarele din jurul lui. El nu le putea citi.

Linia întunecată devenise un rând distinct de inele distanţate ce defilau pe sub ei, fiecare având cel puţin o sută şaizeci de kilometri în diametru. În timpul primei expediţii, o înregistrare mai veche le arătase cum trebuia să se poziţioneze astronava la optzeci de kilometri de Zidul de Margine şi să aştepte până ce inelele aveau s-o înghită, pentru a-i sincroniza viteza cu cea a Lumii Inelare şi a o descărca, în final, pe rampa astroportului.

În stânga şi în dreapta, zidul negru se întindea până la infinit. Se apropiase acum la câteva mii de kilometri. Ultimul înclină *Acul*, pentru a se înscrie de-a lungul acceleratorului liniar. Sute de mii de kilometri de inele... pentru că Inelarilor le lipseau generatoarele de gravitaţie... Astronavele şi echipajele lor n-ar fi tolerat acceleraţii prea mari.

— Inelele sunt inactive. N-am detectat nici măcar senzori pentru avertizarea astronavelor ce se apropie. – Unul dintre capetele Păpuşarului se răsucise spre ei doar pentru a-i informa, după care se întoarse aproape imediat la loc, grăbit să-şi reia activitatea febrilă.

Rampa astroportului se apropia tot mai mult. Avea peste o sută de kilometri lăţime. Se vedeau macarale înalte, arcuite în curbe plăcute, clădiri rotunde şi trailere late şi joase. Erau şi astronave: patru cilindri aplatizaţi la capete, dintre care trei fuseseră avariaţi, curba carcaselor fiind spartă.

— Sper că ai adus şi lumini, spuse Chmeee.

— Încă nu vreau să fim remarcaţi.

— Ţi se pare că ne priveşte cineva? Vrei să aterizăm pe orbeşte?

— Nu, şi nu! răspunse concis Ultimul.

Spotul luminos ţâşni, impresionant de puternic, din nasul *Acului*: evident era şi o armă auxiliară.

Astronavele se dovedeau a fi imense. O trapă deschisă semăna mai degrabă cu o pată neagră, iar miile de ferestre străluceau pe suprafaţa cilindrică asemeni lumânărelelor

aprinse pe un tort. Una părea, într-adevăr, intactă. Celelalte fuseseră dezafectate şi zăceau în diferite stadii de demontare, măruntaiele lor expuse vidului atrăgând privirile străinilor.

— Nimic nu atacă, nimic nu ne avertizează, spuse Păpuşarul. Temperatura clădirilor şi a maşinilor este aceeaşi cu cea a rampei şi astronavelor, 174 grade absolute. Locul ăsta este abandonat de mult.

O pereche de toroizi de culoarea cuprului înconjurau partea de mijloc a astronavei intacte. Trebuie să fi reprezentat o treime din însăşi masa acesteia, dacă nu chiar mai mult.

— Sunt, probabil, generatoarele colectoare, interveni Louis. Am studiat pe vremuri istoria astronauticii. Un colector Bussard generează un câmp electromagnetic pentru a culege şi dirija spre zona de fuziune hidrogenul interstelar. Este, practic, o sursă inepuizabilă de combustibil. Are însă nevoie de rezervoare şi de motoare suplimentare, ce sunt utile în situaţiile când astronava călătoreşte cu viteze prea mici pentru funcţionarea colectorului. Iată-le!

Rezervoarele erau vizibile pe două dintre astronavele demontate. În schimb, pe celelalte trei, lipseau toroizii masivi. Louis părea surprins, deşi ştia că colectoarele Bussard utilizau monopoli magnetici, care puteau fi folosiţi cu succes şi în alte domenii.

Altceva însă îl îngrijora pe Ultimul.

— Rezervoare pentru cărat plumbul? De ce nu l-ar fi înfăşurat în jurul navei? Ar fi servit şi ca scut, înainte de a fi transmutat în combustibil…

Louis rămase tăcut. Nu exista plumb în rezervoare.

— Din spirit de prevedere, răspunse Chmeee. Probabil că erau nevoiţi să lupte. Plumbul putea fi uşor vaporizat de pe carcase, ceea ce ar fi lăsat nava fără combustibil. Aterizează, Ultimule, şi vom căuta răspunsurile în astronava intactă.

Acul plutea nehotărât.

— E simplu să plecăm de-aici, insinuă Chmeee. Depăşim rampa şi oprim propulsoarele. După ce cădem în spaţiu, activăm hiperpropulsorul şi suntem în siguranţă.

Acul se aşezase deja pe rampa astroportului.

— Luaţi loc pe discurile de păşit, îi îndemnă Ultimul.

Chmeee se execută. De data aceasta nu zâmbea, dar chicoti înainte de a dispărea. Louis păşi după el şi se trezi în altă parte.

6.
„Iată acum planul meu…”

Încăperea îi părea familiară. Nu mai văzuse una exact la fel, dar semăna cu o cabină de pilotaj de pe orice astronavă mică, interplanetară. Întotdeauna era nevoie de gravitaţie, de computer principal, de controlul propulsoarelor, de jeturi de orientare, de un detector de masă. Cele trei fotolii de pilotaj erau rabatabile şi prevăzute cu reţea antişoc, controlere pe braţe, tuburi urinare şi sloturi pentru lichide şi alimente. Faptul că unul dintre fotolii era puţin mai mare decât celălalt constituia singura deosebire notabilă. Louis simţea că ar fi putut pilota landerul chiar şi legat la ochi.

Deasupra semicercului format de monitoare şi indicatoare, se întindea o fâşie lată de fereastră panoramică. Prin ea, Louis privea o porţiune din carcasa *Acului* care plutea nehotărât deasupra astroportului. Trapa hangarului era deschisă.

— Avem arme, şopti Chmeee, după ce aruncase o privire asupra butoanelor şi comenzilor din faţa fotoliului său.

Pe unul dintre monitoare apăruse figura turtită a unui cap de-al Păpuşarului.

— Coborâţi treptele până la echipamentele voastre antivacuum.

Scările landerului erau largi şi puţin înalte, concepute pentru paşii unui Kzin. Dedesubt, era un spaţiu mai mare, spaţiu de locuit, dotat cu paturi de apă şi discuri de dormit, bucătărie şi câte un replicator de alimente pentru fiecare. Mai exista şi un bloc operator suficient de mare pentru a cuprinde un Kzin, precum şi o consolă de control extrem de

elaborată. Pe vremuri, Louis fusese chirurg experimentator şi, probabil, Ultimul ştia şi acest amănunt.

Chmeee găsise echipamentul pentru vacuum în cofretele metalice ce acopereau unul dintre pereţi şi se îmbrăcase în ceea ce semăna cu o colecţie de baloane transparente. Dădea semne evidente de nerăbdare.

— Louis, îmbracă şi tu mai repede costumul! îl zori el pe pământean.

Louis tocmai îşi trăgea pe el un combinezon confecţionat dintr-o singură bucată, strâns pe corp. Îşi ataşă casca sferică şi în spate rezervoarele de aer. Era echipamentul standard; costumul permitea transpiraţia, lăsând astfel corpului posibilitatea de a-şi utiliza propriul sistem de răcire. Peste el, Louis mai îmbrăcase un costum lejer, ţesut din argint. Se aştepta să fie foarte frig afară.

Sasul era construit pentru trei persoane. Foarte bine: Louis îşi aminti de vremea când nu voia să aştepte afară, în timp ce sasul funcţiona pentru altcineva. Deşi Ultimul nu se aştepta la lucruri neprevăzute, îşi luase totuşi măsuri de siguranţă. Pe măsură ce aerul era înlocuit de vid, pieptul lui Louis se umfla. Bărbatul blocă atunci „extensorul”, banda lată şi elastică ce îl încingea peste mijloc şi îi permitea să respire.

Chmeee sări dintr-un singur salt în afara landerului şi a *Acului*, în noapte. Louis îl urmă cu salturi mici şi dese, dar nu înainte de a-şi lua trusa cu instrumente.

Sentimentul libertăţii era stupefiant, periculos. Louis îşi aminti că sistemul său de comunicaţie îl includea şi pe cel al Ultimului. Avea de spus multe lucruri, cât de curând, dar nu şi pentru auzul Păpuşarului.

Acum, proporţiile erau înşelătoare. Astronavele pe jumătate dezasamblate erau prea mari. Orizontul era prea aproape şi prea abrupt. Un perete negru infinit tăia în două bolta înstelată, cumva familiară. Văzute prin vacuum, formele obiectelor îndepărtate, situate la sute de mii de kilometri, rămâneau clare şi distincte.

Cea mai apropiată astronavă a Lumii Inelare, cea intactă, părea că se găseşte la aproape un kilometru

depărtare. Se putea să fie însă la mai mult de doi kilometri. În ultima călătorie, se înşelase constant asupra scalei obiectelor, iar douăzeci şi trei de ani nu-l vindecaseră de acest handicap.

Louis ajunse gâfâind sub imensa astronavă şi descoperi un escalator construit într-unul din picioarele trenului de aterizare. Evident, vechea maşinărie nu funcţiona, aşa că se apucă să urce din greu.

Chmeee încerca să deblocheze controlerele unui sas uriaş. Pescui o cheie din trusa adusă de Louis şi spuse:

— Nu trebuie să ne grăbim şi să ardem uşile. Mai are energie.

Kzinul reuşise să deblocheze capacul unui cofret şi acum lucra în interiorul acestuia.

Uşile exterioare se închiseră. Apoi, cele interioare se deschiseră în vacuum şi întuneric. Chmeee aprinse proiectorul laser.

Louis se simţea uşor intimidat. Probabil că astronava putea să transporte suficienţi oameni pentru a popula un oraş mai mic. Era deci foarte uşor să te pierzi în interiorul ei.

— Să găsim canalele de revizie, spuse el. Aş vrea să presurizăm nava. Cu acest imens costum al tău, nu cred că vei putea intra în lifturile construite pe măsura oamenilor.

Intrară într-un coridor care se curba odată cu profilul carcasei. Louis remarcă uşile, nu mai înalte decât capul său. Deschise câteva, la întâmplare. În spatele lor, descoperi mici celule de locuit, cu paturi şi scaune rabatabile, potrivite pentru umanoizi de mărimea sa, şi chiar mai mici.

— Am spus că cei din rasa lui Halrloprillalar au construit aceste astronave, murmură bărbatul.

— Ştim asta, răspunse Chmeee. Tot ei au construit şi Lumea Inelară.

— Ba pe asta n-au făcut-o! accentuă Louis. Acum, mă întreb dacă le-au construit cu adevărat, sau dacă nu cumva le-au luat de la altcineva…

Ultimul interveni şi el în intercomunicaţie:

— Louis? Halrloprillalar ţi-a povestit că cei din rasa lor au construit Lumea Inelară. Acum crezi că a minţit?

— Întocmai.

— De ce?

Prill minţise şi în alte privinţe, dar Louis formulă altfel:

— Din cauza stilului. Ştim că ei au construit oraşele. Toate acele clădiri plutitoare reprezintă categoria lucrurilor pe care le scoţi în faţă pentru a-ţi evidenţia bogăţia şi puterea. Îţi aduci aminte de Castelul Cerului, clădirea plutitoare care avea o cameră de hărţi? Nessus a adus înregistrările.

— Le-am studiat şi eu, răspunse Păpuşarul.

— Exista acolo un tron pe un postament, precum şi sculptura în fire, cât o casă de mare, a bustului cuiva. Dacă ai construi ceva de genul Lumii Inelare, ţi-ar mai păsa de Castelul Cerului? Nu cred. Niciodată n-am crezut acest lucru.

— Chmeee, tu ce părere ai?

— Presupun că trebuie să acceptăm judecata lui Louis, în privinţa chestiunilor umane.

Spre dreapta, se deschidea un alt coridor radial. Aici erau mai multe camere de dormit. Louis se hotărî să inspecteze una în detaliu. Costumele lor presurizate i se păreau extrem de interesante. Erau agăţate de perete precum nişte trofee de vânătoare: dintr-o singură piesă, brăzdată de fermoare, toate deschise. Accesibile instantaneu, în caz de vacuum.

Kzinul aşteptă până ce Louis îl închise, curios să vadă efectul.

Articulaţiile ieşeau în evidenţă. Genunchii, coatele şi umerii semănau cu nişte pepeni, iar mâinile cu un pumn de castane ţinute împreună. De asemenea, vizorul era proeminent către partea din faţă, iar sub el se puteau citi indicatoarele de energie şi aer.

— Ei, bine? mârâi nerăbdător Kzinul.

— Mai nimic. Am nevoie de mai multe dovezi. Hai să mergem!

— Mai multe dovezi pentru ce?

— Cred că ştiu cine a construit Lumea Inelară… şi de ce locuitorii ei seamănă atât de mult cu oamenii. Dar de ce ar fi construit ei ceva cei nu puteau să apere? Nu are sens.

— Dacă am discuta…

— Nu, nu încă. Haide!

Pe coridorul central al astronavei găsise însă ceva interesant. De aici, porneau o jumătate de duzină de coridoare radiale, iar un tub vertical, cu scări în interior, permitea accesul în sus şi în jos. O mulţime de diagrame acopereau porţiuni din perete, etichete cu pictograme explicite.

— Ce grozav! exclamă Louis. Parcă le-au pus aici gândindu-se la noi.

— Limbajele se schimbă, îi răspunse Kzinul. Aceşti oameni călătoreau pe aripile relativităţii. Membrii echipajului s-ar fi putut naşte la secole distanţă unul de altul. Aveau nevoie de astfel de ajutoare. Şi noi ne ţineam imperiul unit cu astfel de mijloace, înainte de Războaiele Cu Omul. În schimb, eu n-am găsit nicio zonă rezervată armelor, Louis.

— Nici astroportul nu era păzit de nimic, completă pământeanul. În orice caz, de nimic evident.

Degetul său parcurgea acum o diagramă.

— Bucătărie, spital, zonă de locuit…, enumeră el. Ne aflăm aici, în această zonă de locuit. Există trei centre de control – mi se par excesiv de redundante. Unul pentru colectorul Bussard şi pentru spaţiul interstelar. Unul pentru propulsorul de fuziune şi pentru manevrele într-un sistem planetar ocupat, eventual şi pentru controlul armamentului, dacă există. În fine, unul pentru sistemul de menţinere a vieţii: acesta care arătă cum suflă vântul pe coridor.

— Având la dispoziţie transmutaţia, interveni Ultimul, ar fi putut să utilizeze un propulsor de conversie totală.

— A, nu neapărat, îi răspunse Louis. O emisie de radiaţii atât de puternică ar fi adus haosul într-un sistem planetar locuit. Iată însă tuburile noastre de acces către… generatoarele colectoare, motorul de fuziune, sistemul de

alimentare cu hidrogen. Dar, mai întâi, să găsim sistemul de menţinere a vieţii. Două niveluri mai sus şi *pe aici*.

* * *

Camera de control era mică: o banchetă capitonată plasată în faţa a trei pereţi plini cu butoane şi comutatoare. Apăsarea unui microcontactor de pe tocul uşii provocă iluminarea alb-gălbuie a pereţilor şi aprinderea indicatoarelor de pe pupitre şi panouri. Desigur, nu se puteau citi. Pictogramele împărţeau însă controlerele în grupuri care se refereau la cazare, rotaţie, apă, resturi menajere, alimente, aer.

Louis începu să comute întrerupătoarele. Cele mai des folosite trebuie să fi fost mai mari şi mai uşor de accesat. Se opri numai când auzi fâşâitul aerului.

Presiunea înregistrată de indicatorul de la încheietura mâinii creştea constant.

Oxigenul se stabiliză la proporţia de 40%, iar umiditatea, deşi scăzută, era totuşi prezentă. Nicio substanţă nocivă nu era semnalată.

Chmeee îşi dezumflă costumul şi ieşi din el. Louis îşi scoase şi el, cu o neînchipuită grabă, casca, lăsă jos rezervoarele de pe spate şi îşi lepădă costumul lejer. Aerul era uscat şi uşor stătut.

— Cred că ar trebui să începem cu tubul de acces către alimentatorul cu hidrogen, spuse Kzinul. Mă laşi pe mine în frunte?

— Perfect.

Louis sesiză în propria voce tensiunea şi nerăbdarea pe care încercase să le reprime. Cu puţin noroc, s-ar fi putut ca Ultimul să nu-şi fi dat seama. Acum era târziu, aşa că porni şi el, ţinându-se după fundul oranj al Kzinului.

Se îndepărtă de intrare, o luă la dreapta pe o radială, urmă axul navei, apoi coborî o scară, pentru ca, în cele din urmă, să se trezească apucat de braţ de o labă păroasă şi puternică, şi tras într-un coridor.

— Trebuie să vorbim, şopti pe nerăsuflate Kzinul.

— Desigur, era şi timpul! Dacă ne poate auzi acum, va trebui să renunţăm. Ascultă…

— Ultimul n-o să ne audă. Louis, trebuie să capturăm *Acul Încins al Căutării*! Te-ai gândit la asta?

— Desigur. Nu e posibil. Ai făcut deja o încercare frumoasă, ce prostie îţi mai trece acum prin cap? Nu poţi pilota *Acul*. I-ai văzut comenzile.

— Îl pot determina pe Ultimul să-l piloteze.

Louis clătină din cap neîncrezător.

— Chiar dacă l-ai păzi doi ani, cred mai degrabă că va cădea sistemul de menţinere a vieţii, încercând să vă menţină pe amândoi în viaţă. Aşa a fost planificat.

— Vrei să te predai?

— În regulă, oftă Louis. Să privim lucrurile în detaliu. Va trebui fie să-i oferim Ultimului o promisiune credibilă sau o ameninţare pe măsură, fie să-l ucidem, în speranţa că vom putea pilota apoi, singuri, *Acul*.

— De acord.

— Nu-l putem mitui cu un dispozitiv magic de transmutare. Nu există niciunul.

— Mi-a fost teamă că o să-i spui acest adevăr mai devreme.

— Nici vorbă! Odată ce se va convinge că nu mai are nevoie de noi, vom fi pierduţi. Dar nu mai avem cu ce altceva să-l mituim, îşi continuă Louis raţionamentul. Nu putem să pătrundem pe puntea de comandă. S-ar putea să existe discuri de păşit, undeva la bordul *Acului*, care să ne ducă acolo, dar unde sunt şi cum îl determinăm pe Ultim să le pună în funcţiune? De asemenea, nu-l putem ataca. Niciun proiectil nu poate străbate o carcasă PG. Există un scut antilaser pe el şi probabil chiar mai multe scuturi între celula noastră şi puntea de comandă. Unui Păpuşar nu i-ar fi scăpat acest amănunt. Cu alte cuvinte, dacă am încerca să-l ţintim cu o rază laser, pereţii s-ar transforma în oglinzi care ar reflecta-o asupra noastră. Ce ne-a mai rămas? Sonicitatea? Pur şi simplu, poate închide microfoanele. Ne-a mai rămas ceva?

— Antimateria. Dar nu este nevoie să-mi aminteşti că nu avem nici dintr-asta.

— În consecinţă, nu-l putem ameninţa, nu-i putem face niciun rău şi nu putem ajunge pe puntea de comandă în niciun chip, concluzionă Kzinul, scărmănându-şi gânditor blana de pe gât.

— Tocmai mi-a venit o idee, reluă Louis. Dar dacă *Acul* nu mai poate ajunge în spaţiul cunoscut…?

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Noi ştim prea multe. Am constitui o publicitate proastă pentru Păpuşari. Mai probabil este că Ultimul n-a intenţionat niciodată să ne ducă înapoi acasă. De ce ar face-o? Locul unde doreşte să ajungă este Flota Lumilor, care se află acum la douăzeci sau treizeci de ani-lumină de aici, în direcţia opusă. Chiar dacă, prin absurd, am putea pilota *Acul*, probabil că sistemul de menţinere a vieţii se va dovedi insuficient pentru a ne permite să ajungem în spaţiul cunoscut.

— Ar trebui, atunci, să furăm o navă a Lumii Inelare? Asta?

Louis îşi clătină din nou capul a neîncredere.

— Putem încerca. Dar chiar dacă se dovedeşte a fi intactă, probabil nu vom putea s-o pilotăm. Cei din rasa lui Halrloprillalar foloseau echipaje de mii de persoane şi, după cum spunea Prill, nu se aventurau prea departe… aşa cum, probabil, au făcut-o Inginerii Lumii Inelare.

Kzinul rămăsese suspect de liniştit, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu descătuşeze brusc tensiunea înmagazinată în interiorul său. Abia atunci, Louis înţelese cât de furios era Chmeee.

— Atunci, mă sfătuieşti să mă predau? Nici măcar să nu ne răzbunăm?

Louis îşi analizase toate aceste gânduri de nenumărate ori, în timp ce era cablat. Încerca să-şi amintească optimismul pe care-l încercase atunci, dar totul dispăruse.

— Vom trage de timp. Vom scotoci rampa astroportului. Dacă nu vom găsi nimic, vom scotoci chiar Lumea Inelară. Suntem echipaţi pentru asta. Nu-l vom lăsa pe Ultimul să

renunţe, până când nu vom afla propriul nostru răspuns. Oricare ar fi el.

— Tu porţi întreaga vină pentru situaţia în care ne găsim!

— Ştiu, şi din această cauză este atât de nostimă.

— Atunci, râzi!

— Dă-mi droudul şi am să râd.

— Speculaţiile tale prosteşti ne-au transformat în sclavii unui ierbivor nebun. Trebuie, de fiecare dată, să pretinzi mai multă cunoaştere decât ţi se cuvine?

Louis se rezemă cu spatele de un perete luminat în alb-gălbui.

— Părea atât de rezonabil! Tanj!, *era* rezonabil. Fii atent: Păpuşarii au studiat Lumea Inelară cu mulţi ani înainte de a intra noi în scenă. Îi cunoşteau rotaţia, dimensiunile şi masa, care este puţin mai mare decât cea a lui Jupiter. Ştiau, totodată, că nu mai există nimic altceva în sistem. Că orice planetă, satelit, asteroid dispăruseră. Părea atât de evident. Inginerii Lumii Inelare luaseră o planetă de mărimea lui Jupiter, o transformaseră în material de construcţie şi, folosind şi restul materialului planetar, construiseră Lumea Inelară. Întreaga masă a – să spunem – Sistemului Sol[2] ar fi tocmai potrivită în acest sens.

— Erau numai speculaţii.

— V-am convins pe amândoi, îţi aduci aminte? Numai că gigantele gazoase de tipul lui Jupiter, continuă imperturbabil Louis, sunt formate mai ales din hidrogen, iar Inginerii Lumii Inelare trebuiau să-l transforme în materialul fundaţiei – *oricare* ar fi fost acest material – care nu semăna cu nimic din ceea ce am construit *noi* vreodată. Aşadar, ei ar fi trebuit să transmute materialul într-un ritm care ar fi eclipsat chiar şi o supernovă. Înţelege, Chmeee, eu *am văzut Lumea Inelară*. Eram gata să cred orice.

— La fel şi Nessus, mârâi Kzinul, uitând pentru o clipă că şi el crezuse. Nessus o întrebase pe Halrloprillalar despre transmutaţie, iar ea îl considerase pe companionul nostru cu două capete uşor de păcălit. Îi spusese o poveste despre

[2] Sol – Sistemul Solar (n. red.)

astronavele Lumii Inelare care transportau plumb, pentru a-l transforma în combustibil. Plumb! De ce nu fier? Ar fi fost mai voluminos, dar ar fi avut rezistenţa mai mare.

— Nu se gândise la asta, zâmbi Louis.

— I-ai spus vreodată că transmutaţia era una dintre ipotezele tale?

— Tu ce crezi? S-ar fi prăpădit de râs. Oricum, era prea târziu să-i mai spun adevărul lui Nessus, care zăcea în blocul operator automat cu unul dintre capete lipsă.

— Mrrrr…

Louis îşi frecă umărul înţepenit şi continuă:

— Unul dintre noi ar fi trebuit să ştie mai bine. Ţi-am povestit că am făcut câteva calcule, după ce m-am întors. Ştii de câtă energie este nevoie pentru a roti masa Lumii Inelare până la viteza de o mie două sute de kilometri pe secundă?

— De ce mă întrebi?

— Ţi-ar trebui *o groază*! De o mie de ori energia anuală degajată de acest tip de soare. De unde au făcut rost de ea Inginerii Lumii Inelare? Ceea ce aveau de făcut era să dezasambleze zeci de Jupiteri sau o planetă superjoviană, cântărind de zece ori masa lui Jupiter. Şi toate, aminteşte-ţi, aproape numai din hidrogen. Au folosit o parte din hidrogenul în fuziune pentru obţinerea energiei necesare proiectului, iar restul l-au păstrat în recipienţi magnetici. După ce au construit Lumea Inelară din resturile solide, l-au folosit drept combustibil, în propulsoarele de fuziune, pentru a-i imprima rotaţia dorită.

— Cât de minunată se dovedeşte înţelegerea lucrurilor! – Chmeee străbătea coridorul încolo şi-ncoace, ridicat pe picioarele din spate, aidoma unui om cufundat într-o meditaţie profundă. – Aşadar, suntem sclavii unui alien nebun, pornit în căutarea unei maşini miraculoase care n-a existat niciodată. Ce speri că se va întâmpla în anul care ne-a mai rămas?

Pământeanului îi venea greu să fie optimist în lipsa curentului.

— Vom explora. Indiferent dacă există sau nu transmutaţie, trebuie să se afle şi *altceva* valoros pe Lumea Inelară. Poate că îl vom găsi. Poate că, deja, o navă a Naţiunilor Unite se află aici. Poate vom găsi echipajul, în vârstă de aproape o mie de ani, al unei astronave de pe Lumea Inelară. Poate că Ultimul se va simţi singur şi ne va permite să ne ducem alături de el, pe puntea de comandă.

Kzinul se lăsase pe cele patru picioare, dar continua să-şi balanseze coada.

— Câtă încredere pot să am în tine? Ultimul îţi controlează curentul din creier.

— Am învins dependenţa.

Drept răspuns, Kzinul se mulţumi doar să mârâie înfundat.

— Pe testiculele ulcerate ale lui Finagle! Chmeee, am două secole şi un sfert. În acest timp, am fost *de toate*. Am fost maistru-şef. Am ajutat la construcţia şi la punerea în funcţiune a unui oraş circular deasupra lui Down. M-am stabilit pe Home şi, o vreme, am trăit acolo ca un colonist. Acum mă cablez. Nimic nu durează. Nu poţi face un singur lucru pe durata a două sute de ani. O căsătorie, o carieră, un hobby sunt potrivite pentru o perioadă de cel mult douăzeci de ani, deşi poţi trece printr-una din aceste faze de mai multe ori. Am făcut şi medicină experimentală. Am scris o bună parte din acel documentar despre cultura Trinoc, care a câştigat un…

— Dependenţa de curent implică direct creierul. Este altceva, Louis!

— Aha! Este într-adevăr altceva. – Louis simţea deprimarea ca pe un perete vâscos şi negru ce-l apăsa pe dinăuntru, încercând să-l strivească. – Totul nu este decât negru sau alb. Curentul este trimis sau nu. Altă alternativă nu există. Sunt sătul de el. Am fost şi înainte ca Ultimul să-mi controleze curentul.

— Dar n-ai renunţat la droud.

— Am vrut ca Ultimul să creadă că nu pot renunţa.

— Şi vrei ca eu să cred că poţi.

— Exact.

— Dar ce se întâmplă cu Ultimul? N-am mai auzit până acum de un Păpuşar care să se comporte atât de ciudat.

— Eu ştiu. Mă întreb, însă, dacă toţi comercianţii nebuni au sexul lui Nessus. Dacă… să-i numim bărbaţii purtători de spermă… sunt cei care domină.

— Mrrrr…

— N-ar fi trebuit să se comporte astfel. Nebunia care trimite un Păpuşar pe Pământ pentru că nu se înţelege cu alţi Păpuşari nu este de acelaşi tip cu cea care produce un Iosif Stalin. Ce vrei de la mine, Chmeee? Nu ştiu cum va acţiona. Dacă acordăm puţin credit creierilor săi, atunci va utiliza tehnicile comerciale ale Produselor Generale. Este singurul fel în care ştie să aibă de-a face cu *noi*.

Aerul conservat era rece şi metalic. Este prea mult metal în nava asta, gândi Louis. Părea ciudat că semenii lui Halrloprillalar nu utilizaseră şi alt fel de materiale, mult mai perfecţionate. Construirea unui colector Bussard nu era opera unor primitivi.

Aerul mirosea ciudat, iar strălucirea alb-gălbuie a pereţilor diminua şi sporea neregulat în intensitate. Ar fi fost mai bine să revină la costumele presurizate, cât mai curând.

— Mai este şi landerul, rupse tăcerea Kzinul. Ar putea funcţiona ca o astronavă.

— Ce înţelegi tu prin astronavă? Are, desigur, manevrabilitate interplanetară, pentru că este destinat să ne transporte oriunde pe Lumea Inelară. Nu cred însă că am putea ajunge cu el la alt sistem solar.

— Mă gândeam la avarierea *Acului*. Dacă nu există scăpare, măcar să ne răzbunăm.

— Ar fi nostim de privit un asemenea spectacol. Avarierea unei carcase Produs General…

Kzinul se uită ameninţător la el.

— Nu eşti prea amuzant, Louis! Ce-am să fac eu pe Lumea Inelară fără perechea mea, fără posesiunile mele, fără un nume, cu o viaţă ce se va sfârşi peste un an de zile?

— Am câştiga timp. Timp pentru a afla o cale de ieşire. Totodată, oficial, vom continua să căutăm o miraculoasă

maşină de transmutaţie. Cel puţin, ar trebui să ne prefacem că o căutăm.

7.
Punct de răscruce

Louis se trezi extrem de flămând. Formă o comandă de sufleu de brânză Cheddar, cafea irlandeză şi portocale roşii, şi le devoră pe rând.

Chmeee dormea ghemuit, ca şi cum ar fi dorit să se protejeze. Arăta, într-un anume fel, diferit. Neted – da, neted pentru că cicatricele dispăruseră şi o blană nouă îi crescuse pe deasupra lor.

Robusteţea lui era impresionantă. Cercetaseră fiecare dintre cele patru astronave, apoi trecuseră la o clădire lungă şi îngustă ce se ridica chiar pe buza infinitului şi care se dovedi a fi centrul de ghidare pentru sistemul de accelerare al astronavelor. Spre sfârşit, Louis se mişcase într-o ceaţă de oboseală. Îşi dădea seama că ar fi trebuit să examineze *Acul* în detaliu pentru depistarea punctelor slabe, a căilor de acces spre puntea de comandă. În schimb, îl privise înciudat pe Chmeee. Kzinul nu se oprise o clipă să se odihnească.

Ultimul apăru de undeva din spate, din sectorul său privat, vopsit în verde. Coama îi era pieptănată vaporos şi ornată cu cristale a căror culoare spectrală se modifica la fiecare mişcare. Louis era un pic surprins. Tot timpul cât condusese singur *Acul*, Păpuşarul nu se îngrijise de felul cum arăta. Se îmbrăcase acum pentru a-şi impresiona prin eleganţă prizonierii?

— Louis, vrei droudul? întrebă el.

Louis îl dorea, dar…

— Nu încă.

— Ai dormit unsprezece ore.

— Poate că mă adaptez la timpul Lumii Inelare. Ai mai făcut ceva?

— Am înregistrat câteva spectrograme laser ale carcaselor navelor. În principal sunt din aliaj de fier. Am mai făcut şi scanări radar profunde, câte două imagini pentru fiecare dintre cele patru astronave, iar în timp ce dormeaţi am mutat *Acul*. Mai sunt încă două astroporturi, situate la o sută douăzeci de grade în jurul Lumii Inelare. Am localizat încă unsprezece astronave, după compoziţia carcaselor lor. Evident că, de la această distanţă, n-am putut distinge alte detalii.

Chmeee se trezise şi el, îşi dezmorţise oasele şi i se alăturase lui Louis, lângă peretele transparent.

— Întotdeauna, învăţăm numai pentru a pune mai multe întrebări spuse el. O astronavă a fost lăsată intactă, trei au fost demontate. De ce?

— Poate că Halrloprillalar ar fi putut să ne spună, răspunse Ultimul. Să ne concentrăm însă asupra singurei întrebări urgente. Unde este dispozitivul de transmutaţie?

— Aici nu avem instrumente. Teleportează-ne pe lander, Ultimule. O să utilizăm monitoarele de pe puntea de comandă.

* * *

Opt monitoare străluceau deasupra pupitrului de comandă sub formă de potcoavă al landerului. Chmeee şi Louis studiau schemele fantomatice ale colectoarelor Bussard, generate de computer din scanările radar.

— Îmi face impresia că o singură echipă a prădat toate navele, spuse Louis. Au avut la dispoziţie trei astronave şi au luat din ele componentele şi lucrurile de care aveau cel mai mult nevoie. Au lucrat până când ceva i-a oprit: probabil că au fugit pe calea aerului. A patra navă venea la rând. Mmm… mă întreb acum de ce echipajul celei de-a patra astronave nu şi-a furat propria navă?

— Lucruri neesenţiale, interveni Păpuşarul. Noi căutăm doar transmutatorul. Unde este?

— Nu îl putem identifica, răspunse Chmeee.

Louis studia imaginea radar fantomatică a celei de-a patra astronave.

— Să procedăm metodic. Ce *nu este* un sistem de transmutaţie? – Trasa linii pe imaginea astronavei intacte cu un creion electronic. – Aici, această pereche de toroizi care înconjoară carcasa, trebuie să fie colectoarele câmpului generator. Dincoace, sunt rezervoarele de combustibil. Conductele de acces, aici, aici, aici… – Pe măsură ce le indica, Ultimul trebuia să afişeze alte secţiuni ale astronavei. – Secţiunea asta întreagă este ocupată de motoarele de fuziune. Motoarele pentru coborârea trenului de aterizare. Şi pentru ridicare, de asemenea. Jeturile de orientare, aici, aici, aici, toate alimentate de aceste conducte care transportă plasma de la un generator mai mic de fuziune, situat aici. Bateria. Chestia asta ca un bot, aşezată aici în mijlocul carcasei – cum o numea Prill?

— *Cziltang brone*, mormăi Chmeee. Fluidizează temporar materialul de fundaţie al Lumii Inelare, în vederea penetrării lui. Ei le utilizează în loc de sasuri.

— Corect, continuă Louis cu entuziasm şi bucurie ascunsă. Probabil că nu-şi ţineau transmutatoarele miraculoase în zonele rezidenţiale, dar… dormitoarele aici, camerele de control aici, aici, aici, bucătăria…

— Ar putea fi asta…?

— Nu, ne-am gândit şi noi la ea. Este doar un laborator chimic automat.

— Continuaţi.

— Grădina este asta. Alimentată de la sistemul de tratare a deşeurilor menajere. Sasuri…

Când Louis încheie identificările, nava dispăru de pe ecran. Ultimul o refăcu răbdător.

— Ce ne-a scăpat? Chiar dacă transmutatorul a fost demontat şi furat, ar fi trebuit să rămână spaţiul gol.

Povestea devenea tot mai nostimă. Pământeanul rânji în sinea lui, înainte de a vorbi din nou.

— Hei, dacă ţineau, într-adevăr, combustibilul, adică plumbul, afară, înfăşurat în jurul carcasei, atunci acesta din interior nu este, în realitate, un rezervor de hidrogen? Poate

că aici ţineau transmutatorul magic. Avea nevoie de un postament solid sau poate de o izolare perfectă... sau de răcire cu hidrogen lichid.

— Atunci, cum ar fi reuşit să-l demonteze? se grăbi Chmeee să întrebe înaintea Ultimului.

— Poate cu dispozitivul *cziltang brone* al altei astronave. Toate rezervoarele de combustibil au fost goale? – Bărbatul analiză fugar imaginile fantomatice ale celorlalte astronave, apoi continuă: Aha. OK, o să găsim transmutatoarele pe Lumea Inelară... şi precis nu vor funcţiona. Probabil că plaga le va fi afectat şi pe ele.

— Povestea lui Halrloprillalar despre bacteria care mănâncă supra-conductorii se află şi printre înregistrările noastre, remarcă Ultimul.

— Evident, ea nu putea să ne furnizeze prea multe amănunte, reluă Louis. Astronava ei pornise într-o lungă călătorie. Când s-a întors, nu mai exista civilizaţia Lumii Inelare. Tot ce se bazase pe supraconductori se oprise.

Pământeanul se întrebase adeseori cât de mult se cuvenea să creadă în povestea lui Prill despre Prăbuşirea Oraşelor. Dar ceva trebuia să fi distrus civilizaţia dominantă a Lumii Inelare.

— Supraconductibilitatea era mult prea minunată pentru a nu sfârşi prin a fi utilizată peste tot, concluzionă el.

— Înseamnă că putem să reparăm transmutatoarele, interveni Ultimul.

— Oare?!

— O să găsiţi conductori şi ţesături supraconductoare şi o să le replicaţi la bordul landerului. Nu este acelaşi supraconductor utilizat pe Lumea Inelară. Bacteriile nu se vor atinge de ele. M-am gândit că aveam nevoie de bunuri pentru schimb.

— Figura impenetrabilă de jucător de poker a lui Louis rămase neschimbată, deşi Ultimul făcuse o declaraţie surprinzătoare. Cum de ajunseseră Păpuşarii să afle atât de multe despre o plagă mutant care distrusese maşinile de pe Lumea Inelară? Brusc, bărbatul nu se mai îndoi deloc de această teorie a bacteriei.

Chmeee nu sesizase nimic.

— Va trebui să aflăm cum le-au transportat hoţii, spuse el. Dacă şi sistemul de transport al Zidurilor de Margine a căzut, înseamnă că vom găsi transmutatoarele noastre abandonate de cealaltă parte a zidului.

— În acest caz, vom avea destul teritoriu de cercetat, comentă pământeanul. Eu cred că ar trebui să localizăm mai întâi un Centru de Reparaţie.

— Louis?

— Trebuie să existe vreun centru de întreţinere pe undeva. Lumea Inelară nu poate funcţiona aşa la infinit. Are sisteme de apărare antimeteoritice şi de reparare a daunelor produse de aceştia, jeturi de orientare… era posibil ca ecologia s-o ia razna – toate trebuiau supravegheate. Evident, Centrul de Reparaţie ar putea fi oriunde. Dar trebuie să fie ceva mare. N-ar trebui să avem probleme în a-l găsi. Şi vom descoperi probabil că a fost abandonat, pentru că, în caz contrar, dacă ar mai fi rămas cineva, nu ar fi permis descentrarea Lumii Inelare.

— Observ că v-aţi pus mintea la contribuţie, spuse Ultimul.

— N-am făcut-o prea bine prima oară când am ajuns aici. Veniserăm să explorăm, îţi aminteşti? Un fel de armă laser ne-a doborât şi am petrecut tot restul timpului încercând să scăpăm cu viaţă. Am străbătut aproape o cincime din *lăţime* şi n-am aflat aproape nimic. Aceste Centre de Reparaţii ar fi trebuit să le căutăm. Acolo se întâmplă miracolele.

— Nu mă aşteptam la o asemenea ambiţie din partea unui dependent de curent.

— Va trebui să pornim cu multă precauţie. – Precauţie pentru oameni, gândi Louis, nu pentru Păpuşari. – Chmeee are dreptate, maşinile trebuie să se fi defectat imediat ce au fost trecute prin Zidul de Margine şi au fost infectate de bacterii.

— Eu propun să nu trecem cu landerul prin Zidul de Margine, interveni Kzinul. N-am încredere într-o maşină

străină, veche de o mie de ani. Va trebui să trecem pe deasupra lui.

— Şi cum o să ocoliţi apărarea antimeteoritică? întrebă Ultimul.

— Va trebui s-o păcălim. Louis, tot mai crezi că ceea ce a tras asupra noastră a fost un sistem automat de apărare împotriva meteoriţilor?

— Aşa am crezut atunci. Tanj, totul s-a întâmplat atât de repede! – *Cădeam spre soare, toţi eram nervoşi, bântuiţi de realitatea Lumii Inelare. Toţi, în afară de Teela, evident. Un flash momentan de alb-violet;* Mincinosul *încastrat într-un gaz diafan violet. Teela privise afară prin carcasă. „Aripile au dispărut”, spusese ea.* – Nu s-a tras în noi până când nu am avut o traiectorie clară de intersecţie cu suprafaţa Lumii Inelare. Mai mult ca sigur că este automată. V-am spus de ce nu cred să mai existe cineva în Centrul de Reparaţie.

— Deci, n-ar fi nimeni care să tragă în noi, în mod deliberat. Foarte bine, Louis. Automatele nu vor deschide focul asupra sistemului de transport prin ziduri, nu-i aşa?

— Chmeee, nu ştim cine a construit acest sistem de transport. Poate că n-au fost Inginerii Lumii Inelare; poate că a fost adăugat mai târziu, de către semenii lui Prill…

— A fost, preciză Ultimul.

Cei doi se întoarseră, surprinşi, să privească imaginea Păpuşarului de pe ecran.

— Nu v-am spus că mi-am petrecut o parte din timp la telescop? Astfel, am aflat că sistemul de transport prin zid este numai parţial terminat. Acoperă doar 40 la sută din lungimea zidului şi nu include porţiunea pe care ne aflăm noi acum. În partea stângă a zidului, sistemul este doar 15 la sută complet. Inginerii Lumii Inelare n-ar fi lăsat un astfel de subsistem minor pe jumătate construit, nu-i aşa? Propriul lor mod de transport s-ar putea să fi fost aceeaşi astronavă utilizată la supervizarea construcţiei.

— Semenii lui Prill au venit mai târziu, adăugă Louis. Poate un pic prea târziu. Poate că sistemul de transport prin ziduri a devenit prea costisitor. Poate că nu au reuşit să cucerească întreaga Lume Inelară… dar atunci, de ce au

construit astronave? La naiba, s-ar putea să nu aflăm niciodată. Unde rămăseserăm?

— Rămăseserăm la încercarea de a păcăli apărarea antimeteoritică, preciză Chmeee.

— Aha. Trebuie să-ţi dau dreptate. Dacă această apărare şi-ar fi făcut un obicei din a trage asupra Zidului de Margine, nimeni n-ar fi reuşit să construiască ceva acolo. – Louis făcu o scurtă pauză, căzând pe gânduri. Fără-ndoială, existau anumite nepotriviri în presupunerile sale... dar alternativa era să pătrundă prin zid, via un vechi *cziltang brone* cu fiabilitate necunoscută. – OK, reluă el, vom zbura peste Zidul de Margine.

— Sugerezi un risc îngrozitor, spuse Păpuşarul. M-am pregătit cât am putut de bine, dar am fost nevoit să utilizez tehnologia terestră. Dacă se defectează landerul? Ezit să pun în pericol oricare dintre resursele mele. Riscaţi să rămâneţi izolaţi. Lumea Inelară este condamnată.

— N-am uitat, spuse Louis.

— Mai întâi, va trebui să cercetăm toate astroporturile. Mai sunt încă unsprezece nave pe acest Zid de Margine şi un număr neprecizat pe celălalt.

Şi urmau să treacă săptămâni până ce Ultimul avea să se convingă că pe aceste astronave nu se afla niciun sistem de transmutare. În fine...

— Să nu mai pierdem timpul! interveni Chmeee. Secretul ar putea să ne fie la-ndemână.

— Avem combustibil şi provizii. Ne putem permite să aşteptăm.

Brusc, Chmeee se întinse şi atinse câteva butoane de pe pupitrul de control. Probabil plănuise secvenţa în detaliu; studiase în amănunt landerul cât timp Louis fusese răpus de oboseală. Micul vehicul conic se ridică la treizeci de centimetri deasupra podelei, se roti la nouăzeci de grade şi suflul motoarelor de fuziune umplu hangarul de andocare cu un nor de flăcări albe.

— Ai înnebunit! se auzi vocea speriată a Ultimului. De aici nu vă pot opri propulsoarele.

Landerul alunecă uşor prin deschizătura ovală şi acceleră brusc la 4 g. Când Ultimul termină de vorbit, şocul acceleraţiei era la un pas de a-i omorî. Louis se blestemă pentru că nu prevăzuse asta. În venele lui Chmeee, sângele fierbea de tinereţe. Jumătate din Kzini nu ajung la maturitate – mor în lupte…

Iar Louis Wu, mult prea captivat de propria-i persoană şi de readaptare, lăsase să-i scape opţiunile pe care le avea.

* * *

— Te-ai decis să-ţi continui singur explorarea, Ultimule? întrebă el glacial.

Capetele Păpuşarului atârnau indecise deasupra pupitrului său de comandă.

— Nu? Atunci, o s-o facem noi pe cont propriu, mulţumim! – Pământeanul se întoarse apoi spre Chmeee şi continuă: Încearcă să aterizezi pe Zidul de Margine…

Abia atunci remarcă atitudinea rigidă, nefirească, a Kzinului, ochii sticloşi şi ghearele scoase. Era turbare? Voia, într-adevăr, să izbească *Acul Încins al Căutării*?

Kzinul urlă ceva în Graiul Hero.

Păpuşarul îi răspunse cu vocea unui Kzin; se răzgândi şi reluă în interplanetară:

— Există două rachete de fuziune, una în spate şi cealaltă sub lander. Nu aveţi propulsoare. Nu trebuie să aprinzi motoarele de fuziune decât pentru autoapărare. Repulsoarele resping materialul de bază al Lumii Inelare şi cu ajutorul lor te poţi ridica. Puteţi zbura ca şi cum aţi utiliza un generator de gravitaţie negativă, dar repulsoarele au un design mai simplu, sunt mai uşor de reparat şi de întreţinut. Nu le utiliza acum. Ar respinge zidul şi v-ar propulsa în spaţiu.

Asta explica aparenta panică ce-l cuprinsese pe Chmeee. Avea probleme cu pilotarea landerului. Nu era prea încurajator. Rampa astroportului era acum mult prea jos, iar enervantul zgomot ar decolării aproape dispăruse. Continua să acţioneze sub ei acceleraţia de 4 g… care încetă brusc.

— Ufff! exclamă Louis când landerul reveni la căderea liberă normală.

— Nu trebuie să ne ridicăm prea sus deasupra Zidului de Margine. Caută în chesoane, Louis. Inventariază echipamentul.

— Avertizează-mă şi pe mine când mai faci aşa ceva!

— Promit.

Louis îşi desfăcu reţeaua antişoc şi pluti în josul scării.

Aici, spaţiul era acoperit de chesoane şi de un sas. Louis se apucă să deschidă pe rând uşile. În chesonul cel mai mare, găsi mai mult de doi kilometri pătraţi din ceva ce semăna cu o pânză neagră şi mătăsoasă, precum şi sute de kilometri de cablu negru pe bobine, cuprinzând fiecare câte treizeci de kilometri. Alt dulap conţinea centuri pentru zbor modificate, având doar un mic propulsor şi repulsoare în dreptul umerilor. Două mici şi una mai mare. Cu siguranţă, una fusese prevăzută pentru Halrloprillalar. Louis găsi lanterne-laser, paralizatoare sonice de mână şi un dezintegrator masiv, dar portabil. În acelaşi compartiment, mai găsi televizoare de mărimea pumnului lui Chmeee, prevăzute cu ac de prindere, microfoane miniaturale şi minicăşti (două mici şi una mai mare). Probabil, serveau drept translatoare, având şi computerele necesare încorporate. Dacă ar fi funcţionat prin intermediul computerului de bord, ar fi trebuit să fie mult mai miniaturizate.

Erau şi plăci repulsoare rectangulare mai mari – pentru tractarea unor greutăţi mari prin aer? Bobine cu lanţuri moleculare Sinclair, asemănătoare unor cabluri extrem de fine şi rezistente. Lingouri mici de aur: pentru comerţ? Ochelari cu amplificare luminoasă. Armuri.

— S-a gândit la toate, mormăi Louis.

— Mulţumesc. – Ultimul vorbise dintr-un monitor pe care pământeanul nu-l remarcase până atunci. – Mi-au luat mulţi ani pregătirile.

Louis se săturase să-l întâlnească pe Păpuşar peste tot. Ciudat: auzea de sus, de pe puntea de comandă, obiecţiile Kzinului. Însemna că Ultimul susţinea două conversaţii

simultane, instruindu-l pe Chmeee asupra comenzilor landerului. Auzi expresia „jeturi de orientare”…

Vocea Kzinului răsună fără aportul microfoanelor:

— Louis, treci la locul tău!

Bărbatul alunecă în sus, pe lângă scări. Abia ajunsese în fotoliul său când Chmeee aprinse motoarele de fuziune. Landerul frână şi rămase plutind chiar deasupra muchiei Zidului de Margine. Culmea acestuia era suficient de lată pentru lander, dar în rest nu mai rămânea mult loc. Şi cum avea să se comporte sistemul de protecţie antimeteoritică în acest caz?

Se aflau pe partea de dinăuntru a arcului Lumii Inelare şi coborau spre interior, spre inelul pătratelor de umbră, când o lumină violet inundase astronava Mincinosul. *Instantaneu, carcasa acestuia se închisese într-un halou fără timp. Când timpul începuse din nou să curgă, carcasa şi ocupanţii săi se dovediseră a fi rămas intacţi. Numai aripile delta ale* Mincinosului, *împreună cu propulsoarele şi motoarele de fuziune şi compartimentul instrumentelor de măsură fuseseră volatizate. Iar carcasa cădea liber spre Lumea Inelară*.

Mai târziu, au presupus că laserul violet nu era decât un sistem automat de apărare împotriva meteoriţilor. Şi-au închipuit că putea fi plasat pe inelul pătratelor de umbră. Dar totul nu era decât presupunere, n-au aflat nimic în plus despre armele Lumii Inelare.

Sistemul de transport prin Zidurile de Margine era o achiziţie mai recentă. Inginerii Lumii Inelare nu-l luaseră în calcul atunci când programaseră apărarea antimeteoritică. Louis însă văzuse vechi înregistrări ce-l înfăţişau în zilele lui de glorie, pe care le găsise în clădirea abandonată de cei din neamul lui Halrloprillalar. Funcţionase; apărarea antimeteoritică nu trăsese asupra inelelor acceleratorului liniar şi nici asupra astronavelor care le parcurgeau. Cu toate acestea, bărbatul se prinse cu putere de braţele fotoliului, în aşteptarea flamei violete, atunci când Chmeee avea să aşeze landerul pe Zidul de Margine.

Dar aceasta nu venise.

8.
Lumea Inelară

De la o înălţime de o mie şase sute de kilometri – de pe o staţie spaţială, de exemplu – Pământul seamănă cu o sferă uriaşă. Ţinuturile lui se rotesc dedesubt. Detaliile se pierd dincolo de linia orizontului; altele, ascunse până atunci, apar la vedere. Noaptea, strălucirea oraşelor conturează continentele.

Dar de la o distanţă de o mie şase sute de kilometri de Lumea Inelară, lumea este plată şi ţinuturile de acolo sunt toate la vedere, în acelaşi timp.

Zidul de Margine era construit din acelaşi material ca şi fundamentul Lumii Inelare. Louis călcase pe el, în locurile unde erodarea solului îl scosese la vedere. Respectivul material se dovedise a fi de culoare gri, translucid şi teribil de alunecos. Aici, suprafaţa fusese fabricată rugoasă, pentru a uşura tracţiunea. Costumele presurizate îi făceau pe Chmeee şi Louis să se simtă foarte grei. Cei doi se mişcau extrem de precaut. Primul pas urma să fie o frumuseţe.

La baza celor o mie şase sute de kilometri de piscuri alunecoase, se zăreau albii întunecate şi mări: întinderi de apă de la zeci de mii până la câteva milioane de kilometri pătraţi, legate între ele printr-o imensă reţea de râuri, erau răspândite, mai mult sau mai puţin uniform, în peisaj. Pe măsură ce Louis îşi ridica privirea, mările deveneau mai mici… mai mici şi puţin difuze… prea mici pentru a mai fi distinse, până ce marea şi uscatul fertil şi deşertul şi norii se topeau într-o muchie albastră profilată pe negrul spaţiului.

Atât spre stânga, cât şi spre dreapta, se întindea acelaşi peisaj, până ce ochiul descoperea o bandă albastră ce se curba din infinitul de dincolo de orizont. Pe măsură ce Arcada se ridica, se îngusta şi se curba pe deasupra sa, albastrul deschis alterna cu albastrul închis acolo unde o bandă îngustă din Arcadă se pierdea în spatele unui soare mult micşorat.

Această parte a Lumii Inelare tocmai trecuse de maximul distanţei ei faţă de astrul central, dar o stea de tip Sol încă îţi mai putea arde ochii. Louis clipi şi îşi clătină capul – ochii şi mintea îi deveniseră la fel de confuze. Distanţele acelea puteau să-ţi capteze mintea şi s-o ţină blocată, lăsându-te să priveşti în infinit ore sau zile în şir. Îţi puteai pierde sufletul, hipnotizat de acele dimensiuni. Ce mai însemna un om, în comparaţie cu un artefact atât de uriaş?

Se numea Louis Wu. Nu mai era nimeni ca el pe toată Lumea Inelară. Se agăţă de asta. Uită infinitatea, concentrează-te pe detaliu!

Acolo, la treizeci şi cinci de grade pe Arcadă, remarcase o zonă înceţoşată.

Louis spori factorul de amplificare al ochelarilor. Chiar dacă imaginile erau reproiectate, trebuia să-şi ţină capul aproape nemişcat. Zona se dovedise a fi un ocean, o elipsă care se întindea aproape pe toată lăţimea Lumii Inelare. Oceanul era presărat cu pâlcuri de insule care abia se zăreau printre spărturile norilor.

Descoperi celălalt ocean, diametral opus, pe partea cealaltă a Arcadei. Strălucea ca o mică steluţă în patru colţuri, în interiorul căreia remarcă punctele pâlcurilor de insule – şi asta de la o distanţă de la care Pământul abia dacă ar fi fost vizibil cu ochiul liber.

Atunci, îşi aduse din nou aminte. Îşi îndreptă privirea în jos, în mod deliberat, studiind zonele cele mai apropiate.

Chiar sub ei, la câteva sute de kilometri în sensul de rotaţie, un munte tronconic se profila pe Zidul de Margine. Părea ciudat de regulat. Era stratificat în semicercuri: un vârf golaş şi murdar; sub el, se distingea o bandă de alb,

probabil zăpadă sau gheaţă; apoi verde, ce se pierdea pe dealurile şi câmpiile învecinate.

Muntele era suspect de izolat. În sensul de rotaţie, aproape de limita de rezoluţie a ochelarilor, Zidul de Margine era neted şi vertical. Dacă acel cucui de la limita de rezoluţie era un alt munte similar acestuia, ar fi fost pierdere de timp să verifice. De la o asemenea distanţă, se putea vedea doar curbarea spre înălţimi a Arcadei.

În sensul invers rotaţiei, exista un cucui asemănător. Louis se încruntă. *Dosare pentru un studiu ulterior*.

Departe, spre babord (în faţă) şi puţin spre sensul de rotaţie (dreapta) se întindea o regiune de un alb strălucitor, mai luminoasă decât marea sau uscatul. Linia terminatorului albastru închis se apropia de ea. Sare, fusese primul gând al lui Louis. Regiunea respectivă era enormă. Înghiţise câteva zeci de mări de pe Lumea Inelară, mări ale căror dimensiuni ar fi fost cuprinse între Lacul Huron şi Marea Mediterană. Puncte mai strălucitoare apăreau şi dispăreau ca nişte valuri…

— Ah! Zona ocupată de Florile-Oglindă…

— Cea care m-a ars pe mine era mai mare, remarcă Chmeee.

Floarea-Soarelui de tip Slaver era la fel de bătrână ca însuşi Imperiul Slaver, dispărut cu mai bine de un miliard de ani în urmă. Slaverii, se pare, le cultivau în jurul domeniilor lor, pentru apărare. Încă se mai găseau asemenea plante pe câteva dintre lumile spaţiului cunoscut. Eliminarea lor era o sarcină extrem de dificilă. Nu puteau fi arse cu tunurile laser, întrucât florile argintii ar fi reflectat fasciculul înapoi.

Ce căutau aceste plante pe Lumea Inelară rămânea un mister. Interlocutorul zburase pe deasupra unei zone împânzite de ele, până când o spărtură în nori îl expusese razelor lor. Dar cicatricele aproape dispăruseră…

Louis spori din nou factorul de amplificare al ochelarilor. O linie curbă marca zona de demarcaţie dintre lumea terestră albastru-verde-maronie şi regiunea argintie,

ocupată de Florile-Oglindă. Graniţa se curba înspre interior, pentru a cuprinde o jumătate din cea mai mare dintre mări.

— Louis, priveşte linia aceea scurtă şi neagră, imediat după câmpul de Floarea-Soarelui, o idee înspre sensul invers rotaţiei.

— O văd.

O linie neagră pe infinitul peisaj încremenit la mijlocul zilei, probabil la o sută cincizeci de mii de kilometri de locul în care se aflau. Oare ce putea să fie? O vastă depresiune plină de petrol? Nu, pentru că substanţele petrochimice nu s-ar forma niciodată pe Lumea Inelară. O umbră? Dar ce-ar fi putut arunca o asemenea umbră în peisajul de amiază veşnică de pe Lumea Inelară?

— Chmeee, cred că este un oraş plutitor.

— Cu siguranţă... Şi, cel puţin, e posibil să reprezinte un centru de civilizaţie. I-am putea consulta.

Descoperiseră clădiri plutitoare în unele dintre vechile oraşe. De ce să nu fi existat un întreg oraş plutitor? Îl vedeau, desigur, doar din profil.

— Ce ar trebui să facem? întrebă Louis. Este o distanţă destul de mare pentru a ne duce să-i întrebăm pe locuitori. Detest o nouă primire rece. Dacă sunt suficient de capabili ca să-şi ţină oraşele în funcţiune, s-ar putea să fie şi nişte duri. Să zicem că am ateriza la extremitatea zonei ocupate de Florile-Oglindă...

— De ce acolo?

— Probabil că aceste plante au modificat suficient de mult ecologia locală. Poate că localnicii caută ajutor, şi în acest caz putem fi siguri că vom fi bineveniţi. Ce crezi, Ultimule?

Nu se auzi niciun răspuns.

— Ultimule? Ne recepţionezi, Păpuşarule? Chmeee, cred că nu ne Poate auzi. Zidul de Margine îi blochează semnalul.

— N-o să rămânem liberi prea multă vreme, răspunse Chmeee. În hangar, am văzut că, în spatele landerului, mai avea şi nişte sonde. Le va folosi, cu siguranţă, ca relee. Mai

este ceva ce ai fi vrut să-mi spui în această perioadă temporară de libertate?

— Cred că am acoperit totul noaptea trecută.

— Nu totul. Motivele ce ne animă nu sunt identice, Louis. Pariez că eşti dornic să-ţi salvezi viaţa. Apoi, ţi-ai dori acces liber la curent. Eu însă, pe lângă viaţă şi libertate, mai vreau şi satisfacţie. Ultimul a răpit un Kzin. Trebuie să-l fac să regrete acest lucru.

— Poţi trece peste asta. M-a răpit şi pe mine.

— Ce înţelege un dependent de curent prin lezarea onoarei? Nu-mi da prilejul să cred că mi te pui în cale, Louis.

— Încercam doar să-ţi amintesc cu umilinţă că eu te-am salvat de pe Lumea Inelară. Fără mine, n-ai fi putut să duci *Mincinosul* acasă şi să-ţi câştigi rangul şi numele.

— Atunci nu erai dependent de curent.

— Nici acum nu mai sunt dependent. *Şi să nu mă faci mincinos*!

— Nu inte…

— Stai aşa!

Bărbatul sesizase cu coada ochiului ceva ce se mişca pe fundalul stelelor. O clipă mai târziu, vocea Ultimului le răsună în urechi:

— Vă rog să mă scuzaţi pentru întârziere. Ce aţi hotărât să faceţi?

— Să explorăm, răspunse scurt Chmeee şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra comenzilor landerului.

— Daţi-mi detalii! Nu mi-am riscat una dintre sonde doar pentru a menţine comunicaţia. Scopul principal al acestor sonde era să realimenteze *Acul*.

— Atunci, retrage-ţi sonda în hangar, îl sfătui Chmeee. Când ne vom întoarce, o să-ţi raportăm în detaliu.

Sonda se oprise deasupra Zidului de Margine, fiind susţinută de câteva jeturi mici. Era un cilindru voluminos, înalt de aproape şapte metri.

— A fost un răspuns frivol. Landerul meu îl riscaţi. Aţi plănuit să cercetaţi baza Zidului de Margine?

Acest contralto ademenitor, această plăcută voce feminină este aceeaşi pe care fiecare Păpuşar o învăţa de la predecesorul său. Probabil că se învăţa o alta pentru influenţarea femeilor. Pentru bărbat era o voce care „apăsa butoane”, şi Louis îşi dădea seama de acest lucru.

— Există şi camere de luat vederi pe lander, nu-i aşa? Mulţumeşte-te doar să priveşti.

— Nu uita că am droudul tău. Explică-te!

Nici Chmeee şi nici Louis nu se deranjară să-i răspundă.

— Foarte bine. Am blocat pe deschis legătura prin discuri de păşit între lander şi *Ac*. Sonda va funcţiona ca releu şi pentru asta. Cât despre droud, Louis, îl vei căpăta când o să-nveţi să fii supus.

„Chestia asta, gândi Louis, îi descria destul de frumos problema.”

— E bine să ştii că nu putem să scăpăm de erori, interveni Chmeee. Există o limită a razei de acţiune a discurilor de păşit?

— Numai o limită energetică. Sistemul discurilor de păşit poate absorbi doar o diferenţă redusă de energie cinetică. *Acul* şi landerul nu trebuie să aibă o viteză relativă când treceţi fulgerător printre ele. Vă sfătuiesc să rămâneţi mereu la babordul *Acului*.

— Se potriveşte cu planurile noastre.

— Chiar dacă abandonaţi landerul, nu uitaţi că eu controlez mijlocul de scăpare de pe Lumea Inelară. Mă auziţi, Chmeee, Louis? Lumea Inelară va lovi inelul pătratelor de umbră în mai puţin de un an terestru.

* * *

Chmeee ridică landerul, în ciuda regretelor Păpuşarului. Un impuls al motorului de fuziune propulsă vehiculul înainte, peste creasta zidului.

Zborul bazat pe respingerea provocată de materialul fundamentului Lumii Inelare *nu* semăna cu utilizarea antigravitaţiei, remarcă Louis. Respins atât de Zidul de Margine, cât şi de peisaj, landerul se prăbuşea urmând o

curbă abruptă. Chmeee reuşi să frâneze căderea la şaizeci şi cinci de kilometri.

Louis afişase o imagine de telescop pe unul dintre monitoare. Plutind deasupra atmosferei numai cu ajutorul repulsoarelor, landerul se dovedea stabil şi extrem de liniştit: numai potrivit pentru un telescop.

La baza Zidului de Margine, solul stâncos se aduna în pinteni de dealuri. Louis panoramă uşor cu telescopul de-a lungul bazei, folosind amplificarea maximă. Sol maroniu înlocuit de griul sticlos. Orice anomalie ar fi fost uşor de depistat.

— Ce te aştepţi să găseşti? întrebă Chmeee.

Louis nu aminti de Păpuşarul care-i privea şi care era convins că ei căutau un transmutator abandonat.

— Echipajul unei astronave ar fi trebuit să treacă pe aici în drumul lui de la astroport, mormăi el. Nu văd nimic *mare*, o maşinărie care să fi fost abandonată pe drum. Nu ne interesează lucrurile mărunte, nu-i aşa? N-ar fi abandonat nimic de valoare, cu excepţia cazului în care ar fi fost mult prea mare pentru a fi transportat. Altfel, ar fi trebuit să lase aproape tot ce aveau.

La un moment dat, opri panoramarea telescopului.

— Ce părere ai de asta?

Se ridica la aproape cincizeci de kilometri de la baza Zidului de Margine – un trunchi de con marcat de vreme, ca şi cum ar fi fost polizat de vânturi, pe durata a sute de milioane de ani. Gheaţa strălucea într-o centură lată, în partea inferioară a pantei sale. Era destul de groasă şi reprezenta modelul de formare a gheţarilor.

— Lumea Inelară imită topografia lumilor asemănătoare Pământului, remarcă Chmeee. Dar, din ceea ce cunosc eu despre ele, muntele ăsta nu se potriveşte cu nimic.

— Aşa-i. Este inestetic. Munţii se dezvoltă în lanţuri şi nu au forme atât de regulate. Dar eu cred că este mai rău decât atât. Absolut totul pe Lumea Inelară este conturat în fundament. Îţi aminteşti când am trecut cu *Mincinosul* pe sub ea? Fundul mărilor cu protuberanţe, crestături drept munţi şi canale adânci pentru lanţurile muntoase, în vreme

ce albiile râurilor semănau cu venele proeminente de pe un braţ care ridică greutăţi… Chiar şi delta râurilor era sculptată în fundaţie. Lumea Inelară nu a fost suficient de groasă pentru a permite peisajului să se formeze singur.

— Nu există procese tectonice care să ducă la modelarea reliefului.

— Deci, trebuia să fi văzut amprenta muntelui din spate, de pe astroport. Eu n-am remarcat-o. Tu?

— Hai să ne apropiem!

Această tentativă se dovedi extrem de dificilă. Cu cât landerul se apropia mai mult de Zidul de Margine, cu atât era nevoie de mai multă propulsie pentru a-l ţine acolo… sau pentru a-l ridica, dacă repulsoarele erau scoase din funcţiune.

Reuşiră totuşi să se apropie la circa optzeci de kilometri, suficient pentru a descoperi oraşul.

Imense blocuri cenuşii străbăteau din loc în loc straturile de gheaţă, iar unele prezentau imaginea a nenumărate ferestre şi uşi întunecate. La o focalizare mai bună, se putea remarca faptul că uşile aveau balcoane şi apărătoare de soare şi că sute de poduri suspendate se răspândeau în toate direcţiile. Scările erau săpate în stâncă şi urmau ciudate curbe ramificate pe aproape un kilometru înălţime. Una dintre ele plonja direct până la linia copacilor de la poalele dealurilor.

Un spaţiu deschis din centrul oraşului, jumătate stâncă, jumătate permafrost, devenise o piaţă publică; hoardele care mişunau prin ea păreau flashuri aurii, abia sesizabile. „Haine aurii sau blană aurie?” se întrebă Louis. Pe o stâncă mai mare din spatele pieţei, fusese sculptată figura jovială şi păroasă a unui babuin grăsuţ.

— Nu încerca să te apropii, spuse Louis. O să-i speriem dacă vom folosi pentru aterizare propulsorul de fuziune, iar altă cale nu avem.

Un oraş vertical, cu o populaţie de zece mii de locuitori, la o primă aproximaţie. Scanarea radar dovedise faptul că nu se săpase prea adânc în stâncă. De fapt, acele stânci

presărate cu camere păreau, mai degrabă, resturi ale permafrostului.

— Sigur dorim să-i întrebăm despre muntele lor atât de neobişnuit? întrebă Kzinul.

— Mi-ar face plăcere să vorbesc cu ei, răspunse Louis pe un ton foarte serios. Priveşte însă spectrograful şi radarul. Tipii nu utilizează metalul sau masele plastice, ci numai un fel de monocristale. Îmi este greu să precizez din ce sunt făcute podurile alea. Sunt primitivi. Probabil, ei cred că trăiesc pe un munte.

— De acord. Prea multă bătaie de cap ca să ajungem la ei. Următoarea escală? Oraşul plutitor?

— Exact. Pe direcţia câmpului de Floarea-Soarelui.

* * *

Un pătrat de umbră aluneca peste discul soarelui.

Chmeee porni din nou propulsorul posterior, mări viteza la şaisprezece mii de kilometri pe oră, apoi o stabiliză aici. Nu prea repede pentru detalii, dar suficient de rapid pentru a ajunge unde doreau, în aproape zece ore. Louis studia peisajul în schimbare rapidă.

În principiu, Lumea Inelară ar fi trebuit să fie o grădină fără sfârşit. La urma urmei, nu era o lume evoluând la întâmplare, ci un lucru construit. Ceea ce văzuseră la prima vizită nu se putea considera ca fiind semnificativ. Îşi petrecuseră cea mai mare parte a timpului între două perforaţii meteoritice: între Ochiul Furtunii, locul prin care se scurgea aerul în fundaţia Lumii Inelare, şi imensa ridicătură din jurul Pumnului-lui-Dumnezeu. *Desigur*, ecologia era afectată. Modelul extrem de complicat al vânturilor, proiectat de Ingineri, se distrusese, fără doar şi poate.

Dar aici? Louis căuta în van să descopere tiparul vreunui nou Ochi al Furtunii, o tornadă întoarsă la orizontală şi turtită. Nu existau străpungeri meteoritice în zonă. Existau, în schimb, zone deşertice, de dimensiunile Saharei şi chiar mai mari. Pe culmile lanţurilor muntoase, descoperi

goliciunea perlată a materialului de fundaţie al Lumii Inelare. Vânturile îndepărtaseră roca acoperitoare.

Se deterioraseră, oare, şabloanele vremii atât de rău şi de rapid? Sau *le plăceau* Inginerilor Lumii Inelare deşerturile? Atunci îşi dădu seama Louis că Centrul de Reparaţie trebuia să fi fost abandonat de foarte mult timp. Semenii lui Halrloprillalar nu-l găsiseră, după ce Inginerii Lumii Inelare dispăruseră.

— Vreau să dorm trei ore, spuse Chmeee. Ai putea să pilotezi landerul, în caz de urgenţă?

— Sigur, aprobă Louis, dar ce s-ar putea întâmpla? Suntem mult prea jos pentru apărarea antimeteoritică. Chiar dacă este bazată pe Zidul de Margine, ar lovi ţinuturi populate. Şi nu uita că mergem de o bună bucată de vreme.

— Ai dreptate. Scoală-mă peste trei ore.

Apoi, Chmeee îşi înclină scaunul şi adormi pe loc.

Louis reîncepu să analizeze imaginile recepţionate atât de telescopul din faţă, cât şi de cel din spate, pentru a se distra, dar şi pentru a-şi spori cunoştinţele. Noaptea acoperise regiunea ocupată de Florile-Oglindă. Îşi continuă explorarea de-a lungul Arcadei, până la cel mai apropiat dintre Marile Oceane.

Acolo, în sensul de rotaţie al oceanului şi aproape pe linia mediană a Lumii Inelare: acel vulcan mai ridicat era muntele Pumnul-lui-Dumnezeu, înconjurat de o regiune asemănătoare deşertului marţian, dar mult mai întinsă decât întreaga planetă Marte. Mai departe, spre stânga, un golf al Marelui Ocean era mai mare decât suprafaţa unei întregi planete.

Data trecută, atinseseră ţărmurile acestui golf şi se întorseseră.

Insulele erau răspândite în pâlcuri pe suprafaţa elipsei albastre. Una era o insulă singulară, având forma unui disc şi culoarea deşertului. Alta, un disc cu un canal care o secţiona. Ciudat. Celelalte însă erau insule într-o mare imensă… dincolo, găsise harta Pământului: America, Groenlanda, Eurasiafrica, Australia, Antarctica, toate

adunate într-un Pol Nord strălucind în alb, aşa cum văzuse în Castelul Cerului, cu multă vreme în urmă.

Erau *toate* hărţi ale unor lumi reale? Nici Prill n-ar fi ştiut asta. Hărţile trebuie să fi fost făcute cu mult înainte ca specia ei să apară pe scenă.

Îi părăsise pe Teela şi pe Căutător pe undeva pe acolo. În mod normal, ar fi trebuit să se mai găsească în zonă. Date fiind distanţele de pe Lumea Inelară şi tehnologia locuitorilor ei, nu puteau să ajungă mult prea departe în douăzeci şi trei de ani. Se aflau la treizeci şi cinci de grade pe curbura Arcadei – la o sută de milioane de kilometri depărtare.

În realitate, Louis nu dorea s-o întâlnească din nou pe Teela.

Trecuseră trei ore. Louis se întinse şi îl scutură uşor pe Chmeee de umăr.

Un braţ uriaş se destinse brusc, determinându-l să se retragă, deşi nu suficient de repede.

— Niciodată să nu mă mai trezeşti astfel! clipi furios Kzinul către el. Ai nevoie de îngrijire?

Chiar pe omoplat avea două zgârieturi adânci. Bărbatul simţea cum sângele îi umezea cămaşa.

— Imediat. Priveşte! – îi indică harta Pământului, insulele distinct separate de celelalte grupuri.

Chmeee se uită cu atenţie într-acolo.

— Kzin.

— Ce-ai spus?

— O hartă a planetei Kzin. Acolo. Louis, eu cred că ne-am înşelat atunci când am presupus că sunt hărţi miniaturale. Sunt în mărime naturală, la scara unu pe unu.

La aproape un milion de kilometri depărtare de harta Pământului exista un nou grup de insule. Asemeni unei hărţi a Pământului, oceanele erau distorsionate de proiecţia polară, nu însă şi continentele.

— Aceea *este* Kzin, spuse Louis. Oare de ce n-am remarcat-o? Iar discul acela tăiat de un canal este Jinx. Cel mai mic şi de culoare roşie-portocalie trebuie să fie Marte.

Louis clipi puţin ameţit. Cămaşa îi era udă de sânge.

— O să revenim la ele mai târziu, adăugă el. Acum, ajută-mă să ajung la autodoc.

9.
Păstorii

Louis adormi în spitalul automat.

Patru ore mai târziu, cu o senzaţie de jenă în spate şi sub umăr, fapt ce-i reamintea că nu mai trebuia să atingă vreodată un Kzin în somn, îşi reluă locul pe fotoliul de comandă.

Afară era tot noapte. Chmeee avea pe ecran Marele Ocean.

— Cum te simţi? se interesă el.

— Cu sănătatea restabilită mulţumită medicinei moderne.

— Nu te-au înnebunit prea mult rănile, deşi, bănuiesc, ai fost şocat şi ai avut dureri.

— Presupun că un Louis Wu de cincizeci de ani s-ar fi isterizat. Dar ştiam că acum mă pot baza pe autodoc. De ce mă-ntrebi?

— La început, mi s-a părut că aveai curajul unui Kzin. Apoi, m-am întrebat dacă nu cumva dependenţa de curent te-a făcut incapabil să reacţionezi şi la altfel de stimuli.

— Să presupunem că este vorba doar de curaj, okay? Tu cum te-ai descurcat?

— Destul de bine. Uite aici: Pământul, Kzin, Jinx; cele două vârfuri se ridică deasupra atmosferei, la fel şi Polul Est şi Polul Vest de pe Jinx. La fel şi harta lui Marte. Aceasta este Kdat, planeta sclavilor…

— Acum nu mai este.

— Kdatlyno au fost sclavii noştri. La fel ca şi Pierinii, iar asta cred că este lumea lor. Dincoace, ar trebui ca tu să ştii mai bine – nu este, cumva, planeta natală a Trinocilor?

— Exact, iar aceştia s-au stabilit mai târziu pe cea de lângă ea, presupun. Putem să-l întrebăm pe Ultimul dacă recepţionează şi el hărţile.

— Putem fi siguri de asta.

— Garantat. OK, asta ce mai e? *Nu* seamănă cu un catalog al lumilor de tip terestru. Şi mai sunt destule pe care nu le pot identifica în niciun fel.

— Dar este evident şi pentru inteligenţele rudimentare, Louis, mârâi Chmeee. Este o listă a inamicilor potenţiali, fiinţe inteligente, sau aproape inteligente, care ar putea ameninţa vreodată Lumea Inelară. Pierinii, Kzinii, marţienii, oamenii, Trinocii.

— Şi Jinx în ce categorie intră? Nu, Chmeee, doar nu le-o fi trecut prin cap că multicleştii i-ar invada cu o flotilă de crucişătoare de război. Sunt imenşi ca dinozaurii, dar fără mâini. Iar Down are, de asemenea, locuitori inteligenţi. Unde sunt?

— Acolo.

— Aha. Este, într-adevăr, impresionant. Nici Grogii nu reprezintă, în mod evident, nicio ameninţare. Îşi petrec întreaga viaţă lipiţi de aceeaşi stâncă.

— Inginerii Lumii Inelare au descoperit toate aceste specii şi au lăsat hărţile ca pe un mesaj pentru descendenţii lor. Suntem de acord? N-au descoperit însă lumea Păpuşarilor.

— Serios?

— Şi mai ştim că au aterizat pe Jinx. Îţi aminteşti, am descoperit scheletul unui multicleşte în timpul primei expediţii.

— Într-adevăr. S-ar putea să fi vizitat toate aceste lumi. – Calitatea luminii se schimba şi Louis remarcă umbra nopţii retrăgându-se, în sensul invers rotaţiei. – A sosit timpul să aterizăm, preciză el.

— Şi unde sugerezi s-o facem?

Câmpul de Floarea-Soarelui ce se întindea înaintea lor începuse să strălucească.

— Întoarce la stânga şi urmează linia terminatorului. Ţine-o tot aşa, până dăm de teren curat. Trebuie să coborâm înainte de apariţia zorilor.

Chmeee modifică direcţia, descriind o curbă largă.

— Vezi graniţa aceea care se apropie de noi, acolo unde Florile-Oglindă sunt răspândite până la ţărmul mării? Cred că plantele astea au probleme cu traversarea apei. Să aterizăm pe ţărmul celălalt.

Landerul coborî în atmosferă. Imediat, fu cuprins de flăcări ce aruncau pe monitoare o lumină albă. Chmeee păstra înălţimea în timp ce micşora treptat viteza, apoi mai cobora puţin. Acum, marea fugea dedesubtul lor. Ca toate mările de pe Lumea Inelară, era construită de convenienţă, cu ţărmuri extrem de contorsionate ce formau golfuri şi plaje, precum şi cu o pantă lină până la adâncimea standard. Existau plante marine şi numeroase insule cu ţărmuri acoperite de un nisip alb şi curat. În sensul invers rotaţiei, se întindea o vastă câmpie acoperită de iarbă.

Plaga reprezentată de Florile-Oglindă întinsese două braţe, ca şi cum ar fi dorit să înghită marea. Un râu dezvoltase meandre în formă de „S” de-a lungul domeniului ei şi o deltă la locul de vărsare în mare. Spre stânga, plantele erau mărginite de zona mlăştinoasă a altui râu. Louis remarcă mişcarea lor sacadată, ca un marş de gheţari.

Plantele sesizaseră landerul.

Lumina explodă sub ei. Ferestrele se întunecară instantaneu iar Chmeee şi Louis amuţiră.

— Nu-ţi fie teamă, îşi reveni primul Chmeee. La înălţimea asta, nu putem lovi nimic.

— Probabil că plantele astea stupide ne-au luat drept o pasăre. Încă mai vezi?

— Pot să văd instrumentele.

— Coboară rapid la opt kilometri şi lasă-le în spate.

Câteva minute mai târziu, ferestrele deveniră din nou clare. În spatele lor, orizontul era acoperit de fulgere. Florile-Oglindă încă mai încercau să-i atingă.

— Aşa… Drept în faţă. Satul.

Chmeee coborî pentru a arunca o privire mai de aproape. Satul era un cerc dublu şi închis de colibe.

— Aterizăm în centru?

— N-aş spune. Aterizează la margine – aş vrea să ştiu în ce constă recolta lor.

— N-o să ardem nimic.

La aproape un kilometru deasupra satului, Chmeee frână landerul cu ajutorul propulsoarelor de fuziune. Coborâră pe materialul semănând cu o iarbă înaltă ce acoperea câmpia. În ultima clipă, Louis remarcase iarba mişcându-se – văzuse că se ridicaseră trei creaturi, asemănătoare unor elefanţi pitici şi verzi, că îşi scuturaseră scurt, în semn de pericol, trupurile turtite şi că o rupseseră la fugă.

— Locuitorii trebuie să fie păstori, remarcă Louis. Am declanşat strechea! completă el, observând că tot mai multe animale verzi se alăturau exodului. În fine, un zbor frumos, Căpitane!

Instrumentele indicau o atmosferă terestră. Acest lucru nu reprezenta nicio surpriză. Îmbrăcară amândoi costumele de impact: un fel de piele artificială, destul de moale, dar care se rigidiza ca oţelul sub impactul unei săgeţi, al unei suliţe sau al unui glonţ. La acestea, ataşară paralizatoare sonice, translatoare, ochelari binoclu. Rampa îi coborî într-o iarbă înaltă până la brâu.

Colibele erau apropiate şi unite prin garduri. Soarele era exact deasupra capului... desigur. Era în zori şi băştinaşii trebuiau să se trezească. Nu se zărea nicio fereastră pe partea exterioară a colibelor – excepţie făcea una singură, dublă ca înălţime faţă de celelalte, care avea un balcon. Probabil că fuseseră deja văzuţi.

Pe măsură ce Chmeee şi Louis se apropiau, tot mai mulţi băştinaşi se trezeau.

Săreau gardurile într-o îmbulzeală de nedescris, strigând unii la alţi în falset. Erau mici, roşii, asemănători oamenilor, şi alergau ca nişte demoni. Duceau cu ei plase şi suliţe. Louis îl văzu pe Chmeee că ridică paralizatorul şi îl

scoase şi el pe al lui. Umanoizii roşii trecură de ei şi continuară să alerge.

— Am fost insultaţi? se întrebă Chmeee.

— Nu, pur şi simplu aleargă ca să alunge strechea. Nu pot nici măcar să ghicesc care este simţul proporţiilor la ei. Să intrăm. Poate că a rămas cineva acasă.

* * *

Cineva, într-adevăr, rămăsese. Câteva zeci de copii roşcaţi îi priveau, din spatele gardurilor, cum se apropie. Erau slăbuţi: chiar şi bebeluşii erau slăbuţi şi semănau cu nişte pui de ogar. Louis se opri în faţa gardului şi le zâmbi. Lui îi acordară însă puţină atenţie. Cei mai mulţi se adunară în dreptul lui Chmeee.

Solul delimitat de cercul colibelor era pământ gol. O împrejmuire din pietre marca vatra pentru foc. Un om roşu, şchiop, ieşi dintr-o clădire şi veni spre ei sprijinindu-se în cârjă, într-un ritm pe care Louis îl aprecie ca fiind de jogging. Purta un kilt din piele tăbăcită, ornat cu un motiv decorativ. Urechile îi erau mari şi depărtate de cap, iar una îi fusese ruptă cu multă vreme în urmă. Dinţii îi erau zimţaţi... oare? Copiii erau veseli şi râdeau, iar dinţii *lor* erau zimţaţi, chiar şi cei ai bebeluşilor. Probabil că se năşteau astfel.

Bătrânul se opri şi el la gard, apoi zâmbi şi întrebă ceva.

— Încă nu vă vorbesc limba, spuse Louis.

Bătrânul aprobă din cap, după care gesticulă prin ridicarea braţelor: invitaţie?

Unul dintre copiii mai mari găsi curajul să sară gardul. El (de fapt, ea: copiii nu purtau kilturi) ateriză pe umerii lui Chmeee, se cuibări confortabil în blana lui şi începu să-l examineze cu atenţie. Kzinul stătea nemişcat.

— Ce ar trebui să fac acum? întrebă el.

— Nu este înarmată. Nu-i arăta cât de periculos poţi fi.

Louis sări gardul. Bătrânul se retrăsese, pentru a-i face loc. Chmeee îi urmă, precaut; fetiţa era încă pe umerii săi şi se agăţase de blana abundentă din jurul gâtului.

Se opriră în jurul vetrei – Louis, Chmeee şi bătrânul şchiop, înconjuraţi de copii. Se apucară apoi să programeze limbajul localnicilor pe dispozitivele de traducere. Pentru Louis, era un lucru de rutină. Ciudat însă, acţiunea respectivă părea să fie la fel de obişnuită şi pentru bătrân; nici măcar vocile translatorului nu-l surprinseră.

Numele lui era ceva în genul Shivith hooki-Furlaree. Vocea o avea piţigăiată, iar prima întrebare inteligentă formulată de el a fost:

— Ce mâncaţi? Nu vă oblig să-mi spuneţi.

— Eu mănânc plante şi vietăţi marine şi carne pregătită pe foc. Chmeee mănâncă, la fel, carne, dar fără s-o pregătească pe foc.

Răspunsul lui Louis părea suficient.

— Şi noi mâncăm carne, fără s-o pregătim pe foc, vorbi din nou băştinaşul. Chmeee eşti un vizitator neobişnuit. – Shivith ezita. – Trebuia să-ţi spun acest lucru. Noi nu practicăm *rishathra*. Nu fi supărat!

La cuvântul *rishathra*, translatorul doar piuise.

— Ce este *rishathra*? întrebă Kzinul.

— Credeam că acest cuvânt este acelaşi pretutindeni! răspunse bătrânul, vădit uimit, după care se apucă să explice.

Chmeee rămase surprinzător de tăcut, în timp ce discutau subiectul şi se poticneau de tot soiul de cuvinte necunoscute.

Rishathra însemna practicarea sexului în afara propriei specii.

Toată lumea cunoştea cuvântul. Multe specii practicau asta. Pentru unii, ar fi putut să reprezinte un mijloc de control mutual al natalităţii; pentru alţii, prima mişcare într-o înţelegere comercială. Pentru unii, era un tabú. Oamenii nu aveau nevoie de un tabú. Pur şi simplu, nu puteau s-o facă. Semnalele sexuale erau greşite; probabil că era vorba de feromoni diferiţi.

— Trebuie să veniţi de foarte departe, dacă nu ştiţi aceste lucruri, conchise bătrânul.

Louis vorbi pentru sine, cum venise din stelele de dincolo de Arcadă. Nu, nici el, nici Chmeee nu practicaseră *rishathra*, deşi exista o mare varietate printre speciile lor. (Îşi aminti de o fată de pe Wunderland cu treizeci de centimetri mai înaltă şi cu şapte kilograme mai uşoară decât el, o pană în braţele sale.) Vorbi despre varietatea lumilor şi despre viaţa inteligentă, dar omise subiectul războaielor şi armamentului.

Triburile Oamenilor păstoreau mai multe feluri de animale. Le plăcea varietatea, dar nu şi să flămânzească, şi, în mod obişnuit, nu era posibil să ţii turme de animale diferite în acelaşi timp. Triburile Oamenilor se interesau unele de altele din motive comerciale. Uneori, negociau turme. Era ca şi cum ar fi negociat adevărate stiluri de viaţă: puteai cheltui jumătate de *falan* în negocieri mutuale, înaintea hotărârii definitive. (Un *falan* însemna zece rotaţii ale Lumii Inelare, adică şaptezeci şi cinci de zile a câte treizeci de ore fiecare.)

Puteau fi păstorii îngrijoraţi de faptul că erau străini în sat? Shivith spuse că nu. Doi străini nu reprezentau o ameninţare.

Când aveau să se înapoieze? La mijlocul zilei, preciză Shivith. Trebuia să se grăbească; era o streche. Altfel, s-ar fi oprit să vorbească.

— Vă place să mâncaţi carnea imediat după ce animalul este omorât? vru să ştie Louis.

— Nu, o jumătate de zi este de ajuns, răspunse Shivith zâmbind. O zi şi o noapte este prea mult.

— Aţi făcut vreo…

Kzinul se ridică brusc. Lăsă cu grijă fetiţa jos şi opri translatorul.

— Louis, am nevoie de exerciţii şi de solitudine. Această perioadă îndelungată de captivitate mi-a ameninţat sănătatea. Mai ai nevoie de mine?

— Nu. Hei…

Chmeee sărise deja gardul. Întoarse capul.

— Nu-ţi da jos hainele! îl sfătui Louis. De la distanţă, nu se cunoaşte că eşti inteligent. Şi nu omorî niciunul dintre elefanţii verzi.

Chmeee îi făcu semn de rămas bun şi ţâşni în iarba verde.

— Prietenul tău este foarte rapid, remarcă Shivith.

— Şi eu trebuie să plec. Am un proiect în minte.

* * *

Supravieţuirea şi scăparea fuseseră singurele lor preocupări, în timpul primei vizite pe Lumea Inelară. Mai târziu, în mediul familiar oferit de Resht pe Pământ, conştiinţa lui Louis Wu devenise activă. Atunci, el îşi reamintise cum distrusese un oraş.

Pătratele de umbră formau un inel concentric cu Lumea Inelară. Douăzeci şi două de astfel de pătrate erau fixate, cu faţa la soare, de nişte fire subţiri şi aproape invizibile. Firele se menţineau întinse pentru că pătratele de umbră se roteau cu o viteză mai mare decât cea orbitală.

Atunci când *Mincinosul* se prăbuşise cu motoarele propulsoare distruse, lovise unul dintre firele pătratelor de umbră şi îl rupsese. Firul, de zeci de mii de kilometri lungime, se depusese ca un nor de smog peste un oraş locuit.

Louis avusese nevoie de el pentru a remorca *Mincinosul*.

Găsiseră unul dintre capete, îl încastraseră în vehiculul lor improvizat – închisoarea plutitoare a lui Halrloprillalar – şi îl târâseră după ei. Louis nu ştia precis ce se întâmplase cu oraşul, putea face doar presupuneri. Firul era subţire, ca un funigel, iar materialul suficient de rezistent pentru a tăia carcase metalice. Probabil că toate clădirile se transformaseră în ruine, atunci când buclele se adunaseră.

De data aceasta, băştinaşii nu aveau să mai sufere pentru că sosise Louis Wu. Era într-o perioadă de readaptare de pe urma dependenţei de curent şi nu mai avea nevoie de alte învinuiri. Primul act al vizitei sale fusese să bage strechea în localnici şi în animalele lor. Trebuia să repare acest lucru.

Avu parte de o muncă fizică grea.

După o pauză scurtă, urcă pe puntea de comandă. Era îngrijorat din pricina Kzinului. Chiar şi o fiinţă umană – un ţăran de acum cinci sute de ani, să spunem, un om obişnuit, în floarea vârstei – s-ar fi dezechilibrat dacă s-ar fi trezit brusc, din nou, la vârsta de optsprezece ani şi ar fi constatat că înaintarea sa lentă spre moarte îi fusese întreruptă, că sângele îi clocotea dulce în vene, că propria identitate îi era pusă în discuţie – părul îndesindu-se şi schimbându-şi culoarea, cicatricele dispărând…

Ei bine, unde era Chmeee?

Iarba era stranie. Aici, în vecinătatea satului, îi ajungea până la piept. În sensul de rotaţie o zonă imensă era acoperită doar la nivelul solului. Louis remarcă turma ce se mişca la lizieră, condusă de oamenii roşii; şi văzu că tocmai părăsea o regiune de culoarea ţărânei.

Trebuie să recunosc că elefănţeii verzi erau eficienţi. Pesemne că oamenii roşii schimbau taberele destul de frecvent.

Louis sesiză o mişcare în iarba din apropiere. Aşteptă liniştit până ce mişcarea se repetă… şi, brusc, se produse o fulgerare oranj. Nu văzuse prada lui Chmeee. Era consolat doar de faptul că nu observase oameni prin preajmă. Se reîntoarse liniştit la treabă.

* * *

Când reveniseră, păstorii găsiseră un festin.

Sosiseră în grupuri, şuşotind între ei. Se opriseră pentru a examina landerul fără să se apropie prea mult de el. Câţiva înconjuraseră un elefant verde. (Prânzul?) Putea fi doar o coincidenţă faptul că suliţaşul îi conducea pe cei ce intraseră în cercul colibelor.

Se opriseră surprinşi când se treziseră faţă în faţă cu Louis şi cu Chmeee, care avea altă fetiţă încolăcită pe după umeri, şi cu o jumătate de tonă de carne curăţată, aşezată frumos pe o piele.

Shivith prezentă străinii, împreună cu o scurtă şi corectă dare de seamă a pretenţiilor acestora. Louis se aştepta să

fie considerat mincinos, dar acest lucru nu se-ntâmplă. În schimb, îl întâlni pe şef – o femeie de aproape un metru şi jumătate înălţime, Ginjerofer după nume, care se aplecase şi îi zâmbise cu o dantură deconcertant de ascuţită. Pământeanul încercă să facă acelaşi fel de plecăciune.

— Shivith ne-a spus că vouă vă place o varietate de carne, spuse el şi arătă spre ceea ce luase din bucătăria landerului.

Trei dintre localnici întoarseră elefantul verde spre locul unde se afla restul turmei, îndemnându-l de la spate cu scurte înţepături de suliţă. Tribul se aduna pentru masă. Alţii veniră să li se alăture, vreo zece bărbaţi şi femei, foarte bătrâni, ieşind din colibe pe care Louis le considerase goale. Louis crezuse că Shivith era bătrân. Nu era obişnuit să vadă oameni cu pielea încreţită, articulaţii reumatice şi cicatrice vechi. Se întrebă de ce stătuseră ascunşi şi îşi zise că, probabil, îi ţinuseră în bătaia săgeţilor lor în timp ce el şi Chmeee vorbiseră cu Shivith şi copiii.

În câteva minute, localnicii reduseră prânzul la o grămadă de oase. Nu vorbeau; păreau că nu primiseră un astfel de ordin în prealabil. În fapt, mâncau ca nişte Kzini. Chmeee acceptase oferta gesticulată de a li se alătura. El înfulecă majoritatea cărnii de moa pe care băştinaşii o ignoraseră: preferau carnea roşie.

Louis cărase totul în mai multe etape, pe unul dintre marile platouri de repulsie. Muşchii îl dureau la fiecare mişcare. Îi privea pe localnici cum îşi devorau prânzul şi se simţea mulţumit. Nu avea droudul pe cap, dar se simţea bine.

În final, majoritatea băştinaşilor se ridicară şi se îndreptară spre turmă. Shivith şi Ginjerofer, precum şi câţiva dintre cei mai în vârstă, rămaseră pe loc.

— Este această moa un artefact sau o pasăre? îl întrebă Chmeee pe Louis. Patriarhul şi-ar dori asemenea păsări pentru parcul său de vânătoare.

— Este o pasăre reală, răspunse Louis. Ginjerofer, sper ca asta să ne scuze pentru streche.

— Noi vă mulţumim, spuse ea. – Femeia avea sânge pe buze şi obraji. Buzele îi erau pline, şi mai roşii decât pielea. – Uitaţi de streche! Viaţa este mai mult decât încercarea de a ne potoli foamea. Ne place să întâlnim oameni diferiţi. Sunt lumile voastre, cu adevărat, atât de mici în comparaţie cu a noastră? Şi rotunde?

— Rotunde ca o bilă. Dacă te-ai ridica mult deasupra Arcadei, s-ar vedea ca un punct alb.

— O să vă întoarceţi în locurile acelea mici ca să le povestiţi celor de acolo despre noi?

Pesemne că translatoarele se alimentaseră din recorderele de la bordul *Acului*.

— Într-o bună zi, da, răspunse Louis.

— Poate că aveţi întrebări de pus.

— Aşa-i. V-au distrus solul Florile-Oglindă? – Şi, pentru a se face înţeles, bărbatul se văzu nevoit să arate înspre direcţia respectivă.

— Strălucirea dinspre sensul de rotaţie? Nu ştim nimic despre ea.

— Nu v-aţi întrebat niciodată? N-aţi trimis iscoade?

— Aşa este dat să fie, dădu Ginjerofer din cap. Taţii şi mamele noastre ne-au spus că ne deplasăm în sensul invers rotaţiei de când ei erau copii. Îşi aminteau că trebuiseră să ocolească o imensă mare. Dar nu se apropiaseră prea mult de ea, pentru că animalele nu mâncau plantele ce creşteau de-a lungul ţărmurilor. Era şi atunci o strălucire în sensul de rotaţie, dar acum este mai puternică. În ceea ce priveşte iscoadele… câţiva tineri au plecat să vadă cu ochii lor. Au întâlnit uriaşi. Uriaşii le-au omorât animalele. Au trebuit să se întoarcă repede. Nu mai aveau carne.

— Se pare că Florile-Oglindă se mişcă mai repede decât voi.

— Foarte bine. Şi noi putem să ne deplasăm mai repede decât o facem.

— Ce ştiţi despre oraşul plutitor?

Ginjerofer îl văzuse toată viaţa ei. Era un punct de reper, ca şi Arcada însăşi. Uneori, când noaptea era

noroasă, se mai putea zări strălucirea galbenă a oraşului, dar nu ştia mai mult. Oraşul era mult prea departe, chiar şi pentru zvonuri.

— Am auzit însă poveşti de la depărtări mult mai mari, dacă credeţi că merită să fie spuse. S-ar putea să fie doar închipuiri. Am auzit despre oamenii de pe Munţii Răsturnaţi, care locuiesc între pământ şi nivelul alb, unde aerul este foarte dens. Ei zboară între aceşti munţi. Pe vremuri, foloseau săniile cereşti, dar pentru că n-au mai fost făcute altele noi, de sute de ani, utilizează baloanele. Vreţi să vedeţi lucruri atât de îndepărtate?

Louis îi aşeză la ochi ochelarii-binoclu şi îi arătă tastatura de programare a factorului de amplificare.

— De ce îi numiţi Munţii Răsturnaţi? Este acelaşi cuvânt pe care-l folosiţi atunci când spuneţi că „vărsaţi” apa?

— Întocmai. Dar nu ştiu de ce îi numim astfel. Ochelarii tăi îmi arată doar nişte munţi mai mari…

Femeia se întoarse spre sensul de rotaţie. Ochelarii îi acopereau aproape în întregime faţa minionă.

— Pot vedea ţărmul şi o strălucire dincolo de el.

— Ce aţi mai auzit de la călători?

— Când ne întâlnim, vorbim mai mult despre pericole. Există carnivori fără minte în sensul invers rotaţiei, care omoară oameni. Seamănă întrucâtva cu noi, dar sunt mai mici, negri şi vânează noaptea. Şi sunt… Se încruntă preţ de câteva clipe, apoi continuă: Nu ştim adevărul despre aceştia. Sunt fiinţe fără minte care te forţează să faci *rishathra* cu ei. Nu supravieţuieşti acestui act.

— Dar voi nu puteţi să faceţi *rishathra*. Nu sunt periculoşi pentru voi.

— Chiar şi pentru noi, ni s-a spus.

— Ce ştii despre boli? Despre paraziţi?

Niciunul dintre localnici nu ştia la ce se referă! Muşte, viermi, ţânţari, rubeolă, cangrene: nimic din toate astea nu exista pe Lumea Inelară. Desigur, ar fi trebuit să-şi fi dat seama de acest lucru. Inginerii Lumii Inelare, pur şi simplu, nu le aduseseră. Totuşi, era uimit. Se întrebă dacă el adusese pentru prima oară boala pe Lumea Inelară… şi

conchise că nu. Autodocul l-ar fi vindecat de orice s-ar fi putut dovedi periculos.

Localnicii semănau mult cu oamenii din lumea civilizată. Îmbătrâneau, dar fără să se îmbolnăvească.

10.
Gambitul zeilor

Cu mult înainte de căderea nopţii, Louis se simţea de-a dreptul epuizat.

Ginjerofer le propusese să folosească una dintre colibe, dar Chmeee şi Louis aleseseră să doarmă în lander. Louis se prăbuşise între discurile de dormit, în vreme ce Kzinul încă mai programa apărarea.

Se trezi spre sfârşitul nopţii.

Chmeee activase amplificatorul de imagine, înainte de a se duce şi el la culcare. Peisajul strălucea puternic, ca după o zi ploioasă. Pătratele de lumină ale Arcadei semănau cu nişte panouri de plafon luminate: mult prea strălucitoare pentru a le arunca mai mult de o singură privire. Majoritatea zonelor apropiate ale Marelui Ocean erau însă în umbră.

Marile Oceane îl fascinau. Erau flamboiante, deşi n-ar fi trebuit să fie. Dacă Louis avea dreptate în privinţa Inginerilor Lumii Inelare, stilul flamboiant nu le aparţinea. Ei construiseră cu simplitate şi eficienţă, planificaseră pentru intervale lungi de timp şi luptaseră în războaie.

Lumea Inelară era însă flamboiantă în felul ei aparte şi imposibil de apărat. De ce nu construiseră, în schimb, mai multe Lumi Inelare mai mici? Şi de ce făcuseră Marile Oceane? Nu se potriveau între ele.

Putea să se înşele de la bun început. Aceasta se petrecuse înainte! Cu toate că evidenţa…

Se mişca oare ceva în iarbă?

Louis activă scanerul de infraroşu.

Intruşii străluceau datorită propriei călduri. Erau mai mari decât nişte câini – arătau ca nişte corcituri între şacali

şi oameni, nişte apariţii supranaturale hidoase în acea lumină nenaturală. Într-o clipă, Louis reuşi să localizeze tunul sonic din turela landerului şi, în următoarea, să-l îndrepte spre vizitatorii nepoftiţi. Patru dintre ei se deplasau prin iarbă, pe patru labe.

Se opriră nu prea departe de colibe. Aşteptau acolo de câteva minute. Apoi, se hotărâră să acţioneze şi se ridicară pe jumătate. Louis întrerupse scanerul de infraroşu.

În lumina sporită a Arcadei, siluetele lor se vedeau destul de clar: cărau gunoaiele zilei, rămăşiţele ospăţului. Demoni. Probabil, carnea nu era suficient de maturată pentru ei.

Ochi galbeni în viziunea lui periferică: Chmeee era treaz de-a binelea.

— Strămoşii Lumii Inelare, murmură Louis. Au cel puţin o sută de mii de ani.

— Ce te face să spui asta?

— Inginerii n-ar fi adus şacali… Ar fi existat timp suficient pentru ca o anumită ramură a hominizilor să acopere această nişă ecologică.

— O sută de mii de ani n-ar fi fost suficient, spuse Chmeee.

— Ba da. Eu mă întreb ce altceva n-au mai adus Inginerii. N-au adus ţânţari.

— Fii serios. N-ar fi adus niciun fel de animal care suge sângele.

— Nu. Nici rechini, nici jaguari. – Bărbatul izbucni în râs. – Sau sconcşi. Ce altceva? Şerpi veninoşi? Mamiferele nu pot trăi ca şerpii. Nu cred că vreun mamifer secretă otravă în gura sa.

— Louis, ar fi fost nevoie de milioane de ani pentru ca hominizii să evolueze în atât de multe direcţii! Trebuie să ne gândim şi dacă, până la urmă, au evoluat pe Lumea Inelară…

— Au evoluat, cu siguranţă, în afară de cazul când mă înşel eu *complet*. În ceea ce priveşte durata acestui proces, cred că este mai degrabă o problemă de calcul matematic.

Dacă presupunem că au început evoluţia cu o sută de mii de ani în urmă, plecând de la o popu…

Louis se opri în mijlocul frazei.

La o distanţă apreciabilă – se deplasaseră relativ repede, ţinând cont de greutăţile pe care le purtau – şacalii-hominizi se opriseră brusc, se întorseseră şi rămăseseră pentru o clipă în aşteptare, apoi se lăsaseră pe patru labe în iarbă şi dispăruseră. În urma activării senzorilor infraroşii, pământeanul şi Kzinul văzură patru pete strălucitoare care se agitau încolo şi-ncoace.

— Avem companie dinspre sensul de rotaţie, remarcă pe un ton calm Chmeee.

Noii veniţi erau mari. Erau de statura lui Chmeee şi nu încercau să se ascundă. Patruzeci de uriaşi bărboşi mărşăluiau prin noapte, ca şi cum aceasta ar fi fost proprietatea lor. Erau înarmaţi şi protejaţi cu scuturi. Înaintau într-o formaţie de pană, cu arcaşi în flancurile frontale ale triunghiului şi spadasini în interiorul lui, în vârf aflându-se un singur om bine apărat de armură. Ceilalţi purtau scuturi din piele groasă pentru a-şi proteja braţele sau pieptul, dar cel mai mare dintre giganţi purta metal: o armură strălucitoare, umflată la gât, coate, umeri, încheieturile mâinii şi şolduri. Viziera măştii era deschisă şi prin ea se putea remarca o barbă colilie şi un nas borcănat.

— Am avut dreptate! Am avut dreptate tot timpul! Dar de ce o Lume Inelară? De ce au construit ei o Lume Inelară? Pe numele lui Finagle, cum se aşteptau ei s-o apere?

Chmeee tocmai terminase de potrivit tunul.

— Louis, despre ce tot vorbeşti?

— Armura. Priveşte la armură! Ai fost vreodată la Institutul Smithsonian? Gândeşte-te şi la costumele presurizate din astronava Lumii Inelare…

— Mrrrr… da. Avem o problemă mult mai urgentă.

— Nu trage încă. Vreau să văd… Aha, am avut dreptate! Au trecut de sat.

— Vrei să spui că acei micuţi roşii sunt aliaţii noştri? A fost o pură coincidenţă că i-am întâlnit pe ei primii.

— Am spus doar că sunt. Teoretic.

Microfonul captase un strigăt ascuţit, întrerupt de un muget. Arcaşii scoseseră simultan din tolbe săgeţile şi le potriviseră în arcuri. Două mici santinele roşii se îndreptau spre colibe cu o viteză impresionantă. Fuseseră ignoraţi.

— Foc! spuse uşor Louis.

Se porni o ploaie de săgeţi. Uriaşii se prăbuşeau. Doi sau trei elefanţi verzi mugiră şi încercară să se ridice în picioare, se opintiră o clipă, pentru ca apoi să se prăbuşească din nou. Unul avea câteva săgeţi înfipte între coaste.

— Au venit după cireadă, spuse Chmeee.

— Exact. Dar noi nu dorim s-o măcelărească, nu-i aşa? Îţi spun ce facem: tu rămâi aici, lângă tunul paralizant, iar eu am să ies să negociez.

— Nu primesc ordine de la tine, Louis!

— Ai alte sugestii?

— Nu. Să salvăm măcar un uriaş, pentru a ne răspunde la întrebări.

* * *

Uriaşul în cauză căzuse pe spate. Nu era chiar bărbos, avea *coamă*: i se vedeau doar ochii şi nasul într-o masă de păr blond ce se revărsa peste faţă, peste gât şi umeri. Ginjerofer îl culcase la pământ şi îi deschisese gura cu mâinile ei delicate. Fălcile războinicului erau masive. Avea molarii extrem de tociţi şi cariaţi. *Toţi* dinţii erau la fel.

— Vedeţi, spuse Ginjerofer, e un ierbivor. Aceste specimene doreau să ucidă turma pentru a-i lua iarba.

Louis clătină din cap, cu un aer perplex.

— Nu credeam că este o competiţie atât de acerbă.

— Nici noi nu ştiam. Dar ei vin dinspre sensul de rotaţie, unde turmele noastre au epuizat iarba. Mulţumesc că i-aţi ucis, Louis! Trebuie să facem un ospăţ.

Stomacul lui Louis avu un spasm.

— Sunt doar adormiţi, rosti el, icnind. Şi ei au minte, la fel ca tine sau ca mine.

Femeia îl privi contrariată.

— Mintea lor este îndreptată spre distrugerea noastră.

— Noi i-am doborât. Noi îţi cerem să-i laşi să trăiască.

— Cum? Cine ştie ce-o să ne facă după ce o să se trezească...

Era, într-adevăr, o problemă. Louis căută să câştige timp.

— Dacă rezolv eu asta, le cruţaţi vieţile? Aminteşte-ţi că a fost arma noastră de adormit. – Acest lucru trebuia să-i sugereze lui Ginjerofer faptul că Chmeee ar fi putut s-o întrebuinţeze din nou.

— O să ne sfătuim, hotărî Ginjerofer.

În aşteptarea deciziei, Louis medita. În niciun caz nu era posibil să încapă patruzeci de ierbivori uriaşi în lander. Puteau fi, desigur, dezarmaţi... Louis zâmbi brusc în direcţia sabiei ce rămăsese în mâna extrem de puternică a gigantului. Lama lungă şi curbată putea servi drept seceră.

Ginjerofer îşi făcu din nou apariţia.

— Sunt liberi să trăiască dacă n-o să le mai vedem vreodată tribul, spuse ea. Poţi să promiţi asta?

— Eşti o femeie inteligentă. Recunosc că s-ar putea să aibă rude care să practice obiceiul răzbunării. Desigur, eu îţi promit că nu vei mai vedea acest trib vreodată.

— Louis, trebuie să-i extermini! îi şopti Chmeee la ureche.

— Nu. Ne va costa mai mult timp, dar, tanj, priveşte-i! Sunt ţărani. Nu pot să lupte cu noi. În cel mai rău caz, o să-i determin să-şi construiască o plută mare pe care s-o remorcăm cu landerul, în josul apei. Lanurile de Floarea-Soarelui încă n-au traversat albia râului. O să-i lăsăm la o distanţă bună, acolo unde este iarbă.

— Şi pentru ce? Ne-ar costa o întârziere de săptămâni.

— Pentru informaţii. – Apoi, Louis se întoarse din nou spre Ginjerofer. – Îl vreau pe cel în armură şi, de asemenea, vreau armele lor. Nu le lăsaţi nici măcar cuţitele. Păstraţi ce doriţi, dar vă cer ca restul să le depuneţi în lander.

Ea privi încurcată spre gigantul în armură.

— Cum o să-l deplasăm noi?

— O să vă dau o placă repulsoare. După ce plecăm, legaţi-i pe ceilalţi. Apoi, dezlegaţi-i doi câte doi. Explicaţi-le

situaţia şi trimiteţi-i spre sensul de rotaţie, spre zona de zi. Dacă se vor reîntoarce să vă atace fără arme, sunteţi liberi să-i omorâţi. Dar n-o vor face. Vor traversa destul de repede câmpia asta, fiind lipsiţi de arme şi de o iarbă mai mare de câţiva centimetri.

— Mi se pare destul de sigur, aprecie ea. Vom face întocmai.

— Noi vom ajunge la tabără, oriunde ar fi aceasta, cu mult înaintea lor. O să-i aşteptăm, Ginjerofer.

— N-o să fie răniţi. Promisiunea mea este în numele Oamenilor, conchise ea rece.

* * *

Gigantul în armură se trezi, puţin după ivirea zorilor.

Deschise ochii, clipi şi îşi concentră privirea asupra unui zid portocaliu de blană, asupra unei perechi de ochi galbeni şi a unei perechi de gheare lungi. Rămase destul de liniştit în timp ce-şi rotea privirea… observând grămada armelor aparţinând celor treizeci de camarazi, stivuite lângă el… observând trapa de intrare cu ambele uşi deschise. Văzând cum aluneca peste orizont; simţind vântul stârnit de viteza landerului.

Încercă să se rostogolească.

Louis zâmbi. Îl supraveghea printr-un scaner de pe plafonul camerei de zi, în timp ce conducea landerul. Armura gigantului era ataşată de podea, în dreptul genunchilor, coatelor, umerilor şi încheieturilor. Puţină căldură l-ar fi eliberat, dar să se rotească nu avea cum.

Uriaşul încercă, pe rând, cu cereri şi ameninţări. Nu se rugă nicio clipă. Louis nu-i dădu prea mare atenţie. Când programul de traducere al computerului reuşi să găsească sensurile, deveni mai atent. În acel moment, era mai interesat de observarea taberei uriaşilor.

Se afla la peste un kilometru înălţime şi aproape optzeci de kilometri depărtare de colibele carnivorilor roşii. Micşorase viteza. Iarba din împrejurimi avusese timp să crească la loc, dar giganţii lăsaseră altă imensă regiune goală, în spatele lor, înspre mare şi înspre zona de Floarea-

Soarelui ce strălucea dincolo de ea. Erau cu toţii în iarbă: răspândiţi, de-a lungul câmpiei. Louis remarcă, din când în când, punctele de reflexie metalică ale secerilor-săbii.

În apropierea taberei, nu se afla niciun gigant. Existau, în schimb, căruţe parcate în apropierea centrului său, dar nu se vedea nicio urmă de animale de tracţiune. Poate că uriaşii îşi trăgeau singuri căruţele. Sau poate că aveau motoare rămase din perioada evenimentului numit de Halrloprillalar Prăbuşirea Oraşelor, petrecut cu o mie de ani în urmă.

Singurul lucru pe care Louis nu-l putea zări era clădirea centrală. Vedea doar o pată neagră pe fereastra sa, un dreptunghi negru încărcat de prea multă lumină. Louis zâmbi. Giganţii îşi înregimentaseră duşmanii.

Un ecran se aprinse şi un contralto seducător susură:

— Louis.

— Sunt aici.

— Îţi înapoiez droudul, spuse Păpuşarul.

Louis se întoarse. Micul obiect negru se afla pe discul de păşit. Bărbatul se răsuci la loc, ca şi cum ar fi întors spatele unui duşman, conştient că acesta este încă prezent.

— Am ceva pe care aş dori să-l investighezi, spuse el drept răspuns. Există munţi de-a lungul Zidului de Margine. Băştinaşii…

— Pentru riscurile explorării, te-am ales pe tine şi pe Chmeee.

— Nu poţi înţelege că vreau să minimalizez aceste riscuri?

— Cu siguranţă că da.

— Atunci, ascultă-mă până la capăt. Cred că vom dori să investigăm Munţii Răsturnaţi. Înainte de a o face, există *câteva* lucruri pe care trebuie să le ştim despre Zidurile de Margine. Tot ce ai de…

— Louis, de ce le spui Munţii Răsturnaţi?

— Aşa îi numesc băştinaşii. Nu ştiu de ce, şi nici ei nu ştiu. Sugestiv, nu-i aşa? Şi nu sunt profilaţi pe partea opusă. De ce? Cea mai mare parte a Lumii Inelare este ca masca

unei lumi, având mări şi munţi modelaţi pe ea. În schimb, Munţii Răsturnaţi au *volum*.

— Sugestiv, într-adevăr. Va trebui să aflaţi răspunsul singuri. Eu sunt numit Ultimul, aşa cum orice conducător trebuie numit Ultimul pentru că îşi conduce poporul dintr-un loc sigur, pentru că siguranţa este prerogativa şi îndatorirea lui, pentru că moartea sau rănirea lui ar însemna dezastrul tuturor. Louis, tu ai mai avut de-a face cu semeni de-ai mei!

— Tanj, nu-ţi ceream decât să rişti o sondă, nu inestimabila ta siguranţă! Tot ce ne trebuie este o hologramă animată înregistrată de-a lungul Zidului de Margine. Aşază sonda în inelele de transport ale zidului şi decelerează până la viteza orbitală solară. Vei utiliza sistemul aşa cum a fost conceput să fie folosit. Sistemul de apărare antimeteoritică nu va trage asupra Zidului de Margine…

— Louis, încerci să ghiceşti comportamentul unei arme programate cu sute sau cu mii de ani în urmă, pe baza propriilor calcule… Dar dacă ceva a blocat sistemul de transport al zidului? Dacă sistemul de ochire laser s-a defectat şi funcţionează aleator?

— În cel mai rău caz, ce ai de pierdut?

— Jumătate din capacitatea mea de realimentare, veni cu promptitudine răspunsul Păpuşarului. Am instalat discuri de păşit pe sonde, în spatele unor filtre care nu lasă să treacă decât deuteriul. Discul de sosire este direct în rezervor. Pentru a-l alimenta, nu trebuie decât să arunc o sondă într-una din mările Lumii Inelare. Dacă îmi pierd sondele însă, cum aş putea părăsi Lumea Inelară? Şi de ce ar trebui să-mi asum acest risc?

Louis îşi reţinea cu greu furia.

— Volumul, Ultimule! rosti el printre dinţi. Ce este în interiorul Munţilor Răsturnaţi? Ar putea exista sute de mii din acele trunchiuri de con, înalte de cincizeci până la optzeci de kilometri, al căror spate este plat! Ar putea fi centrul de întreţinere şi control, sau un întreg şir de asemenea centre. Nu cred totuşi că este aşa ceva, dar aş vrea să ştiu acest lucru înainte de a mă apropia de el. În

plus, acolo s-ar putea afla jeturile de orientare ale Lumii Inelare, întrucât cel mai bun loc pentru ele este în Zidurile de Margine. Unde sunt şi, mai ales, de ce nu funcţionează?

— Eşti sigur că s-ar putea să fie motoare cu reacţie? Mai există şi alte soluţii. Generatoarele de gravitaţie ar putea foarte bine să servească la controlul orientării.

— Nu cred asta. Inginerii Lumii Inelare n-ar fi fost nevoiţi s-o rotească dacă ar fi avut generatoare de gravitaţie. Au apelat la mijloace inginereşti mult mai simple.

— Atunci, controlul efectelor magnetice dintre soare şi fundaţia Lumii Inelare.

— Hm... poate. Tanj, *nu* sunt sigur! Aş vrea ca tu să afli!

— Cum îndrăzneşti să te târguieşti cu mine? – Păpuşarul părea mai degrabă încurcat decât furios. – Dacă vreau, pot să te las aici până ce Lumea Inelară se va prăbuşi peste pătratele de umbră. Dacă vreau, nu vei mai gusta niciodată curentul.

Translatorul vorbea, în sfârşit.

— Încheiat discuţia, spuse Louis.

Nu putea controla volumul vocii Ultimului, dar acesta îşi terminase tirada.

— Docil? Pentru că mănânc plante trebuie să fiu docil? Dă-mi drumul din armură şi am să lupt cu mâinile goale, ghem de păr portocaliu! Spaţiul din casa mea tocmai are nevoie de un nou preş.

— Şi cu astea, întrebă Chmeee, în timp ce-i arăta ghearele negre şi lustruite, cu astea cum rămâne?

— Dă-mi doar un mic pumnal pentru cele opt ale tale. Sau nu-mi da nimic, am să lupt oricum.

Louis chicoti, apoi utiliză intercomul.

— Chmeee, ai văzut vreodată o luptă de tauri? Acesta trebuie să fie Patriarhul turmei, regele giganţilor!

— Cine, sau ce a fost asta? întrebă prizonierul.

— A fost Louis, răspunse Kzinul, apoi coborî tonul. Eşti în mare pericol. Îţi cer să fii politicos. Louis este... înspăimântător.

Pământeanul rămase întrucâtva uluit. Ce era asta? Un revers al Gambitului Zeilor şi Vocea lui Louis Wu pe post de

invitat special? Ar fi putut merge, dacă Chmeee, Kzinul feroce, se dovedea clar speriat de o voce nevăzută… Prin urmare, vorbi din nou, de data aceasta cu un glas tunător:

— Rege al Mâncătorilor de Plante, spune-mi, de ce mi-ai atacat supuşii?

— Animalele lor ne-au mâncat iarba, răspunse uriaşul.

— Nu găseaţi iarbă şi în altă parte, ca să ocoliţi riscul de a mă înfuria?

Masculii unei cirezi de vite sau de bizoni ori domină, ori se supun. Nu există soluţie de mijloc. Ochii uriaşi se roteau, căutând o scăpare ce nu apărea de nicăieri. Dacă nu-l putea domina pe Chmeee, cum ar fi putut să înspăimânte o voce nevăzută?

— N-am avut de ales, spuse el. Spre sensul de rotaţie sunt plantele de foc. Spre stânga sunt Oamenii-Maşină. Spre dreapta, este un lanţ înalt de munţi golaşi, până la *scrith*. Nimic nu creşte pe *scrith* şi este prea alunecos pentru a fi urcat. Spre sensul invers rotaţiei, este iarbă şi nimic care să ne oprească, în afară de nişte sălbatici mici, până ai venit tu! Care este puterea ta, Louis? Mai trăiesc oamenii mei?

— I-am lăsat în viaţă. Sunt în urma noastră la aproape optzeci de kilometri, alergând neînarmaţi şi flămânzi… în două zile, ţi se vor alătura. Dar vă pot ucide pe toţi cu o singură mişcare a degetului.

Ochii gigantului ţintuiau plafonul, cu o expresie rugătoare.

— Dacă ai putea să ucizi plantele de foc, o să ne închinăm ţie.

Louis medită pentru o clipă. Nu mai era o glumă acum.

Îl auzi pe gigant cerşindu-i lui Chmeee informaţii despre Louis; îl auzi pe Chmeee minţind absurd. Mai jucaseră un astfel de joc pe vremuri. Gambitul Zeilor îi ţinuse în viaţă în timpul lungii întoarceri către *Mincinos*. Reputaţia Interlocutorului, ca zeu al războiului, şi ofrandele băştinaşilor îi salvaseră de la inaniţie. Louis nu înţelesese până acum că lui Chmeee îi plăcea jocul.

Desigur, Kzinul se putea distra, dar gigantul pleda pentru ajutor, şi ce putea să facă Louis împotriva Florilor-Oglindă? Era, de fapt, o problemă extrem de dificilă. Giganţii îl ofensaseră, nu-i aşa? Zeii, în general, nu erau renumiţi ca fiind iertători. Louis deschise gura, dar o închise repede la loc, pentru a medita mai mult.

— Pentru viaţa ta şi a alor tăi, spune-mi adevărul! spuse el în cele din urmă. Poţi mânca plantele de foc dacă reuşeşti să scapi nears?

— Da, Louis, răspunse uriaşul cu promptitudine. Am săpat de-a lungul ţărmului noaptea, când ne-a fost mult prea foame. Trebuia să ne îndepărtăm foarte mult până în zori! Plantele ne pot găsi la kilometri depărtare şi ard tot ce mişcă. Se rotesc toate odată, întorc strălucirea soarelui asupra noastră şi ardem!

— Dar le puteţi mânca, dacă soarele nu străluceşte.

— Desigur.

— Cum suflă vânturile în această regiune?

— Vânturile?... În această parte, suflă spre sensul de rotaţie. Pe o mare distanţă în jur, suflă numai peste ţinutul plantelor de foc.

— Pentru că plantele încălzesc aerul?

— Sunt eu Zeu atotputernic ca să ştiu asta?

În fond, lanurile de Floarea-Soarelui foloseau numai o anumită cantitate din lumina solară. Încălzeau aerul din jurul şi de deasupra lor, dar razele solare nu ajungeau niciodată să treacă dincolo de corolele argintii, spre rădăcini. Probabil că roua se condensa pe solul rece. Plantele îşi asigurau astfel umezeala. Iar ridicarea aerului cald provoca un vânt continuu dinspre marginile zonei ocupate de ele.

În plus, arzând tot ce mişca, ele transformau animalele ierbivore şi păsările în îngrăşământ.

Putea să reuşească. Putea.

— O să faci cea mai mare parte din treabă tu însuţi, spuse Louis. Tribul este al tău şi tu îl vei salva. După aceea, o să vă năpustiţi asupra florilor muribunde. Le veţi mânca sau veţi ara locul şi veţi planta ce vă place să mâncaţi. –

Louis zâmbi, văzând nedumerirea totală afişată de Chmeee, şi continuă: N-o să-i mai deranjaţi niciodată pe supuşii mei, oamenii roşii.

Uriaşul în armură era extrem de încântat.

— Toate astea sunt veştile cele mai binevenite. Veneraţia noastră îţi aparţine. Trebuie să pecetluim înţelegerea prin *rishathra*.

— Glumeşti!

— Ce? Nicidecum, am vorbit de asta şi mai devreme, dar Chmeee n-a înţeles. Înţelegerile trebuie pecetluite prin *rishathra*, chiar şi între om şi Zei. Chmeee, nu-ţi face probleme! Tu eşti chiar de mărime potrivită pentru nevasta mea.

— Eu sunt mai străin decât îţi închipui, spuse Kzinul.

Din poziţia lui, Louis avu impresia că tovarăşul lui se expusese în faţa uriaşului. Cu siguranţă, ceva trebuie să fi cauzat expresia uimită a acestuia. Bărbatul nu era mai puţin îngrijorat. „*Tanj, la naiba!*, gândi el. *De fapt, trebuie să mă gândesc la un răspuns! Şi acum, asta. Ce va trebui să fac pentru a*...”

— Bine. Am să făuresc pentru tine un servitor, spuse Louis. Deoarece mă grăbesc, va fi surd şi mut în limba voastră. Numeşte-l Wu. Chmeee, trebuie să deliberăm!

11.
Giganţii ierbii

Landerul atinse solul, într-o strălucire rău prevestitoare de lumină albă. Strălucirea din casa alungită persistă câteva minute după ce vehiculul rămase nemişcat, apoi se stinse complet. Acum, rampa cobora. Regele gigant, îmbrăcat în armură, se lăsă purtat până la sol. Îşi ridică apoi capul şi mugi. Sunetul trebuie să fi ajuns la kilometri depărtare.

Ceata de giganţi porni în fugă spre lander.

Coborî şi Chmeee, apoi Wu. Wu era mic, aproape fără păr, având o înfăţişare paşnică. Zâmbea mereu şi se uita în jurul lui cu entuziasm, ca şi cum vedea lumea pentru prima oară…

Casa se găsea la o distanţă apreciabilă. Era construită din pământ şi iarbă şi întărită pe verticală cu tulpini mai rezistente. Şirul de Floarea-Soarelui plantat pe acoperiş se agita în permanenţă – acum, plantele îşi îndreptau faţa ca o oglindă concavă, sprijinită pe nodul verde de fotosinteză, spre soare, acum fulgerau spre giganţii ce se adunau din toate direcţiile.

— Ce se-ntâmplă dacă un inamic vă atacă în timpul zilei? întrebă Chmeee. Cum ajungeţi în casă? Sau vă depozitaţi armele în altă parte?

Gigantul medită un timp, până să se hotărască să divulge secrete de apărare. Dar Chmeee îl servea pe Louis şi nu trebuia să-l ofenseze…

— Vezi grămada aceea de lăstăriş, spre sensul invers rotaţiei? Dacă ne ameninţă un pericol, un om se apropie prin spatele ei şi agită o pânză. Floarea-Soarelui aprinde lemnul umed. Sub acoperirea fumului, putem intra şi lua

armele. – Privi apoi spre lander şi adăugă: Un inamic suficient de rapid, care ar ajunge la noi înainte ca noi să ajungem la arme ar fi, oricum, prea puternic. Poate doar Florile-Oglindă ar reuşi să-l surprindă.

— E posibil ca Wu să-şi aleagă singur perechea?

— Are o voinţă atât de mare? Mă gândisem să i-o trimit pe soţia mea, Reeth, care a mai practicat *rishathra* şi înainte. Ea este mai mică, iar Oamenii-Maşină nu sunt prea diferiţi de Wu.

— Acceptabil, spuse Chmeee, fără să-i arunce vreo privire lui Wu. Aproape o sută de giganţi îi înconjuraseră. În afară de ei, nu se mai vedeau alţii.

— Ăştia sunt toţi? întrebă Kzinul.

— Ei şi războinicii mei formează tot tribul. Există douăzeci şi cinci de triburi pe câmpia asta. Stăm împreună atunci când este posibil, dar nimeni nu vorbeşte în numele tuturor, preciză uriaşul.

Din cei aproape o sută de indivizi, opt erau masculi şi toţi erau evident speriaţi; trei erau, de fapt, infirmi. Niciunul, în afara regelui gigant, nu aveau riduri sau păr alb specifice unei anumite vârste.

Restul erau femele… de fapt, femei. Înălţimea lor varia între doi metri şi doi metri şi zece, fiind în general mai scunde decât bărbaţii: aveau piele maronie, erau pline de demnitate şi goale. Părul lor auriu se revărsa bogat pe spate – o masă în continuă vălurire. Niciuna nu purta niciun fel de ornament. Aveau picioarele durdulii şi tălpile mari şi durificate. Puţine dintre ele aveau părul alb. Sânii masivi ofereau o bună indicaţie în privinţa vârstei lor relative. Îşi examinau oaspeţii cu plăcere şi încântare, în timp ce gigantul în armură le povestea tot ce ştia despre ei.

Între timp, Chmeee, având translatorul închis, vorbi cu voce joasă:

— Dacă o preferi pe una sau pe alta dintre femele, poţi s-o spui acum.

— Nu, toate sunt aproape la fel de… atractive.

— Încă ar mai fi posibil să punem capăt acestei situaţii. Pesemne că erai nebun când te-ai apucat să promiţi aşa ceva!

— Pot s-o fac. Hei, nu vrei să te răzbuni pentru pielea arsă?

— Să mă răzbun pe o *plantă*? Eşti nebun. Timpul nostru este preţios şi, oricum, în aproape un an vor fi cu toţii morţi – Florile-Oglindă, giganţii, micii carnivori roşii, toţi!

— Mda…

— Ajutorul tău nu este deloc ajutor, numai că ei nu ştiu asta. Cât va dura proiectul tău? O zi? O lună? Rişti să afectezi propriul nostru proiect.

— Poate că sunt nebun, Chmeee, dar trebuie să duc asta la bun sfârşit. Tot timpul de când am părăsit Lumea Inelară n-am… avut un motiv să fiu mândru de mine. Trebuie să demonstrez…

Chiar în momentul acela, regele gigant declara:

— Louis însuşi vă va spune că ameninţarea plantei de foc s-a terminat pentru noi. Ne va spune partea noastră…

Modest, precum îi stătea în fire, Wu păşi în spatele marelui Kzin; nimeni dintre giganţi nu remarcă faptul că vorbea către mâna sa. O jumătate de minut mai târziu, Vocea lui Louis, decalată în timp, răsună din lander.

— Ascultaţi-mi vorbele, pentru voi a sosit ziua să curăţaţi locul de plantele de foc pentru toate seminţiile! Munca mea va merge înaintea voastră ca un nor. Voi trebuie să adunaţi seminţele a ceea ce doriţi să crească acolo unde acum cresc plantele de foc…

* * *

La primele semne ale zorilor, când soarele împrăştia pe cer doar câteva raze răzleţe de după pătratul de umbră, giganţii se treziră şi începură să se mişte.

Le plăcea să doarmă atingându-se unii pe alţii. Regele gigant se găsea în centrul unui cerc de femei, la marginea căruia se afla Wu, cu capul pe jumătate lipsit de păr odihnindu-se ca pe o pernă pe umerii unei femei, în vreme ce picioarele sale erau suspendate pe picioarele ciolănoase

ale unui bărbat. Podeaua bătătorită era acoperită de carne şi păr.

Odată treziţi, giganţii se mişcau în ordine – cei mai apropiaţi de uşă, după ce se dezmeticeau, îşi luau traistele şi săbiile-seceri şi ieşeau afară, urmaţi de cei din apropierea lor. Wu ieşi odată cu ei.

Un gigant înarmat, cu o faţă desfigurată, îşi luă un scurt rămas bun de la Chmeee în dreptul landerului îndepărtat şi reveni în pas alergător la casa centrală. Santinelele din noaptea trecută dormeau probabil înăuntru şi unele femei mai în vârstă rămăseseră şi ele acolo.

Giganţii se întoarseră să-l privească pe Wu, care începuse să se caţăre pe perete.

Suprafaţa alcătuită din pământ şi iarbă era fragilă, iar acoperişul se afla numai la trei metri şi jumătate înălţime. Louis îşi făcu loc printre două tulpini de Floarea-Soarelui, verzi şi noduroase, ce nu măsurau mai mult de treizeci de centimetri. Fiecare plantă avea o singură floare ovală, cu o suprafaţă-oglindă al cărei diametru era cuprins între douăzeci şi treizeci de centimetri. Un pistil scurt ieşea din centrul oglinzii şi se termina într-un bulb de un verde închis. Spatele florii era fibros şi acoperit cu un fel de echivalente vegetale ale fibrelor musculare. Toate florile reflectau lumina soarelui spre Louis Wu; totuşi, aceasta nu era încă suficient de puternică pentru a-l afecta.

Louis îşi încleştă mâinile în jurul unei tulpini viguroase şi începu să o clatine ritmic. Nu ceda, pentru că rădăcinile erau adânc înfipte în acoperiş. Îşi scoase cămaşa şi o ţinu între soare şi floare. Oglinda acesteia oscilă indecisă, apoi se plie, pentru a ascunde bulbul verde.

Conştient de faptul că zeci de ochi îl urmăreau, Wu coborî manifestând o oarecare preocupare pentru stil. O strălucire albă îl însoţi tot timpul până se întâlni cu Chmeee.

— Mi-am petrecut o parte din noapte vorbind cu o santinelă, spuse Kzinul.

— Ai învăţat ceva?

— Avea o încredere nemăsurată în tine, Louis. Tipii pot fi păcăliţi.

— La fel s-au manifestat şi carnivorii. Mă întrebam dacă nu erau, mai degrabă, politicoşi.

— Cred că nu. Atât carnivorii, cât şi ierbivorii nu se aşteaptă nici măcar o clipă ca dinapoia orizontului să apară ceva. Ştiu că există oameni cu forme stranii şi puteri zeieşti. M-au determinat să mă gândesc la ce urmează să întâlnim *noi* data viitoare. Mrrrr, santinela ştia că noi nu facem parte din rasa care a construit Lumea Inelară. Este semnificativ acest lucru?

— S-ar putea. Ce-ai mai aflat?

— Nu vom avea probleme cu celelalte triburi. E posibil să fie vite, dar sunt dotate cu raţiune. Cei care trăiesc pe câmpie vor colecta seminţe pentru cei ce s-au hotărât să invadeze teritoriul ocupat de Florile-Oglindă. Îşi vor oferi femeile masculilor mai tineri dacă vor pleca. Probabil o treime dintre ei vor părăsi acest ţinut când îţi vei produce magia. Pentru restul, va rămâne suficientă iarbă. Nu vor mai avea nevoie să se deplaseze spre oamenii roşii.

— OK.

— Am mai întrebat despre aspectul vremii, pe termen lung.

— Perfect! Şi?

— Santinela era un om bătrân, continuă Chmeee. Când era tânăr şi avea ambele picioare, înainte de a fi fost desfigurat de ceva – translatorul a folosit cuvântul „ogre” – soarele avea aceeaşi strălucire şi zilele aceeaşi lungime. Acum, soarele pare uneori mai strălucitor, alteori mai puţin, iar când soarele este strălucitor, zilele par prea scurte şi viceversa. Louis, închipuie-ţi, îşi amintea cum a început. Cu doisprezece *falani* în urmă, ceea ce ar însemna o sută douăzeci de rotaţii ale constelaţiilor, a fost o perioadă de întuneric. Zorii nu s-au arătat timp de – ceea ce ar fi reprezentat – două sau trei zile. Au văzut stelele şi o flamă-fantomă care se răspândea pe deasupra. Atunci, i s-a părut că se scurseseră câţiva *falani*. Când au apărut zilele, a

trebuit să treacă mult până să remarce că erau inegale. Nu aveau ceasuri.

— Pare destul de predictibil. Cu excepţia…

— Dar noaptea cea lungă, Louis… Ce-ar putea însemna asta?

Louis dădu din cap, gânditor.

— Soarele străluceşte mai mult. Inelul pătratelor de umbră se închide cumva. Probabil firul care le ţine legate poate fi reîntins în mod automat.

— Atunci, înseamnă că erupţia bruscă de strălucire a descentrat Lumea Inelară. Acum, zilele devin din ce în ce mai inegale. Acest fapt înspăimântă toate rasele cu care giganţii fac comerţ.

— Aşa ar şi trebui…

— Sper să putem face ceva. – Coada Kzinului plesni o dată aerul. – În schimb, noi ne batem cu Florile-Oglindă. Tu te-ai distrat în noaptea asta?

— Mda…

— Atunci, ar trebui să zâmbeşti.

— Dacă doreai cu adevărat să ştii, ar fi trebuit să fii de faţă şi să te uiţi. Toţi au făcut-o. Nu există niciun perete despărţitor în acea clădire lungă; se îngrămădesc în ea cu toţii. Oricum, le place să privească.

— Eu n-aş putea tolera mirosul.

Louis izbucni în râs.

— Este, într-adevăr, puternic. Nu cumplit, doar puternic. Eu a trebuit să stau pe un scaun. Iar femeia era… docilă.

— Femelele trebuie să fie docile.

— Nu şi femelele umane! Iar astea nu sunt nici măcar proaste. Desigur, n-am putut să vorbesc, am ascultat doar. – Louis îşi freca lobul urechii cu degetul arătător. – Am ascultat cum Reeth organiza echipa de curăţenie. Era bună. Hei, ştii că ai avut dreptate, sunt organizaţi ca o turmă de vite! Femelele sunt, toate, soţiile regelui gigant. Niciunuia dintre ceilalţi masculi nu i se permite să se împerecheze, cu excepţia cazurilor când regele gigant declară o sărbătoare şi pleacă, pentru a nu fi nevoit să privească. Nostim este faptul că, atunci când se întoarce acasă, oficial nu s-a

întâmplat nimic. Toţi au fost un pic supăraţi că l-am adus acasă cu două zile mai devreme.

— Cum ar trebui să se comporte femelele umane?

— Oh… orgasm. Masculii tuturor mamiferelor au orgasm. Femelele, în general, nu au, însă femeile oamenilor au. În schimb, femeile gigant pur şi simplu acceptă. Nu… participă.

— Nu ţi-a făcut plăcere?

— Desigur că mi-a făcut. E vorba de sex, nu-i aşa? Dar mi-a luat timp să mă obişnuiesc cu gândul că nu voi putea s-o fac pe Reeth să se bucure ca şi mine, pentru că ea *nu poate*.

— Simpatie este tot ce pot să-mi exprim, spuse Chmeee, ţinând cont de faptul că cea mai apropiată soţie a mea este la două sute de ani-lumină depărtare. Ce-ar trebui să facem în continuare?

— Îl aşteptăm pe regele gigant. Fără îndoială că este un pic ameţit. Şi-a petrecut o bună parte din noapte încercând să-şi liniştească soţiile. De fapt, singurul fel în care mă putea lămuri era să-mi facă o demonstraţie. A fost uluitor, continuă Louis. A… servit? A servit zeci de femei, iar eu, tanj, m-am străduit să ţin pasul cu el, dar nu m-a ajutat orgoliul să… sar peste asta. – *Acum*, pământeanul zâmbea.

— Ce vrei să spui?

— Setul meu reproductiv nu este construit la aceeaşi scală.

— Santinela mi-a spus că femelele altor specii rămân uimite în faţa masculilor giganţi. Masculii practică *rishathra* ori de câte ori pot. Se bucură enorm de conferinţele de pace. Santinela s-a mirat că Louis nu te-a făcut femelă.

— Louis era grăbit, mormăi Wu şi intră în lander.

* * *

În timpul nopţii, din traistele mari ale lucrătorilor fusese descărcată o căpiţă mare de iarbă tăiată, la o oarecare distanţă de casa lungă. Gărzile şi regele gigant mâncaseră cea mai mare parte din ea; probabil că lucrătorii mâncaseră pe măsură ce adunaseră. Louis îl privea pe regele gigant,

care, în drumul său spre lander, se oprise să termine ce mai rămăsese din fân.

„Ierbivorele îşi cheltuie prea mult din viaţă mâncând”, medită Louis. „Cum îşi păstraseră humanoizii, însă, inteligenţa? Chmeee avea dreptate când spunea că nu trebuie să dai dovadă de cine ştie ce inteligenţă pentru a trăi pe seama firelor de iarbă. Poate inteligenţă înseamnă să eviţi să fi mâncat. Sau… îţi trebuie o isteţime considerabilă să trăieşti pe seama Florilor-Oglindă.”

Louis simţi că era privit.

Se întoarse. Nimeni.

Ar fi fost destul de jenant dacă regele gigant ar fi aflat că fusese înşelat. Totuşi, Louis se afla singur la pupitrul de comandă, dacă făcea abstracţie de ochii-spion ai Ultimului. Atunci, de ce avea acea senzaţie de înţepătură în ceafă? Se întoarse din nou. Cine glumea cu el? Era droudul. Cutia din plastic negru îl ispitea de pe discul de păşit.

Atingerea curentului l-ar fi făcut să se simtă, într-adevăr, ca un zeu. Dar i-ar fi adus şi pierderea completă a respectului de sine. Îşi amintea cum îl văzuse Chmeee cablat. „Ca o plantă marină stupidă…” Se întoarse din nou cu spatele la droud.

Regele gigant nu purta astăzi armura. După ce intră împreună cu Chmeee în salonul landerului, Kzinul îşi îndreptă braţele cu palmele împreunate către plafon şi intonă:

— Louis.

Gigantul îl imită.

— Găseşte-mi una dintre plăcile repulsoare, spuse Louis fără niciun preambul. Pune-o pe podea. Aşa! Acum, caută una dintre ţesăturile supraconductoare. Se găseşte cu trei uşi mai jos, în dulapul cel mare. Bine. Înfăşoară acum unul dintre capetele ei în jurul plăcii repulsoare. Acoper-o complet, dar mai lasă o rezervă de material. Chmeee, cât de rezistentă este această ţesătură?

— Un moment, Louis… Trebuie s-o tai cu un cuţit. Nu cred că pot s-o sfâşii.

— Bine. Acum, scoate treizeci de kilometri de cablu supraconductor. Înfăşoară un cap în jurul plăcii repulsoare. Leag-o bine, cu mai multe noduri. Fără economie. Foarte bine. Acum, înfăşoară restul cablului astfel încât să nu se balanseze în timpul deplasării. Am nevoie de celălalt capăt. Chmeee, tu trebuie să mi-l dai. Rege al Mâncătorilor de iarbă, am nevoie de cel mai mare bloc de piatră pe care-l poţi căra! Tu cunoşti bine acest teritoriu. Caută-l şi adu-mi-l!

Uriaşul fixă cu pioşenie plafonul pentru o clipă… apoi îşi coborî privirea şi plecă.

— De fiecare dată când primesc ordinele tale cu atâta umilinţă, simt un junghi în stomac, spuse Chmeee.

— Dar te descurci şi, pe deasupra, mori de curiozitate să afli ce am de gând să fac. Dar…

— Te-aş putea face să-mi spui.

— Eu pot să-ţi fac o ofertă mai bună. Vino, te rog, aici!

Chmeee sări prin trapă.

— Ce vezi pe discul de păşit? întrebă Louis.

Chmeee ridică droudul.

— Distruge-l! rosti pământeanul, cu o voce uşor răguşită.

Instantaneu, Kzinul îşi destinse braţul şi izbi micul instrument de un perete. Fără efect. Îl culese de pe jos, îl deschise şi înfipse cu furie în el cuţitul său din material de carcasă.

— În sfârşit, acum nu mai există nicio şansă să fie reparat! spuse el într-un târziu.

— Foarte bine.

— Am să aştept jos.

— Nu, vin şi eu cu tine. Vreau să verific ce-ai făcut. Şi mai vreau şi micul dejun.

Louis avea, când şi când, fiori, dar nu putea defini cu precizie ce simţea. *Rishathra* nu se ridicase la înălţimea speranţelor sale, iar bucuria pură a sârmei dispăruse pentru totdeauna. Dar… sufleul de brânză? Perfect. Şi libertatea. Şi mândria. Peste câteva ore, urma să nimicească invazia Florilor-Oglindă şi să-l şocheze pe Chmeee. Louis Wu, fostul

dependent de curent, spera ca, până la urmă, creierul lui să nu se fi transformat într-un păsat de ovăz.

Regele gigant se întorcea aducând un pietroi uriaş şi se mişca foarte încet. Chmeee se repezi să-l ajute, ezită o clipă, văzându-i mărimea, dar îşi duse gestul până la capăt. Reveni apoi cu el în braţe şi rosti cu o voce abia marcată de efort:

— Ce trebuie să fac cu el, Louis?

Pământeanul fusese tentat să răspundă: *Oh, sunt atâtea posibilităţi... lasă-mă o clipă să mă gândesc*... Dar zeii nu sunt indecişi, şi nici nu-l putea lăsa pe Chmeee s-o arunce aşa, în văzul gigantului.

— Pune-l pe ţesătura supraconductoare şi înveleşte-l. Apoi, leagă-l cu ajutorul cablului supraconductor. Petrece-l de mai multe ori în jurul lui şi fă mai multe noduri, fără economie. OK, acum am nevoie de un cablu mai puternic, rezistent la căldură.

— Avem lanţ molecular Sinclair.

— Dintr-ăsta trebuie mai puţin de treizeci de kilometri. Vreau să fie mai scurt decât cablul supraconductor.

Louis era bucuros că făcuse mai înainte inspecţia. Mai avea totuşi unele îndoieli – nu ştia dacă supraconductorul s-ar dovedi suficient de rezistent pentru a susţine placa repulsoare, odată ce ar fi luat altitudine. Dar lanţul Sinclair era un material fantastic. El trebuia să reziste.

12.
Floarea-Soarelui

Louis zbura la mare înălţime şi foarte repede în sensul de rotaţie. Câmpia era mai mult maronie: iarba, mâncată mai întâi de elefanţii verzi, apoi de giganţi, se refăcea cu greu. În faţă, linia albă a zonei ocupate de Floarea-Soarelui strălucea peste mare.

Regele gigant privea prin sasurile transparente.

— Ar fi trebuit să-mi îmbrac armura, spuse el.

— Să lupţi împotriva Florilor-Oglindă? Metalul se încinge.

— De unde ţi-ai procurat armura? întrebă Louis.

— Am făcut un drum pentru Oamenii-Maşină. Ne-au cerut să eliberăm de iarbă locul pe unde trebuia să treacă drumul şi, în schimb, ei au făurit armuri pentru regii triburilor. Noi ne-am mutat de acolo. Nu ne plăcea aerul lor.

— Ce avea acest aer?

— Avea şi gust, şi miros rău, Louis. Mirosea la fel ca substanţa pe care ei o beau uneori. Toarnă aceeaşi substanţă în maşinile lor, fără să o amestece cu ceva.

— Mă surprinde forma armurilor voastre, spuse Chmeee. Nu se potriveşte întocmai cu forma trupurilor voastre. Şi mă întreb de ce?

— Forma este destinată să uimească şi să înspăimânte. Nu găseşti că poate speria pe duşmani?

— Nu, răspunse Kzinul. Este cumva forma celor care au construit Lumea Inelară?

— Cine ştie?

— Eu ştiu, interveni Louis.

Privirea gigantului se ridică spre plafon, trădându-i nervozitatea.

Iarba, ajunsă din nou la înălţime normală, făcuse loc brusc pădurii. Florile-Oglindă deveniseră mult mai strălucitoare. Louis coborî landerul la aproape treizeci de metri de sol şi reduse drastic viteza.

Pădurea se sfârşi, lăsând locul unei plaje lungi şi albe. Louis continuă să încetinească şi să coboare tot mai mult landerul, până ce aproape că atinse apa. Plantele ucigaşe nu le mai acordară atenţie.

Călătorii continuară să zboare spre strălucirea slabă. Marea era calmă, abia vălurită de o briză ce sufla din spate. Cerul era albastru şi fără nori. Insulele trecură pe sub ei, unele mai mici, altele mai mari, cu plajele şi ţărmurile lor contorsionate şi înălţimile muntoase arse şi negre. Două fuseseră confiscate de Floarea-Soarelui.

La optzeci de kilometri de ţărm, Florile-Oglindă deveniră din nou interesate de ei. Louis opri landerul.

— Nu pot spera să ne utilizeze drept fertilizator, spuse el. Suntem mult prea departe şi zburăm prea jos.

— Plante stupide! mârâi Chmeee dispreţuitor.

— Ba sunt isteţe, spuse regele gigant. Ele încep prin a arde ierburile şi tufişurile. Numai când solul este complet acoperit de cenuşă, planta de foc îşi aruncă sămânţa.

Dar ei erau deasupra apei... Şi trebuiau să treacă la treabă...

— Rege al Giganţilor Ierbii, a sosit vremea ta! Aruncă pietroiul peste bord! Să nu agăţi cablul!

Zicând acestea, Louis deschise sasul şi coborî rampa. Uriaşul înaintă în strălucirea omniprezentă. Bolovanul căzu la aproape zece metri în apă, trăgând după el cablul negru şi pe cel argintiu. Spoturi de lumină păreau să clipească pe ţărmul îndepărtat, pe măsură ce grupuri de plante încercau să ardă landerul, pentru ca, apoi, să-şi piardă temporar interesul. Căutau mişcare, dar oare ar fi tras în apa curgătoare? Sau într-o cascadă? Plantele se descurcau mai bine în ţinuturile semiaride...

— Chmeee, scoate placa repulsoare afară! Seteaz-o la, să spunem, douăzeci şi opt de kilometri. Vezi să nu se încurce cablurile.

Pătratul negru se ridică, târând după sine două sârme, una neagră, cealaltă argintie. Lanţul Sinclair ar fi trebuit să fie invizibil, fiind extrem de subţire, dar strălucea argintiu, iar un nimb strălucitor înconjura placa repulsoare micşorată datorită altitudinii. Devenise acum un punct negru, cu greu decelabil de haloul strălucitor din jurul său. La acea înălţime, reprezenta o ţintă pentru hoardele de oglinzi ale Florii-Soarelui.

Un supraconductor lasă să treacă un curent electric fără niciun fel de rezistenţă. Această proprietate îl face atât de util în industrie. Dar el posedă şi o altă proprietate – are aceeaşi temperatură pe toată lungimea lui.

Aerul şi particulele de praf, precum şi cablul Sinclair străluceau în lumina răspândită de Floarea-Soarelui. Dar ţesătura supraconductoare şi cablul rămaseră negre. Bun! Louis clipi datorită acestei străluciri şi îşi coborî privirea spre apă.

— Rege al Oamenilor Ierbii, spuse el, vino înăuntru, înainte de a fi rănit!

Acolo unde cele două cabluri pătrundeau în apă, aceasta începuse să fiarbă. Un curent de aburi se ridica spre strălucirea albă, dinspre sensul de rotaţie. Louis lăsă landerul să plutească uşor spre dreapta. Deja, o bună porţiune de apă începuse să fiarbă şi să producă aburii.

Inginerii Lumii Inelare construiseră doar două oceane adânci, Marile Oceane, diametral opuse, care se contracarau unul pe celălalt. Restul mărilor aveau o adâncime medie de opt metri. Asemeni oamenilor, se pare că şi ei utilizau numai partea superioară a mărilor. Şi acest lucru era un avantaj pentru Louis. Îi era mai uşor să fiarbă o mare.

Norul de aburi atinse ţărmul.

Zeii nu trebuie să se laude singuri. Păcat!

— O să privim până o să fii mulţumit, îi spuse pământeanul regelui gigant.

— Mrrrrr, exclamă Chmeee.

— Parcă văd ceva, spuse regele gigant, dar…

— Vorbeşte!

— Plantele de foc împrăştie norii.

Louis înghiţi în sec.

— O să ne lămurim. Chmeee, oferă-i oaspetelui nostru nişte salată. Poate că fiecare va dori să mănânce în linişte, la distanţă unul de celălalt...

* * *

Ajunseseră la aproape optzeci de kilometri de cablurile ancorate în stânga unei insule înalte şi golaşe. Insula bloca jumătate din strălucirea plantelor încă interesate să prefacă landerul în scrum. Atenţia majorităţii Florilor-Soarelui însă fusese atrasă în altă direcţie. Unele se focalizau pe pătratul negru plutitor; altele, pe norul de abur.

Apa se transforma în vapori, pe câţiva kilometri pătraţi în jurul cablurilor şi al bolovanului scufundat. Vaporii se acumulau într-un nor care se lăţea tot mai mult deasupra mării, pe o porţiune de optzeci de kilometri. Ajuns la aproape zece kilometri în interiorul ţărmului, norul ardea ca un incendiu uriaş, automistuindu-se.

Louis îşi focaliză telescopul pe urma aburului. Vedea cum fierbe apa. Plantele trebuiau să înceapă să moară. O parte dintre ele, alcătuind o fâşie de aproape zece kilometri, nu mai primeau lumina soarelui, iar cele din jurul lor îşi consumau lumina pe un nor de aburi. Dar o fâşie de zece kilometri nu însemna nimic, aproape nimic. Zona ocupată de flori se întindea pe jumătate din suprafaţa unei lumi.

Mai văzu ceva care-l făcu să îndrepte telescopul drept în sus.

Cablul argintiu cădea în derivă, purtat de vânt, spre sensul de rotaţie. Florile-Oglindă reuşiseră să ardă lanţul molecular Sinclair. Louis murmură un cuvânt compus dintr-o silabă care însemna neputinţă. Dar cablul supraconductor era încă negru.

Avea să reziste. Fără îndoială...

Nu avea să se încingă mai mult de punctul de fierbere al apei, peste tot urmând să aibă aceeaşi temperatură. Mai multă lumină de la plante nu va putea să-i schimbe această

stare; va fierbe doar mai repede apa. Marea era foarte întinsă. Iar vaporii de apă nu dispar, pur şi simplu. Dacă sunt încălziţi, se ridică mai mult.

— Zeul mănâncă bine, spuse uriaşul, mestecând cu zgomot căpăţâna unei salate de Boston: a douăzecea sau poate a treizecea. Privea alături de Chmeee şi, la fel ca şi acesta, nu făcea niciun comentariu referitor la ceea ce se întâmpla afară.

Apa de mare fierbea într-o veselie. Florile-Oglindă erau hotărâte să doboare acea fărâmă de potenţial fertilizant, acea pasăre care, după toate aparenţele, ameninţa să le mănânce. Nu puteau aprecia altitudinea sau distanţa. Evoluţia nu le-ar fi permis să reziste, întrucât ar fi murit mai înainte, de foame. Ar fi trebuit ca unele să se concentreze asupra bulbului de fotosinteză, în timp ce altele să le ţină locul.

— Louis, insula! avertiză Chmeee pe un ton liniştit.

Ceva mare şi negru se ridica până la brâu din apele de lângă ţărm. Nu era hominid, nici vidră, ci puţin din amândouă. Aştepta liniştit, în timp ce privea landerul cu ochi mari, cafenii.

— Sunt Oamenii Mării? întrebă Louis, făcând oarecare efort ca, glasul lui să pară calm.

— Noi nu-i cunoaştem, spuse regele gigant.

Louis îndreptă landerul spre ţărm. Umanoidul aştepta fără teamă. Îl acoperea o blană scurtă, uleioasă, şi era frumos profilat: gât puternic, umeri foarte lăsaţi, nasul lăbărţat pe o faţă fără bărbie.

Louis activă microfonul.

— Foloseşti limba Giganţilor Ierbii? întrebă el.

— Pot s-o folosesc, veni răspunsul. Vorbeşte mai rar. Ce faci aici?

Louis răsuflă uşurat.

— Încălzesc marea.

Simţul de proprietate al creaturii era remarcabil. Ideea încălzirii unei mări nu-l deconcertase. Aşa că lansă o nouă întrebare către clădirea mobilă.

— Cât de fierbinte?

— Foarte fierbinte la capătul acesta. Câţi sunteţi?

— Treizeci şi patru din neamul nostru, acum, răspunse amfibianul. Am fost optsprezece, când am venit aici, cu cincizeci şi unu de *falani* în urmă. Se va încălzi şi partea dreaptă a mării?

Pământeanul răsuflă din nou uşurat. Avusese viziunea a sute de mii de oameni fierţi pentru că lui îi venise cheful de a juca rolul unui zeu. Răspunse cu o voce gravă:

— Spune-mi, estuarul râului este la capătul acesta... Cât de multă căldură puteţi să suportaţi?

— Destulă. Putem mânca mai bine; peştilor le place căldura. Este politicos să te întreb, înainte de a distruge o parte dintr-un cămin. De ce faceţi asta?

— Vrem să omorâm plantele de foc.

Amfibianul rămase câteva clipe pe gânduri, apoi vorbi din nou:

— Bun. Dacă plantele de foc mor, putem trimite un mesager în susul râului, la Fuboobish, Fiul Mării. Cei de acolo ne cred de mult morţi. Îmi cer iertare pentru maniere. *Rishathra* este acceptabilă pentru noi, dacă vă permite condiţia voastră sexuală şi puteţi funcţiona sub apă.

Louis avu nevoie de o clipă pentru a-şi regăsi vocea.

— Niciunul dintre noi nu se împerechează în apă, murmură el.

— Puţini o fac, răspunse amfibianul, fără nicio urmă de dezamăgire în glas.

— Cum aţi ajuns aici?

— Exploram în josul râului. Curentul ne-a purtat în ţinutul plantelor de foc. Nu puteam să ne continuăm drumul pe ţărm. A trebuit să lăsăm râul să ne poarte în acest loc, pe care l-am numit Marea Tuppugop. Este un loc bun, deşi trebuie să fim atenţi la plantele de foc. Puteţi într-adevăr să le ucideţi cu ceaţă?

— Aşa credem.

— Trebuie să-mi mut oamenii, spuse amfibianul şi dispăru brusc.

— Am crezut că o să-l omori pentru îndrăzneala lui! vorbi Chmeee către plafon.

— Este căminul său, răspunse Louis, apoi închise intercomul. Îl obosise acest joc. „Fierb *căminul* cuiva, gândi el, şi nici măcar nu sunt sigur că voi reuşi.” Dorea droudul. Nimic altceva nu mai putea să-l ajute, nimic în afara fericirii vegetale produse de curentul care-i parcurgea creierul, nimic altceva n-ar fi fost în stare să-i suprime furia neagră care-l făcea să lovească braţele fotoliului, să scoată sunete animalice şi să-şi ţină cu putere pleoapele închise.

Droudul şi timpul. Timpul trecu şi, în cele din urmă, îşi deschise din nou ochii.

Acum, nu mai putea să vadă nici cablul negru, nici cum fierbea apa. Totul era acoperit de o banchiză de ceaţă ce se deplasa în derivă spre sensul de rotaţie, aprinzându-se şi dispărând atunci când ajungea la cincisprezece kilometri în interiorul ţărmului. Apoi, numai strălucirea oglinzilor... şi o pereche de linii paralele la orizont.

Linii albe deasupra, negre dedesubt, pe aproape cincizeci de grade de orizont.

Vaporii de apă nu dispăreau, pur şi simplu. Fiind supraîncălziţi, se ridicaseră şi se condensaseră în stratosferă. Margini albe de nori strălucind sub atacul plantelor; umbră neagră peste o zonă imensă de Flori-Oglindă.

Pesemne că se găseau la opt sute până la o mie cinci sute de kilometri depărtare, pentru a se vedea atât de aproape de umbra lor, şi aveau sute de kilometri în diametru. Şi se răspândeau – insesizabil de încet, dar se răspândeau.

În stratosferă, aerul trebuie să fi fost împins spre *exterior*, faţă de centrul zonei ocupate de plantele ucigaşe. Unii dintre nori trebuie să se fi scuturat sub formă de ploaie, dar vaporii de apă, care întâlniseră curentul din marea în fierbere, pluteau înapoi spre centru, stabilind astfel o continuă recirculare.

Îl dureau mâinile. Louis îşi dădu seama că strângea cu sălbăticie braţele fotoliului. Îşi descleştă degetele şi porni din nou intercomul.

— Louis şi-a ţinut promisiunea, auzi glasul regelui gigant, dar nu vom putea ajunge la plantele muribunde. Nu ştiu…

— O să ne petrecem noaptea aici, le spuse Louis. Mâine dimineaţă vom şti mai mult.

* * *

Aşeză landerul pe partea insulei opusă sensului său de rotaţie. Iarba de mare era răspândită pe ţărm într-o mulţime de căpiţe. Chmeee şi uriaşul pierdură aproape o oră ca să îngrămădească o bună parte din această iarbă printr-o trapă a carcasei landerului, alimentând astfel replicatorul bucătăriei cu materie primă. Louis profită de ocazie pentru a chema *Acul Încins al Căutării*.

Ultimul nu se afla în cabina de comandă. Probabil că era în zona ascunsă a *Acului*.

— Ţi-ai distrus droudul, spuse el.

— E o chestie veche. Ai făcut ceva…

— Am un înlocuitor.

— Nu mă interesează, chiar dacă ai avea o duzină. Am renunţat la el. Mai doreşti transmutatorul Inginerilor de pe Lumea Inelară?

— Desigur.

— Atunci, hai să cooperăm puţin. Centrul de control al Lumii Inelare trebuie să fie pe undeva. *Dacă* a fost construit într-unul din Munţii Răsturnaţi, atunci transmutatoarele, care proveneau din astronavele de pe astroporturi, *trebuie* să se găsească acolo. Vreau să cunosc totul despre această situaţie, înainte de a mă băga în ea.

Ultimul rămăsese pe gânduri.

În spatele mâinilor sale plate şi ondulatorii străluceau masive construcţii punctate de lumini. O stradă largă, cu discuri de păşit la intersecţii, se micşora în perspectivă, până ajungea la dimensiunile unui punct. Strada foia de Păpuşari. Coamele lor coafate străluceau într-o varietate debordantă de stiluri; aceştia păreau că se deplasează tot timpul în grupuri. Pe o frântură de cer, între clădiri, pluteau două lumi agricole, fiecare fiind înconjurată pe orbită de un

şirag de puncte luminoase. Exista un sunet de fond, aducând cu o muzică extraterestră sau cu un milion de conversaţii de Păpuşari aflaţi la o distanţă mult prea mare pentru a fi auziţi cu claritate.

Ultimul avea acolo o bucăţică din civilizaţia lui pierdută: benzi, un perete holografic şi, probabil, mirosul semenilor săi, plutind tot timpul în aer… Mobilierul său avea numai curbe line, fără muchii ascuţite în care să te înţepi sau să te agăţi. O adâncitură ciudat profilată în podea reprezenta probabil un pat.

— Spatele Zidului de Margine este complet plat, spuse brusc Ultimul. Radarul meu de profunzime nu-l poate penetra. Nu pot să-mi permit să risc una dintre sonde. Încă serveşte ca releu între *Ac* şi lander; de fapt, ar servi mai bine, dacă ar fi ridicată mai mult. În consecinţă, o să plasez o sondă în sistemul de transport al Zidului de Margine.

— Merge şi aşa…

— Chiar crezi că Centrul de Reparaţie este…

— Nu, nu întru totul, dar o să avem parte de suficiente surprize pentru a nu ne plictisi. Trebuie verificat.

— Până la urmă, va trebui să decidem cine conduce această expediţie, spuse Păpuşarul şi dispăru de pe ecran.

* * *

În noaptea aceea, nu apărură stelele.

Dimineaţa se dovedi a fi un haos strălucitor. De pe puntea de comandă nu se vedea nimic, în afara unei difuzii perlate, strălucitoare. Nu se zărea cerul, nici marea, nici ţărmul. Louis fusese tentat să-l recreeze pe Wu, numai să poată ieşi afară să vadă dacă mai exista lumea.

Până la urmă, se hotărî să ridice landerul. Soarele apăru la o înălţime de o sută de metri. Sub ei, nu exista decât un nor alb care devenea tot mai strălucitor spre orizontul dinspre sensul de rotaţie. Ceaţa se răspândise destul de mult în interior.

Placa repulsoare era încă la locul ei, un punct negru, chiar deasupra capetelor lor.

La două ore după ivirea zorilor, un vânt împrăştie ceaţa. Louis coborî landerul la nivelul mării, chiar în faţa ţărmului. Câteva minute mai târziu, un nimb strălucitor se formă în jurul repulsorului.

Regele gigant stătu toată dimineaţa în pragul sasului, privind şi mestecând absent salată. Şi Chmeee rămase aproape tot timpul tăcut. Când Louis le vorbi din nou, amândoi îşi întoarseră privirile spre plafon.

— Va funcţiona, rosti el solemn, şi pentru prima oară credea în ceea ce spunea. În curând, veţi găsi o alee de flori moarte care duce la o zonă mult mai întinsă, aflată sub un plafon permanent de nori. Împrăştiaţi-vă seminţele. Sau, dacă vreţi să mâncaţi plante de foc vii, foraţi noaptea pe ambele laturi ale coloanei de ceaţă. Veţi avea nevoie de o bază pe una dintre insulele acestei mări. Veţi avea nevoie de bărci.

— Acum, ne putem face planurile noastre, spuse uriaşul. Ne va fi de ajutor să-i avem pe Oamenii Mării alături, chiar dacă sunt atât de puţini. Ei oferă servicii în schimbul uneltelor din metal. Ne pot construi bărcile. Dar va creşte iarba în toată această ploaie?

— Nu ştiu. Ar fi bine să însămânţaţi şi insulele pârjolite.

— Bine… Pentru eroii noşti speciali, sculptăm înfăţişarea lor în piatră, alături de câteva cuvinte. Suntem migratori; nu putem căra statui prea mari cu noi. Este această cinstire potrivită?

— Fără-ndoială.

— Care este înfăţişarea ta?

— Sunt puţin mai mare decât Chmeee, cu mai mult păr în jurul umerilor, iar părul meu are culoarea părului vostru. Am dinţi de fiinţă carnivoră şi colţi, dar nu posed urechi externe. Nu-ţi bate prea mult capul cu asta… Unde vrei să te duc acum?

— În tabăra noastră. Acolo cred că am să-mi iau câteva femei şi am să cercetez marginile mării.

— Acum putem s-o facem cu toţii.

Regele gigant izbucni în râs.

— Meriţi mulţumirile noastre, Louis! Totuşi, războinicii mei vor fi destul de furioşi când se vor întoarce goi, flămânzi, învinşi. Ar fi o alinare pentru ei dacă ar afla că am plecat pentru câteva zile. Eu nu sunt zeu. Un erou trebuie să aibă întotdeauna războinici mulţumiţi sub comanda sa. Nu se poate bate tot timpul cât stă treaz.

PARTEA A DOUA

13.
Originile

Landerul zbura la o înălţime de aproape zece kilometri, puţin sub viteza sonică.

Douăzeci de mii de kilometri nu reprezenta o distanţă prea mare pentru vehicul. Louis îl provocă precaut pe Kzin.

— Mai avem două ore şi vom putea să coborâm pe oraşul plutitor, sau să ne ridicăm de sub el! O oră fără niciun disconfort serios.

— Fireşte. Va trebui să ieşim din atmosferă, cu propulsorul de fuziune strălucind ca o stea, asta e sigur. Îţi aduci aminte cum am ajuns în închisoarea plutitoare a lui Halrloprillalar? Cu capul în jos, în aer, şi cu motoarele aeroscuterelor arse.

Coada lui Chmeee răsună pe spătarul scaunului. El îşi reamintea.

— Nu vrem să fim depistaţi de cine ştie ce maşinărie străveche. Plaga supraconductorilor se pare că a cuprins totul.

Câmpia acoperită de iarbă făcu loc parcelelor de cultură, apoi unei jungle acvatice. Lumina verticală a soarelui se reflecta spre ei dintre trunchiurile arborilor în floare.

Louis se simţea minunat. N-ar fi admis inutilitatea războiului său cu întinderile de Floarea-Soarelui. Treaba *mersese strună*. Îşi stabilise singur o sarcină şi o dusese la îndeplinire cu inteligenţa şi uneltele pe care le avusese la îndemână.

Mlaştina părea să se întindă până la infinit. Odată Chmeee îi arătă un orăşel. Era dificil de zărit; clădirile erau pe jumătate scufundate în apă, iar viţa de vie şi arborii

încercau din răsputeri să le doboare. Stilul arhitectural părea straniu. Toţi pereţii, acoperişurile sau uşile se umflau puţin în afară, lăsând centrul străzilor mai îngust. Oraşul *nu* fusese construit de semenii lui Halrloprillalar.

La mijlocul zilei, landerul călătorise mai departe decât ar fi făcut-o, în întreaga lor viaţă, Ginjerofer sau regele gigant. Fusese o prostie să-i întrebe pe sălbatici. Aceştia se aflau la fel de departe de oraşul plutitor precum două puncte diametral opuse de pe Pământ.

Ultimul îi chemă.

Astăzi, coama lui, vopsită în fâşii de culori fundamentale, semăna cu un curcubeu răsucit. În spatele său, Păpuşarii se mişcau de-a lungul liniilor de discuri de păşit, aglomerându-se în faţa vitrinelor magazinelor, ciocnindu-se unii de alţii, fără resentimente şi fără scuze, totul într-un murmur de muzică dominată de flauturi şi clarinete: limbajul Păpuşarilor. Ultimul întrebă:

— Ce aţi aflat?

— Puţine lucruri, răspunse Chmeee. Ne-am pierdut timpul. A existat, desigur, o mare erupţie solară, cu şaptesprezece *falani* în urmă – cam trei ani şi jumătate – dar mai mult am ghicit asta. Pătratele de umbră s-au strâns, pentru a proteja suprafaţa. Sistemul lor de ghidare trebuie să funcţioneze independent de cel al Lumii Inelare.

— Tot o presupunere. Altceva?

— Ipoteticul Centru de Reparaţie al lui Louis este, cu siguranţă, inactiv. Mlaştina aceasta de sub noi nu a fost proiectată. Îmi imaginez că a existat un fluviu important ale cărui sedimente au blocat scurgerea în mare. Am descoperit o varietate de hominizi, unii inteligenţi, alţii nu. N-am găsit nicio urmă a celor care au construit Lumea Inelară, ştim doar că erau strămoşii lui Halrloprillalar. Sunt înclinat să cred acest lucru.

Louis deschise gura şi… privi în jos, întrucât simţise o durere acută în picior. Descoperi patru gheare Kzinti care-i apăsau uşor coapsa. Închise la loc gura, lăsându-l pe Chmeee să-şi continue discursul:

— N-am întâlnit pe nimeni din specia lui Halrloprillalar. Poate că ei nu au reprezentat niciodată o populaţie prea numeroasă. Am auzit însă zvonuri despre o altă specie, Oamenii-Maşină, care s-ar putea să-i fi înlocuit. Acum, încercăm să dăm de ei.

— Într-adevăr, Centrul de Reparaţie este inactiv, interveni brusc Ultimul. Eu am aflat mai multe. Am pus o sondă la treabă…

— Ai două sonde, spuse Chmeee. Utilizează-le pe amândouă!

— Am păstrat una de rezervă, ca să realimentez *Acul*. Cu cealaltă, am aflat secretul Munţilor Răsturnaţi. Priviţi…

Monitorul din extrema dreaptă arăta imaginile transmise de sondă. Aceasta zbura de-a lungul Zidului de Margine. Trecuse de ceva, dar prea repede pentru a surprinde detalii; încetini, se întoarse şi porni înapoi.

— Louis m-a sfătuit să explorez Zidul de Margine. Sonda abia începuse rutina de decelerare, când a descoperit asta. M-am gândit că merită o investigaţie.

Era vorba de o umflătură pe Zidul de Margine – un tub agăţat peste buza acestuia. Era turnat, turtit spre zid şi alcătuit din acelaşi *scrith* gri translucid. Sonda se apropie de el până ce camera ei privi într-o conductă de aproape o jumătate de kilometru în diametru.

— În bună măsură, proiectul Lumii Inelare indică o abordare a forţei brute, spunea Ultimul, în vreme ce sonda se deplasa de-a lungul conductei, peste muchiile acesteia, şi în jos, dincolo de faţa exterioară a Zidului de Margine, unde conducta dispărea în materialul spumos ce forma un scut antimeteoritic pentru interiorul Lumii Inelare.

— L-am văzut, spuse Louis. Şi nu funcţionează?

— Nu. Am încercat să cercetez mai în detaliu conducta şi am avut oarecare succes.

Scena se schimbase brusc. Acum, arăta o mişcare rapidă în întuneric, pe măsură ce sonda parcurgea o distanţă apreciabilă în afara Lumii Inelare. Un peisaj inversat defila pe deasupra, văzut în lumină infraroşie. Sonda încetini, se opri, apoi începu să se ridice.

Dacă un meteorit lovea Lumea Inelară, trebuia, mai întâi, să cadă din spaţiul interstelar, după care, la viteza lui s-ar fi adăugat cele o mie două sute de kilometri pe secundă ale Lumii Inelare. Un meteorit lovise aici. Norul de plasmă săpase o gaură sălbatică, de-a lungul a sute de kilometri pe fundul mării, vaporizând spuma protectoare. În groapă exista o conductă lungă, având aproape o sută de metri în diametru. Conducta ducea în sus, spre fundul mării.

— Un sistem de reciclare, murmură Louis.

— Fără o contracarare a eroziunii, continuă Ultimul, solul Lumii Inelare ar ajunge în câteva mii de ani în mijlocul mărilor. Presupun că aceste conducte pornesc de pe fundul mărilor, de-a lungul suprafeţei exterioare a Zidului de Margine şi peste acesta. Aluviunile de pe fundurile de mare sunt depozitate în Munţii Răsturnaţi. Apa se evaporă aproape imediat în vacuumul de pe crestele ce se ridică la aproape cincizeci de kilometri. Munţii se prăbuşesc gradat sub propria greutate. În timp, materialul se deplasează dinspre Zidurile de Margine spre interior, cărat de râuri şi vânturi.

— Sunt supoziţii, dar destul de plauzibile, spuse Chmeee. Ultimule, unde este sonda acum?

— Intenţionez s-o aduc de sub Lumea Inelară şi să o reinserez în sistemul de transport de pe zid.

— Fă-o! Are cumva şi un radar de profunzime?

— Are, dar raza lui de acţiune este foarte scurtă.

— Scanează Munţii Răsturnaţi. Sunt distanţaţi între ei… de la treizeci până la cincizeci de mii de kilometri? Înseamnă că vom descoperi vreo cincizeci de mii de bucăţi, de-a lungul celor două ziduri de margine. Câţiva dintre ei ar putea constitui locul ideal de ascunzătoare pentru Centrul de Reparaţie.

— Dar de ce ar trebui să fie ascuns Centrul de Reparaţie?

Chmeee emise un zgomot grosolan.

— Dacă se revoltă vreuna din rase? Dacă are loc o invazie străină? Evident că Centrul de Reparaţie este

ascuns şi fortificat pe deasupra. Caută în fiecare Munte Răsturnat.

— Foarte bine. Am să scanez partea de la tribord în timpul unei rotaţii complete a Lumii Inelare.

— Scanează şi celălalt zid, după aceea!

— Menţine camerele în funcţiune, adăugă Louis. Încă mai căutăm jeturile de orientare… deşi am început să cred că au altceva în locul lor.

Ultimul întrerupse legătura. Louis se întoarse către fereastră. Tot timpul, atenţia îi fusese distrasă de ceva neobişnuit: o urmă decolorată ce se curba de-a lungul marginilor mlaştinii, mai dreaptă ca un râu. Apoi, bărbatul distinse abia vizibilele perechi de puncte ce se mişcau de-a lungul ei.

— Cred că ar trebui să le privim mai de aproape. De ce nu coborâm?

* * *

Era un drum. De la înălţimea de treizeci de metri, suprafaţa lui părea neregulată, din pricina unor materiale pietroase: piatră albă, turnată ca într-un şuvoi.

— Oamenii-Maşină, presupun, spuse Louis. Ar trebui să urmărim vehiculele astea?

— Mai bine să aşteptăm până ajungem mai aproape de oraşul plutitor.

Părea o prostie să renunţe la o asemenea ocazie, dar Louis se temea să obiecteze. Nervozitatea Kzinului era suficient de evidentă pentru a nu o lua în seamă.

Drumul ocolea zonele joase şi inundate. Părea, cumva, întreţinut. Chmeee îl urmă, la viteză redusă şi de la treizeci de metri înălţime.

Odată, trecuseră peste câteva clădiri, cea mai mare dintre ele părând a fi o uzină chimică. De mai multe ori, observaseră vehicule paralelipipedice care treceau pe sub ei. Fuseseră remarcaţi doar o singură dată. Atunci, o astfel de cutie oprise brusc, forme umanoide ţâşniseră afară din ea, fugiseră în cercuri, făcuseră rost de beţe şi începuseră

să arate spre lander. O clipă mai târziu, dispăruseră din vedere.

În jungla inundată, remarcară şi forme mai decolorate. Nu putea fi bolovăniş adus de vreun gheţar; nu aici. Louis se întrebă dacă nu erau nişte fungi uriaşi. Tresări atunci când mai văzu încă unul. Încercă să i-l arate lui Chmeee. Kzinul însă îl ignoră.

Drumul cotea spre sensul invers de rotaţie, pe măsură ce se apropia de un lanţ de munţi extrem de colţuroşi; se strecura printr-un pas în „V”, pentru a coti din nou la dreapta şi a continua de-a lungul mlaştinii.

Chmeee viră însă la stânga şi acceleră. Landerul urmă partea stângă a lanţului muntos, târând după sine o dâră de foc. Brusc, Kzinul întoarse landerul pe loc, frână şi se aşeză la picioarele unui pinten de granit.

— Hai să coborâm şi noi, spuse el.

Carcasa din *scrith* a muntelui urma să blocheze microfoanele Ultimului, dar se simţeau mai în siguranţă în afara landerului. Louis îl urmă pe Kzin.

Ziua era însorită şi strălucitoare – prea strălucitoare, pe măsură ce acest arc al Lumii Inelare se îndrepta tot mai mult spre punctul cel mai apropiat de soare. Sufla destul de tare un vânt cald.

— Louis, te pregăteai să-i povesteşti Ultimului despre Inginerii Lumii Inelare? întrebă Chmeee direct.

— Probabil. De ce nu?

— Presupun că am ajuns la aceeaşi concluzie.

— Mă îndoiesc. Ce-ar putea şti un Kzin despre Protectorii Pak?

— Ştiu totul din înregistrările Institutului Smithsonian, atâtea câte sunt. Am studiat mărturia minerului de pe centura de asteroizi, Jack Brennan, şi hologramele rămăşiţelor mumificate ale extraterestrului Phssthpok, precum şi încărcătura din cala astronavei sale.

— Chmeee, cum ai reuşit să dai de astfel de materiale?

— Contează? Eram diplomat. Existenţa acestor Pak a reprezentat un secret al Patriarhiei, timp de generaţii. Dar oricărui Kzin care urma să intre în contact cu oamenii i se

cerea să studieze înregistrările. Învăţam să ne cunoaştem duşmanul. S-ar putea să ştiu mai multe despre strămoşii voştri decât tine. Şi am presupus că Lumea Inelară a fost construită de Pak.

* * *

Cu şase sute de ani înainte ca Louis Wu să se fi născut, un Protector Pak sosise în Sistemul Sol cu o misiune de iertare. Or, prin intermediul acestui Phssthpok, via Centurarul Jack Brennan, istoricii au aflat restul povestirii.

Cei din neamul Pak erau originari de pe o lume din centrul galactic. Îşi trăiau vieţile de-a lungul a trei stadii: copil, prăsitor şi protector. Adulţii sau prăsitorii erau suficient de inteligenţi cât să mânuiască o bâtă sau să arunce o piatră.

Ajunşi la o vârstă mijlocie, dacă trăiau până atunci, prăsitorii Pak simţeau un impuls irezistibil de a înghiţi o plantă numită arborele vieţii. Un virus simbiotic din această plantă declanşa schimbarea. Prăsitorul îşi pierdea organele genitale şi dinţii. I se mărea craniul şi creierul. Buzele şi gingiile i se topeau, modelându-se într-un cioc tare şi bont. Pielea se încreţea, se îngroşa şi se întărea. Încheieturile i se umflau, oferind un cuplu sporit muşchilor, mărindu-le astfel puterea. O inimă cu două camere se dezvolta în pântece.

Phssthpok venise pe urmele unei astronave-colonie Pak, ce aterizase pe Pământ cu mai bine de două milioane de ani în urmă.

Neamul Pak era într-o permanentă stare de război. Coloniile precedente, stabilite în lumile învecinate din centrul galactic, fuseseră întotdeauna invadate de valuri succesive de astronave. Probabil că acesta fusese motivul pentru care nava respectivă ajunsese atât de departe.

Colonia era mare şi bine echipată, condusă de fiinţe mai puternice şi mai inteligente decât oamenii. Totuşi, dăduseră greş. Arborele vieţii creştea în solul terestru, nu însă şi virusul. Protectorii muriseră, lăsând o populaţie de prăsitori Pak să se descurce singuri… dar şi înregistrări ale

strigătului lor de ajutor ce străbătuse cei treizeci de mii de ani-lumină până la planeta natală Pak.

Phssthpok găsise aceste înregistrări într-o străveche bibliotecă Pak. Străbătuse astfel treizeci de mii de ani-lumină, de unul singur, într-o navă subluminica, în căutarea Sistemului Sol. Resursele cu care construise acea navă, în materie de cunoştinţe, inteligenţă, materiale, Phssthpok le dobândise şi le stăpânea prin război. Cala navei sale era înţesată cu rădăcini şi seminţe ale arborelui vieţii, precum şi cu saci de oxid de taliu. Prin propriile sale cercetări, descoperise că era absolut necesar acest aditiv neobişnuit pentru solul terestru.

Trebuia însă să-şi dea seama că prăsitorii ar fi putut să sufere mutaţii.

Printre Pak, un mutant nu avea nicio şansă. Dacă, în viziunea strămoşilor săi protectori, un copil nu avea mirosul potrivit, era ucis. Pământul fiind mult prea îndepărtat de sălbaticele densităţi de radiaţii cosmice ale sorilor din centrul galaxiei, poate că Phssthpok contase pe o rată mai scăzută a mutaţiilor. Poate îşi încercase doar şansele.

Prăsitorii suferiseră mutaţii. Pe vremea lui Phssthpok, semănau destul de puţin cu prăsitorii Pak, exceptând anumite schimbări ce aveau loc în perioada vârstei de mijloc, când producţia de ovule înceta la femele şi când ambele sexe începeau să dea semne că pielea li s-ar încreţi, să-şi piardă dinţii, să aibă încheieturile umflate şi să capete treptat un fel de nerăbdare şi insatisfacţie. Era tot ce mai rămăsese din foamea pentru arborele vieţii. Mai târziu, atacurile de cord deveneau fatale, în lipsa celei de-a doua inimi.

Phssthpok n-a aflat nimic din toate acestea. Salvatorul a murit aproape fără nicio durere şi, poate, cu o mică bănuială că cei pe care intenţiona să-i salveze deveniseră monştri şi nu mai aveau nevoie de ajutor din partea lui.

Aceasta era povestea pe care Jack Brennan o spusese reprezentanţilor Naţiunilor Unite, înaintea dispariţiei sale. Dar, la vremea respectivă, Phssthpok era deja mort, iar mărturia lui devenise îndoielnică. Brennan mâncase din

arborele vieţii şi devenise un monstru; în special craniul i se mărise şi se deformase. Poate chiar înnebunise.

* * *

Era ca şi cum o încărcătură de spanac ar fi fost vărsată pe suprafaţa stâncoasă unde se aflau. Benzi de verdeaţă îmbrăţişaseră solul în locurile unde ţărâna se adunase între blocurile de piatră. Roiuri de insecte zumzăiau în jurul gleznelor lor, menţinându-se doar la câţiva centimetri de sol.

— Protectorii Pak, spuse Louis. Aşa mi-am închipuit, dar mi-a fost destul de greu până am reuşit să mă conving de asta.

— Costumele pentru vacuum, adăugă Chmeee, şi armurile Giganţilor Ierbii indică forma lor: umanoizi, dar cu încheieturi umflate şi o figură alungită. Mai sunt şi alte dovezi. Am întâlnit atât de mulţi hominizi, dar toţi diferiţi. Trebuie să fi derivat cu toţii dintr-un strămoş comun: propriul tău strămoş, prăsitorul Pak.

— Exact. Totodată, devine clar cum a murit Prill.

— Oare?

— Elixirul a fost conceput pentru metabolismul lui *Homo sapiens*. Halrloprillalar nu-l putea utiliza. Ea avea propriul medicament pentru longevitate, medicament care putea fi folosit şi de alte specii. Mi-a venit ideea că semenii lui Prill s-ar fi putut să-l facă din arborele vieţii.

— De ce?

— Ei bine, Protectorii trăiau mii de ani. Anumiţi factori din arborele vieţii, sau o doză nepericuloasă din el, pot declanşa suficiente schimbări chiar şi pentru hominizi. Iar Ultimul susţine că rezerva lui Prill fusese furată.

Chmeee dădu din cap gânditor.

— Îmi amintesc. Una dintre instalaţiile voastre de minerit pe asteroizi a luat la bord astronava Pak abandonată. Cel mai bătrân din echipaj a mirosit arborele vieţii şi a înnebunit. A mâncat peste capacitatea stomacului şi a murit. Restul echipajului nu l-a putut împiedica.

— Aşa-i. Acum, este prea mult să ne aşteptăm ca acelaşi lucru să i se fi întâmplat unui oarecare asistent din laboratoarele Naţiunilor Unite? Prill intrase în clădirea Naţiunilor Unite purtând flaconul cu medicamentul longevităţii. Naţiunile Unite doreau o mostră. Un tip mult prea tânăr pentru prima sa doză de Elixir, în jur de patruzeci, patruzeci şi cinci de ani, deschide flaconul. Are pipeta pregătită. Apoi inhalează vaporii şi dă pe gât tot conţinutul.

Coada lui Chmeee plesni aerul.

— N-aş merge atât de departe încât să afirm că mi-a plăcut Halrloprillalar. Totuşi, era un aliat.

— Mie mi-a plăcut.

Vântul fierbinte sufla în jurul lor, încărcat de praf. Louis se simţea presat de timp. Nu mai aveau altă şansă de a vorbi între patru ochi. În curând, sonda care retransmitea semnalele spre şi dinspre *Ac* urma să fie înălţată şi astfel de discuţii private deveneau imposibile.

— Poţi să gândeşti ca un Pak pentru mine, Chmeee?

— Pot să încerc.

— Au construit hărţi peste toate Marile Oceane. În loc să cartografieze Kzin şi Down, Marte şi Jinx, poţi să-mi spui de ce Protectorii Pak n-au exterminat pur şi simplu Kzinii şi Grogii, marţienii şi multicleştii?

— Mrrrr. De ce nu? Pak n-ar fi ezitat o secundă să extermine alte specii, potrivit lui Brennan.

În timp ce medita la problemă, Chmeee păşea încolo şi-ncoace.

— Poate că se aşteptau să fie urmăriţi, continuă el. Tocmai pierduseră un război. Dacă se aşteptau ca învingătorii să vină să-i vâneze? Pentru Pak, zeci de lumi pârjolite, aflate la zeci de ani-lumină depărtare una de alta, putea să fie un indiciu al prezenţei lor…

— Mmmm… poate. Acum, spune-mi de ce au construit, în primul rând, o Lume Inelară. Cum oare şi-or fi închipuit ei că o vor putea apăra?

— Eu n-aş încerca să apăr o structură atât de vulnerabilă. Probabil că o să aflăm mai multe. De

asemenea, m-am întrebat de ce au venit cei din neamul Pak tocmai în această regiune a spaţiului. Coincidenţă?

— Nu! Era prea departe.

— Şi atunci?

— Oh… putem doar ghici. Să presupunem că unii dintre ei au dorit să fugă cât mai repede şi cât mai departe. Din nou, să presupunem că ei au pierdut un război. Lumea Pak a început să fie părăsită. Ei bine, exista o unică rută sigură spre braţele galactice, şi ea a fost cartografiată. Prima expediţie, cea care s-a stabilit pe Pământ, ajunsese în Sistemul Sol fără să întâlnească niciun pericol pe care să nu-l poată depăşi. Au trimis atunci înapoi indicaţii. Astfel, învinşii i-au urmat. Atunci, s-au gândit să pună o distanţă sigură şi faţă de Sistemul Sol.

Chmeee medită o clipă la această ipoteză, înainte de a vorbi.

— Oricum, au venit aici. Pak erau xenofobi inteligenţi şi războinici. Acest lucru a avut consecinţe. Arma care a vaporizat jumătate din *Mincinosul*, armele pe care tu şi Teela persistaţi în a le numi apărare antimeteoritică erau aproape sigur programate să tragă asupra astronavelor invadatoare. Ar fi tras şi asupra *Acului Încins al Căutării* şi a landerului, dacă le-am fi dat prilejul. Eu susţin că Ultimul nu trebuie să afle cine a construit Lumea Inelară.

Louis clătină din cap.

— Fără îndoială, ei au dispărut de mult. Potrivit lui Brennan, singura motivaţie a unui Protector era să-şi protejeze descendenţii. N-ar fi permis dezvoltarea mutanţilor. N-ar fi permis ca Lumea Inelară să alunece spre soare.

— Louis…

— De fapt, s-ar putea să fi dispărut cu sute de mii de ani în urmă. Gândeşte-te la varietatea de hominizi pe care am descoperit-o.

— Eu aş spune milioane de ani. E posibil să fi plecat curând după ce prima astronavă a cerut ajutorul şi să fi murit curând după ce au completat structura. Cum altfel ar

fi putut apărea aceste varietăţi dacă n-ar fi avut timp să se dezvolte? Dar…

— Chmeee, ascultă: să presupunem că au terminat Lumea Inelară cu aproape o jumătate de milion de ani în urmă. Oferă-le prăsitorilor un sfert de milion de ani să se răspândească, pentru că Protectorii nu mai aveau nevoie să se lupte, teritoriul fiind practic nelimitat. Apoi, dă-le timp Protectorilor să moară.

— Din ce cauză?

— Informaţii insuficiente.

— Accept. Şi?

— Protectorii au murit deci cu un sfert de milion de ani în urmă. Oferă-le prăsitorilor o zecime din timpul ce le-ar fi necesar oamenilor ca să evolueze pe Pământ. O zecime din timp şi câteva goluri substanţiale în ecologie, pentru că Protectorii n-au adus nimic care să fi transformat prăsitorii în pradă, precum şi o bază a populaţiei de *trilioane*. Pricepi? Pe Pământ, poate că existaseră o jumătate de milion de prăsitori, când muriseră Protectorii. Pe Lumea Inelară, pe un spaţiu de trei milioane de ori mai mare, au dispus de timp suficient ca să se răspândească, înainte ca Protectorii să moară. Astfel, fiecare mutant ar fi avut calea lui.

— Nu cred că ai dreptate, spuse calm Chmeee. Am sentimentul că ţi-a scăpat un amănunt. De acord, Protectorii au dispărut aproape sigur. Aproape sigur. Ce se întâmplă dacă Ultimul află că aceasta a fost proprietatea lor, căminul lor?

— Stai aşa. Va afla oricum. Cu sau fără ajutorul nostru.

— Oficial, noi nu am penetrat secretul construcţiei Lumii Inelare. De acord?

— De acord.

— Mai căutăm Centrul de Reparaţie? Mirosul arborelui vieţii ar putea fi mortal pentru tine. Eşti prea bătrân ca să devii un Protector.

— N-am de gând să-mi doresc acest lucru. Există vreun spectroscop în lander?

— Este unul.

— Arborele vieţii nu creşte în lipsa unui sol îmbogăţit cu oxid de taliu. Taliul trebuie să fie un element mult mai comun în inima galaxiei decât este aici. Oriunde Protectorii au rămas pentru o vreme, o să descoperim oxid de taliu în plante. Astfel, vom găsi şi Centrul de Reparaţie. Dacă o să ajungem până acolo, o să folosim costumele presurizate.

14.
Parfumul Morţii

Vocea Ultimului explodă în clipa când porniră din nou la drum.

— ... LANDER! CHMEEE, LOUIS, CE AVEŢI DE ASCUNS? ULTIMUL CHEAMĂ LAND…

— Stop! Tanj, micşorează volumul, o să ne spargi timpanele!

— Mă mai auziţi?

— Te auzim foarte bine, spuse Louis. – Urechile lui Chmeee se pliaseră în buzunarele de blană. Bărbatul era bucuros că se-ntâmplase astfel. – Probabil că munţii ne-au blocat.

— Şi despre ce aţi discutat în timp ce s-a întrerupt legătura?

— Despre revoltă. Am decis să ne revoltăm împotriva ta.

Pentru o clipă se lăsă liniştea. Apoi:

— Foarte înţelept, spuse Ultimul. Vreau interpretarea voastră în privinţa acestei holograme.

Unul dintre ecrane arăta un fel de consolă ce ieşea din Zidul de Margine. Imaginea era puţin ceţoasă şi ciudat iluminată: luată în vacuum, în plin soare şi în lumina reflectată de peisajul de pe Lumea Inelară, pe partea dreaptă. Consola părea să fie făcută din acelaşi material ca şi zidul, ca şi cum *scrith*-ul ar fi fost alungit precum o acadea. Consola susţinea o pereche de discuri sau inele groase, despărţite de propriul lor diametru. Nu se mai vedea nimic în afara vârfului Zidului de Margine. Era imposibil să se ghicească dimensiunile reale.

— A fost luată de sondă, spuse Păpuşarul. Am inserat sonda în sistemul de transport al zidului, aşa cum m-aţi sfătuit. Accelerează în sensul invers rotaţiei.

— Mda. Tu ce crezi, Chmeee?

— Ar putea fi jeturile de orientare ale Lumii Inelare. Încă nu s-au aprins.

— Posibil. Există mai multe căi de a proiecta un colector Bussard. Ultimule, ai detectat vreun efect magnetic?

— Nu, Louis. Maşina lasă impresia că doarme.

— Plaga supraconductorilor n-a atins-o în vacuum. Nu *pare* avariată. Comenzile ar putea fi însă în altă parte. Pe suprafaţă. Probabil că pot fi reparate.

— Va trebui să le găsiţi, mai întâi. Or fi, cumva, în Centrul de Reparaţie?

— N-ar fi exclus.

* * *

Drumul şerpuia printre mlaştini şi dealuri pietroase. Trecuseră de altă posibilă uzină chimică. Probabil că fuseseră văzuţi; se auzise un urlet strident de sirenă şi un nor de aburi ţâşnise prin ceea ce trebuia să fi fost un coş de fum. Chmeee nu reduse viteza.

Nu mai zăreau vehicule paralelipipedice.

Louis văzuse luciri pale, departe, în mlaştină, trecând lin printre copaci. Se deplasau la fel de încet ca o ceaţă pe apă, sau ca andocarea marilor nave transoceanice. Acum, în faţă, la o distanţă considerabilă, o formă albă se mişca spre drum pe deasupra copacilor.

Din imensa umflătură albă, grupul-senzorial al animalului se ridica pe un gât extrem de zvelt. Fălcile erau la nivelul solului; coborau ca o scafă, filtrând apa şi vegetaţia mlaştinii, şi se ridicau atunci când animalul îşi încorda muşchii de pe burtă. Era mai mare decât cel mai mare dinozaur.

— Multicleşte, exclamă Louis.

Ce *căuta* aici? Multicleştii erau originari de pe Jinx.

— Încetineşte, Chmeee! vorbi din nou bărbatul. Vrea să comunice cu noi.

— Şi ce dacă?
— Au memorii fenomenale.
— Ce-ar putea să-şi reamintească? Despre locuitorii mlaştinilor, despre mâncătorii de noroi care n-au mâini să-şi facă arme… Nu.
— De ce nu? Poate că, în primul rând, ne va spune ce caută multicleştii pe Lumea Inelară.
— Nu este niciun mister. Protectorii trebuie să fi stocat hărţile lor în Marele Ocean, împreună cu exemplare din speciile pe care le considerau potenţial periculoase.
Chmeee juca rolul dominatorului, şi lui Louis nu-i plăcea acest lucru.
— Ce se-ntâmplă cu tine? Cel puţin, am putea să-l întrebăm!
Multicleştele se micşora în spatele său.
— Ai ocolit confruntarea ca un Păpuşar Pierson! mârâi Kzinul. Auzi, să chestionezi mâncătorii de noroi şi sălbaticii! Să ucidem lanurile de Flori-Oglindă! Ultimul ne-a adus pe această structură condamnată, împotriva voinţei noastre, iar tu amâni răzbunarea pentru a omorî nişte amărâte de plante! Va mai conta peste un an pentru locuitorii Lumii Inelare că Zeul Louis s-a oprit din drumul său ca să se măsoare cu plantele?
— I-aş salva dacă aş putea.
— Nu putem face nimic. Pe constructorii drumului îi vrem. Sunt prea primitivi pentru a constitui o ameninţare şi suficient de avansaţi pentru a cunoaşte răspunsurile la întrebări. O să căutăm un vehicul izolat şi o să tăbărâm asupra lui.

* * *

La prânz, Louis preluă controlul zborului.
Mlaştina devenise un râu care şerpuia spre sensul de rotaţie, la o oarecare distanţă de albia originală. Drumul rudimentar însoţea acum noul râu. Albia originală se îndrepta mult mai direct spre stânga, în curbe „S” regulate, întretăiate de locuri mai înguste sau de cascade. Era uscată, aidoma unor oase, şi străbătea un deşert la fel de

uscat. Mlaştina trebuie să fi fost o mare, înainte de a se colmata.

Louis şovăi o clipă, apoi urmă albia originală.

— Cred că am stabilit corect încadrarea în timp, îi spuse lui Chmeee. Semenii lui Prill au evoluat mult după ce Inginerii au dispărut. Dintre toate rasele inteligente de aici, erau cei mai ambiţioşi. Ei au construit marile oraşe. Apoi plaga aceea ciudată a scos din funcţiune majoritatea maşinilor lor. Acum avem de-a face cu Oamenii-Maşină, dar ei ar putea face parte din *aceeaşi* specie. Oamenii-Maşină au construit drumul. Şi l-au făcut după ce s-a format mlaştina. Iar eu cred că aceasta s-a format după ce s-a prăbuşit imperiul semenilor lui Prill. Cu alte cuvinte, ceea ce fac acum este să caut un vechi oraş al poporului lui Prill. Putem fi norocoşi şi să găsim o bibliotecă străveche sau o cameră a hărţilor.

În timpul primei expediţii, descoperiseră câteva oraşe. Acum, călătoreau de câteva ore fără să fi văzut ceva, exceptând de două ori o aglomerare de corturi şi, o dată, o furtună de nisip de mărimea unui continent.

Oraşul plutitor continua să-şi profileze în faţa lor doar muchia, blocând detaliile. Câteva turnuri se ridicau în jurul muchiei; altele, răsturnate, căzuseră în apropierea centrului.

Râul uscat se sfârşi într-o mare secată. Louis îi survolă ţărmurile de la aproape treizeci de kilometri altitudine. Fundul mării arăta extrem de ciudat. Era foarte plat, cu excepţia locurilor unde insulele, artistic distanţate, îşi ridicau ţărmurile zimţate peste nivelul acestuia.

— Louis, treci pe pilot automat! strigă Chmeee.

— Ce-ai descoperit?

— O dragă.

Louis i se alătură lângă telescop.

Kzinul îl fixase asupra unei porţiuni din cea mai mare insulă. Era imensă şi plată, sub formă de disc, de culoarea aluviunilor de pe fundul mării. Vârful ei trebuie să se fi aflat sub nivelul mării. Marginile erau înclinate precum cuţitele

unui dispozitiv de geluit lemnul. Maşina era instalată lângă insula pe care o dragase, de pe fundul mării.

În acest fel, Inginerii Lumii Inelare antrenau aluviunile în conductele de compensare. Acestea nu s-ar fi scurs de la sine, pentru că mările erau mult prea puţin adânci.

— Conducta s-a înfundat, speculă Louis. Draga a continuat să funcţioneze până s-a stricat sau până când cineva a întrerupt alimentarea cu energie – ceva la fel ca plaga supraconductorilor. Să-l chem pe Ultimul?

— Da. Să-i satisfacem curiozitatea…

Ultimul avea însă noutăţi mai grozave.

— Observaţi! îi îndemnă el. Păpuşarul proiectă o scurtă succesiune de holograme pe unul dintre ecrane. O consolă intra şi ieşea din Zidul de Margine, împreună cu perechea de toroizi montată la vârful lor. Altă consolă, văzută mult mai de departe; iar în aceeaşi imagine, un Munte Răsturnat arătat la baza Zidului de Margine. Acesta era jumătate din mărimea consolei. Apăru şi o a treia consolă, apoi o a patra, cu structurile alături de ea. A cincea…

— Rămâi pe ea, strigă Louis. Înapoi!

A cincea consolă rămase pe ecran pentru o clipă. Vârful ei nu mai sprijinea nimic. După aceea, Ultimul reveni la a patra hologramă.

Imaginea era cumva neclară din pricina vitezei sondei. Se remarcau masive maşinării de ridicat ancorate de zidul din apropierea consolei: un generator rudimentar de fuziune; un cric acţionat mecanic; un butoi şi un cârlig plutind fără niciun suport sub el. „Firul legat de butoi trebuie să fi fost subţire şi, deci, invizibil,” gândi Louis. „Putea să fie firul de la pătratele de umbră.”

— Un grup de reparaţie deja la lucru? Mrrrr… Montează sau demontează cumva jeturi de orientare? Câte sunt montate?

— Sonda ne va preciza, spuse Ultimul. Acum, vă poftesc să vă îndreptaţi atenţia asupra altei probleme. Amintiţi-vă de acei toroizi care înconjoară carcasa astronavei intacte de pe Lumea Inelară. Am presupus că ei generează câmpul electromagnetic de captare pentru colectoarele Bussard.

Chmeee studia atent ecranul.

— Toate astronavele Lumii Inelare erau construite după acelaşi proiect. Mă întrebam de ce. S-ar putea să ai dreptate.

— Eu nu înţeleg de ce, spuse Louis. Ce a…

Şerpii cu un singur ochi îl priveau din ecran.

— Semenii lui Halrloprillalar au construit o parte din sistemul de transport care trebuia să le ofere un spaţiu nesfârşit de colonizare şi explorare. De ce nu au continuat? Toată Lumea Inelară ar fi fost a lor… De ce au făcut efortul de a ajunge la stele?

Părea un model destul de urât. Louis nu voia să creadă în el, cu toate că se potrivea foarte bine.

— Aveau motoarele pe gratis. Au demontat câteva dintre jeturile de orientare ale Lumii Inelare, au construit astronave în jurul lor şi au ajuns la stele. Evident, nu s-a întâmplat nimic rău. Aşa că au mai demontat câteva. Mă întreb câte or fi folosit.

— Sonda ne va preciza în timp, spuse Păpuşarul. Se pare că au păstrat câteva motoare încă montate. De ce oare n-or fi mutat la loc Lumea Inelară, înainte ca instabilitatea să devină atât de mare? Întrebarea lui Chmeee este foarte bună. Au fost motoarele demontate sau furate pentru a fi utilizate la astronave astfel încât mai mulţi dintre semenii lui Halrloprillalar să poată scăpa?

Louis zâmbea amar.

— Cum sună asta? Au lăsat câteva jeturi la locul lor. Apoi a venit o plagă care a omorât majoritatea maşinilor pe care le deţineau. Unii dintre ei au fost cuprinşi de panică. Au adunat toate astronavele pe care le aveau şi au construit mai multe, în grabă, demontând majoritatea jeturilor de orientare. Au părăsit, pur şi simplu, Lumea Inelară, lăsând-o în plata Domnului.

— Nebuni, izbucni Chmeee. Şi-au făcut-o singuri.

— Oare?

— Asta este doar posibilitatea pe care am considerat-o de rău augur, spuse Păpuşarul. Or fi luat tot atât din

civilizaţia lor pe cât au reuşit să mişte? Cu siguranţă, n-au luat şi transmutatoarele.

Ciudat, Louis nu mai era tentat să râdă. Dar ce răspuns ar fi putut să formuleze?

Kzinul găsi însă unul.

— Au luat tot ce le-a fost accesibil. Totul din apropierea astroporturilor. Totul din apropierea Zidurilor de Margine, acolo unde sistemul de transport era la îndemână. Trebuie să căutăm în interior şi, mai ales, să căutăm Centrul de Reparaţie. Oricare dintre semenii lui Prill care se găsea acolo ar fi încercat să salveze Lumea Inelară, nu s-o părăsească.

— Poate.

— Ne-ar ajuta mult, spuse Louis, dacă am afla momentul precis când a început plaga să le consume supraconductorii.

Dacă se gândise că Ultimul va da înapoi, se înşelase.

— Mă îndoiesc că vei afla acest lucru înaintea mea, spuse Păpuşarul.

— Cred că tu ştii deja.

— Cheamă-mă, dacă afli ceva.

Capetele de şarpe dispărură.

Chmeee îl privi pe pământean într-un mod ciudat, dar nu spuse nimic. Louis se întoarse la pupitrul de comandă.

* * *

Când Chmeee depistă oraşul, linia terminatorului era o umbră vastă care avansa dinspre sensul de rotaţie. Cei doi călători urmaseră albia plină de nisip a unui râu din stânga mării secate. Râul se bifurca aici, iar oraşul se aşezase între cele două braţe ale sale.

Semenii lui Prill ridicaseră construcţii înalte, chiar şi acolo unde nu era o nevoie evidentă de înălţime. Oraşul se pare că nu fusese larg, ci înalt, până ce clădirile plutitoare se prăbuşiseră peste edificiile mai mici de sub ele. Un turn svelt încă rămăsese în picioare, deşi era puţin înclinat. Intrase ca o suliţă în nivelurile de jos. Un drum venea din stânga, de-a lungul malului exterior al unui braţ al râului

secat, apoi trecea peste un pod atât de masiv, sprijinit pe picioare, încât trebuia să aparţină Oamenilor-Maşină. Semenii lui Halrloprillalar ar fi utilizat materiale mai rezistente sau l-ar fi făcut plutitor.

— Probabil că oraşul a fost prădat, spuse Chmeee.

— Cred că ai dreptate, dacă presupunem că cineva a construit un drum pentru asta. Dar, oricum, de ce nu coborâm?

— Îşi spune cuvântul curiozitatea ta de maimuţă?

— Poate. Doar înconjoară-l, să-l privim mai de aproape.

Chmeee coborî landerul suficient de rapid, astfel încât amândoi simţiră efectele lipsei de gravitaţie. Blana Kzinului crescuse aproape toată, un acoperământ portocaliu, strălucitor şi drăguţ, un memento al noii sale tinereţi. Noua adolescenţă nu-i potolise şi firea. Patru războaie Om-Kzin, plus câteva incidente… Louis îşi ţinu gura.

Landerul trepida sub ei. Louis aşteptă până ce îl părăsi apăsarea sălbatică, apoi începu să regleze imaginea camerelor exterioare. Îl remarcă instantaneu.

Un vehicul paralelipipedic era parcat lângă turnul înclinat. Puteau să încapă în el până la doisprezece pasageri. Motorul ce se afla în spate ar fi fost suficient de puternic încât să ridice o astronavă… era, însă, vorba de oameni primitivi. Nu putea ghici cum reuşeau să deplaseze vehiculele. Bărbatul arătă spre el şi spuse:

— Am găsit un vehicul izolat şi o să coborâm asupra lui, corect?

— Corect.

Chmeee îndreptă landerul în direcţia indicată. Şi, în timp ce el executa manevrele, Louis studie noua situaţie:

Turnul căzuse şi se înfipsese într-o clădire pătratică; străpunsese acoperişul şi alte trei etaje, intrând, probabil, şi în subsol. Scheletul clădirii mai mici îl ţinea, aşadar, ridicat. Norişori albi de abur sau fum ţâşneau neregulat prin două ferestre ale turnului. Mai multe forme vag umane dansau în faţa intrării monumentale a clădirii mai mici – dansau sau ţineau concursuri de alergări – iar alte două se odihneau culcate cu faţa în jos, în poziţii puţin odihnitoare…

Chiar înainte ca singurul perete rămas dintr-o clădire prăbuşită să-i blocheze privirea, Louis remarcă ceva neobişnuit. Formele pale încercau să ajungă la intrare de-a curmezişul unei străzi acoperite de cărămidă şi piatră sfărâmată. Cineva din turn trăgea asupra lor.

Landerul se aşezase pe sol. Chmeee se ridică şi îşi destinse muşchii.

— Se pare că ai parte de noroc, Louis. Îi putem considera pe cei cu arme ca fiind Oamenii-Maşină. Strategia noastră va fi să le sărim în ajutor.

Părea rezonabil.

— Ştii ceva despre armele cu proiectil?

— Dacă presupunem că folosesc propulsori chimici, o armă portabilă nu e capabilă să penetreze costumul de impact. Putem intra în turn cu ajutorul centurilor de zbor. O să ne luăm paralizatoarele. Nu dorim să ne ucidem viitorii aliaţi.

* * *

Coborâră pe sol în plină noapte. Norii se adunau pe cer. Chiar şi aşa, Arcada strălucea printre ei ca o bandă lată şi palidă, iar oraşul plutitor era un ghem strâns de stele spre babord. Nu exista posibilitatea de a se rătăci.

Louis Wu nu se simţea prea confortabil. Costumul de impact era mult prea rigid; gluga îi acoperea aproape în întregime faţa. Curelele metalizate ale centurii de zbor îi jenau respiraţia, iar picioarele îi atârnau. Dar nimic nu ar fi egalat o oră sub curent, asta era realitatea. Cel puţin se simţea mai în siguranţă acum.

Plutea profilat pe cer şi îşi utiliza ochelarii-binoclu.

Atacatorii nu păreau atât de cumpliţi. Erau goi şi fără arme. Părul lor era argintiu, iar pielea foarte albă. Erau supli şi drăguţi; chiar şi bărbaţii păreau efeminaţi şi nu aveau barbă.

Se ţineau în umbră, la adăpostul fragmentelor de clădiri prăbuşite, cu excepţia momentelor când unul sau doi dintre ei sprintau în zigzag spre intrarea monumentală. Louis numărase douăzeci, dintre care unsprezece erau femei.

Cinci zăceau morţi pe stradă. Puteau exista şi alţii, în clădire.

Apărătorii tocmai încetaseră focul. Probabil că rămăseseră fără muniţie. Utilizau două ferestre de pe faţada înclinată spre stradă a turnului, situate probabil la etajul şase. Toate ferestrele turnului erau sparte.

Louis se apropie de forma plutitoare, mai mare, a Kzinului.

— Intrăm pe partea cealaltă, cu luminile la intensitate mică şi deschidere mare. Eu merg primul, pentru că sunt om. Corect?

— Corect, răspunse Chmeee.

Centurile se ridicau prin efectul de repulsie asupra *scrith*-ului, asemeni landerului. Aveau prevăzute mici propulsoare în spate. Louis se roti, pentru a se asigura că era urmat de Chmeee, şi pluti prin fereastra unui etaj pe care-l bănuia cel potrivit.

Se trezi într-o cameră imensă, complet goală. Mirosul îi provocă strănutul. Existase un mobilier confecţionat dintr-un soi de împletitură, care însă putrezise, şi o masă lungă de sticlă, făcută ţăndări. La capătul podelei în pantă, descoperi un obiect inform, ce se dovedi a fi un rucsac. Deci: fuseseră aici. Iar mirosul…

— Cordită[3], mârâi Chmeee. Propulsie chimică. Dacă trag în noi, acoperă-ţi ochii.

Zicând acestea, Kzinul se îndreptă spre o uşă. Se lipi de perete şi o deschise brusc. Nu era decât o toaletă goală.

O uşă mai mare atârna deschisă deasupra părţii povârnite a podelei. Cu paralizatorul într-o mână şi lanterna-laser în cealaltă, Louis se apropie de ea. Simţea un impuls emoţional care-i îneca teama.

Dincolo de uşa din lemn ornamentată cu elemente sculpturale, o scară largă, circulară, se răsucea în jos, în întuneric. Bărbatul îndreptă fasciculul de lumină printre spiralele scării, spre baza care se îmbina cu fundaţia

---

[3] Cordita – explozibil format din nitroceluloză, nitroglicerină şi vaselină, caracterizat prin lipsa degajării de fum în momentul exploziei. (n. trad.)

clădirii. Lumina puse în evidenţă o armă cu două mânere, un pat de umăr, precum şi o cutie din care se împrăştiaseră cilindri subţiri, aurii. Altă armă zăcea mai jos; se mai zăreau o vestă echipată cu bretele, mai multe bucăţi de îmbrăcăminte pe cea mai de jos treaptă, precum şi o formă umană lungită lângă baza scărilor – un bărbat gol. Părea mai închis la culoare şi mai musculos decât atacatorii.

Frenezia lui Louis spori până la limite insuportabile. Găsise oare ce-şi dorise tot timpul? Nu droudul sau curentul, ci riscarea propriei vieţi, pentru a-i dovedi valoarea! Îşi reglă centura de zbor şi coborî prin spirala scării.

Cădea uşor. Nu exista nimic omenesc pe scări, ci doar lucruri care căzuseră: haine anonime, arme, ghete, un alt rucsac. Louis îşi continuă coborârea… brusc, îşi dădu seama că găsise etajul potrivit. Un reglaj rapid al centurii zburătoare îl trimise val-vârtej printr-o uşă, pe urmele unui miros radical diferit de ceea ce Chmeee numise *cordită*.

Se pomeni afară din turn. Abia evită strivirea de un perete; rămăsese însă în interiorul clădirii mici. Cumva, îşi pierduse lanterna. Mări factorul de amplificare al ochelarilor şi se întoarse spre dreapta, spre lumină. Acolo, în pragul marii uşi, era o femeie moartă: una dintre atacatoare. Sângele îi ţâşnise dintr-o rană de proiectil în piept. Louis simţi un regret profund pentru ea… şi un impuls imperios de a zbura, chiar pe deasupra ei, prin uşi, afară.

Lumina amplificată a Arcadei era strălucitoare, chiar şi prin plafonul norilor. Îi găsise pe atacatori, dar şi pe apărători. Aceştia se împerecheaseră. Formele palide şi subţiri cu cele scunde şi negricioase ce mai purtau încă resturi de îmbrăcăminte, o cizmă, o basma sau o cămaşă sfâşiată. În furia împerecherii lor, îl ignorară pe omul zburător.

Una nu se împerechease cu nimeni. Când Louis îşi opri zborul, se înălţă şi îl prinse de gleznă, fără insistenţă şi fără teamă. Avea părul argintiu, foarte decolorat, iar figura fin cizelată era de o frumuseţe mai presus de cuvinte.

Louis dezactivă centura de zbor şi căzu alături de ea. O cuprinse în braţe. Mâinile ei alunecau cercetătoare peste îmbrăcămintea lui stranie. Louis aruncă paralizatorul, îşi dezbrăcă vesta şi centura zburătoare – degetele lui se dovedeau inabile – continuă prin a-şi lepăda costumul de impact, lenjeria. O cuprinse brutal. Nevoia urgentă era mai mare decât orice consideraţie pentru ea. Dar şi ea se dovedea la fel de nerăbdătoare ca şi el.

Nu era conştient de nimic altceva decât de el şi de ea. Desigur, nu ştia că li se alăturase Chmeee. Află lucrul acesta cât se poate de brutal, când Kzinul lovi foarte dur, în cap, cu laserul, noua lui dragoste. Mâna extraterestrului furios îşi afundă ghearele în părul ei argintiu şi îi împinse capul pe spate, îndepărtându-i dinţii de gâtul lui Louis Wu.

15.
Oamenii-Maşină

Vântul sufla praf în nările lui Louis Wu; îi răsfira părul în dezordine peste faţă. Louis îl dădu pe spate şi deschise ochii. Lumina era orbitoare. Mâinile sale nervoase descoperiră o bandă de plastic pe gât, apoi ochelarii-binoclu acoperindu-i faţa. Se descotorosi de ei.

Se rostogoli de lângă femeie şi se ridică.

Acum, bezna începuse să se risipească. Mai era puţin până în zori: linia terminatorului împărţea lumea în lumină şi întuneric. Îl durea fiecare muşchi. Se simţea ca şi cum ar fi fost bătut. Paradoxal însă, senzaţia pe care o încerca era minunată. Timp de prea mulţi ani utilizase sexul doar sporadic şi numai ca acoperire, pentru că dependenţii de curent, în mod obişnuit, nu mai sunt interesaţi de asemenea lucruri. Noaptea trecută fusese implicat întregul său suflet.

Femeia? Avea aproape înălţimea lui şi era genul plinuţ şi drăguţ. Nici fără piept, dar nici cu sâni exagerat de mari. Părul său negru era adunat într-o coadă lungă, iar de-a lungul fălcii ei se zărea tulburătoarea margine a unei bărbi. Dormea somnul epuizării şi îl merita pe deplin. Amândoi îl meritau. Acum, începuse să-şi amintească. Dar aceste amintiri nu aveau prea mult sens.

Făcuse dragoste – nu, se contopise într-o îmbrăţişare pasionată cu femeia palidă, suplă şi cu buze roşii. Îşi vedea sângele pe gura ei, îi simţise înţepătura în gât, îl lăsase doar cu un teribil sentiment de pierdere. Urlase atunci când Chmeee îi răsucise capul până îi trosnise gâtul. Luptase atunci când Kzinul îl desprinsese de femeia moartă. Kzinul îl luase sub braţ; continuase să se zbată încă furios când

Chmeee pescuise trusa medicală din vesta lui, îi lipise un bandaj pe gât şi pusese trusa la loc.

Apoi, Chmeee îi omorâse pe toţi acei bărbaţi drăguţi şi pe femeile cu păr argintiu, străpungându-le capetele cu acul rubiniu şi strălucitor al lanternei-laser. Louis îşi amintea că încercase să-l oprească şi că fusese aruncat cât colo. Se rostogolise peste sfărâmături, iar când se ridicase cu greu în picioare, văzuse pe altcineva mişcându-se şi încercase să se apropie. Era ea, femeia cu părul negru, singurul apărător rămas în viaţă. Se aruncaseră unul în braţele celuilalt.

De ce făcuse asta? Iar Chmeee încercase să-i atragă atenţia… nu-i aşa? Louis îşi amintea de răcnetul său ca de tigru care atacă.

„Feromoni”, mormăi el. Şi arătau atât de inofensivi! Se ridică şi privi oripilat în jur. Morţii erau risipiţi pretutindeni; cei mai închişi la culoare cu gâturile rănite, cei blonzi cu sânge pe buze şi semne negre în părul lor argintiu.

Armele nu fuseseră de ajuns. Ceea ce aveau vampirii era mai rău decât un tasp. Ei puteau emana un nor superstimulator de feromoni, semnalul olfactiv uman al dorinţei sexuale. Unul dintre vampiri, sau o pereche, probabil că ajunsese în turn. Iar apărătorii cedaseră, alergând, aruncându-şi armele şi hainele într-o grabă care-i trimitea dincolo de bariera propriilor vieţi.

Dar de ce, odată vampirii ucişi, el şi femeia brunetă…?

Vântul îi umflă din nou părul. Fireşte. Vampirii erau morţi, dar el şi bruneta rămăseseră în norul de feromoni. Se împerecheaseră frenetic…

— Dacă nu s-ar fi pornit vântul, am fi continuat s-o facem, bombăni el. Da-da! Acum, unde naiba să mă duc… pretutindeni?

Găsi costumul de impact şi centura zburătoare. Lenjeria era făcută praf. Unde era vesta? Remarcă ochii deschişi ai femeii. Aceasta se ridică brusc, cu o oroare în priviri pe care Louis o înţelegea perfect.

— Trebuie să-mi iau vesta, pentru că am translatorul acolo, spuse el. Sper ca Chmeee să nu te sperie până voi reuşi să…

Chmeee. Cum i se păruse oare *lui*?

Mâna imensă a lui Chmeee înşfăcase craniul lui Louis şi îl împinsese spre spate. Louis se agăţase de femeie cu trupul şi mintea şi împingea, împingea; dar ochii îi erau plini de figura portocalie a animalului, iar urechile de insultele strigate. Era ceva confuz…

Chmeee nu se vedea nicăieri. Louis îşi găsi vesta la o distanţă apreciabilă, ţinută strâns de mâna unui vampir mort. Nu-şi putea găsi paralizatorul. Acum era cu adevărat îngrijorat. Ceva urât îi răzbătea din memorie. Alergă până în locul unde aterizase landerul.

O bucată de stâncă, prea mare pentru a fi ridicată de trei oameni, presa o grămadă generoasă de ţesătură supraconductoare. Darul de plecare al lui Chmeee. Landerul dispăruse.

* * *

„*Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se-ntâmple*, gândi Louis. *De ce nu acum?*” Un prieten îl învăţase această stratagemă, această mică vrăjitorie pentru a-şi reveni de pe urma unui şoc sau a unei supărări. Câteodată, era de folos.

Stătea pe ceea ce fusese odinioară pragul unui portic, deşi porticul rămăsese acum singur într-un culoar acoperit de nisip. Îşi îmbrăcase costumul de impact şi vesta cu toate buzunarele ei. Aşezase aceste haine ca pe o barieră între el şi o lume vastă şi dezolantă. Nu din modestie, ci din teamă.

Tot ce se întâmplase pusese capăt ambiţiilor sale. Acum doar stătea, iar gândurile îi rătăceau fără niciun ţel. Se gândi la un droud funcţional, la fel îndepărtat precum Luna de Pământ, şi la un aliat cu două capete, care n-ar fi riscat să aterizeze aici, nici măcar pentru a-l salva pe Louis Wu. Se gândi la Inginerii Lumii Inelare şi la ecologia lor idealizată, care nu includea nimic de genul ţânţarilor sau liliecilor-vampir; încercase să-şi forţeze buzele să schiţeze

un zâmbet, dar se oprise la masca unui apatic, fără nicio expresie.

Ştia unde plecase Chmeee. Zâmbi din nou, la gândul că îi făcuse atât de puţin bine. I-ar fi spus oare asta Chmeee? Nu conta. Supravieţuirea, impulsul împerecherii sau dorinţa de a se răzbuna pe Ultimul îl vor conduce pe Chmeee în aceeaşi direcţie. Dar ar fi putut oricare dintre aceste motive să-l aducă înapoi pentru a-l salva pe Louis Wu?

Apoi se gândi la cât de puţin conta moartea cuiva, în raport cu trilioanele de indivizi de pe Lumea Inelară, toţi condamnaţi la un contact intim cu propriul soare.

Ei bine, Chmeee se putea reîntoarce. Louis trebuia să-şi scoată din gând asta şi să încerce să ajungă la oraşul plutitor. Chmeee s-ar aştepta să-l găsească acolo, dacă vreun capriciu l-ar aduce înapoi, pentru a recupera un aliat care-l dezamăgise atât de cumplit. Or, Louis trebuia să înveţe, de fapt, ceva de valoare. Sau… trebuia să supravieţuiască cumva în anul care-i mai rămăsese. „*Trebuia să trec cândva şi prin asta. De ce nu acum?*"

Cineva se văicărea.

Femeia brunetă se îmbrăcase. Avea pantaloni scurţi, cămaşă şi rucsac. Ţinea la şold o armă cu proiectile, îndreptată spre Louis Wu. Cu braţul liber gesticulă, apoi strigă din nou.

Vacanţa se terminase. Louis deveni perfect conştient că gluga protectoare îi atârna în jurul gâtului. Dacă încerca să-l ţintească în cap… În fine, era posibil să-i ofere timpul necesar să şi-l acopere, iar atunci n-ar mai fi contat dacă trăgea sau nu. Costumul de impact ar fi oprit proiectilele, în timp ce ar fi fugit. Avea nevoie, însă, cu adevărat, de centura de zbor. Oare chiar avea nevoie?

— OK, spuse Louis, zâmbi şi îşi depărtă mâinile de trup. La ora actuală, avea nevoie stringentă de un aliat. Aduse apoi o mână încet spre vestă, scoase translatorul şi îl puse în dreptul gâtului.

— Ăsta o să vorbească în locul nostru, de îndată ce va învăţa.

Femeia îi făcu semn cu arma: *Mergi în faţa mea*!

Louis înaintă până în dreptul centurii zburătoare, se opri şi o ridică, fără mişcări bruşte. Pe neaşteptate, răsună tunetul. O piatră de aproape cincisprezece centimetri poposi vijelios lângă piciorul lui. Bărbatul lăsă centura şi se dădu la o parte.

Tanj, tipa nu vorbea! Ea decisese că el nu putea să-i vorbească limba, şi acest lucru era acum stabilit. Cum putea translatorul să înveţe ceva?

Louis ţinea braţele ridicate şi o privea cum pipăia centura cu mâna liberă, în timp ce continua să-l ţintească. Dacă atingea butoanele greşit, îşi pierdea centura şi ţesătura. Femeia aşeză însă centura jos, studie o clipă figura lui Louis, apoi făcu câţiva paşi în spate, gesticulând.

Louis ridică centura de zbor. Când femeia făcu alte gesturi, indicând vehiculul ei, Louis îşi clătină capul. Se apropie, în schimb, de locul în care Chmeee îi lăsase aproape cincizeci de metri pătraţi de ţesătură supraconductoare, presată de un bolovan mult prea greu pentru a fi deplasat.

Arma nu încetă să-l ţintească tot timpul cât legă curelele în jurul bucăţii de rocă şi activă centura de zbor. Îşi încolăci şi el braţele în jurul bolovanului – curelele erau de siguranţă – şi se opinti. Bolovanul se ridică. Bărbatul se roti apoi complet şi îi dădu drumul. Bolovanul se aşeză uşor pe sol.

Sesizase cumva un anumit respect în privirea ei? Se datora el tehnologiei sau puterii fizice? Louis dezactivă centura, o ridică împreună cu ţesătura supraconductoare şi porni spre vehicul. Femeia deschise uşile duble. El îşi aşeză încărcătura înăuntru şi privi împrejur. Banchete pe cele trei laturi; un mic cuptor în centru şi o trapă în plafon pentru o gaură de fum. Rafturi pentru bagaje îndărătul locului din spate. Altă canapea în faţă.

Louis se retrase. Se întoarse cu faţa spre turn, schiţă un pas înainte şi o privi. Ea înţelese ideea. Era nehotărâtă, dar îi făcu semn să continue.

Morţii începuseră să miroasă. Se întrebă dacă femeia intenţiona să-i îngroape sau să-i ardă. Dar ea trecu pe

lângă cadavre fără să se oprească. Louis se opri o clipă, pentru a mângâia cu degetul părul argintiu al unei femei.

Exista mult prea mult păr şi prea puţin craniu. Oricât de frumoasă ar fi fost, avea creierul mai mic decât creierul uman. Bărbatul oftă şi îşi continuă drumul.

Femeia îl urmă, prin ruinele clădirii joase, spre scara spiralată din turn, apoi în jos pe ea. Un bărbat din specia ei, mort, zăcea desfigurat în subsolul prăbuşit, iar lanterna-laser era alături de el. Când Louis întoarse capul către femeie, observă lacrimi în ochii ei.

Se întinse după lanterna-laser, iar ea trase în direcţia lui. Ricoşeul îl izbi în şold, provocându-i un spasm violent în interiorul carcasei devenite brusc rigidă. Se rezemă cu spatele de zidul dărâmat, în timp ce ea ridica dispozitivul.

Femeia descoperi aproape imediat întrerupătorul şi lumina ţâşni în jurul lor, într-un fascicul larg. Găsi apoi focalizatorul; fasciculul se îngustă. Dădu din cap mulţumită şi lăsă să-i cadă unealta-armă în propriul buzunar.

* * *

Pe drumul de întoarcere spre vehicul, Louis îşi acoperi cu un gest firesc capul cu gluga protectoare, ca şi cum soarele ar fi fost prea strălucitor. Oricum, era la cheremul ei – femeia ar fi putut avea orice-şi dorea de la Louis Wu, sau ar fi putut să-l lase fără apă, sau ar fi putut să nu-l mai dorească drept tovarăş.

Nu-l împuşcă. Se urcă în maşină şi încuie uşile cu o cheie. Pentru o clipă, Louis se imagină abandonat, fără apă şi fără unelte. Dar ea îi făcu semn să se apropie de fereastra din dreapta, unde se afla sistemul de control al vehiculului. Apoi, se apucă să-i explice cum se conduce.

Era momentul esenţial pe care Louis îl aştepta. Bărbatul se apucă să repete cuvintele pe care ea i le striga prin fereastră şi adăugă propriile lui cuvinte.

— Inel de direcţie. Roteşte. Porneşte. Cheie. Acceleraţia. Deceleraţia. Se descurca destul de bine cu gesturile. O mână vâjâind prin aer plus un deget care o înţepa voia să însemne indicatorul de viteză.

Femeia rămase uimită când translatorul începu să vorbească în locul lui. Aşteptă ca lecţia de limbă să continue puţin. Apoi, descuie uşa, se aşeză din nou pe canapea, cu arma pregătită, şi spuse:

— Dă-i drumul! Condu!

Maşina era zgomotoasă şi voluminoasă. Transfera cele mai mici denivelări direct spre bancheta conducătorului şi Louis avu nevoie de ceva timp până ce învăţă să ocolească crăpăturile din drum, pietroaiele şi dunele de nisip. Femeia îl privea în linişte. Nu era curioasă? Oare atitudinea ei se datora faptului că îşi pierduse zeci de tovarăşi din cauza vampirilor? În aceste circumstanţe, se ţinea destul de bine.

În cele din urmă, rupse tăcerea:

— Eu sunt Valavirgillin.

— Eu sunt Louis Wu.

— Dispozitivele tale sunt ciudate. Vorbitorul, ridicătorul, lumina variabilă – mai ai şi altele?

— Tanj! Am uitat piesele de ochi.

Ea scoase ochelarii-binoclu din buzunar.

— Am găsit asta.

Poate că găsise şi paralizatorul. Louis nu întrebă.

— Bine. Pune-i la ochi şi am să-ţi arăt cum funcţionează.

Ea zâmbi şi clătină din cap. Probabil că-i era teamă să nu o atace.

— Ce făceai în oraşul vechi? întrebă ea. Unde ai găsit lucrurile astea?

— Sunt ale mele. Le-am adus de pe o stea îndepărtată.

— Nu-ţi bate joc de mine, Louis Wu!

Bărbatul îşi întoarse privirea spre ea.

— Au avut oamenii care au construit oraşele asemenea lucruri?

— Aveau lucruri care vorbeau. Puteau să ridice clădiri în aer; de ce nu s-ar fi înălţat şi ei înşişi?

— Dar tovarăşul meu? Ai mai văzut unul ca el pe Lumea Inelară?

— Părea monstruos. – Făcu un semn cu mâna. – N-am avut şansa să-l studiez.

Nu, pentru că avusese altă preocupare. Prostii!

— De ce ţii arma îndreptată spre mine? Acum, deşertul este inamicul nostru comun. Trebuie să ne ajutăm unul pe altul.

— N-am niciun motiv să am încredere în tine. Mă întreb dacă nu cumva eşti nebun. Numai Constructorii Oraşelor călătoreau între stele.

— Te înşeli.

Ea ridică din umeri, apoi schimbă vorba:

— Trebuie să conduci atât de încet?

— Am nevoie de exerciţiu.

Dar Louis o făcea dinadins. Drumul era drept şi nu prea accidentat, iar din faţă nu venea nimeni. Existau dune de nisip pe drum. Valavirgillin îi spusese că nu trebuie să încetinească pentru asta.

Iar el se deplasa destul de repede spre destinaţie.

— Ce poţi să-mi spui despre oraşul plutitor? întrebă într-un târziu.

— N-am fost niciodată acolo. Îl folosesc copiii Constructorilor Oraşului. Aceştia nu mai construiesc, nici nu mai conduc, dar tradiţia noastră spune că ei stăpânesc oraşul. Au mulţi vizitatori.

— Turişti? Oameni care se duc numai să vadă oraşul?

Ea zâmbi.

— Pentru asta şi pentru alte motive. Trebuie să fii invitat. De ce e nevoie să ştii lucrurile astea?

— Trebuie să ajung la oraşul plutitor. Cât timp o să rămân alături de tine, conducând maşina?

Femeia izbucni în râs.

— Cred că n-ai fost invitat acolo. Nu eşti nici faimos, şi nici puternic.

— Am să mă gândesc la ceva.

— Eu am să merg până la şcoala din Cotul Râului. Acolo trebuie să le spun ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? Ce căutai în deşert?

Vala începu să-i povestească. Nu era uşor. Existau lipsuri în vocabularul translatorului. Amândoi se loveau de ele şi încercau să le ocolească.

* * *

Oamenii-Maşină stăpâneau un imperiu puternic.

În accepţie tradiţională, un imperiu este o uniune de regate aproape independente. Ele trebuie să plătească taxe, urmează ordinele împăratului în privinţa războiului, a controlului infracţiunilor, a menţinerii comunicaţiilor, iar uneori au o religie oficială comună. În rest, îşi urmează propriile obiceiuri.

Acest lucru era de două ori adevărat în cazul Imperiului Oamenilor-Maşină, unde, de pildă, felul de viaţă al carnivorilor crescători de animale era în competiţie cu cel al Oamenilor Ierbii; era util pentru comercianţi, care cumpărau bunurile din piele ale carnivorilor; dar era irelevant pentru demoni. În unele teritorii, multe specii lucrau în cooperare şi toate permiteau libera trecere. Diferitele specii îşi urmau propriile obiceiuri pentru că aşa fuseseră construite.

Demon era cuvântul lui Louis Wu. Valavirgillin folosea un termen de genul Oamenii Nopţii. Erau colectori de gunoaie, dar şi ciocli, ceea ce explica motivul pentru care femeia nu îngropase morţii. Demonii aveau propria limbă. Puteau fi învăţaţi să oficieze riturile ultime ale religiei umane locale. Ei reprezentau o sursă de informaţii pentru Oamenii-Maşină. Legenda spune că făcuseră acelaşi lucru pentru Constructorii Oraşului, pe când aceştia conduceau.

Potrivit lui Valavirgillin, Imperiul Maşinii era unul al comerţului, el impozitându-şi numai propriii neguţători. Cu cât ea vorbea mai mult, cu atât Louis descoperea mai multe excepţii. Regatele întreţineau drumurile care legau diversele zone ale imperiului, dacă popoarele lor erau capabile de asta – de exemplu, Oamenii Agăţători, ce trăiau în copaci, nu puteau. Drumurile marcau graniţele dintre teritoriile stăpânite de diferitele specii de hominizi. Războaiele de cucerire vizând acapararea celeilalte părţi a unui drum erau interzise; astfel, drumurile preveneau războaiele (uneori!) numai pentru că existau.

Imperiul avea puterea să adune armate pentru a lupta împotriva banditţilor şi hoţilor. Porţiunile mari de pământ pe

care le ocupa pentru înfiinţarea unor zone comerciale aveau tendinţa de a deveni adevărate colonii. Deoarece drumurile şi vehiculele uneau imperiul, regatelor li se cerea să distileze combustibil chimic şi să-l păstreze la îndemână. Imperiul îşi procura minele (prin vânzări silite?), scotea propriile minereuri şi închiria dreptul de fabricare a maşinăriilor potrivit propriilor regulamente.

Existau şcoli pentru comercianţi. Companionii lui Valavirgillin erau studenţi, cu excepţia unui profesor de la şcoala din Cotul Râului. Plecaseră într-o deplasare la un centru comercial de la marginea junglei locuite de Oamenii Agăţători – brahiali, dedusese Louis, care comercializau nuci şi fructe uscate – precum şi de Crescători, carnivori care ofereau bunuri din piele şi artizanat. (Nu, nu erau mici şi roşii, ci o specie diferită.)

Se abătuseră din drum, pentru a cerceta un vechi oraş din deşert.

Nu se aşteptau să întâlnească vampirii. Unde ar fi găsit vampirii apă în deşert? Şi cum ar fi putut ajunge acolo? Vampirii dispăruseră, cu excepţia…

— Cu excepţia a ce? N-am înţeles ultima parte.

Valavirgillin roşi.

— Unii oameni bătrâni păstrează vampiri fără dinţi pentru… pentru *rishathra*. Probabil că aşa s-a întâmplat. Cine ştie cum, a reuşit să scape o pereche, sau o femelă gestantă.

— Vala, asta este dezgustător!

— Este, aprobă ea pe un ton rece. Totuşi, niciodată n-am auzit ca cineva să admită deschis că ţine vampiri. În locul din care vii tu nu este nimeni care să facă lucruri pe care alţii le consideră ruşinoase?

— Am să-ţi povestesc despre dependenţa de curent altă dată, murmură Louis, atins într-un punct sensibil. Nu acum.

Ea îl studie pe deasupra metalului armei. În ciuda acelei dungi de barbă neagră de-a lungul maxilarelor, părea suficient de umană… dar în sens mai larg. Faţa îi era aproape perfect pătrată. Bărbatul avea dificultăţi în a-i citi mimica. Era, de altfel, de aşteptat; chipul semenilor săi se

dezvoltase ca un dispozitiv de semnalare, iar evoluţia Valei se deosebea radical de a sa.

— Ce ai să faci în continuare? întrebă el.

— Trebuie să raportez moartea lor… şi să predau obiectele găsite în oraşul din deşert. Există o recompensă, dar imperiul revendică obiectele Constructorilor Oraşului.

— Îţi spun din nou că sunt ale mele.

— Condu!

* * *

Deşertul era presărat cu zone de verdeaţă, iar un pătrat de umbră tocmai tăiase soarele, când Valavirgillin îi comandă să oprească. Şi el se bucura de această decizie. Drumul accidentat şi preocuparea constantă de a ţine direcţia îl extenuaseră peste măsură.

— Tu trebuie… mâncare…, rosti Vala.

Se obişnuiseră cu tăcerile subite ale translatorului.

— N-am înţeles prea bine.

— Eşti nevoit să încălzeşti hrana până ce poate fi mâncată. Louis, poţi să…

— Să gătesc? – Femeia nu lăsa impresia că ar fi avut oale fără frecare şi un cuptor cu microunde, sau avea? Sau cană gradată, zahăr rafinat, unt, vreo mirodenie pe care s-o recunoască. – Nu.

— Eu am să gătesc. Fă-mi un foc. Tu ce mănânci?

— Carne, unele plante, fructe, ouă, peşte. Fructele le pot mânca negătite.

— La fel ca şi noi, cu excepţia peştelui. Bine. Dă-te jos şi aşteaptă!

Vala se încuie în vehicul, apoi se târî în partea din spate a acestuia. Louis îşi destinse muşchi amorţiţi. Soarele era un ciob strălucitor, încă periculos de privit direct, dar deşertul devenea tot mai întunecat. O bandă lată din peisajul lumii strălucea spre sensul invers rotaţiei. Apăruseră acum smocuri de iarbă maronie în jurul lui şi un grup de copaci înalţi şi uscaţi. Unul era alb şi părea fără viaţă.

Vala se târî din nou pe locurile din faţă ale vehiculului şi-i aruncă la picioare un obiect greoi.

— Taie lemne şi fă un foc!

Louis ridică obiectul: o bucată de lemn având fixată la unul dintre capete o pană din fier grosolan prelucrată.

— Îmi pare rău că par prost, dar ce este ăsta?

Vala îl numi, apoi se apucă să-i explice:

— Loveşti cu partea ascuţită în trunchi, până ce cade copacul. Înţelegi?

— Secure.

Louis îşi aminti de războiul securilor din muzeul de pe Kzin. Privi securea, apoi copacii uscaţi... şi brusc îi fu de ajuns.

— Se întunecă, adăugă el.

— Ai probleme să vezi noaptea? Ţine!

Şi femeia îi aruncă lanterna-laser.

— Copacii aceia uscaţi sunt destul de buni?

Ea se întoarse, oferindu-i un profil frumos, dar în acelaşi timp răsuci şi arma spre el. Louis ajustă lumina, până ce obţinu un fascicul îngust de înaltă intensitate, pe care îl îndreptă înainte. Un fir strălucitor de lumină ţâşni spre Vala şi îi secţionă arma. Aceasta izbucni în flăcări şi se rupse.

Ea rămase uimită, cu gura larg deschisă şi cu cele două bucăţi în mână.

— Sunt dornic să primesc sugestii de la un prieten şi un aliat, spuse bărbatul. M-am săturat să primesc ordine! Am avut parte de o groază de ordine din partea colegului meu păros. Hai să fim prieteni!

Ea aruncă resturile pe care le ţinea şi îşi ridică mâinile.

— Găseşti mai multe gloanţe şi arme în spatele vehiculului. Înarmează-te!

Louis îi întoarse spatele şi îşi îndreptă raza spre baza copacilor, într-o manieră zigzagată. Câţiva buşteni se prăbuşiră în flăcări. Bărbatul se îndreptă alene spre ei şi transformă buştenii într-o grămadă strânsă în jurul butucului. Îndreptă din nou laserul spre mijlocul grămezii şi privi cum izbucneşte focul.

Pe neaşteptate, ceva îl izbi în omoplat. Pentru o clipă, costumul de impact deveni rigid. Apoi, auzi bubuitul unui singur tunet.

Louis aşteptă puţin, dar cea de-a doua împuşcătură nu mai sosi. Se răsuci şi se îndreptă spre vehicul şi spre Vala. Se opri în faţa ei.

— Niciodată, înţelegi? Niciodată să nu mai faci aşa ceva!

Femeia pălise şi arăta înspăimântată.

— Nu. N-am să mai fac.

— Să te ajut să cari vesela?

— Nu, pot şi singură… Nu te-am nimerit?

— Ba da.

— Atunci, *cum*?

— Una dintre uneltele mele m-a salvat. Am adus-o de la o depărtare de o mie de ori distanţa parcursă de lumină într-un *falan*, şi este *a mea*.

Ea ridică din umeri şi îi întoarse spatele.

16.
Strategii de comerţ

Exista o plantă ce creştea la nivelul solului, aducând cu un şirag de cârnăciori verzi şi galbeni, cu rădăcinile răspândite între respectivii cârnăciori... Valavirgillin tocase câteva dintre acestea într-o oală. Adăugase apă, apoi câteva păstăi cu seminţe dintr-o traistă luată din vehicul. La urmă, aşezase oala pe buştenii încinşi.

Tanj! Louis ar fi putut să facă şi el asta. Cina urma să rămână crudă.

Soarele dispăruse complet. Un grup strâns de stele, spre stânga, trebuia să fie oraşul plutitor. Arcada se înălţa pe cerul negru în benzi orizontale şi strălucitoare de albastru şi alb. Bărbatul avea senzaţia că se afla pe o imensă jucărie.

— Mi-ar fi plăcut să am şi nişte carne, spuse Vala.

— Dă-mi ochelarii! ceru el.

Se întoarse cu spatele la foc, înainte de a-şi pune ochelarii. Porni apoi amplificatorul de lumină. Ochii care-i priveau de dincolo de zona luminată de foc deveniră foarte clari. Louis era bucuros că nu trăsese la-ntâmplare. Cele două forme mai mari, împreună cu una mai mică alcătuiau o familie de demoni.

Exista şi o umbră cu ochi strălucitori, dar mai mică, şi cu blană. Louis îi reteză capul cu raza lungă şi strălucitoare a lanternei-laser. Demonii tresăriră surprinşi, apoi începură să şuşotească între ei. Femela porni spre animalul mort, dar imediat se opri, pentru a-i da întâietate lui Louis. Acesta ridică animalul şi îşi supraveghe cu atenţie retragerea.

Demonii păreau suficient de rezervaţi. Dar locul lor în ecologie era asigurat, fără a fi contestat de nimeni. Vala îi

spusese ce se întâmplase atunci când oamenii doriseră să-şi îngroape sau să-şi ardă morţii. Demonii îi atacaseră pe cei vii. Pentru că ei erau stăpânii nopţii. Legenda, prezentă în toate religiile locale, spunea că erau capabili să devină invizibili. Chiar şi Vala credea pe jumătate asta.

Ei însă nu se sinchisiră de Louis. Şi de ce ar fi făcut-o? Louis putea să mănânce acum animalul cu blană, fiindcă într-o bună zi avea să moară şi el, iar demonii aveau să-şi revendice ceea ce era al lor.

În timp ce-l priveau, Louis examina creatura: semăna cu şoarecele, dar avea o coadă mai lungă şi mai turtită; de asemenea, îi lipseau membrele anterioare. Nu era un hominid. Foarte bine.

Când îşi ridică privirea, zări o flamă slab luminoasă şi violetă, departe, spre stânga.

Ţinându-şi respiraţia şi încercând să rămână cât mai nemişcat posibil, Louis mări la maximum atât amplificarea luminii, cât şi factorul de mărire. Chiar şi pulsul în tâmple îi înceţoşa acum imaginea, dar ştia ce văzuse. Flama mărită rănea ochii cu o lumină violetă şi se desfăcea în evantai ca o rachetă care funcţionează în vacuum. Partea de jos era tăiată de o linie dreaptă şi neagră: muchia Zidului de Margine dinspre stânga.

Îşi scoase ochelarii. Chiar şi după ce ochii i se reobişnuiră cu întunericul, flama violetă era abia vizibilă, dar rămăsese tot acolo. Firavă… şi impresionantă.

Louis se întoarse la foc şi aruncă animalul la picioarele Valei. Se retrase apoi în dreapta, unde domnea bezna, şi îşi puse din nou ochelarii.

Privită din această poziţie flama arăta mult mai mare, dar, desigur, acel Zid de Margine era mult mai apropiat.

Vala jupui micul animal păros şi-l aruncă în oală, fără să-i scoată măruntaiele. După ce termină, Louis o conduse de braţ în întuneric.

— Aşteaptă o clipă, apoi spune-mi dacă vezi o flamă albastră, foarte departe.

— Da, o văd.

— Ştii ce este?

— Nu, dar cred că tatăl meu ştie. Este ceva despre care n-a vrut să vorbească ultima dată când s-a întors din oraş. Sunt mai multe asemenea flame. Întoarce-ţi privirea spre baza Arcadei şi spre sensul de rotaţie.

Benzile orizontale colorate în albastru şi alb ale zilei erau suficient de luminoase pentru a-l face să clipească. Louis le acoperi cu marginea palmei… şi, ajutat de ochelari, reuşi să zărească două mici flăcări de lumânare pe marginile Arcadei şi două şi mai mici, deasupra lor.

— Prima a apărut cu şapte *falani* în urmă, în apropierea bazei dinspre sensul de rotaţie al Arcadei, spuse Valavirgillin. Apoi, au apărut mai multe pe sensul de rotaţie, precum şi flamele acestea mai puternice din stânga şi din dreapta, după care altele, tot mai mici, spre sensul invers rotaţiei Arcadei. Acum sunt douăzeci şi unu. Ele se arată doar pentru două zile la fiecare rotaţie, când soarele este mai strălucitor.

Louis răsuflă din rărunchi, destinzându-se.

— Nu ştiu ce înseamnă când faci aşa, vorbi din nou femeia. Eşti supărat, speriat sau te simţi uşurat?

— Nici eu nu ştiu. Să spunem, uşurat. Avem mai mult timp decât am crezut.

— Timp pentru ce?

Louis izbucni în râs.

— Nu te-ai săturat încă de nebuniile mele?

— Oricum, îl repezi femeia, eu sunt în măsură să aleg dacă te cred sau nu!

Louis se înfurie. Nu o ura pe Valavirgillin, dar ea făcea dovada unui caracter imposibil şi încercase odată să-l ucidă.

— Prea bine. Dacă această structură sub formă de inel, pe care trăieşti tu, este lăsată de capul ei, va spulbera pătratele de umbră – obiectele care acoperă soarele când vine noaptea – peste cinci sau şase *falani*. Asta va distruge absolut totul. Nu va mai rămâne nimic în viaţă când o să vă prăbuşiţi, în final, pe soare…

— Şi tu răsufli uşurat? ţipă ea.

— Linişteşte-te! Lumea Inelară *nu* este lăsată singură. Flamele acelea sunt motoare care o mişcă. Am ajuns la cel mai apropiat punct de soare şi ele utilizează jeturi de frânare – sunt îndreptate spre interior, spre soare. Ca astea. Făcu pentru ea, pe nisip, o schemă, cu vârful ascuţit al unui băţ.

— Vezi? adăugă el. Ne trag înapoi.

— Acum spui că *n-o* să murim?

— Motoarele s-ar putea să nu fie suficient de puternice pentru asta. Dar ne vor întârzia prăbuşirea. S-ar putea să mai avem la dispoziţie între zece şi cincisprezece *falani*.

— Am sperat să fii nebun, Louis. Ştii, însă, prea multe. Ştii că lumea este un inel, şi ăsta este un secret. – Femeia ridică din umeri, ca şi cum ar fi balansat o povară imensă. – Bine, am vorbit mult despre asta. Acum, vrei să-mi spui de ce nu ai sugerat *rishathra*?

Louis era complet surprins.

— M-am gândit că ai avut destulă *rishathra* cât să-ţi ajungă o viaţă.

— Cu aşa ceva nu se glumeşte! *Rishathra* este calea prin care se pecetluieşte un armistiţiu.

— Oh, am înţeles. Ne întoarcem la foc?

— Desigur, avem nevoie de lumină.

Vala depărtă un pic oala de pe foc, pentru a fierbe mai încet.

— Trebuie să discutăm termenii, începu ea, aşezându-se în faţa lui. Eşti de acord să nu-mi faci niciun rău?

— Sunt de acord să nu-ţi fac niciun rău, dacă nu sunt atacat.

— Îţi fac şi eu aceeaşi concesie. Ce altceva mai vrei de la mine?

Era energică şi directă, iar Louis intră şi el în joc.

— Mă vei transporta cât de departe vei putea, în funcţie de propriile tale nevoi. Mă aştept ca asta să însemne Cotul Râului. Vei trata obiectele capturate ca fiind ale mele. Nu le vei preda nici pe ele, nici pe mine, niciunei autorităţi. Mă vei sfătui, după cunoştinţele şi priceperea ta, cum să ajung în oraşul plutitor.

— Ce poţi să-mi oferi în schimb?

Asta acum! Nu era ea la mâna lui? Dar, în fine…

— Voi încerca să aflu dacă e posibil să salvez Lumea Inelară, spuse el şi rămase oarecum uimit, înţelegând că era lucrul pe care îl dorea cel mai mult. Dacă voi putea, mă voi strădui s-o fac, indiferent de costuri. Dacă mă conving că Lumea Inelară nu poate fi salvată, am să încerc să mă salvez pe mine, dar şi pe tine, dacă îţi convine.

Ea se ridică în picioare.

— Este o promisiune goală de conţinut! Îmi oferi nebuniile tale, ca şi cum ar avea o valoare reală!

Louis era amuzat.

— Vala, ai mai avut de-a face cu nebuni, până acum?

— N-am avut de-a face nici măcar cu străini sănătoşi! Sunt numai o studentă!

— Calmează-te! Ce altceva ţi-aş putea oferi? Cunoştinţe? Îmi împart cunoştinţele cu generozitate, aşa cum sunt. Ştiu cum s-au defectat maşinile Constructorilor Oraşului şi ce a cauzat asta.

I se părea corect să presupună că specia lui Halrloprillalar reprezenta Constructorii Oraşului.

— Alte nebunii?

— Asta ai s-o decizi singură. Şi… am să-ţi dau centura zburătoare şi ochelarii, atunci când n-o să mai am nevoie de ei.

— Şi *când* se va întâmpla asta?

— Când şi dacă se întoarce tovarăşul meu. – În lander mai existau o centură zburătoare şi o pereche de ochelari, destinate lui Halrloprillalar. – Sau o să fie ale tale, când voi muri. Îţi mai pot da acum jumătate din cantitatea mea de ţesătură. Cu ajutorul acestor bucăţi, vei putea să repari unele dintre vechile maşini ale Constructorilor Oraşului.

Vala medită o clipă, înainte de a-i răspunde.

— Aş fi vrut să fiu mult mai îndemânatică… Bine, sunt de acord cu toate cerinţele tale!

— Şi eu cu ale tale!

Ea începu să-şi dezbrace hainele şi bijuteriile. Încet, aparent excitant… până când Louis înţelese ce voia să facă:

dorea să îndepărteze de ea orice armă posibilă. Aşteptă până fu complet goală, apoi o imită, aruncând la oarecare distanţă de ea lanterna-laser, ochelarii şi elementele costumului de impact, chiar şi cronometrul.

Apoi, făcură dragoste, sau un fel de dragoste. Nebunia ultimei nopţi dispăruse odată cu vampirii. Îl întrebă, insistând, ce tehnici prefera, iar el alese poziţia misionarului. Era prea multă formalitate. Probabil că aşa trebuia să fie. După aceea, când plecă să mestece în oala de gătit, se asigură că nu se interpunea între el şi armele sale. I se părea că acest lucru era posibil.

Apoi, femeia se întoarse la el şi începu să-i explice că semenii ei puteau face dragoste mai mult decât o dată.

Bărbatul stătea jos, cu picioarele încrucişate, ţinând-o pe Vala în poală, iar picioarele ei erau strâns încolăcite în jurul mijlocului său. Se mângâiară reciproc, se excitară, învăţară unul de la altul. Ei îi plăcea să fie scărpinată pe spate. Avea un spate musculos, cu torsul chiar mai lat decât al lui. O şuviţă de păr îi cobora de-a lungul şirei spinării. Femeia avea un control deosebit al muşchilor vaginali. Marginile fâşiei de barbă erau foarte delicate şi moi.

Iar Louis Wu avea un disc de plastic sub părul de pe ceafă.

Rămaseră îmbrăţişaţi; ea aştepta.

— Chiar dacă voi nu aveţi electricitate, trebuie să ştii ceva despre ea, spuse Louis. Constructorii Oraşului au folosit-o pentru a pune în mişcare maşinile lor.

— Ştiu. Noi putem să producem electricitate din curgerea unui râu. Poveştile vorbesc despre o electricitate nelimitată care venea din cer înainte de căderea Constructorilor Oraşului.

Era suficient de corect. Pe pătratele de umbră existau generatoare solare care transmiteau energia, sub formă de unde, la colectoarele de pe Lumea Inelară. Evident, colectoarele utilizau cabluri supraconductoare şi, tot evident, ele nu mai funcţionau.

— Deci, dacă introduc un conductor foarte fin în interiorul creierului meu, în locul potrivit – ceea ce am şi făcut – atunci o mică parte din curent va gâdila nervii care înregistrează plăcerea.

— Cu ce seamănă?

— Este ca şi cum te-ai îmbăta, dar fără mahmureală sau ameţeli. Aduce cu *rishathra*, sau cu o împerechere reală, fără să fie nevoie să iubeşti pe altcineva decât pe tine şi fără să fie nevoie să te opreşti. Dar eu m-am oprit.

— De ce?

— Un străin deţinea sursa electrică. El dorea să-mi dea ordine. Mie însă, înainte de asta, mi-a fost ruşine.

— Constructorii Oraşului n-au avut niciodată fire în cranii. Ar fi trebuit să le găsim când am cercetat oraşele în ruină. Unde este practicat acest obicei? Femeia se desprinsese de el şi îl privea cu oroare.

Era păcatul pe care-l regreta cel mai des şi nu făcea din asta un secret.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Spuneai că fâşii din această ţesătură ar putea… *Ce este această ţesătură*?

— Conduce curentul electric şi câmpul magnetic fără nicio pierdere. O numim supraconductoare.

— Exact, asta n-a mai funcţionat la Constructorii Oraşului. Aceste… supraconductoare au ruginit. Ţesătura ta va rugini şi ea, sau nu? Cât timp va dura?

— Nu, nu va rugini. Este un material diferit.

Ea ridică din nou tonul:

— *Cum de ştii toate astea, Louis Wu*?

— Ultimul mi le-a spus. Ultimul este un străin care ne-a adus aici, împotriva voinţei noastre. Ne-a lăsat fără niciun mijloc de a ne întoarce acasă.

— Acest Ultimul v-a luat drept sclavi?

— A încercat şi asta. Oamenii şi Kzinii sunt sclavi dificili.

— Înseamnă acest cuvânt un lucru bun?

Louis zâmbi.

— Nu. De asemenea, a luat cablu şi ţesătură supraconductoare când şi-a părăsit lumea. Nu avea timp să

şi le fabrice singur. Probabil că ştia unde erau depozitate. La fel ca şi celelalte lucruri pe care le-a adus, ca discurile de păşit: fără îndoială că se aflau la îndemână.

Instantaneu, îşi dădu seama că ceva este în neregulă, dar abia peste o clipă ştiu despre ce era vorba.

Translatorul încetase să traducă, aproape imediat. Apoi, vorbi cu o altă voce.

— Louis, este înţelept să-i spui astfel de lucruri?

— A ghicit o parte dintre ele, spuse pământeanul. Era pe cale să mă învinovăţească *pe mine* pentru Prăbuşirea Oraşelor. Dă-mi înapoi translatorul!

— Pot să-ţi permit astfel de suspiciuni urâte? De ce ar fi împlinit semenii mei un act atât de răutăcios?

— Suspiciuni? Ticălos nenorocit! – Vala îngenunchease şi îl privea cu ochi dilataţi cum vorbea de unul singur lucruri de neînţeles. În casca sa nu putea auzi vocea Ultimului. Louis continuă: Te-au alungat ca Ultim şi tu ai fugit. Ai strâns ce-ai putut şi ai fugit. Discuri de păşit, conductoare, ţesături supraconductoare şi o navă. Cu discurile a fost uşor. Fabricaţi cu milioanele. Dar unde naiba ai găsit supraconductoare care să te aştepte taman pe tine? Şi ştiai că nu vor *rugini* pe Lumea Inelară!

— Louis, de ce am fi făcut aşa ceva?

— Pentru avantaje comerciale. Dă-mi înapoi translatorul!

Valavirgillin se ridică, trase oala de pe foc, mestecă în ea şi gustă. Dispăru, apoi, spre vehicul şi se întoarse cu două castroane din lemn pe care le umplu cu un polonic.

Bărbatul aştepta neliniştit. Fără translator, Ultimul îl putea izola. Nu era prea înzestrat în învăţarea limbilor străine…

— Foarte bine, Louis. Nu a fost plănuit aşa şi, oricum, s-a întâmplat cu mult timp înainte. Căutam o cale de a ne lărgi teritoriul, cu risc minim. Outsiderii ne-au vândut coordonatele Lumii Inelare.

Outsiderii erau fiinţe reci şi fragile care mişunau prin galaxie în astronave subluminice. Comercializau informaţii.

Puteau, foarte bine, să fi ştiut de Lumea Inelară şi să fi vândut informaţia Păpuşarilor, dar…

— Stai o clipă! Păpuşarii se temeau de zborul spaţial.

— Am depăşit această teamă. Dacă Lumea Inelară s-ar fi dovedit potrivită, atunci un zbor spaţial pe durata unei vieţi individuale n-ar fi reprezentat un risc mare. Am fi putut zbura în stază, desigur. Din ceea ce ne spuseseră Outsiderii şi din ceea ce am aflat din observaţiile prin telescop şi cu ajutorul sondelor automate, Lumea Inelară părea ideală. Trebuia să investigăm.

— O facţiune Experimentalistă?

— Desigur. Totuşi, ezitam să contactăm o civilizaţie atât de puternică. Am analizat însă, prin spectroscopie laser, supraconductoarele de pe Lumea Inelară. Am fabricat o bacterie care se hrănea cu ele. Sondele au însămânţat plaga supraconductoarelor de-a lungul Lumii Inelare. Ai ghicit atât de mult?

— Într-adevăr, atât de mult.

— Noi trebuia să sosim cu nave de comerţ. Comercianţii noştri le-ar fi venit oportun în ajutor. Ei ar fi trebuit să afle tot ceea ce aveam nevoie şi să câştige, în acelaşi timp, aliaţi. – Clară şi muzicală, vocea Păpuşarului nu trăda nicio urmă de vinovăţie sau ruşine.

Vala pusese castroanele pe jos şi se aşezase şi ea alături. Figura îi era în umbră. Din punctul ei de vedere, translatorul încetase să funcţioneze într-un moment cât se putea de nepotrivit.

— Atunci, spuse Louis, Conservatorii au câştigat alegerile, presupun…

— Inevitabil. O sondă descoperise jeturile de orientare. Ştiam de instabilitatea Lumii Inelare, desigur, dar speram să găsim unele mijloace mai sofisticate prin care s-o contracarăm. Când imaginile au fost făcute publice, guvernul a căzut. Nu mai aveam şansa de a ne întoarce pe Lumea Inelară până…

— Când? Când aţi răspândit plaga?

— Cu o mie cinci sute de ani în urmă, în timp terestru. Conservatorii au condus şase sute de ani. Apoi,

ameninţarea Kzinti a adus din nou la putere Experimentaliştii. Când timpul mi s-a părut potrivit, l-am trimis pe Nessus, împreună cu echipa lui, pe Lumea Inelară. Dacă structura supravieţuise după mai bine de o mie de ani de la prăbuşirea culturii ce o putea repara, merita investigaţia. Aş fi putut trimite o echipă de comercianţi şi de salvare. Din nefericire…

Valavirgillin avea lanterna-laser în poală, ţinând-o îndreptată spre Louis Wu.

— … structura era avariată. Voi aţi găsit găuri de meteorit şi ţinuturi erodate complet până la *scrith*. Se părea că…

— Aceasta este o urgenţă. Aceasta este o urgenţă.

Louis îşi păstră vocea constantă. Cum reuşise ea să *facă* asta? O privea cum stătea îngenuncheată, având cele două castroane aburind de mâncare în fiecare mână. S-ar fi putut s-o fi luat din spatele ei? N-avea importanţă. Cel puţin, nu trăsese încă.

— Te ascult, răspunse Ultimul.

— Poţi să închizi lanternele-laser de la distanţă?

— Pot să fac mai mult decât asta. Pot să le explodez şi să-l omor pe cel care le ţine.

— Poţi doar să le închizi?

— Nu.

— Atunci, la naiba, dă-mi înapoi funcţiunile translatorului, repede! Testarea…

Cutia vorbea din nou în limbajul Oamenilor-Maşină.

— Cu cine sau cu ce vorbeai? se auzi imediat întrebarea Valei.

— Cu Ultimul, fiinţa care m-a adus aici. Să presupun că nu am fost încă atacat?

Ea ezită, înainte de a răspunde.

— Da.

— Atunci, înţelegerea noastră este încă în vigoare, iar eu tocmai culegeam informaţii, cu intenţia de a salva lumea. Ai motive să te îndoieşti de asta?

Noaptea era caldă, dar Louis se simţea gol şi neprotejat.

Ochiul mort al lanternei-laser rămase inert în continuare.

— Rasa Ultimului a cauzat Prăbuşirea Oraşelor? întrebă din nou femeia.

— Da.

— Întrerupe negocierile! ordonă ea.

— Are cele mai multe dintre instrumentele de culegere a informaţiilor.

Vala medită o vreme şi Louis rămase nemişcat. Două perechi de ochi străluceau aproape, în spatele ei, în întuneric. Bărbatul se întrebă cât de bine auzeau demonii cu urechile lor şi cât de mult înţelegeau.

— Atunci, utilizează-le! Dar aştept să aud ce spune. Nici măcar nu i-am auzit vocea. S-ar putea să fie doar imaginaţia ta.

— Ultimule, mă auzi?

— Fireşte. – Căştile lui Louis emiteau în interplanetară, dar cutia de pe gâtul lui vorbea în limbajul lui Valavirgillin. Era bine aşa. – Am auzit promisiunea pe care ai făcut-o femeii. Dacă poţi găsi o cale prin care să stabilizezi această structură, fă-o.

— Evident, ai tăi ar folosi spaţiul.

— Dacă ai stabiliza Lumea Inelară cu ajutorul echipamentului meu, aş dori o răsplată. S-ar putea să doresc să cer o recompensă.

Valavirgillin încerca să dea un răspuns. Louis vorbi însă mai repede:

— O să ai răsplata pe care o meriţi.

— Guvernul meu, sub conducerea mea, a încercat să ajute Lumea Inelară, la peste o mie de ani după ce răul fusese făcut. Trebuie să ţii cont de asta.

— O să ţin, dar cu rezerve. – Apoi, Louis i se adresă Valei: Potrivit înţelegerii noastre, trebuie să consideri tot ceea ce deţii ca fiind proprietatea mea.

Ea îi întinse brusc lanterna-laser. Louis o aşeză alături, cu un oftat de uşurare, oboseală sau foame. *Nu era timpul*.

— Ultimule, spune-ne despre jeturile de orientare!

— Sunt colectoare Bussard montate în consolă pe Zidul de Margine, de regulă distanţate la aproape cinci milioane de kilometri. Ar trebui să găsim trei sute de astfel de instalaţii pe fiecare Zid de Margine. Când sunt în funcţiune, fiecare colectează vântul solar de pe o rază de şapte până la opt mii de kilometri, îl comprimă electromagnetic până amorsează fuziunea şi îl ejectează în spate, asemeni rachetelor, sub formă de frânare.

— Noi putem vedea câteva dintre ele în funcţiune. Vela spune că… funcţionează douăzeci şi unu? – Femeia aprobă din cap. – Asta înseamnă că lipsesc 95 la sută dintre ele. La dracu'!

— Mi se pare posibil. Am obţinut holograme a patruzeci de instalaţii, de când am vorbit ultima oară, şi toate erau dezafectate. Să calculez forţa dezvoltată de toate jeturile în funcţiune?

— Bun.

— Mă aştept să nu fie suficient de multe jeturi montate pentru a salva structura.

— Mda…

— Să fi instalat Inginerii Lumii Inelare un sistem de stabilizare independent?

Protectorii Pak nu gândeau în acest fel, nu-i aşa? Aveau tendinţa de a se încrede prea mult în capacitatea lor de a improviza.

— Nu cred, dar o să căutăm. Ultimule, îmi este foame şi somn.

— Mai este ceva de adăugat?

— Urmăreşte jeturile de orientare. Vezi ce le face funcţionale şi cum transmit forţa.

— Am să observ.

— Încearcă să contactezi oraşul plutitor. Spune…

— Louis, nu pot să transmit niciun semnal prin Zidul de Margine.

— Evident, pentru că este din *scrith* pur. Mută nava.

— Nu aş fi în siguranţă.

— Dar sonda?

— Sonda este prea departe pentru a transmite pe frecvenţe aleatorii. – După o ezitare îndelungată, Păpuşarul continuă: Pot însă transmite mesaje prin cealaltă sondă. Oricum, tot trebuie s-o trimit peste Zidul de Margine, pentru alimentare.

— Bine. Mai întâi, poziţionează-o deasupra zidului, ca staţie releu. Încearcă să atingi oraşul plutitor.

— Louis, am avut probleme cu localizarea translatorului tău. Landerul este însă la aproape douăzeci şi cinci de grade de poziţia ta, în sens invers rotaţiei. De ce?

— Chmeee şi cu mine ne-am împărţit eforturile. Eu mă îndrept spre oraşul plutitor. El se îndreaptă spre Marele Ocean. Ar fi sigur să spun doar atât.

— Chmeee nu mi-a răspuns la apeluri.

— Mă tem că cei din neamul lui nu sunt sclavi prea docili, Ultimule! Mai apelează-mă peste douăsprezece ore.

Louis îşi luă castronaşul şi începu să mănânce. Valavirgillin nu utilizase niciun fel de condiment. Terciul fierbinte şi rădăcinile din el nu-i prea stimulau apetitul. Nu-i păsa. Curăţă castronul până la ultima bucăţică dar nu neglijă să ia şi o pilulă antialergică. Apoi, se târâră în vehicul să doarmă.

17.
Soarele mişcător

Bancheta capitonată se dovedea un substitut rudimentar al discurilor de dormit şi tremura sub el, Louis era încă obosit. Adormea, şi mişcările îl trezeau, adormea, şi îl trezeau…

De data asta, Valavirgillin era cea care îl mişca de umăr. Vocea îi era mieros sarcastică.

— Servitorul tău îndrăzneşte să-ţi tulbure odihna binemeritată, Louis.

— Uf! OK. De ce?

— Am parcurs o distanţă bună, dar pe aici sunt bandiţi din specia Fugarilor. Unul dintre noi trebuie să călătorească cu arma în mână.

— Oare Oamenii-Maşină nu mănâncă după ce se trezesc?

Ea părea dezorientată.

— Dar nu mai este nimic de mâncare… Îmi pare rău! Noi mâncăm o singură dată, înainte să ne culcăm.

Louis îmbrăcă costumul de impact şi vesta. Împreună cu Vala, improviză un acoperiş de metal deasupra plitei. Louis se aşeză pe el şi constată că ieşea prin gaura de fum până la subsuori. Strigă spre interior:

— Cum arată Fugarii?

— Au picioare mai lungi decât ale mele, piepturi mari, degete lungi. Pot căra cu ei arme furate de la noi.

Vehiculul se puse în mişcare.

Traversau o zonă muntoasă, presărată cu o vegetaţie arsă de secetă, mai mult mărăcinişuri. Arcada era vizibilă în lumina zilei, dacă îţi aminteai de ea, altfel se dizolva în

albastrul cerului. Prin ceaţa depărtării, Louis putea să zărească un oraş ce plutea în aer ca într-o poveste.

Totul pare atât de real, gândi el. Peste doi sau trei ani însă, ar putea deveni coşmarul unui nebun.

Îşi scoase translatorul din vestă.

— Chem Ultimul, chem Ultimul…

— Sunt aici, Louis. Vocea ta trădează o uşoară vibraţie.

— Trepidaţiile mijlocului de transport. Ai vreo noutate pentru mine?

— Încă nu-mi răspunde Chmeee la apel, nici cetăţenii oraşului plutitor. Am lansat sonda a doua într-o mare mai mică, fără niciun incident. Mă îndoiesc că cineva ar putea s-o descopere pe fundul mării. În câteva zile, *Acul Încins al Căutării* va avea rezervoarele pline.

Louis renunţă să-i spună Ultimului despre Oamenii Mării. Cu cât Păpuşarul se simţea mai în siguranţă, cu atât mai puţin probabil ar fi fost să-şi abandoneze proiectul, Lumea Inelară, precum şi pe pasagerii săi.

— Vroiam să te întreb ceva. Ai montat discuri pe sondă. Dacă ai trimite una după mine, aş putea pur şi simplu să păşesc prin ele pe *Ac*. Corect?

— Nu, Louis. Acele discuri de păşit sunt conectate doar la rezervoarele de combustibil ale *Acului*, printr-un filtru care lasă să treacă numai atomii de deuteriu.

— Dacă înlături filtrul, ar putea lăsa să treacă un om?

— Tot în rezervorul de combustibil îţi vei încheia călătoria. De ce mă întrebi? Cel mult, ai putea economisi o săptămână de călătorie cu Chmeee.

— Ar fi bine s-o putem face. S-ar putea întâmpla orice.

De ce ascundea oare fuga Kzinului? Trebuia să admită că găsea incidentul jenant. Pur şi simplu, nu voia să vorbească despre asta… În plus, l-ar fi enervat şi pe Păpuşar.

— Vezi dacă poţi aranja un procedeu de urgenţă, numai în caz că vom avea nevoie de el, adăugă bărbatul.

— O să-ncerc, Louis. Am localizat landerul la o zi de ţărmurile Marelui Ocean. Ce se aşteaptă Chmeee să găsească acolo?

— Semne şi lucruri uimitoare. Lucruri noi şi diferite. Tanj, nu ar mai fi trebuit să se *ducă* dacă am fi ştiut ce găseşte!

— Desigur, spuse sceptic Păpuşarul, apoi întrerupse legătura.

Louis vârî translatorul în buzunar. Zâmbea. Ce se aştepta Chmeee să găsească la Marele Ocean? Dragoste şi o armată! Dacă harta Jinx-ului fusese stocată cu multicleşti cu tot, atunci de ce nu şi cea a Kzin-ului?

Impuls sexual sau autoapărare sau răzbunare – oricare dintre ele l-ar fi împins pe Chmeee spre harta Kzin-ului. Pentru el, siguranţa şi răzbunarea mergeau împreună. Dacă Chmeee n-ar fi fost în stare să-l domine pe Ultimul, cum s-ar fi putut întoarce în spaţiul cunoscut?

Dar chiar şi cu o armată de Kzini, ce se aştepta să poată face împotriva Ultimului? Îşi închipuia că au astronave? Louis îşi imagină cât de dezamăgit urma să fie.

Cu siguranţă, însă, acolo existau femele Kzinti.

Era totuşi ceva ce Chmeee putea face împotriva Ultimului. Probabil că nu se gândise la asta, iar Louis nu-i putea spune acum. Nici nu era încă sigur că dorea acest lucru. Era mult prea drastic.

Bărbatul se încruntă. Tonul sceptic al Păpuşarului îl îngrijora. Cât de mult ghicise? Extraterestrul era un lingvist desăvârşit; dar tocmai pentru că era un extraterestru, astfel de nuanţe nu s-ar fi *strecurat* în vocea lui. Trebuiau să fie *puse* acolo.

Timpul avea să hotărască. În jur, pădurea pitică crescuse suficient de mare pentru a ascunde oameni stând pe vine. Louis îşi plimba încontinuu privirea, în căutarea unor tufişuri sau văi printre dealurile din faţă. Costumul său de impact ar fi putut opri un glonţ rătăcit, dar ce se întâmpla dacă bandiţii trăgeau asupra şoferului? Louis putea să fie prins într-o capcană de metal contorsionat şi combustibil în flăcări.

Continua să privească împrejurimile cu atenţie sporită.

În scurt timp, îşi dădu seama că erau frumoase. Trunchiurile drepte, de un metru şi jumătate înălţime, se

terminau cu imense flori la capete. Louis privi cum o pasăre imensă se aşeză într-o astfel de floare, o pasăre semănând cu un vultur uriaş, cu excepţia ciocului lung şi subţire ca o suliţă. Rădăcina cot, o specie mai mare decât văzuse cu ocazia primei vizite la aproape o sută cincizeci de milioane de kilometri de aici, înflorise într-o aglomerare de garduri plasate la întâmplare. Aici creştea şi planta comestibilă pe care o mâncaseră noaptea trecută. Ceva mai încolo, se ridică brusc un nor de fluturi asemănători, de la distanţă, cu cei tereştri.

Totul părea atât de real. Oare Protectorii Pak ar fi construit ceva *inconsistent*? Dar aceiaşi Pak aveau o imensă încredere în opera lor şi în capacitatea de a repara *orice*, sau de a crea noi maşini din ce aveau la îndemână.

Toate speculaţiile lui se bazau pe vorbele unui om mort cu şapte sute de ani în urmă: Jack Brennan Centurarul, care cunoscuse această rasă numai printr-un singur individ. Arborele vieţii îl transformase pe Brennan într-un om în stadiu de Protector – piele-armură, a doua inimă, cutie craniană mărită... Asta îl afectase psihic. Or, Phssthpok putea să fie atipic. Louis Wu, înarmat cu opiniile lui Jack Brennan asupra lui Phssthpok şi a rasei Pak, încerca să gândească la fel ca cineva în mod evident mai inteligent decât el.

Trebuia să existe o cale de a salva totul.

* * *

Mărăcinişurile făcuseră loc unei plantaţii de plante-cârnat spre sensul de rotaţie şi unor dealuri domoale în direcţie opusă. În cele din urmă, Louis zări departe în faţă, şi pentru prima oară, o staţie de alimentare cu combustibil. Era ceva serios, o uzină chimică şi începutul unui oraş ce se dezvolta în jurul ei.

Vala îl chemă jos din punctul său de observaţie.

— Închide gaura de fum. Rămâi în interior, ca să nu fii văzut.

— Sunt clandestin?

— Eşti neobişnuit. Există excepţii, dar ar trebui să explic de ce eşti pasagerul meu. Şi nu am o explicaţie prea bună.

Defilară de-a lungul pereţilor fără ferestre ai uzinei. Printr-o ferestruică, Louis o privea pe Vala tocmindu-se cu câţiva oameni cu picioare lungi şi piepturi late. Femeile erau impresionante, cu sânii lor mari şi bustul pe măsură, dar nu le putea numi frumoase. Părul negru şi lung le acoperea fruntea şi obrajii, încadrând o faţă delicată în formă de „T”.

Louis se ghemuise în spatele locului din faţă, în timp ce Vala stivuia pachete prin uşa pasagerului. Curând, se puseseră din nou în mişcare.

O oră mai târziu, departe de orice localitate, Vala părăsi drumul. Louis coborî din postul său de observaţie. Era extrem de flămând. Vala cumpărase alimente: o pasăre mare afumată şi nectar din florile gigante. Louis începu să rupă bucăţi din pasăre.

— Tu nu mănânci? întrebă el, după un timp.

Vala zâmbi.

— Nu, până la noapte. Dar am să beau cu tine.

Din spatele maşinii, aduse recipientul din sticlă colorată şi turnă un fluid incolor în nectar. Bău, apoi îi trecu recipientul. Louis bău şi el.

Alcool, desigur. Nu existau puţuri de petrol pe Lumea Inelară, nu-i aşa? Puteai, în schimb, să construieşti distilerii de alcool oriunde erau plante care fermentau.

— Vala, nu e posibil ca unora să le placă prea mult această băutură?

— Uneori.

— Şi ce se-ntâmplă atunci?

Întrebarea o surprinsese.

— Învaţă. Unii devin nefolositori din cauza băutului. Se supraveghează unii pe alţii, dacă este nevoie.

Era, în miniatură, o problemă de cablare şi cu aceleaşi soluţii: timpul şi selecţia naturală. Nu părea a fi un lucru care să o preocupe pe Vala… iar Louis nu-şi putea permite să fie preocupat la rândul lui.

— Cât de departe suntem de oraş? întrebă el.

— Trei sau patru ore pe calea aerului, dar acolo vom fi opriţi. Louis, m-am tot gândit la problema ta. De ce nu zbori tu, pur şi simplu?

— Tu să-mi răspunzi. Eu aş fi de acord, dacă nimeni n-ar trage în mine. Tu ce crezi, ar trage cineva într-un om zburător sau l-ar lăsa, mai întâi, să vorbească?

Ea sorbi din recipientul cu nectar, înainte de a vorbi:

— Regulile sunt stricte. Nimeni, în afara speciei Constructorilor Oraşului, nu poate intra fără invitaţie. Dar nimeni n-a zburat vreodată spre oraş!

Îi trecu sticla. Nectarul era dulce; asemeni siropului de rodie întărit cu ceea ce era probabil alcool de 200 de grade. Louis se aşezase şi îşi îndreptase ochelarii spre oraş.

Era alcătuit din turnuri verticale adunate în inflorescenţe de crin, într-o ameţitoare varietate de stiluri: blocuri, ace ascuţite la vârf şi la bază, lespezi translucide, cilindri poliedrici, un con zvelt ancorat cu vârful în jos. Unele clădiri erau numai ferestre; altele numai balcoane. Poduri graţios arcuite sau rampe drepte şi largi le uneau la cele mai imprevizibile niveluri. Lăsând la o parte faptul că acele clădiri nu erau întru totul omeneşti, Louis nu putea să creadă că cineva construise aşa ceva intenţionat. Era grotesc.

— Trebuie să fi venit de la mii de kilometri, spuse el. Când s-a oprit energia, au rămas clădiri cu surse independente. S-au adunat astfel la un loc. Semenii lui Prill s-au amestecat cu toţii într-un singur oraş. Asta s-a întâmplat, nu-i aşa?

— Nimeni nu ştie. Dar tu, Louis, vorbeşti de parcă ai vedea cum se întâmplă!

— Tu ai trăit aici toată viaţa. Nu poţi vedea în felul meu.

Continuă să privească.

Era un pod. De la o clădire joasă, fără ferestre, situată pe vârful unui deal din apropiere, se ridica într-o curbă graţioasă, pentru a atinge capătul unui pilon uriaş, în formă de fluier. Un drum pavat cu piatră şerpuia pe pantele dealului până la clădirile din vârf.

— Presupun că oaspeţii invitaţi trebuie să treacă prin acest loc din vârf şi, apoi, pe podul plutitor.

— Desigur.

— Ce se întâmplă acolo?

— Sunt cercetaţi pentru obiecte interzise. Sunt chestionaţi. Constructorii Oraşului sunt foarte selectivi în privinţa celor pe care-i lasă să treacă, de ce n-am fi şi noi?! Uneori, disidenţii au încercat să fure bombe. Mercenari angajaţi de Constructorii Oraşului au încercat odată să le trimită piese pentru a-şi repara colectoarele lor magice de apă.

— Ce?

Vala zâmbi.

— Unele încă funcţionează. Ei colectează apa din aer. Nu e suficientă. Noi pompăm apa din râu în oraş. Dacă ne certăm din cauza politicii, ei rămân fără apă, iar noi fără informaţiile pe care le deţin, aşa că se ajunge la un compromis.

— Informaţii? Ce au, telescoape?

— Tatăl meu mi-a povestit despre asta odată. Au o cameră care arată ce se întâmplă în lume, mai bine decât ochelarii tăi. Oricum, Louis, au avantajul înălţimii.

— Ar fi trebuit să-l întreb pe tatăl tău despre asta. Cum…

— S-ar putea să nu fie o idee prea bună. El este foarte… el n-ar înţelege…

— Am eu o formă şi o culoare nepotrivite?

— Exact, n-o să te creadă că poţi făuri lucruri asemănătoare celor pe care le ai. Ţi le va lua.

Tanj, la naiba!

— Ce se întâmplă după ce-i lasă pe turişti să treacă?

— Tatăl meu s-a întors acasă cu braţul stâng inscripţionat într-un limbaj pe care numai Constructorii Oraşului îl cunosc. Scrisul străluceşte ca sârma de argint. Nu se spală, dar dispare treptat, într-un *falan* sau doi.

Asta semăna mai degrabă cu un circuit imprimat decât cu un tatuaj. Constructorii Oraşului aveau un control mai mare asupra oaspeţilor lor decât şi-ar fi închipuit aceştia.

— OK. Ce fac oaspeţii după aceea?

— Discută politică. Fac cadouri: cantităţi mari de alimente şi anumite unelte. Constructorii Oraşului le arată minunăţii şi fac *rishathra* cu ei. – Apoi, Vala se ridică brusc. – Trebuie să plecăm!

Lăsaseră în spate ameninţarea bandiţilor. Louis călătorea acum în faţă, alături de ea. Zgomotul se dovedea la fel de supărător ca şi hurducăturile; erau nevoiţi să-şi ridice vocile.

— *Rishathra*? strigă Louis.

— Nu acum. Conduc. – Vala îi adresă un zâmbet larg: Constructorii Oraşului sunt foarte buni la *rishathra*. Ei pot să se potrivească cu aproape orice rasă. Treaba asta ajută să-şi menţină imperiul lor antic. Noi utilizăm *rishathra* pentru comerţ şi pentru a nu avea copii înainte de a dori să ne împerechem şi să ne stabilim, dar Constructorii Oraşului nu renunţă niciodată.

— Cunoşti pe cineva care ar putea să mă invite ca oaspete? Să spunem, din cauza maşinilor mele.

— Numai tatăl meu. Dar n-o va face.

— Atunci, va trebui să zbor până acolo.

— Sub el, se află ferma din umbră. Ai putea trece drept un fermier, dacă renunţi la unelte. Fermierii sunt din toate rasele. Este o muncă murdară. Canalul deşeurilor oraşului este deasupra şi ei trebuie să le împrăştie la plante. Plantele sunt toate cavernicole, plante ce cresc în întuneric.

— Dar… oh, desigur, înţeleg. Soarele nu se mişcă niciodată, aşa că întotdeauna este întuneric sub oraş. Viaţă de peşteră? Ciuperci?

Ea îl privi surprinsă.

— Louis, cum te-ai fi aşteptat să se mişte soarele?

— Am uitat unde mă aflu. – Zâmbea. – Îmi pare rău!

— Cum se poate mişca soarele?

— Păi, de fapt, planeta se mişcă. Lumile noastre sunt nişte bile rotitoare, înţelegi? Dacă trăieşti într-un punct, soarele pare să se ridice pe o parte a cerului şi să coboare pe cealaltă; apoi este noapte, până se ridică din nou. De ce

credeţi că Inginerii Lumii Inelare au construit pătratele de umbră?

Vehiculul începu să se bâţâie. Vala se bâţâia şi ea şi faţa i se albise. Louis întrebă calm:

— Este mult prea straniu pentru tine?

— Nu asta.

Tuşi într-un mod ciudat. Murea de râs?

— Pătratele de umbră. Este evident până şi pentru cei mai proşti. Pătratele de umbră imită ciclul zi-noapte al lumilor sferice. Louis, aş fi dorit cu adevărat să fii nebun. Louis, ce putem *face*?

Trebuia să-i ofere câteva răspunsuri.

— Mă gândesc la practicarea unei găuri sub unul dintre Marile Oceane, chiar înainte de a ajunge în punctul cel mai apropiat de soare. Să lăsăm cantităţi enorme de apă, depăşind de câteva ori masa Pământului, să se scurgă în spaţiu. Reacţia va împinge Lumea Inelară la locul ei. Ultimule, asculţi?

Superba voce de contralto răspunse imediat:

— Nu mi se pare fezabil.

— Desigur că nu este fezabil. Din cauza unui singur lucru: cum am putea da o gaură? În plus, Lumea Inelară ar putea să se clatine, provocând o vibraţie atât de mare, încât probabil ar ucide tot ce se află pe ea şi ar conduce la pierderea atmosferei. Dar aş încerca. Vala, voi încerca!

Ea repetă acel sunet ca un lătrat şi îşi clătină cu putere capul.

— Cel puţin, nu gândeşti la scară mică!

— Ce-ar fi făcut Inginerii Lumii Inelare? Ce s-ar fi întâmplat dacă anumiţi inamici ar fi distrus majoritatea jeturilor de orientare? Nu cred că ar fi construit Lumea Inelară fără să ţină seama de asta. Am nevoie să aflu mai multe despre ei. Du-mă în oraşul plutitor, Vala!

18.
Ferma din umbră

Începuseră să depăşească alte vehicule: cutii mari sau mici, prevăzute cu ferestre, fiecare purtând în partea din spate câte o cutiuţă mai mică. Drumul se lăţise şi devenise mai neted. Staţiile de alimentare se îndesiseră şi ele, toate în acelaşi stil, masiv şi pătrăţos, specific Oamenilor-Maşină. Din cauză că întâlneau tot mai multe vehicule pătrăţoase, Vala era nevoită să încetinească. Louis se simţea observat de pretutindeni.

Odată ajunşi în vârful unei pante, li se oferi brusc panorama întregului oraş. Vala interpretă rolul ghidului, în timp ce coborau panta printr-un trafic tot mai aglomerat.

Cotul Râului prinsese viaţă, prima oară, ca o îngrămădire de docuri de-a lungul ţărmului dinspre sensul de rotaţie, al râului lat şi maroniu, botezat Râul Şarpe. Acum, acea regiune centrală avea aerul unei mahalale. Oraşul sărise râul peste mai multe poduri şi se extinsese concentric. O bucată fusese ciupită din el. Această porţiune lipsă era umbra aruncată de cetatea plutitoare a Constructorilor Oraşului.

Cutii în mişcare îi înconjurau din toate părţile. În aer plutea un miros accentuat de alcool. Vala încetini la un ambuteiaj. Louis se făcuse mai mic pe banchetă. Ceilalţi conducători de vehicule aveau acum prilejul să-l remarce pe straniul om din stele.

N-o făcuseră, însă. Nu-l vedeau nici pe Louis, nu se vedeau nici unii pe alţii; păreau să remarce doar celelalte vehicule. Ca atare, Vala continuă să conducă, până în centrul oraşului.

Aici, casele erau îngrămădite unele în altele. Erau înguste, având trei sau patru niveluri, şi fără niciun spaţiu între ele. Se extindeau deasupra străzilor clar profilate în lumina zilei. În contrast evident, clădirile publice erau toate joase, întinse, masive şi aşezate pe fundaţii impunătoare. Se băteau între ele pentru sol, nu pentru a cuceri înălţimea, niciodată pentru înălţime, unde domnea atotputernicul oraş plutitor.

Vala îi arătă şcoala comercianţilor, un complex impresionant de construcţii bogate din piatră. Un cvartal mai departe, îi arătă o intersecţie.

— Casa mea este acolo, aceea cu multă piatră roz.

— Este o problemă să mergem acolo?

Vala clătină din cap.

— M-am gândit mult la asta. Nu. Tatăl meu nu te-ar crede niciodată. Chiar şi multe dintre pretenţiile Constructorilor Oraşului le consideră ca fiind minciuni sfruntate. Şi eu am crezut asta, odinioară, dar din cele ce mi-ai spus despre acea… Halrloprillalar…

Louis izbucni în râs.

— Ea *era* o mincinoasă. Dar semenii ei au condus Lumea Inelară.

Părăsiseră Cotul Râului şi se îndreptau spre babord. Abia peste câţiva kilometri, Vala traversă ultimul dintre poduri. Departe, pe partea stângă a marii umbre, coti pe un drum lăturalnic abia vizibil şi parcă.

Coborâră amândoi în lumina mult prea puternică a soarelui. Începură să muncească aproape în tăcere. Louis folosi centura de zbor pentru a ridica un bolovan masiv. Valavirgillin săpă o groapă pe locul unde fusese acesta. În ea, Louis aşeză cea mai mare parte din ţesătura fină şi neagră care-i revenise lui. O acoperi cu pământ şi aşeză piatra la loc.

Vârî, apoi, centura de zbor în rucsacul Valei şi-l puse pe spate. Tot acolo îndesase costumul de impact, vesta, ochelarii, lanterna-laser şi recipientul cu nectar. Rucsacul devenise acum voluminos şi greu. Louis îl coborî, reglă centura pentru a oferi o anumită sustentaţie, ascunse

translatorul chiar sub capac şi ridică din nou rucsacul pe umeri.

Purta o pereche de pantaloni scurţi de-ai Valei, legaţi cu o sfoară, ca să nu-i cadă în vine. Erau prea mari pentru el. Faţa epilată ar fi trecut drept naturală printre semenii săi. Acum, nimic din înfăţişarea lui nu sugera călătorul interstelar, cu excepţia, poate, a căştilor translatorului. Trebuia să rişte asta.

Nu zărea absolut nimic din locul spre care se îndreptau. Ziua era mult prea luminoasă, iar umbra prea întinsă şi prea întunecoasă.

Păşiseră din zi în noapte.

Vala părea că nu întâmpină nicio dificultate în a-şi găsi drumul. Louis o urma. Treptat, ochii i se adaptară şi începu să zărească poteci înguste printre culturi.

Mărimea ciupercilor varia de la dimensiunile unui buton până la forme asimetrice imense, având cozile cât capul lui Louis şi pălăria cât pieptul său. Unele semănau într-adevăr cu nişte ciuperci, altele nu aveau nicio formă. Un miros de putreziciune plutea în aer. Prin spaţiile rămase libere între clădirile ce pluteau deasupra, coborau stâlpi de lumină atât de intensă încât păreau solizi.

Ciuperci gulerate cu galben înconjurau o recoltă stropită cu roşu care crescuse pe solul prăfos şi cenuşiu. Lănci medievale stăteau în poziţie verticală, colorate în alb pătat cu sânge. Un covor portocaliu, galben şi negru acoperea un trunchi de copac putred.

Oamenii erau aproape la fel de diferiţi ca şi fungidele. Se vedeau aici Fugari ce utilizau o seceră cu două mânere pentru a reteza o ciupercă imensă a cărei pălărie eliptică era tivită cu portocaliu. Dincolo, oameni mărunţi cu feţe late şi braţe mari umpleau coşuri de bureţi. Giganţii Ierbii cărau aceste coşuri. Vala îşi continua comentariul în şoaptă:

— Majoritatea speciilor preferă să se angajeze în grup, pentru a se proteja de şocurile culturale. Şi noi vom locui separat.

Ceva mai încolo, câţiva oameni împrăştiau compost şi gunoi bine fermentat. Louis simţea mirosul de la distanţă.

Erau şi din specia Valei? Desigur. Ei erau Oamenii-Maşină, numai că doi stăteau deoparte şi priveau. Şi aveau arme.

— Cine sunt ăştia? Prizonieri?

— Deţinuţi condamnaţi pentru crime minore. Timp de douăzeci până la cincizeci de *falani* servesc societatea în această... Îşi lăsă fraza neterminată. Unul dintre gardieni se apropiase de ei. O salută pe Vala.

— Doamnă, n-ar trebui să fiţi aici! Gunoierii ăştia v-ar putea lua ostatic.

Vala încercă să adopte un aer obosit.

— Mi s-a oprit automobilul. Trebuie să ajung la şcoală, să le spun ce s-a întâmplat. Te rog, pot să traversez ferma din umbră? Au fost cu toţii omorâţi. Ucişi de vampiri. Trebuie să se afle. Te rog!

Gardianul ezita.

— Traversaţi atunci, dar lăsaţi-mă să vă dau o escortă! – Individul fluieră un crâmpei muzical, apoi se întoarse spre Louis. – Cu tine ce-i?

— L-am împrumutat eu, să-mi care bagajul, răspunse Vala în locul lui.

Gardianul vorbi rar şi distinct.

— Tu! Te duci cu doamna cât de departe doreşte, dar să rămâi în ferma din umbră. Apoi te întorci la ceea ce făceai. Cu ce te ocupi?

Fără translator, Louis era mut. Se gândi la lanterna-laser pierdută printre lucrurile din rucsac. Îşi coborî mâna la întâmplare peste un strat de ciuperci tivite cu purpuriu şi arătă spre o sanie pe care era stivuită o grămadă din acelaşi soi.

— Foarte bine.

Gardianul se uită peste umărul lui Louis.

Mirosul îi dezvălui la cine privea, fără a mai fi nevoie să se întoarcă. În consecinţă, aşteptă docil, în timp ce gardianul dădea instrucţiuni unei perechi de demoni.

— Însoţiţi-o pe doamnă şi pe hamalul ei până la marginea fermei. Vedeţi să nu li se întâmple ceva!

Porniră unul câte unul, în şir, de-a lungul cărării, spre centrul fermei. Demonul mascul era în frunte, iar femela lui

încheia plutonul. Mirosul de putreziciune devenise tot mai puternic. Sănii cu fertilizatori îi depăşeau pe alte cărări.

Sânge şi tanj! Cum naiba avea să scape de demoni?

Louis privi înapoi. Femela demon îi zâmbi. Cu siguranţă, pe ea n-o deranja mirosul. Dinţii ei semănau cu nişte triunghiuri imense, perfect adaptaţi pentru sfâşiat, iar urechile-i groteşti erau ridicate, în alertă permanentă. Ca şi perechea ei, purta doar o traistă agăţată de umăr; un păr des le acoperea cea mai mare parte a corpului.

Ajunseseră la o zonă de sol descoperit. Dincolo de ea, se zărea o groapă, iar deasupra acesteia plutea o ceaţă ce ascundea ce se afla mai departe. O conductă vărsa reziduurile menajere în groapă. Privirea lui Louis urmări conducta, până ce aceasta se pierdu în textura neagră a cerului.

Femela demon îi vorbi în ureche şi Louis tresări. Utiliza limbajul Oamenilor-Maşină.

— Ce-ar gândi regele gigant dacă ar şti că Louis şi Wu sunt una şi aceeaşi persoană?

Louis o privi uimit.

— Eşti mut fără cutiuţa ta? N-are importanţă. Noi suntem în serviciul tău.

Bărbatul demon îi vorbea lui Valavirgillin. Ea dădea din cap, în semn de aprobare. Ieşiră de pe potecă. Louis şi tovarăşa lui îi urmară pe demoni până în dreptul unei ciuperci albe, excesiv de mari, sub care se ghemuiră cu toţii.

Vala era nervoasă. Mirosul trebuie să fi ajuns şi la ea, aşa cum ajunsese la Louis.

— Kyeref spune că acestea sunt reziduuri proaspete. Într-un *falan*, urmează să fermenteze, după care vor îndepărta conducta şi-l vor împrăştia ca fertilizator. Până atunci, nimeni nu mai vine pe aici.

Vala apucă rucsacul de pe spatele lui Louis şi-l deşertă pe jos. Louis ridică translatorul (urechile demonilor intraseră în alertă atunci când mâna lui se apropiase de lanterna-laser) şi mări volumul, apoi întrebă:

— Câte lucruri cunosc Oamenii Nopţii?

— Mai multe decât ne închipuim.

Vala lăsă impresia că dorea să spună mai mult, dar n-o făcu. Masculul demon răspunse în locul ei:

— Lumea e condamnată la o distrugere îngrozitoare, peste nu prea mulţi *falani*. Numai Louis Wu poate să ne salveze. – Zâmbi, dezvăluind o dantură ameninţătoare, formată din dinţi extrem de ascuţiţi. Răsuflarea sa era ca de bazilisc.

— Nu pot să-mi dau seama dacă eşti sarcastic, spuse Louis. Crezi în mine?

— Întâmplări ciudate pot declanşa harul profeţiei în oamenii nebuni. Noi ştim că ai unelte care nu se mai întâlnesc nicăieri. Nici rasa ta nu este cunoscută. Dar lumea este mare şi nici noi nu cunoaştem totul. Rasa prietenului tău păros este şi mai ciudată.

— Ăsta nu este un răspuns.

— Salvează-ne! Noi nu îndrăznim să ne amestecăm. – Demonul pierduse puţin din zâmbet, deşi buzele îi rămăseseră întredeschise. (Probabil că era vorba de un efort conştient. Dinţii aceia mari…) – Ce ne pasă nouă dacă eşti nebun? Activitatea celorlalte specii rareori se intersectează cu propriile noastre vieţi. Până la urmă, toţi ne aparţin.

— Mă întreb dacă nu voi sunteţi adevăraţii conducători ai lumii…

Louis făcuse această afirmaţie din considerente diplomatice, apoi se gândi cu oarecare jenă că ar putea să fie chiar adevărat.

— Multe specii pretind că ele conduc lumea, spuse femela, sau partea lor din lume. Am putea noi avea pretenţii asupra pădurilor în locul Oamenilor Agăţători? Ori asupra înălţimilor lipsite de aer ale Oamenilor de pe Munţii Răsturnaţi? Şi ce specii ar dori domeniul nostru?

Râdea, şi acest lucru era cât se poate de sigur. Louis interveni.

— Există pe undeva un Centru de Reparaţie al lumii. Ştiţi unde?

— Fără-ndoială că ai dreptate, spuse masculul, dar noi nu avem habar unde ar putea fi.

— Ce ştiţi despre Zidul de Margine? Dar despre Marile Oceane?

— Există prea multe mări. Nu ştiu la care dintre ele te referi. Au existat activităţi de-a lungul Zidului de Margine înainte ca marile flame să apară pentru prima oară.

— *Chiar* aşa? Ce fel de activităţi?

— Multe dispozitive de ridicat urcau echipamente cu mult deasupra nivelului Oamenilor de pe Munţii Răsturnaţi. Acolo se aflau Constructorii Oraşului şi Oameni de pe Munţii Răsturnaţi într-un număr foarte mare, iar alte specii într-un număr mai mic. Lucrau chiar pe marginea de sus a lumii. Poate că tu eşti în stare să ne explici înţelesul acestor activităţi.

— Tanj, la dracu'! exclamă Louis uluit. Trebuie să fi... „Demontat jeturile de orientare", dar poate că nu dorea să spună asta. O putere şi o ambiţie atât de mari şi atât de aproape ar fi fost neplăcute pentru nervii unui Păpuşar. E o cale lungă pentru mâncătorii de cadavre ca să transmită mesaje.

— Lumina călătoreşte mai departe decât atât. Au afectat aceste veşti predicţiile voastre despre dezastru?

— Mă tem că nu. (Era posibil să existe o echipă de reparaţie în acţiune, pe undeva, dar, probabil, nu mai aveau colectoare Bussard pe care să le remonteze.) Acum, cu marile flame în funcţiune, cred că ne-au mai rămas la dispoziţie încă şapte sau opt *falani*.

— Sunt veşti bune. Ce vrei să faci în continuare?

Pentru o clipă, Louis fusese tentat să abandoneze oraşul plutitor şi să se ocupe doar de demoni. Ajunsese însă mult prea aproape, iar demoni găsea pretutindeni.

— Am să aştept până la noapte, apoi am să urc. Vala, partea ta din ţesătură este în vehicul. Ţi-aş rămâne îndatorat dacă n-ai arăta-o cuiva şi nu vei povesti despre mine timp de... câteva rotaţii. Partea mea poţi s-o dezgropi peste un *falan*, dacă nu vine nimeni după ea. Mie îmi rămâne asta. – Şi bărbatul atinse buzunarul vestei în care

împachetase, la dimensiunile unei batiste, aproape un metru pătrat din ţesătura supraconductoare.

— Aş fi vrut să n-o duci în oraş, spuse femeia.

— Oricum, va fi considerată drept un element de îmbrăcăminte, dacă nu le voi spune altceva, răspunse Louis. Era aproape o minciună, pentru că intenţiona să folosească supraconductorul.

Demonii îl priveau cum îşi dezbracă pantalonii – pentru a adăuga detalii la descrierea lui, toate caracteristicile urmând să-i ajute să identifice locul de origine al speciei sale în cadrul Lumii Inelare. Îmbrăcă apoi costumul de impact.

— Cum ai convins o femeie din specia Oamenilor-Maşină că nu eşti nebun? îl întrebă brusc femela demon.

Vala le povesti totul, în timp ce Louis îşi îmbrăca vesta, îşi punea ochelarii şi băga în buzunar lanterna-laser. Demonii aproape că-şi pierduseră zâmbetele.

— Poţi salva lumea? insistă femela.

— Nu contaţi pe mine. Încercaţi să găsiţi Centrul de Reparaţie. Răspândiţi vestea. Întrebaţi-i şi pe multicleşti – animalele acelea albe, uriaşe, ce trăiesc în marea mlaştină dinspre sensul de rotaţie.

— Îi ştim.

— Bun. Vala…

— Eu mă duc acum să anunţ cum au murit colegii mei. S-ar putea să nu ne mai întâlnim, Louis!

Apoi, Valavirgillin ridică rucsacul gol şi se îndepărtă grăbită.

— Noi trebuie să o escortăm, spuse femela demon şi dispărură şi ei.

Nu-i uraseră *noroc* şi nu ştia de ce. Felul în care trăiau… erau cu toţii nişte fatalişti. Norocul poate nu însemna nimic pentru ei.

Louis scrută cerul texturat. Era tentat să plece acum, imediat. Şi totuşi, ar fi fost mai bine să aştepte noaptea. Vorbi în translator:

— Ultimule, mă auzi?

Aparent, Păpuşarul nu era pe recepţie.

Louis se întinse sub ciupercă. Aerul părea mai curat în apropierea solului. Sorbi gânditor din recipientul cu nectar pe care i-l dăduse Vala.

Ce *erau* demonii? Poziţia lor în sistemul ecologic părea foarte sigură. Cum îşi păstraseră inteligenţa? Şi de ce aveau nevoie de inteligenţă? Probabil, ocazional, trebuiau să se bată pentru prerogativele lor. Sau pentru respect. Interacţiunea cu miile de religii locale necesita, de asemenea, considerabile facilităţi verbale.

Revenind însă la problema principală, cum ar fi putut ei să-l ajute? Exista o enclavă a demonilor, pe undeva, care-şi amintea de sursa drogului nemuririi? Care, prin ipoteză, era fabricat din rădăcina arborelui vieţii adusă de cei din neamul Pak…

Fiecare lucru la timpul său. Mai întâi, să-şi încerce norocul cu oraşul.

Stâlpii de lumină se estompară, apoi dispărură complet. Alte lumini apărură pe cerul solid: sute de ferestre luminate. Niciuna nu era direct deasupra lui. Pe cine ar fi interesat un subsol deasupra gropii de gunoaie? (Cineva care nu şi-ar permite iluminarea?)

Ferma din umbră părea pustie. Louis auzea doar vântul. Stând în picioare pe ciuperca uriaşă, observa ferestrele îndepărtate, ca şi cum ar fi fost luminate de foc – străluceau casele fermierilor din jurul perimetrului.

Louis atinse butonul centurii şi începu să se înalţe.

19.
Oraşul plutitor

La trei sute de metri depărtare de sol, mirosul de aer proaspăt devenise mult mai pronunţat, iar oraşul plutitor se întindea peste tot în jurul său. Louis înconjură capătul bont al unui turn inversat: patru niveluri de ferestre întunecate şi un garaj sub ele. Uşa mare a garajului era închisă şi ferecată. Bărbatul îi dădu ocol, în căutarea unei ferestre sparte. Nu găsi niciuna.

Ferestrele acelea rezistaseră pesemne vreme de peste o mie de ani. Probabil nu ar fi reuşit să spargă una, dacă ar fi încercat. Oricum, nu dorea să intre în oraş ca un spărgător.

În schimb, se lăsă ridicat de-a lungul conductei de reziduuri, în speranţa că astfel nu va întâlni pe nimeni. Existau acum rampe pretutindeni în jurul său, dar niciun fel de iluminare stradală. Se îndreptă spre un trotuar şi se aşeză pe el. Acum, se simţea mai puţin observat.

Nu se zărea nimeni. Panglica lată de piatră turnată cotea în depărtare printre clădiri, la stânga şi la dreapta, în sus şi în jos, de parcă şi-ar fi întins pseudopode la întâmplare. Deşi dedesubt era un hău de trei sute de metri, nu existau balustrade. Semenii lui Halrloprillalar trebuie să fi fost mai apropiaţi de trecutul lor brahial decât pământenii. Louis se îndreptă alene spre lumini, ţinându-se cât mai aproape de centrul trotuarului, recunoscând în sinea lui că era extrem de nervos.

„Unde au dispărut cu toţii? Oraşul avea un aspect insular”, gândi el. Existau o mulţime de case şi rampe între clădiri, dar unde erau magazinele, teatrele, barurile, aleile,

parcurile, cafenelele de pe trotuar? Nimic nu îşi făcea reclamă, totul se afla în spatele zidurilor.

Fie urma să găsească pe cineva care să-l prezinte, fie trebuia să se ascundă. Ce era însă cu acea bucată de sticlă din fereastra întunecată? Dacă intra pe deasupra, ar fi putut fi *sigur* că era pustie.

Cineva venea pe trotuar, din cealaltă direcţie, spre el.

— Mă poţi înţelege? strigă Louis şi îşi auzi vorbele traduse în limba Oamenilor-Maşină.

Străinul răspunse în aceeaşi limbă:

— N-ar trebui să te plimbi prin oraş pe întuneric. Ai putea să cazi.

Individul se apropiase acum. Avea ochii imenşi; nu era din specia Oamenilor-Maşină. Căra un baston subţire şi la fel de lung cât el. Având lumina în spate, Louis nu distingea niciun detaliu.

— Arată-mi braţul!

Louis îi întinse mâna stângă. Evident, nu avea pe el tatuajul. Spuse însă ceea ce planificase de la început să spună:

— Pot să vă repar condensatoarele de apă.

Bastonul fulgeră spre el. Îi lovi capul, oblic, în timp ce Louis fandase în spate. Se rostogoli şi se ridică în picioare, în poziţie de luptă – reflexele antrenate funcţionau perfect, dar braţele se ridicaseră prea târziu pentru a mai bloca lovitura care îl plesni peste craniu. Mii de stele se aprinseră în faţa ochilor săi şi leşină.

* * *

Era în cădere liberă. Vântul sufla pe lângă el. Chiar şi pentru un om aproape inconştient, legătura era evidentă. Cuprins de panică, Louis se zbătu în întuneric. „*Vânt într-o astronavă! Unde sunt? Unde sunt urmele de meteorit? Costumul presurizat? Butonul de alarmă?*”

Butonul... Pe jumătate, îşi aminti. Mâinile îi pipăiră pieptul, descoperiră comenzile centurii de zbor şi apăsară cu disperare butonul de ridicare.

Centura îl ridică brusc, răsturnându-l cu picioarele în jos. Louis încercă să-şi alunge ceaţa de pe creier. Îşi înălţă privirea. Printr-o spărtură în întuneric, observă coroana solară ţâşnind de sub un pătrat de umbră; remarcă totodată cum un perete de întuneric cobora pentru a-l strivi. Atinse din nou butonul centurii, pentru a-şi stopa ridicarea rapidă.

În siguranţă.

Îl durea capul şi avea crampe la stomac. Îi trebuia puţin timp de gândire. Clar, abordarea sa fusese greşită. Dar dacă gardianul nu l-ar fi răsturnat de pe trotuar... Îşi Controlă buzunarele. Totul era în ordine. De ce nu-l jefuise, mai întâi?

Louis îşi aminti pe jumătate răspunsul; sărise, nu-l nimerise pe gardian, se rostogolise. Şi se trezise în aer. Acest lucru arunca o altă lumină asupra întâmplării. Poate că ar fi fost mai bine să aştepte. Acum însă, era prea târziu.

În cazul acesta, trebuia să încerce cealaltă abordare.

Înotă pe sub oraş, spre marginea acestuia. Nu era prea departe. Existau prea multe lumini de-a lungul perimetrului. Aproape de centru însă, se zărea un con dublu, fără niciun fel de lumină pe el. Partea inferioară era retezată: o copertină şi o alee din piatră turnată se proiectau în afară. Louis pluti până la intrare.

Spori factorul de amplificare al ochelarilor. Îl îngrijora faptul că n-o făcuse mai devreme. Îl prostise lovitura primită în cap?

„Semenii lui Prill, Constructorii Oraşului – îşi aminti – avuseseră automobile zburătoare.” Acolo nu exista însă niciun automobil. Găsi, în schimb, de-a lungul podelei, o şină din metal ruginit, un scaun rudimentar, fără braţe, într-un colţ, şi tribune: trei şiruri de bănci suprapuse pe fiecare parte a şinei. Lemnul putrezise, iar metalul era acoperit de rugină.

Pentru a înţelege, trebuia mai întâi să examineze scaunul. Fusese construit să alunece pe şină şi să se răstoarne în faţă, când ajungea la capăt. Louis descoperi o cameră de execuţie cu accesorii pentru asistenţă.

Ar fi putut să găsească şi tribunalul deasupra? Şi o închisoare? Louis tocmai se hotărâse să-şi încerce norocul în altă parte, când o voce gravă vorbi în întuneric, într-o limbă pe care nu o mai auzise de douăzeci şi trei de ani.

— Intrusule, arată-mi braţul! Apropie-te încet!

— Pot să vă fac condensatoarele de apă să funcţioneze, spuse Louis din nou şi auzi translatorul vorbind în limba lui Halrloprillalar. Trebuie să fi fost deja stocat în memoria acestuia.

Persoana respectivă stătea în pragul unei uşi din capul scărilor. Avea înălţimea lui Louis şi ochii îi străluceau. Ţinea în mână o armă asemănătoare cu cea a lui Valavirgillin.

— Braţul tău e gol. Cum ai ajuns aici? Trebuie să fi zburat.

— Întocmai.

— Impresionant. Este vorba de o armă?

Se referea, probabil, la lanterna-laser.

— Este. Vezi foarte bine în întuneric. Ce eşti tu?

— Sunt Mar Korssil, o femelă a Vânătorilor Nopţii. Lasă arma jos!

— Nu vreau!

— Ezit să te ucid. Pretenţia ta s-ar putea să fie adevărată…

— Este.

— Ezit să-mi trezesc stăpânul şi n-am să te las să treci prin uşa asta. Lasă arma jos!

— Nu. Am fost deja atacat o dată în noaptea asta. Poţi să încui uşa aceea astfel încât niciunul dintre noi să n-o poată deschide?

Mar Korssil răsuci ceva în uşă; se auzeau ţăcănituri metalice. Închise apoi uşa în spatele său.

— Zboară pentru mine! spuse ea, folosind în continuare o voce gravă de bas.

Louis se ridică aproape un metru, apoi se aşeză la loc.

— Impresionant. – Mar Korssil cobora scările cu arma pregătită. – Avem destul timp să vorbim. Dimineaţă vom fi găsiţi. Ce oferi şi ce doreşti în schimb?

— Am intuit corect că nu vă funcţionează condensatorul de apă? S-a oprit şi el când s-a produs Prăbuşirea Oraşelor?

— După câte ştiu, n-a funcţionat niciodată. Cine eşti?

— Sunt Louis Wu. Mascul. Poţi să-mi numeşti specia Oamenii Stelelor. Am venit din afara lumii, de pe o stea mult prea mică pentru a fi zărită. Am materialul necesar pentru a repara cel puţin o parte din condensatoarele de apă din oraş; pentru rest, am ascuns într-un loc mai mult material. Aş putea să vă ofer, de asemenea, şi lumină.

Mar Korssil îl studia cu ochii ei albaştri, mari ca nişte ochelari. La degete, avea nişte gheare formidabile, iar dinţii îi semănau cu nişte securi. Era, cumva, carnivor vânător de rozătoare?

— Dacă poţi să ne repari maşinile, este bine, spuse ea. În ceea ce priveşte repararea celor din celelalte clădiri, asta va hotărî stăpânul. Ce vrei în schimb?

— Vreau foarte multe cunoştinţe. Doresc acces la orice deţine oraşul în materie de informaţii înregistrate, hărţi, istorii, povestiri…

— Nu te poţi aştepta să te trimitem la Bibliotecă. Dacă pretenţiile tale sunt adevărate, eşti mult prea valoros. Clădirea noastră nu este bogată, dar putem cumpăra cunoştinţe de la Bibliotecă, dacă ai întrebări concrete.

Devenise evident acum: oraşul plutitor nu mai era oraş, mai mult decât fusese Grecia lui Pericle naţiune. Clădirile erau independente şi el nimerise într-una greşită.

— Care clădire este Biblioteca?

— Spre perimetrul din babord – în sensul de rotaţie, un con cu vârful în jos… De ce întrebi?

Louis îşi atinse pieptul, se ridică şi se îndreptă spre noaptea de afară.

Mar Korssil deschise focul. Louis căzu, rostogolindu-se. Flăcări îi izbucniră din piept. Ţipă, trase de harnaşament şi-l aruncă. Comenzile centurii de zbor ardeau cu o flacără galbenă înecată de fum şi uneori cu mici izbucniri alb-albastre.

Louis descoperi că avea lanterna-laser în mână şi ţinti către Mar Korssil. Vânătorul Nopţii părea că nu observase acest lucru.

— Nu mă face să repet figura, spuse ea. Eşti rănit?

Cuvintele acestea îi salvară viaţa. Dar Louis trebuia să ucidă *ceva*.

— Aruncă arma sau o retez în două, aşa…

Îndreptă laserul spre scaunul de execuţie, care se aprinse şi se desfăcu.

Mar Korssil nu schiţă niciun gest.

— Vroiam doar să părăsesc clădirea ta, spuse bărbatul. M-ai izolat aici. Acum, va trebui să intru în clădire, dar o voi părăsi la prima rampă pe care o voi găsi. Aruncă arma sau vei muri!

— Aruncă arma, Mar Korssil! spuse o voce de femeie din capul scărilor.

Vânătorul Nopţii se execută.

Femeia coborî scările. Era mai înaltă decât Louis şi mai zveltă. Avea nasul delicat şi buzele subţiri, aproape invizibile. Craniul ei era chel, dar un păr bogat şi alb se revărsa din spatele capului, al urechilor şi gâtului. Louis bănui că părul alb era un semn al vârstei. Nu părea să se teamă de el.

— Tu conduci aici? o întrebă.

— Eu şi perechea mea din înregistrare conducem. Eu sunt Laliskareerlyar. Tu îţi spui Luweewu?

— Cam aşa.

Femeia zâmbi.

— Există un vizor. Mar Korssil îmi semnalase din garaj o activitate neobişnuită. Am venit să privesc şi să ascult. Îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat cu dispozitivul tău de zbor. N-a mai rămas niciunul în tot oraşul.

— Dacă vă repar condensatorul de apă, îmi daţi drumul? Am nevoie şi de sfaturi.

— Ţine cont de poziţia ta în această negociere. Poţi rezista gărzii mele care te aşteaptă afară?

Louis aproape că se resemnase să-şi mai croiască drum afară, ucigând. Mai făcu însă o încercare. Pardoseala părea

să fie făcută din aceeaşi piatră turnată. Roti lent raza laser, descriind un cerc, şi o bucată de piatră cu diametrul de un metru căzu în întuneric. Laliskareerlyar îşi pierduse zâmbetul.

— Probabil că poţi. Va fi precum spui. Mar Korssil, vino cu noi! Va trebui să opreşti pe oricine va încerca să intervină. Lasă arma acolo unde a căzut.

* * *

Urcaseră un escalator în spirală care nu mai funcţiona de mult. Louis numărase paisprezece bucle, paisprezece etaje. Se întreba dacă nu greşise în privinţa vârstei lui Laliskareerlyar. Femeia Constructor al Oraşului urca vioaie şi mai păstra suflu şi pentru conversaţie. Mâinile şi faţa îi erau însă ridate ca şi cum ar fi fost uzate de vreme.

O imagine deconcertantă cu care Louis nu era obişnuit. Pe plan intelectual, ştia despre ce era vorba: semnul vârstei şi semnul strămoşilor, Protectorii Pak.

Urcară la lumina lanternei-laser a lui Louis. Oameni apăreau în uşi; Mar Korssil îi avertiza să se retragă. Majoritatea erau Constructori ai Oraşului, dar erau şi alte specii.

„Aceşti servitori au slujit familia Lyar vreme de multe generaţii”, explica Laliskareerlyar. Familia Mar de paznici de noapte fuseseră poliţişti care serveau un judecător Lyar. Servanţii Oameni-Maşină erau aproape la fel de vechi. Servitorii şi stăpânii Constructori ai Oraşului se considerau ca o singură familie, legaţi prin *rishathra* periodice şi vechi loialităţi. La un loc, Clădirea Lyar avea o mie de oameni, jumătate din ei Constructori ai Oraşului înrudiţi.

Louis se oprise pe la mijlocul drumului să privească printr-o fereastră. O fereastră în casa scărilor care străbătea inima clădirii? Era o hologramă, o vedere de-a lungul Zidurilor de Margine şi o vastă panoramă a peisajului Lumii Inelare. „Una dintre ultimele comori ale lui Lyar”, îi explicase Laliskareerlyar cu mândrie şi regret. Altele fuseseră vândute de-a lungul sutelor de *falani*, pentru a plăti taxele de apă.

Louis se trezise şi el vorbind. Era îngrijorat, supărat şi obosit, dar exista ceva în bătrâna femeie Constructor al Oraşului care-l îndemnase s-o facă. Ştia despre planete. Nu le pusese la îndoială veridicitatea. Ascultase. Semăna atât de mult cu Halrloprillalar încât Louis se trezise vorbind despre ea: despre străvechea şi nemuritoarea prostituată de pe astronavă care trăise ca o zeiţă pe jumătate nebună până când sosise Louis şi echipajul său pestriţ; cum îl ajutase, cum îşi părăsise civilizaţia în ruină, plecând alături de el, cum murise.

— Din acest motiv nu ai ucis-o pe Mar Korssil? îl întrebă Laliskareerlyar.

Femeia Vânător al Nopţii îl privea cu ochi mari, albaştri.

Louis izbucni în râs.

— Poate.

Le povesti apoi de cucerirea zonei ocupate de Florile-Oglindă. Atingea un subiect periculos pentru că nu vedea niciun motiv să-i spună lui Laliskareerlyar că lumea urma să se prăbuşească în propriul soare.

— Am vrut să părăsesc lumea ştiind că nu-i făcusem niciun rău, continuă el. M-am bazat mai mult pe această ţesătură ascunsă aici… Tanj! Nu ştiu cum să dau acum de ea.

Ajunseseră în vârful scării spiralate. Louis respira greu. Mar Korssil descuie o uşă. Alte scări se zăreau dincolo de ea. Zărind tresărirea pământeanului, Laliskareerlyar îl întrebă:

— Eşti cumva nocturn?

— Ce? Nu.

— Mai bine aşteptăm aici ziua. Mar Korssil, du-te şi trimite-ne micul dejun. Trimite-l şi pe Whil cu uneltele lui. Apoi, poţi să te duci la culcare.

În timp ce Mar Korssil se grăbea ascultătoare pe scări în jos, bătrâna se aşeză cu picioarele încrucişate sub ea pe o carpetă străveche.

— Sper să putem lucra afară, spuse ea. Totuşi, nu înţeleg de ce ţi-ai asumat un asemenea risc. Pentru ce? Pentru cunoştinţe? Ce fel de cunoştinţe?

Era dificil să încerce să o mintă, dar n-ar fi fost exclus ca Ultimul să-l asculte.

— Ştii ceva despre o maşină care transformă un fel de materie în alta? Aerul în ţărână, plumbul în aur?

Ea se dovedi interesată de subiect.

— Se spune că străvechii magicieni erau capabili să transforme sticla în diamante. Dar astea erau poveşti pentru copii.

Cu atât mai bine.

— Dar despre un Centru de Reparaţie al lumii ai auzit? Există legende despre aşa ceva? Se vorbeşte de o localizare a lui?

— Ca şi cum lumea n-ar fi decât un lucru fabricat, o versiune mai mare a unui oraş? îl întrebă ea, privindu-l uimită.

Louis râse.

— Cu mult mai mare. Mult, mult, mult mai mare. Nu?

— Nu.

— Dar despre un drog al nemuririi? Ştiu că este real. Halrloprillalar îl folosea.

— Desigur că a fost real. Nu mai există însă aşa ceva în oraş, şi nici în altă parte, din câte ştiu. Povestea este o favorită a – translatorul utiliză o frază din interplanetară – oamenilor de încredere.

— Şi povestea de unde ar fi putut veni?

O tânără Constructor al Oraşului veni gâfâind pe scări, purtând un platou puţin adânc. Teama de otrăvire îi dispăru brusc. Mâncarea era ademenitoare, ceva în genul omletei; o mâncară direct cu mâinile, din acelaşi vas.

— Drogul tinereţii venea dinspre sensul de rotaţie, spuse bătrâna, dar nu ştiu cât de departe. Asta este comoara cunoştinţelor după care ai venit?

— Una dintre numeroasele comori. Asta ar putea fi importantă.

„Cu siguranţă – gândi Louis – în Centrele de Reparaţie trebuie să se găsească arborele vieţii. Mă întreb cum l-au manipulat. Oare nicio fiinţă umană n-ar *dori* să devină un

Protector? Nişte hominizi însă ar fi… Oricum, şarada asta mai putea aştepta.”

Whil era un hominid solid, cu o figură de simian, şi era îmbrăcat cu o bucată de pânză ale cărei culori fuseseră şterse de vreme, căpătând un aspect de curcubeu. Whil nu vorbea prea mult. Avea braţele scurte şi groase, părea extrem de puternic. Purta cu el o trusă de scule şl îl conduse pe ultima porţiune de scări, apoi afară, în lumina zorilor.

Se aflau pe buza unui horn, pe vârful tăiat al conului dublu. Buza avea doar treizeci de centimetri lăţime. Louis simţi un nod în gât. Fără centura zburătoare, avea motive să se teamă de înălţimi. Vântul sufla pe lângă el, transformând îmbrăcămintea lui Whil într-un steag multicolor, fluturând.

— Ei bine, poţi să-l repari? întrebă Laliskareerlyar.

— Nu de aici. Trebuie să fie o maşinărie dedesubt.

Exista, într-adevăr, dar se ajungea greu la ea. Spaţiul prin care se târau era doar cu câţiva centimetri mai lat decât Louis Wu. Whil se târa în faţa lui şi deschidea panourile aşa cum fusese instruit.

Spaţiul prin care se târau avea forma unui covrig, înconjurând maşinăria care, la rândul ei, înconjura hornul. Iar apa, fără-ndoială, urma să se condenseze pe acest horn. Prin răcire? Sau dispuneau de ceva mai sofisticat?

Mecanismele acoperite de panouri erau extrem de înghesuite şi reprezentau un mister complet pentru Louis. Străluceau de curăţenie, cu excepţia… Aha! Privi mai de aproape, fără să respire. O urmă de praf subţire ca o sârmă căzuse printre mecanisme. Louis încercă să ghicească de unde căzuse. Trebuia să presupună că restul maşinii era în stare de funcţionare.

Se retrase puţin. Împrumută de la Whil nişte mănuşi groase şi o pereche de cleşti patent. Tăie o bucată din marginea ţesăturii pe care o ţinea în buzunarul vestei şi o răsuci. O întinse apoi între două contacte şi o fixă acolo.

Nu se întâmplă nimic deosebit. Continuă să se târască în cerc, pe urmele lui Whil. În total, găsi şase urme de praf

ca nişte viermişori subţiri. Fixă şase bucăţele de pânză supraconductoare răsucită, acolo unde crezu că era locul lor.

Se rostogoli cu greu din spaţiul strâmt.

— Desigur, sursa voastră de energie ar putea fi moartă de mult, spuse el.

— O să vedem, spuse bătrâna şi se îndreptă pe scări spre acoperiş. Louis şi Whil o urmară.

Suprafaţa lustruită a hornului părea acoperită de ceaţă. Louis îngenunche şi se întinse să pipăie. Umezeală. Apa era caldă. Deja se adunase în picături ce se îndreptau în jos, spre conducte. Bărbatul dădu din cap gânditor. O altă realizare ce n-ar fi ridicat probleme timp de cincisprezece *falani*.

20.
Economia în Lyar

Chiar sub impresionanta parte de mijloc a Clădirii Lyar se afla ceea ce părea o combinaţie între o cameră de audienţe şi un dormitor. Un pat uriaş, circular, cu baldachin, canapele şi scaune, mese mici şi mari, o fereastră-imagine pe peretele aflat faţă în faţă cu cea mai apropiată margine a fermei din umbră, un bar ce putea să ofere o mare varietate de băuturi. Această varietate dispăru, însă. Laliskareerlyar turnă dintr-un decantor de cristal într-un pocal cu două toarte, sorbi şi i-l trecu lui Louis.

— Ţii aici audienţe? o întrebă el.

— De un anume fel, zâmbi ea. Întâlniri de familie.

Orgii? Foarte probabil, dacă *rishathra* ţinea familia Lyar unită. O familie care înfrunta timpuri dificile. Louis sorbi din pocal, degustând nectarul. Utilizarea în comun a cupei şi a platoului de mâncare să fi însemnat oare o anumită teamă de otrăvire? O făcuse însă atât de natural. Pe Lumea Inelară nu exista nicio boală.

— Ceea ce ai făcut pentru noi ne va spori statutul şi fondurile, spuse Laliskareerlyar. Acum, întreabă.

— Am nevoie să ajung la Bibliotecă, să intru şi să-i conving pe cei ce o conduc să-mi permită să folosesc liber toate informaţiile pe care le deţin.

— Asta ar fi foarte scump.

— Nu e imposibil? Bun.

Laliskareerlyar zâmbi.

— Prea scump. Relaţia dintre clădiri este complicată. Cele Zece conduc comerţul cu turişti…

— Zece ce?

— Zece dintre cele mai mari clădiri, Luweewu, cele mai puternice din oraş. Nouă încă au lumină şi condensatoare de apă. Împreună, au construit podul către Dealul Cerului. Ei bine, ele conduc comerţul turistic şi plătesc taxe clădirilor mai mici pentru a asigura cazarea oaspeţilor străini, utilizarea tuturor locurilor publice, precum şi taxe speciale pentru evenimentele petrecute în clădirile private. Ele fac toate înţelegerile cu celelalte specii, cum ar fi cea pentru apa pe care Oamenii-Maşină o pompează aici. Noi plătim taxe Celor Zece pentru apă şi pentru alte concesii speciale. Tu ai reprezenta o concesie foarte specială… deşi noi plătim Bibliotecii o taxă generală pentru educaţie.

— Biblioteca face parte din grupul Celor Zece?

— Exact, Luweewu, iar noi nu avem suficienţi bani. Este posibil să le fii de folos celor din Bibliotecă? Poate cercetările tale i-ar interesa.

— Este posibil.

— Vor înapoia o parte din taxe pentru un serviciu oferit. Probabil, chiar mai mult decât oferim noi. Noi nu avem acest serviciu. Le-ai putea vinde arma cu lumină sau maşina care vorbeşte pentru tine?

— Cred că nu ar fi cel mai indicat lucru.

— Poţi repara mai multe condensatoare de apă?

— Poate. Spuneai că una dintre Cele Zece *nu* are condensatorul de apă în funcţiune? De ce, atunci, face parte din grupul lor?

— Clădirea Orlry a fost printre Cele Zece de la Prăbuşirea Oraşelor. Tradiţia…

— Ce erau ele când au căzut oraşele?

— O instalaţie militară, un depozit pentru arme. – Laliskareerlyar ignoră amuzamentul lui Louis şi continuă: Au o slăbiciune pentru arme. Proiectorul tău de lumină…

— Mi-ar fi teamă să-l dau. Poate că vor dori să le repar condensatorul de apă.

— Am să mă interesez ce taxă pretind pentru a te lăsa să intri în Clădirea Orlry.

— Glumeşti!

— Nu. Trebuie să fii păzit, ca nu cumva să le iei vreo armă. Plăteşti o taxă de distracţie ca să vezi armele vechi şi una mai mare dacă vrei şi demonstraţii. Dacă ai să le vezi instalaţiile de întreţinere, le poţi afla slăbiciunile. O să întreb. – Se ridică. – Ne putem permite acum *rishathra*?

Într-un fel, Louis se aşteptase la asta şi nu aparenta bătrâneţe a lui Laliskareerlyar îl făcuse să ezite. Era teroarea de a-şi lăsa deoparte costumul şi uneltele. Îşi aminti de un vechi desen cu un rege care stătea pe tronul său, adâncit în gânduri. „*Sunt paranoic. Dar oare sunt suficient de paranoic?*”

Oricum, tot avea nevoie să doarmă. Pur şi simplu, trebuia să aibă încredere în Lyar.

— Bine, spuse el şi începu să-şi dezbrace costumul.

Vârsta o afectase ciudat pe Laliskareerlyar. Louis cunoştea vechea literatură, dramele şi romanele inspirate de Elixir. Vârsta era o boală a decrepitudinii… dar femeia aceea nu era deloc decrepită. Pielea era întinsă pe ea, iar picioarele nu i se curbaseră, ca în cazul lui Louis. Mai mult, ea îşi păstrase un nesfârşit interes pentru dragoste şi pentru stranietatea corpului şi reflexelor lui Louis.

Trecu multă vreme până să adoarmă. Bărbatul se scuzase atunci când îi vorbise de plasticul de sub păr. Ar fi vrut ca ea să nu-i reamintească de el. Ultimul avea un droud funcţional… şi se ura pentru că îl dorea.

* * *

Se trezi aproape de căderea nopţii. Patul tresărise de două ori, iar Louis clipise şi se rostogolise din el. Apoi, se pomenise faţă în faţă cu Laliskareerlyar, care era însoţită de un bărbat Constructor al Oraşului, şi el marcat de vârstă.

Laliskareerlyar îl prezentă ca fiind Fortaralisplyar, perechea sa oficială şi gazda lui Louis. El îi mulţumi pentru ceea ce făcuse la vechea maşinărie a clădirii. Cina era deja pregătită pe una dintre mese şi Louis fu invitat s-o împartă cu ei: o oală mare cu fiertură, prea insipidă pentru gustul lui. Totuşi, începu să mănânce.

— Clădirea Orlry cere mai mult decât avem, îi spuse Fortaralisplyar. Am cumpărat pentru tine dreptul de a intra în trei dintre clădirile vecine cu noi. Dacă vei reuşi să repari măcar unul dintre condesatoarele de apă, vom putea să te introducem în Clădirea Orlry. Este satisfăcător?

— Excelent. Am nevoie de maşini care n-au funcţionat de unsprezece secole, dar care nu au fost distruse.

— Perechea mea mi-a vorbit despre asta.

Louis îi părăsi, pentru a-i lăsa să se culce odată cu venirea întunericului. Ei îl invitaseră să li se alăture – în patul imens era spaţiu suficient – dar Louis dormise deja şi nu era obosit.

Marea clădire semăna cu un mormânt. De la ultimul etaj, Louis privea activitatea de pe labirintul de poduri. Nu văzu mare lucru, în afara unui ocazional Vânător de Noapte cu ochi imenşi. Socoti. Constructorii Oraşului dormeau zece ore din treizeci, în timpul întunericului. Dormeau cu toţii şi în clădirile luminate?

— Alo, Ultimule, eşti pe recepţie?

— Da, Louis. Trebuie să traducem?

— Nu este nevoie, suntem singuri. Mă aflu în oraşul plutitor. O să mai treacă o zi sau două până o să intru în Bibliotecă. Cred că sunt blocat aici. Centura de zbor este distrusă.

— Chmeee tot nu răspunde.

Louis oftă, apoi întrebă:

— Ce veşti mai ai?

— În două zile, prima mea sondă îşi va încheia circuitul pe Zidul de Margine. Pot s-o aduc în oraşul plutitor. Vrei să negociez eu direct cu locuitorii? Noi ne pricepem la asta. Cel puţin, pot să întăresc credibilitatea poveştii tale.

— O să vedem. Dar jeturile de orientare ale Lumii Inelare? Ai reuşit să mai găseşti vreunul montat?

— Nu. Toate cele douăzeci şi unu pe care le cunoşti funcţionează. Le poţi vedea?

— Nu de aici. Ultimule, poţi afla ceva despre proprietăţile fizice ale *scrith*-ului materialul de fundaţie al

Lumii Inelare? Rezistenţă, flexibilitate, proprietăţi magnetice.

— Am lucrat deja la asta. Zidul de Margine este accesibil instrumentelor mele. *Scrith*-ul este mult mai dens decât plumbul. Pardoseala din *scrith* a Lumii Inelare are, probabil, mai puţin de treizeci de metri grosime. Am să-ţi arăt datele când vei reveni.

— Bine.

— Louis, pot să-ţi ofer un mijloc de transport, dacă este nevoie. Dar ar fi mai uşor dacă aş putea să-l trimit pe Chmeee.

— Grozav! Ce fel de mijloc de transport?

— Trebuie să aştepţi sonda. Am să-ţi dau alte instrucţiuni atunci.

După ce întrerupse legătura, bărbatul privi o vreme oraşul aproape pustiu. Se simţea deprimat. Singur într-o clădire ruinată, singur într-un oraş ruinat, fără droudul său…

O voce răsună din spatele său:

— I-ai spus stăpânei că nu eşti nocturn.

— Bună, Mar Korssil, replică Louis, întorcându-se. Noi utilizăm iluminatul electric. Unii dintre noi se culcă la ore ciudate. Oricum, eu sunt obişnuit cu o zi mai scurtă.

Umanoidul cu ochi mari nu-l ţintea neapărat pe el cu arma.

— În ultimii *falani*, ziua şi-a schimbat lungimea. Este de neînţeles.

— Mda…

— Cu cine vorbeai?

— Cu un monstru cu două capete.

Mar Korssil plecă. Poate că se simţise ofensată. Louis Wu rămase la fereastră, asociind liber gândurile cu amintirile unei vieţi lungi şi pline de evenimente. Pierduse speranţa reîntoarcerii în spaţiul cunoscut. Pierduse droudul. Poate că sosise timpul să piardă… mai mult.

* * *

Clădirea Chkar era o masă nedefinită de piatră turnată, acoperită cu balcoane. Exploziile îi distruseseră o faţadă, lăsând pe alocuri să se vadă scheletul metalic. Condensatorul de apă era într-o concavitate din vârf, uşor înclinată. O explozie mai veche răspândise picături de metal în maşinăria de dedesubt. Louis nu se aşteptase ca reparaţia lui să funcţioneze, şi nu funcţionase.

— Minele sunt de vină, spusese Laliskareerlyar. Am uitat să-ţi spun. Clădirile Chkar şi Orlry s-au luptat în urmă cu două mii de *falani*.

Clădirea Panth fusese construită ca o ceapă care stă pe coadă. Louis bănuia că, pe vremuri, aici fusese un club de sănătate; recunoscuse bazinele, resorturile pentru valuri, incintele fierbinţi, mesele de masaj, o sală de sport. Locul părea să nu ducă lipsă de apă. Un miros slab, pe jumătate familiar, îi gâdilase memoria…

Şi Panth se luptase cu Orlry. Existau cratere şi aici. Un tânăr chel, pe nume Arrivercompanth, jură că nu fusese atins condensatorul de apă. Louis găsi urmele de praf în maşină şi contactele de deasupra lor. După ce-şi termină reparaţia, pe acoperişul rotund începură să se formeze picături de apă şi să cadă în colector.

Existau anumite dificultăţi în privinţa plăţii. Arrivercompanth şi oamenii lui doreau să ofere *rishathra* şi promisiuni. (*Atunci* Louis recunoscuse mirosul care-i gâdilase nările şi creierul. Se găsea într-o casă cu reputaţie proastă şi pe undeva erau ascunşi vampiri.) Laliskareerlyar dorea plata *acum*. Louis încercă să-i urmărească argumentele. Trăsese concluzia că grupul Celor Zece nu va fi bucuros să afle că locuitorii din Panth nu mai cumpără apă, dar că va fi fericit să-i acuze de fraudă. Arrivercompanth plăti, convins de argumente.

Gisk fusese un condominiu, sau ceva similar, în momentul Prăbuşirii Oraşelor. Semăna cu un cub care avea un puţ de aer în centru şi era pe jumătate pustiu. Judecând după mirosul ce plutea în interior, Gisk îşi restricţionase foarte mult consumul de apă. Louis se obişnuise cu înfăţişarea generală a condensatoarelor de apă. Încheie

rapid reparaţia şi maşinăria începu să funcţioneze. Cei din Gisk plătiră pe loc. Căzură la picioarele lui Laliskareerlyar pentru a-şi exprima gratitudinea… ignorându-l pe cel care făcuse reparaţia. N-avea importanţă.

Fortaralisplyar fu de-a dreptul încântat. Turnă un pumn de monede în buzunarul vestei lui Louis şi îi explică înşelătoarea etichetă a mituirii. Cuvintele cu două înţelesuri pe care le folosea îi solicitaseră translatorul la maximum.

— Când eşti în dubiu, nu te îndoi, îi spusese Fortaralisplyar. Am să vin cu tine mâine la Clădirea Orlry. Lasă-mă pe mine să închei înţelegerea.

* * *

Clădirea Orlry se afla la babordul oraşului. Louis şi Fortaralisplyar consacrară mai mult timp admirării peisajului, urcând pe cea mai înaltă rampă, pentru a avea o vedere mai bună. Fortaralisplyar era mândru de oraşul lui.

— O fărâmă de civilizaţie a rămas chiar şi după Cădere, spuse el.

Apoi, arătă spre Rylo, o construcţie care fusese un castel imperial. Era frumoasă, dar plină de urme şi cratere. Împăratul încercase să-şi adjudece oraşul pentru sine, la vremea când sosise Clădirea Orlry. O coloană ornată, asemeni unui pilastru grecesc, care nu se suporta decât pe sine, era Chank. Fusese un centru comercial. Fără rezervele de la bordul lui Chank – fără magazinele alimentare, restaurantele, îmbrăcămintea, chiar şi fără jucării – folosite toate în comerţul cu Oamenii-Maşină, oraşul ar fi murit mult mai devreme. De la temelia lui Chank drumul aerian spirala în jos spre Dealul Cerului.

Construită sub forma unui tort, Clădirea Orlry era un disc având doisprezece metri grosime şi de zece ori pe atât în diametru. Turnul masiv de pe margine, prevăzut cu amplasamente şi căi pentru tunuri, precum şi cu dispozitive de ridicat şi cabestane, îi amintea lui Louis de puntea unei mari astronave-crucişător. Drumul către Orlry era larg, dar nu exista decât acesta şi ducea către o singură intrare. De-a lungul marginilor superioare, se remarcau sute de mici

protuberanţe. Louis bănui că erau camere de luat vederi sau alţi senzori, care însă nu mai funcţionau de mult. Ferestrele fuseseră tăiate pe laturile clădirii după ce aceasta fusese construită. Geamurile lor se potriveau destul de prost.

Fortaralisplyar era îmbrăcat într-o robă galben cu roşu, confecţionată din ceea ce păreau a fi fibre vegetale: vulgare din punctul de vedere al lui Louis, dar impresionante de la distanţă. Louis îl urmă în Orlry, printr-o spaţioasă zonă de primire. Era lumină, dar aceasta pâlpâia: provenea de la grupuri de lămpi cu alcool, care ardeau aproape de plafon.

Unsprezece Constructori ai Oraşului de ambele sexe îi aşteptau. Erau îmbrăcaţi aproape identic: pantaloni largi, cu manşete strânse pe picior, şi cape în culori strălucitoare. Marginile acestora erau tăiate elaborat şi fără nicio simetrie. Semne ale poziţiei sociale? Bărbatul cu păr alb, care înaintase zâmbind în întâmpinarea lor, purta cea mai elaborat tăiată capă şi o armă de umăr.

— Voiam să văd personal această fiinţă care ne poate da apă din maşinile moarte de cinci mii de *falani*, i se adresă el lui Fortaralisplyar.

Pistolul din tocul de plastic atârnat de umăr era mic, cu linii simple şi eficiente; dar chiar şi înarmat cu un pistol, Filistranorlry nu părea prea războinic. Trăsăturile sale delicate trădau o curiozitate bucuroasă atunci când îl examină pe Louis Wu.

— Pare destul de neobişnuit, dar… în fine. Tu ai plătit. Vom vedea.

Si bărbatul făcu un gest către soldaţi.

Aceştia îl controlară pe Fortaralisplyar, apoi pe Louis. Îi găsiră lanterna, o testară şi i-o înapoiară. Erau nedumeriţi în privinţa translatorului, până ce Louis le explică:

— Acesta vorbeşte pentru mine.

Filistranorlry tresări.

— Deci, face aşa ceva! Vrei să-l vinzi?

I se adresase lui Fortaralisplyar, care-i răspunse sec:

— Nu este al meu.

— Aş deveni mut fără el, interveni Louis în discuţie.

Stăpânul Clădirii Orlry părea că acceptă acest fapt.

* * *

Condensatorul de apă se afla într-o mică depresiune din centrul acoperişului extrem de lat. Tuburile de acces de sub el se dovediseră însă prea înguste pentru Louis. Chiar dacă şi-ar fi dat jos armura, tot n-ar fi încăput, deşi nu intenţionase acest lucru.

— Ce utilizaţi voi la reparaţii? Şoareci?

— Oameni Agăţători, răspunse Filistranorlry. Trebuie să le închiriem serviciile. Clădirea Chilb cred că i-a trimis deja. Mai crezi că sunt şi alte probleme?

— Da.

De acum, maşinăriile îi deveniseră suficient de familiare; Louis le reparase în trei clădiri şi dăduse greş în a patra. Îşi putea da seama ce înseamnă o pereche de contacte. Căutase praful sub ele şi nu-l găsise.

— A mai încercat cineva să o repare?

— Cred că da. Cum aş putea să ştiu sigur, după cinci mii de *falani*?

— O să aşteptăm reparatorii. Sper că pot să urmeze nişte instrucţiuni.

Tanj! Cineva, mort de multă vreme, găsise de cuviinţă să facă ordine şi suflase urmele de praf. Louis era însă sigur că-şi putea băga braţul…

— Ţi-ar plăcea să ne vizitezi muzeul? întrebă Filistranorlry. Ţi-ai câştigat acest drept.

Louis nu fusese niciodată un împătimit ai armelor. Recunoştea anumite principii, dacă nu forme, în spatele uneltelor de ucis din containerele de sticlă şi din spatele pereţilor transparenţi. Majoritatea lor utilizau proiectile, sau explozii, sau ambele. Unele aruncau gloanţe subţiri, prevăzute cu arcuri, care explodau, precum artificiile, în carnea victimei. Puţinele lasere erau masive şi incomode. Pe vremuri, trebuie să fi fost montate pe tractoare sau pe platforme zburătoare, dar fuseseră demontate, pentru ca acestea din urmă să fie folosite în altă parte.

Un Constructor al Oraşului sosi, însoţit de vreo şase lucrători. Oamenii Agăţători nu depăşeau în înălţime nivelul coastelor lui Louis. Capetele lor păreau mult prea mari, în raport cu dimensiunile corpurilor; degetele de la picioare erau lungi şi extrem de mobile, iar degetele mâinilor aproape că măturau podeaua.

— Este, probabil, o pierdere de timp, spuse unul dintre ei.

— Fă ce ţi se spune, pentru că, oricum, vei fi plătit! interveni Louis.

Omuleţul mârâi.

Straniile făpturi purtau un fel de rochii fără mâneci, acoperite cu buzunare ce erau pline de scule. Când soldaţii doriseră să-i controleze, îşi scoseseră rochiile şi îi lăsaseră să le scotocească în voie. Probabil nu le plăcea să fie atinşi.

Erau atât de mici! Louis se apropie de Fortaralisplyar şi-l întrebă în şoaptă:

— Speciile voastre fac *rishathra* cu ei?

— Da, recunoscu bărbatul, dar cu precauţie…

Oamenii Agăţători se adunară în jurul umerilor lui Louis Wu şi-l urmăriră intrând în tubul de acces. Pământeanul îşi pusese mânuşile izolatoare pe care i le dăduse Mar Korssil.

— Aşa arată contactele. Legaţi aşa ţesătura… apoi astfel. Veţi vedea şase perechi de contacte. Trebuie să se găsească o urmă de praf, ca un vierme, dedesubtul lor.

După ce îi văzu dispărând după curbura tuburilor de acces, Louis se adresă stăpânilor Clădirilor Orlry şi Lyar.

— N-o să ştim niciodată dacă vor face vreo greşeală. Aş fi dorit să le pot inspecta lucrarea. – Nu menţionă însă celelalte temeri ale sale.

Oamenii Agăţători începură să iasă, unul câte unul. Se adunaseră cu toţii pe acoperiş: lucrători, soldaţi, stăpâni şi Louis Wu priveau cum se formează ceaţa, se condensează şi apa începe să curgă spre centrul concavităţii.

Şase Oameni Agăţători ştiau acum cum să repare condensatoarele de apă cu bucăţi din ţesătura neagră.

— Aş vrea să cumpăr ţesătura neagră, spuse Filistranorlry.

Oamenii Agăţători şi stăpânul lor Constructor al Oraşului dispăruseră deja pe scări în jos. Filistranorlry şi zece soldaţi blocaseră această rută de scăpare pentru Louis şi Fortaralisplyar.

— Nu intenţionez s-o vând, spuse Louis.

— Sper să te ţin aici până te voi convinge să vinzi, interveni un soldat cu părul argintiu. Dacă-i absolut necesar, am să insist să-mi vinzi şi cutia vorbitoare.

Într-o oarecare măsură, Louis se aşteptase la această situaţie.

— Fortaralisplyar, poate Clădirea Orlry să te ţină aici cu forţa?

Stăpânul Clădirii Lyar îl privi pe stăpânul Clădirii Orlry în ochi şi preciză:

— Nu, Louis. Complicaţiile ar fi neplăcute. Clădirile mai mici se vor uni pentru a mă elibera. Cele Zece vor prefera să devină Cele Nouă, decât să se confrunte cu un boicot al oaspeţilor.

Filistranorlry izbucni în râs.

— Clădirile mai mici vor muri de sete…

Dar, pe când rostea aceste vorbe, zâmbetul îi dispăru, în timp ce al lui Fortaralisplyar devenea tot mai evident. Clădirea Lyar avea acum suficientă apă pentru a nu mai fi şantajată.

— Nu mă poţi reţine. Oaspeţii vor fi împinşi de pe rampe. Teatrele din Chkar şi facilităţile din Panth vor fi închise pentru voi…

— Atunci, pleacă!

— Îl iau şi pe Louis.

— N-ai să-l iei.

— Ia banii şi du-te! interveni pământeanul. Va fi mai uşor pentru noi toţi. – Ţinea mâna în buzunar, pe lanterna-laser.

Filistranorlry scoase la iveală un mic săculeţ. Fortaralisplyar îl luă şi îi numără conţinutul. Trecu apoi printre soldaţi şi coborî treptele. Când dispăru din vedere, Louis îşi trase peste cap gluga costumului de impact.

— Ofer un preţ ridicat. Doisprezece… (urmă un cuvânt netradus). N-o să fii înşelat, întări Filistranorlry.

Louis se retrăsese deja spre marginea acoperişului. Îl văzu pe Filistranorlry că le face semn soldaţilor şi începu să fugă.

Marginea acoperişului era protejată de un parapet înalt până la piept, iar pe el, spiţe din oţel aşezate în zigzag simbolizau rădăcina cot. Ferma din umbră se zărea departe, jos. Louis alerga, de-a lungul parapetului, spre pasaj. Soldaţii erau aproape, dar Filistranorlry rămăsese pe loc şi trăgea cu pistolul. Zgomotul era deconcertant, chiar terifiant. Un proiectil îl atinse în gleznă. Costumul deveni rigid. Bărbatul se răsturnă, se ridică şi continuă să alerge. În timp ce doi soldaţi se aruncau asupra lui, Louis sări peste parapet şi se prăbuşi în abis.

Fortaralisplyar ajunsese deja pe trotuar. Se opri şi se întoarse surprins.

Louis ateriză pe orizontală, chiar în faţa sa, într-un costum devenit rigid ca oţelul. Acesta, datorită faptului că aducea cu un coşciug mulat pe corp, rezistase, dar bărbatul era încă ameţit. Mâini străine îl ajutară să se ridice, chiar înainte ca el s-o fi dorit. Fortaralisplyar îşi vârî umărul sub braţul său şi îl ajută să înainteze.

— Să plecăm…, spuse Louis, gâfâind anevoie. Ar putea să tragă!

— N-o să îndrăznească. Eşti rănit? Îţi curge sânge din nas.

— Merită.

21.
Biblioteca

Intraseră în Bibliotecă printr-un mic vestibul de la baza conului, chiar în capătul lui.

În spatele unui birou masiv şi lat, doi Bibliotecari lucrau la nişte pupitre: maşini voluminoase, concepute ca o aglomerare de cutii, utilizând benzi de carte trecute printr-un cititor. Bibliotecarii semănau cu un preot şi o preoteasă – aceleaşi robe albastre identice şi aceleaşi gulere încreţite. Abia după câteva minute, femeia îşi ridică privirea.

Părul ei era de un alb perfect. Probabil se născuse cu părul alb, pentru că nu era în vârstă. O femeie de pe Pământ, la vârsta ei, ar fi luat prima doză de Elixir. „E dreaptă, suplă şi drăguţă”, gândi Louis. „Piept plat, desigur, dar frumos clădită.” Halrloprillalar îl învăţase să considere sexi un cap chel şi un craniu rotund. Dacă ar fi zâmbit… dar chiar şi faţă de Fortaralisplyar se comporta cu grosolănie şi aroganţă:

— Da?

— Sunt Fortaralisplyar. Aveţi contractul meu?

Ea bătu ceva la tastatura maşinii de citit.

— Da. Acesta este?

— Întocmai.

Se întoarse apoi spre Louis.

— Luweewu, mă poţi înţelege?

— Pot, cu ajutorul acestui dispozitiv.

Când vorbi translatorul, calmul ei dispăru, dar numai pentru o clipă.

— Eu sunt Harkabeeparolyn, spuse ea. Stăpânul tău ţi-a cumpărat dreptul la o cercetare nelimitată, timp de trei zile. Poţi să te duci oriunde în Bibliotecă, exceptând secţiunile

rezidenţiale, indicate de uşile marcate cu aur. Poţi folosi orice maşină, cu excepţia celor marcate astfel. Îi arătă o grilă portocalie. Ca să le utilizezi, ai nevoie de ajutor. Vino la mine sau apelează la oricine are gulerul tăiat ca al meu. Poţi folosi şi sufrageria. Pentru somn sau pentru a face baie, trebuie să te întorci în Clădirea Lyar.

— Perfect.

Bibliotecara părea încurcată. Louis era şi el puţin uimit. De ce spusese asta cu atâta convingere? Îşi dădu seama că, într-un anume fel, Clădirea Lyar devenise acum pentru el un cămin mai important decât fusese vreodată apartamentul de pe Canyon.

Fortaralisplyar plăti în monezi de argint, se înclină către Louis şi plecă. Bibliotecara se întoarse şi ea la monitorul maşinii de citit. (Harkabeeparolyn. Se săturase de aceste nume cu şase silabe, dar ar fi fost mai bine să-l memoreze.) Harkabeeparolyn privi în jur când Louis vorbi.

— Există un loc anume pe care vreau să-l găsesc.

— În Bibliotecă?

— Sper să existe. Am văzut un loc asemănător, cu multă vreme în urmă. Stăteai în centrul unui cerc, iar cercul era lumea. Ecranul din centru se rotea şi puteai mări oricare parte a lumii…

— Avem o cameră a hărţilor. Urcă scările până sus.

Apoi, femeia îi întoarse din nou spatele.

* * *

Scările din metal strâmte şi spiralate se ridicau din mijlocul Bibliotecii. Ancorate numai la vârf şi la bază, se arcuiau sub greutatea lui, în timp ce urca. Trecu pe lângă uşi marcate cu aur, toate închise. Mai sus, deschideri în arcadă duceau spre şiruri de ecrane de citit, având scaune în faţa lor. Louis numărase patruzeci şi şase de Constructori ai Oraşului care utilizau ecranele de citit, precum şi doi Oameni-Maşină în vârstă, un mascul păros şi masiv, a cărui specie n-o cunoştea, şi o femeie demon, cu toţii îngrămădiţi într-o singură încăpere. Ultimul etaj era sala hărţilor. O recunoscu când ajunse la ea.

* * *

Găsiseră prima sală a hărţilor într-un palat plutitor abandonat. Peretele era un inel albastru pătat cu alb. Existau acolo globurile a zece lumi cu atmosferă de oxigen şi un ecran care putea prezenta imagini mărite. Dar acele scene erau vechi de mii de ani. Toate înfăţişau o civilizaţie înfloritoare pe Lumea Inelară: oraşe strălucitoare; nave care fulgerau prin buclele pătrate, de-a lungul Zidului de Margine; avioane cât Biblioteca şi astronave cu mult mai mari.

Atunci nu căutaseră un Centru de Reparaţie. Căutaseră doar o cale de scăpare de pe Lumea Inelară. Fără îndoială, vechile înregistrări fuseseră aproape inutile.

Fuseseră mult prea grăbiţi. Acum, după douăzeci şi trei de ani, într-o altă disperare, încercau din nou…

Louis îşi făcu apariţia de pe scări şi Lumea Inelară străluci în jurul lui. Capul său se afla exact în locul în care ar fi trebuit să se afle soarele. Harta avea aproape şaizeci de centimetri înălţime şi aproape o sută cincizeci de metri în diametru. Pătratele de umbră aveau aceeaşi înălţime, dar se găseau mult mai aproape de centru, plutind la câteva sute de metri de pardoseala neagră precum cărbunele şi presărată cu mii de stele. Plafonul era şi el negru şi acoperit de stele.

Louis se îndreptă spre unul dintre pătratele de umbră şi trecu prin el. Erau holograme, ca şi în celălalt caz. De data aceasta, nu existau globurile lumilor asemănătoare Pământului.

Se întoarse să examineze spatele pătratului de umbră. Nu exista niciun detaliu: nimic, în afara unui pătrat negru, uniform şi uşor curbat.

Ecranul de mărire funcţiona.

Un monitor dreptunghiular, de şaizeci de centimetri pe un metru, având tastatura dedesubt, era montat în zona circulară dintre pătratele de umbră şi Lumea Inelară. Băiatul avea imaginea mărită a unui colector Bussard montat. Semăna cu un halou de lumină albăstruie. Copilul îl privea un pic chiorâş.

Abia dacă ajunsese la adolescenţă. Un păr fin, castaniu, îi acoperea în întregime capul, îndesindu-se la spate. Purta şi el o robă albastră de Bibliotecar. Gulerul său era larg şi pătrat, semănând mai degrabă cu o capă, cu o singură tăietură în formă de „V” pe el.

— Pot să mă uit peste umărul tău? întrebă Louis.

Băiatul se întoarse. Trăsăturile sale erau mici şi aproape indistincte, ca ale oricăruia dintre Constructorii Oraşului. Din acest motiv, părea mai în vârstă.

— Ţi se permit asemenea cunoştinţe?

— Clădirea Lyar a cumpărat un privilegiu integral pentru mine.

— Ah! – Băiatul se întoarse la loc. – Oricum, nu putem vedea mare lucru. Peste două zile, vor înceta flamele.

— Ce priveşti?

— Echipa de reparaţii.

Louis se uită şi el în haloul de lumină. O furtună de lumină alb-albăstruie umplea tot ecranul, iar în centru se distingea o zonă mai întunecată. Jetul de orientare era o picătură roz, abia vizibilă, în centrul zonei întunecate.

Liniile de forţă electromagnetică adunau hidrogenul fierbinte al vântului solar, îl ghidau şi îl comprimau până la temperatura de fuziune, pentru a-l arunca apoi sub formă de jeturi, spre soare. Maşinăriile se străduiau cu o zădărnicie prostească să ţină Lumea Inelară în echilibru sub gravitaţia soarelui său. Era singurul lucru prezent pe monitor: lumina alb-albastră şi o picătură roz pe muchia Zidului de Margine.

— Aproape au terminat, spuse băiatul, părând decepţionat. Am crezut că o să ne ceară ajutorul, dar n-au făcut-o niciodată…

— Poate că nu aveţi instrumentele cu care să le auziţi chemarea. – Louis încerca să-şi păstreze o voce calmă. *Echipă de reparaţie*! – Oricum, trebuie să fi terminat. Nu mai există alte motoare.

— Nu. Priveşte!

Băiatul plimbă imaginea în zigzag de-a lungul Zidurilor de Margine. Imaginea se opri tremurând, dincolo de

strălucirea albastră. Louis remarcă bucăţi de metal ce cădeau de-a lungul Zidului de Margine.

Le studie până ce deveni sigur. Bare de metal, un cilindru uriaş sub formă de bobină – componentele demontate pe care le văzuse şi prin telescopul *Acului*. Era schelăria utilizată la montarea jeturilor de orientare ale Lumii Inelare.

Probabil că membrii echipei de reparaţii decelerau acest echipament la viteza orbitală, utilizând un segment din sistemul de transport de pe zid. Cum intenţionau însă să inverseze procedeul? Maşinăriile trebuiau accelerate până la viteza de rotaţie a Lumii Inelare, atunci când ajungeau la destinaţie.

Prin fricţiune cu atmosfera? Acele materiale puteau fi la fel de rezistente ca şi *scrith*-ul. Or, în acest caz, încălzirea n-ar mai fi fost o problemă.

— Uite şi aici…

Imaginea alunecase din nou spre sensul de rotaţie, de-a lungul Zidului de Margine, spre rampele astroporturilor. Cele patru astronave ale Constructorilor Oraşului se vedeau clar. *Acul Încins al Căutării* era un fir de praf. Louis nu l-ar fi remarcat dacă n-ar fi ştiut unde să se uite: la un kilometru de astronavă, singura care mai avea colectoare Bussard în jurul ei.

— Acolo, vezi? – Băiatul indică perechea de toroizi din cupru. – A mai rămas un singur motor. Când echipa de reparaţie îl va monta şi pe acesta, au încheiat lucrarea.

Megatone de material de construcţie cădeau de-a lungul Zidului de Margine, fără-ndoială acompaniate de hoarde de constructori din specii necunoscute, toate îndreptându-se spre spaţiul de parcare al *Acului*. Ultimul nu putea să fie prea încântat.

— Într-adevăr, va fi încheiată, spuse Louis. Dar nu va fi suficient.

— Suficient pentru ce?

— N-are importanţă. De când lucrează această echipă de reparaţii? De unde a venit?

— Nimeni nu vrea să-mi spună nimic! bodogăni băiatul. *Flup*. Mirosul *flup*. De ce se dă toată lumea în vânt după el? De ce oare te întreb pe tine? Nici tu nu ştii.

Louis nu dădu atenţie ieşirii lui.

— Cine sunt ei? Cum au aflat de pericol?

— Nimeni nu ştie. Noi n-am ştiut nimic despre ei, până ce au început să monteze maşinile.

— Cu cât timp în urmă?

— Cu opt *falani*.

„Rapid lucrat,” gândi Louis. „Aproape un an şi jumătate, plus ce le mai luase pregătirea. Cine erau? Inteligenţi, rapizi, decişi, fără a fi copleşiţi de proiecte mari şi numere mari – aproape că ar fi putut fi… dar Protectorii dispăruseră de mult. Trebuie să fi dispărut.”

— Au făcut şi alte reparaţii?

— Profesorul Wilp crede că au deblocat şi conductele de reciclare. Am văzut ceaţă în jurul unora dintre Munţii Răsturnaţi. Nu este un lucru extraordinar să deblochezi o conductă de reciclare?

Louis medită asupra acestui fapt.

— Extraordinar, într-adevăr, spuse el într-un târziu. Să faci să funcţioneze din nou dragele de pe fundul mărilor… Însă trebuie să încălzeşti conductele. Lucrează *dedesubtul* lumii. Cred că aluviunile de pe fundul mărilor ar îngheţa într-o conductă blocată.

— *Flup*, spuse băiatul.

— Ce?

— Materialul maroniu ce iese dintr-o conductă de reciclare este numit *flup*.

— Oh!

— Tu de unde eşti?

Louis zâmbi.

— Eu am venit din stele, în *asta*.

Şi pământeanul se aplecă peste umărul băiatului, pentru a-i arăta firul de praf numit *Acul Încins al Căutării*. Ochii lui deveniră deodată mari.

Mult mai neîndemânatic decât o făcuse acesta, Louis deplasă imaginea de-a lungul itinerarului urmat de lander,

de când părăsise Zidul de Margine. Descoperi un nor alb, extins la dimensiunile unui continent, pe locul unde fusese Floarea-Soarelui. Mai departe, spre babord, se zărea o mlaştină verde, imensă, apoi un fluviu ce-şi croise altă albie, abandonând-o pe cea veche, care rămăsese ca o urmă maro, şerpuitoare, pe fundalul galben-maroniu al deşertului. Urmări albia secată a râului. Îi arătă băiatului oraşul vampirilor; acesta aprobă, dând din cap.

Băiatul *dorea* să creadă. *Oameni din stele vin să ne ajute*! Totuşi, se temea să nu pară prea credul. Louis îi zâmbi din nou şi continuă.

Peisajul deveni din nou verde. Drumul Oamenilor-Maşină era uşor de urmărit; în multe locuri, solul era clar diferenţiat, de o parte şi de alta. Aici, râul făcea o buclă în urmă, pentru a relua apoi vechea albie. Bărbatul mări din nou scala, fixându-se de data aceasta asupra oraşului plutitor.

— Şi ăştia suntem noi, spuse el în loc de încheiere.

— Am văzut. Povesteşte-mi despre vampiri.

Louis ezita. Oricum, specia din care făcea parte băiatul era experta acestei lumi în materie de relaţii sexuale interspecii.

— Vampirii pot să te determine să faci *rishathra* cu ei. Când o faci, eşti muşcat de gât. – Îi arătă băiatului urma vindecată a rănii sale. – Chmeee a omorât vampirul care m-a atacat.

— De ce nu l-a atacat vampirul şi pe el?

— Chmeee nu seamănă cu nimeni de pe lumea asta. Mai degrabă este sedus de o plantă cârnat.

— Noi facem parfum de la vampiri, spuse băiatul.

— Ce? (Se întâmplase ceva cu translatorul?)

Băiatul zâmbi conspirativ.

— Ai să vezi, într-o bună zi. Acum trebuie să plec. Am să te găsesc mai târziu?

Louis dădu afirmativ din cap.

— Care este numele tău? Al meu este Kawaresksenjajok.

— Luweewu.

Băiatul coborî scările. Louis rămase pe gânduri, în faţa ecranului.

Parfum? Mirosul de vampiri din Clădirea Panth… iar acum, Louis îşi aminti de noaptea când Halrloprillalar venise în patul lui, cu douăzeci şi trei de ani în urmă. Încercase să-l controleze. Aşa *spusese*. Utilizase cumva parfum de vampir asupra sa?

Nu mai conta acum.

— Ultimule, mă auzi? chemă el. Ultimule, mă auzi?

Nimic.

Ecranul nu fusese construit să se rotească. Arăta mereu spre partea de jos, dinspre pătratele de umbră. Plictisitor, dar informativ: asta putea însemna că imaginea era transmisă chiar de pe pătratele de umbră.

Reduse scala de pe monitor. Mută apoi imaginea spre sensul de rotaţie, cu o viteză imposibilă, până ce privi în jos, la o lume de apă. Se aruncă precum un înger într-un salt mortal. Era nostim. Aparatele Bibliotecii se dovedeau considerabil mai bune decât telescopul *Acului*.

Harta Pământ era veche. O jumătate de milion de ani distorsionase poziţia continentelor. Sau mai mult? Un milion? Două? Un geolog şi-ar fi dat seama.

Louis alunecă spre tribord, în sensul invers rotaţiei, până ce Harta Kzin umplu ecranul: insule adunate în jurul unui platou de gheaţă strălucitoare. Cât de veche era şi această hartă topografică? Chmeee ar fi ştiut.

Louis mări rezoluţia. În timp ce lucra, fredona ceva. Întârzie puţin deasupra junglei galben-oranj. Imaginea era traversată de banda largă, argintie, a unui fluviu pe care-l urmări până la vărsarea în mare. În estuarul unor astfel de fluvii ar fi trebuit să se găsească oraşe.

Aproape trecuse peste el. O deltă în care se uneau două fluvii; o reţea decolorată suprapusă peste culorile junglei. Unele oraşe ale oamenilor aveau „centuri verzi” dar, în acest oraş Kzinti, vegetaţia acoperea un teritoriu mai mare decât cel afectat clădirilor. La rezoluţia maximă, Louis abia dacă sesiza reţeaua străzilor.

Kzinilor nu le plăcuseră niciodată oraşele *mari*. Simţul mirosului era prea dezvoltat la ei. Oraşul acela era aproape la fel de mare ca şi cel care găzduia Patriarhia şi guvernul de pe Kzin.

Aveau, deci, oraşe. Ce altceva? Dacă ar fi existat orice fel de industrie, ar fi avut nevoie... de porturi? Oraşe miniere? Să mai caute...

Într-un loc, jungla devenise mai puţin deasă. Solul gol, galben-maroniu, se zărea ici şi colo, dar nu era acoperit de oraşe. Semăna cu o ţintă de arc topită. Putea ghici că era vorba de o mină de suprafaţă, foarte mare şi foarte veche.

Cu o jumătate de milion de ani în urmă, sau chiar mai mult, exemplare de Kzini fuseseră aruncate acolo. Louis nu se aştepta să găsească oraşe miniere. Fuseseră norocoşi că le rămăsese ceva de extras. O jumătate de milion de ani fuseseră limitaţi la o singură lume, o lume a cărei suprafaţă se termina cu câteva sute de metri mai jos. Se părea însă că Kzinii îşi menţinuseră civilizaţia.

Aceste semi-pisici erau dotate cu creiere. Conduseseră o respectabilă civilizaţie interstelară. Tanj! Kzinii îi învăţaseră pe oameni să folosească generatoarele de gravitaţie, iar Chmeee trebuia să fi ajuns pe Harta Kzin cu numai câteva ore în urmă, în căutarea unor aliaţi împotriva Ultimului.

Louis urmărise fluviul până la vărsarea în mare. Acum, îşi plimba privirea de „zeu” de-a lungul ţărmurilor sudice ale celui mai mare continent de pe Hartă. Se aşteptase să găsească porturi, deşi Kzinii nu prea utilizau navele. Nu le plăcea marea. Porturile la mare erau doar oraşe industriale; nimeni nu trăia acolo de plăcere.

Dar asta se întâmpla în Imperiul Kzinti, acolo unde generatoarele de gravitaţie fuseseră utilizate de milenii. Louis se trezi uitându-se în jos, la un port care ar fi putut rivaliza cu cel din New York. Deborda de mulţimea navelor suficient de mari pentru a fi decelabile. Portul avea clar forma aproape circulară a unui crater meteoritic.

Louis micşoră rezoluţia, retrăgându-se cu punctul de vizualizare în cer, pentru a avea o panoramă.

Clipi orbit. Îl înşelase din nou mizerabilul său simţ al proporţiilor? Sau manevrase greşit butoanele?

Se zărea o navă ancorată de-a curmezişul portului, devenit acum de dimensiunile unei căzi de baie.

Navele mai mici erau încă vizibile. Era adevărat, deci. Privea la o navă la fel de mare ca un oraş, ce aproape închidea arcul portului natural.

„Probabil că nu se mişcă prea des”, gândi Louis. Motoarele frământau, cu siguranţă, destul de violent fundul mării. Odată nava plecată, tiparul valurilor din port urma să se schimbe. Cum or fi reuşit să alimenteze Kzinii ceva atât de uriaş? Cum o alimentaseră prima oară? Unde găsiseră metalul necesar?

De ce?

Louis nu se întrebase niciodată serios dacă Chmeee avea să găsească ceea ce căuta pe Harta Kzin. Cel puţin, până acum.

Activă din nou butonul rezoluţiei. Punctul său de vizualizare se retrase în spaţiu, până ce Harta Kzin deveni o aglomerare de pete pe o vastă mare albastră. Alte Hărţi se zăreau la marginea ecranului.

Cea mai apropiată era o pată rotundă şi roz. Marte... şi era la fel de îndepărtată de Kzin precum era Luna de Pământ.

Cum putuseră să fie cucerite asemenea distanţe? Nici chiar un telescop n-ar fi fost în stare să pătrundă prin mai mult de trei sute de mii de kilometri de atmosferă. Ideea de a traversa această distanţă pe mare, într-o navă – chiar şi într-o navă de dimensiunile unui mic oraş – tanj!

— Ultimule, mă auzi? Louis Wu îl cheamă pe Ultimul.

Timpul se scurgea în defavoarea sa, în timp ce reparatorii se apropiau de *Ac*, iar Chmeee scotocea Harta Kzin în căutare de războinici. Louis nu intenţiona să menţioneze Ultimului nimic din toate acestea. Asemenea veşti ar fi avut doar darul de a-l îngrijora.

Ce *făcea* oare Ultimul, de nu reuşea să răspundă la apel?

Putea un om măcar să ghicească răspunsul?

În acest caz, nu-i rămânea decât să-şi continue observaţiile.

Louis mări, din nou, rezoluţia până ce încadră ambele Ziduri de Margine. Căută Pumnul-lui-Dumnezeu aproape de linia mediană a Lumii Inelare, spre babord de Marele Ocean. Nu era acolo. Mări şi mai mult scala. O porţiune de deşert mai mare decât Pământul era totuşi mică în raport cu Lumea Inelară. Dar iat-o acolo, roşiatică şi pustie, iar punctul decolorat aproape de centru era… Pumnul-lui-Dumnezeu, înalt de o mie şase sute de kilometri şi acoperit de *scrith*-ul gol.

Se îndreptă spre babord, refăcând traseul urmat după prăbuşirea *Mincinosului*. Înainte de a-şi da seama, ajunsese deja la apă, la braţul larg al Marelui Ocean. Atunci, se opriseră la acest golf. Louis se întoarse o bucată de drum, în căutarea a ceea ce ar fi trebuit să arate ca un nor transversal permanent, văzut de sus.

Ochiul Furtunii nu mai era acolo.

— Ultimule, mă auzi? În numele lui Kdapt şi Finagle şi Allah, te chem pe tine, naiba să te ia! Chem…

— Sunt aici, Louis.

— OK! Mă găsesc în Biblioteca din oraşul plutitor. Tipii au şi o sală a hărţilor. Înregistrările lui Nessus din sala hărţilor pe care…

— Îmi amintesc, spuse rece Păpuşarul.

— Ei bine, acea sală a hărţilor arăta vechi înregistrări. Aceasta funcţionează în timp real!

— Eşti în siguranţă?

— În siguranţă? Oh, suficient, aş putea spune. Am utilizat ţesătura supraconductoare pentru a-mi face prieteni şi a influenţa oamenii. Dar sunt blocat aici. Chiar dacă aş fi în stare să-mi cumpăr ieşirea din oraş, ar trebui să trec de staţia Oamenilor-Maşină de pe Dealul Cerului. E preferabil să nu încerc să ies cu forţa.

— Înţelept!

— Care sunt veştile tale?

— Două informaţii. Mai întâi, am hologramele celorlalte două astroporturi. Toate cele unsprezece astronave au fost jefuite.

— Au dispărut colectoarele Bussard? Toate?

— Da, toate.

— Ce altceva ai aflat?

— Nu te poţi aştepta la o salvare din partea lui Chmeee. Landerul a aterizat pe Harta Kzin din Marele Ocean. Trebuia să-mi dau seama. Kzinul a dezertat şi a luat şi landerul cu el.

Louis blestemă în gând. Trebuia să-şi fi dat seama după acel ton rece, lipsit de emoţie. Păpuşarul se supărase rău de tot; nu mai era capabil să utilizeze nuanţele fine din limbajul uman.

— Unde este acum? Şi ce face?

— L-am privit prin camerele landerului cum dă ocol Hărţii Kzin. A descoperit o navă maritimă enormă…

— Am descoperit-o şi eu.

— Şi ce concluzii ai tras?

— Cei de acolo au încercat să exploreze sau să colonizeze celelalte Hărţi.

— Aşa este. În spaţiul cunoscut, în cele din urmă, Kzinii au cucerit celelalte sisteme stelare. Pe Harta Kzin trebuiau să caute dincolo de ocean. Desigur, se pare că n-au dezvoltat zborul spaţial.

— Nu. Primul pas în deprinderea zborului spaţial este plasarea unui obiect pe orbită. Pe Kzin, viteza pentru o orbită joasă era de aproape zece kilometri pe secundă. Pe Harta Kzin, echivalentul este de o mie două sute de kilometri pe secundă. Oricum, n-ar fi putut să construiască prea multe astfel de nave. De unde au luat metalele? Călătoria trebuia să dureze decenii, cel puţin. Mă întreb de unde ştiu că există şi alte Hărţi.

— E posibil să fi lansat, la bordul unor rachete, echipament telescopic şi camere de luat vederi. Instrumentele ar fi trebuit să funcţioneze rapid. O rachetă nu poate ajunge pe orbită. Se ridică şi cade.

— Mă întreb dacă au dat de Harta Pământ… Este la alte sute de mii de kilometri, dincolo de Marte… iar Marte nu oferă o privelişte prea îmbietoare. Ce vor fi găsit Kzinii pe Harta Pământ? Doar *Homo habilis*, sau şi Protectori Pak? Spre tribord, există şi Harta Down, iar în sensul invers rotaţiei am văzut o lume pe care n-o cunosc.

— Noi o cunoaştem. Băştinaşii sunt inteligenţe colective. Ne aşteptăm ca ei să nu descopere niciodată călătoria spaţială. Navele lor ar trebui să întreţină un întreg roi.

— Sunt ospitalieri?

— Nu. Se pare că ar fi luptat cu Kzinii şi i-ar fi determinat să renunţe la cucerirea Marelui Ocean. Cred că utilizează nava uriaşă pentru a bloca un port.

— Aha. Presupun că este şi sediul unui guvern. Îmi spuneai de Chmeee.

— După ce a aflat ce a putut, rotindu-se deasupra Hărţii Kzin, a rămas în aer în dreptul vasului imens. S-au ridicat imediat avioane şi l-au atacat cu rachete explozibile. Chmeee era pregătit, astfel că nu i-au pricinuit nicio avarie. Apoi, el a distrus patru avioane. Celelalte au continuat atacul, până ce au rămas fără muniţie şi combustibil. Când au revenit pe navă, Chmeee le-a urmat. Acum, landerul se odihneşte pe o platformă de aterizare de pe turnul de comandă al navei. Atacul continuă. Louis, Kzinul caută cumva aliaţi împotriva mea?

— Dacă te linişteşte cumva ideea, fii sigur că nu va găsi nimic cu care să atace o carcasă Produs General. Indivizii aceia nu pot avaria nici măcar landerul.

Urmă o pauză lungă, apoi Păpuşarul vorbi din nou:

— Poate că ai dreptate. Avioanele utilizează jeturi de hidrogen ars, iar rachetele sunt propulsate de explozivi chimici. În orice caz, eu va trebui să te salvez. Sonda va sosi la căderea întunericului.

— Şi atunci, ce se va întâmpla? Va rămâne Zidul de Margine. Tu mi-ai spus că discurile de păşit nu pot funcţiona prin *scrith*.

— Am utilizat cea de-a doua sondă pentru a monta o pereche de discuri de păşit pe Zidul de Margine, ca pe un releu.

— Aşa să fie. Mă găsesc într-o clădire profilată ca un titirez şi situată în perimetrul dinspre babord, în sensul de rotaţie. Lasă sonda să plutească deasupra, până ne decidem ce facem cu ea. Nu sunt încă sigur că vreau să plec acum.

— Trebuie!

— Dar toate răspunsurile de care avem nevoie ar putea fi chiar aici, în Bibliotecă!

— Ai făcut vreun progres?

— Parţial şi numai frânturi. Toate cunoştinţele semenilor lui Halrloprillalar sunt pe undeva prin această clădire. Aş vrea să-i chestionez şi pe demoni. Ei îndeplinesc rolul de gunoieri şi par a fi pretutindeni.

— Ai învăţat doar să pui mai multe întrebări. Foarte bine, Louis. Mai ai câteva ore. Am să-ţi aduc sonda la căderea nopţii.

22. Marele jaf

Restaurantul cu autoservire se afla pe la mijlocul clădirii. Louis mulţumi pentru stropul de noroc de care avea parte: Constructorii Oraşului erau omnivori. Fiertura de carne şi ciuperci era poate nesărată, dar îi umplea golul imens din stomac.

Nimeni nu utiliza suficientă sare. Cu excepţia Marilor Oceane, toate mările erau cu apă dulce. Era posibil ca Louis să fie singurul hominid de pe Lumea Inelară care avea nevoie de sare şi nu putea trăi mult timp fără ea.

Mâncă la repezeală. Timpul îl presa. Păpuşarul era deja nerăbdător. Surprinzător că nu plecase încă, lăsându-l pe el, pe renegatul de Chmeee şi Lumea Inelară în voia soartei lor comune. Louis aproape că-l admira pe Păpuşar, care aşteptase să-şi salveze echipajul recrutat cu forţa.

Ultimul ar fi putut însă să-şi schimbe intenţia, dacă ar fi văzut echipa de reparaţii venind spre el. Louis intenţiona să ajungă la bordul *Acului* înainte ca Păpuşarul să apuce să-şi întoarcă telescopul în direcţia aceea.

Reveni în camerele superioare.

Toate ecranele de citit pe care le încercă îi oferiră texte ilizibile, fără imagine sau voce. În final, pe unul dintre rândurile de ecrane, ochiul său zări un guler familiar.

— Harkabeeparolyn?

Bibliotecara se întoarse. Nas mic şi turtit; buze ca nişte lame; un craniu pleşuv, delicat şi fin; păr lung, alb, revărsat în valuri… şi o frumoasă pată roşie pe şold şi pe picioarele delicate. În termeni umani, femeia trebuia să aibă vreo patruzeci de ani. Constructorii Oraşelor puteau să îmbătrânească mult mai încet decât fiinţele umane, sau mai repede – Louis nu ştia cu precizie.

— Da?

Tonul femeii era aproape răstit. Louis tresări.

— Am nevoie de un ecran programat cu voce şi de o bandă care să-mi indice caracteristicile *scrith*-ului, spuse el.

Femeia se încruntă.

— Nu înţeleg ce vrei. Să fie programat cu voce?

— Vreau o înregistrare care să-mi citească cu voce tare.

Harkabeeparolyn îl fixă uimită, apoi izbucni în râs. Încercă să-şi tempereze hohotele, dar nu reuşi; oricum, era prea târziu. Deveniseră centrul atenţiei.

— Nu există un asemenea lucru. N-a existat niciodată! – Ea se străduise să vorbească în şoaptă, dar, deoarece nu reuşise să-şi reprime hohotele, vocea îi devenise mai tare decât intenţionase. – La ce-ţi trebuie? Ce, nu ştii să citeşti?

„Sânge şi tanj!” Louis simţea cum i se înroşesc gâtul şi urechile. Alfabetizarea era desigur admirabilă, şi oricine învăţa, mai devreme sau mai târziu, să citească, cel puţin în interplanetară. Nu era însă o problemă capitală. Pe fiecare lume, existau cutii vorbitoare! Fără o asemenea cutie, translatorul său ar fi fost inutil!

— Am nevoie de mai mult ajutor decât am bănuit. Am nevoie de cineva care să citească pentru mine.

— Ai nevoie de mai multe lucruri decât cele pentru care ai plătit. Stăpânul tău trebuie să renegocieze.

Louis nu era pregătit să rişte mituirea acestei femei deconcertante şi ostile.

— Vrei să mă ajuţi să găsesc înregistrările de care am nevoie?

— Ai plătit pentru asta. Ai plătit chiar şi dreptul de a-mi întrerupe propriile mele cercetări. Spune-mi doar ce doreşti. – Folosi tastatura. Pagini cu o scriere misterioasă începură să defileze pe ecran. – Caracteristicile *scrith*-ului? Iată aici un text fizic. Există capitole despre structura şi dinamica lumii, inclusiv unul despre *scrith*. S-ar putea să fie prea avansat pentru tine.

— Ăsta, şi un text fizic de bază.

Femeia îl privi neîncrezătoare.

— Fie. – Apăsă mai multe taste. – Iată o înregistrare veche, pentru studenţii în inginerie, despre construcţia sistemului de transport de pe zid. Numai de interes istoric, dar ai putea afla câte ceva din el.

— Îl vreau. Au fost vreodată semenii tăi *sub* lume?

Harkabeeparolyn îşi îndreptă spatele.

— Sunt sigură că trebuie s-o fi făcut. Am stăpânit lumea şi stelele cu maşini care, dacă le-am mai avea, i-ar face pe Oamenii-Maşină să ne venereze. – Folosi din nou tastatura. – Nu deţinem însă nicio înregistrare a acestui eveniment. De ce te interesează toate astea?

— Încă nu ştiu. Poţi să mă ajuţi să dăm de originea vechiului drog al nemuririi?

Harkabeeparolyn izbucni din nou în râs, de data aceasta mai înfundat.

— Nu cred că ai să poţi căra atât de multe bobine de cărţi. Cei care au fabricat drogul niciodată nu şi-au dezvăluit secretul. Cei care au scris cărţile nu l-au găsit niciodată. Pot să-ţi ofer bobine religioase, înregistrări ale poliţiei, jocuri de încredere, înregistrări ale unor expediţii în diferite părţi ale lumii. Aici este povestea unui vampir nemuritor care i-a chinuit pe Giganţii Ierbii vreme de mii de *falani*, devenind an de an tot mai viclean, până…

— Nu.

— Secretul drogului nu a fost niciodată dezvăluit, nu? Să vedem… Clădirea Ktistek a intrat în rândul Celor Zece deoarece celelalte clădiri au încercat să afle acest secret înaintea ei. O interesantă lecţie politică…

— Nu, las-o baltă! Ştii ceva despre Marele Ocean?

— Există *două* Mari Oceane, îl informă ea. Sunt uşor de zărit de pe Arcadă, noaptea. Unele dintre vechile poveşti spun că drogul nemuririi ar fi venit dinspre Oceanul aflat în sensul invers rotaţiei.

— Uh-uu!

Harkabeeparolyn zâmbi afectată. Cel puţin, gura ei mică arăta astfel.

— Eşti naiv. Se pot distinge doar două trăsături de pe Arcadă, cu ochiul liber. Dacă ceva de valoare venea de

foarte departe, şi la un moment dat a încetat a mai sosi, cineva ar putea spune că venea de la unul dintre Marile Oceane. Cine ar putea să nege sau să ofere o altă origine?

— Probabil că ai dreptate, oftă Louis.

— Luweewu, cum e posibil ca toate aceste întrebări să fie legate între ele?

— Poate că nu sunt.

Ea îi aduse bobinele pe care le ceruse şi o alta în plus: o carte pentru copii – poveşti despre Marele Ocean.

— Nu ştiu ce vrei să faci cu astea. Nu poţi să le furi. Vei fi cercetat la plecare, iar o maşină de citit nu poţi să cari cu tine.

— Mulţumesc pentru ajutor.

* * *

Avea nevoie de cineva care să-i citească.

Nu avea însă îndrăzneala să apeleze, la-ntâmplare, la nişte străini. Poate că trebuia să se adreseze unui străin anume? Văzuse un demon în una dintre încăperi. Dacă demonii de la ferma din umbră ştiau despre Louis Wu, probabil că şi acesta auzise de el.

Demonul dispăruse însă, lăsând în urmă doar mirosul specific.

Louis se prăbuşi într-un scaun din faţa unui ecran de citit şi închise ochii. Bobinele inutile îl jenau, îndesate în două buzunare ale vestei. „*Nu sunt încă bătut*”, gândi el. „*Poate că reuşesc să-l întâlnesc din nou pe băiat. Poate că reuşesc să-l aduc pe Fortaralisplyar să-mi citească, sau va trimite el pe cineva. Va costa mai mult, desigur. Întotdeauna, totul costă mai mult. Şi durează mai mult.*”

Maşina de citit era un aparat voluminos, legat de perete printr-un cablu gros. Cu siguranţă, fabricantul nu folosise supraconductori. Louis introduse o bobină în el şi privi textul lipsit de înţeles. Definiţia ecranului era slabă şi nu exista conexiune pentru un difuzor. Harkabeeparolyn spusese adevărul.

„*N-am timp de asta*!”

Louis se ridică în picioare. Nu-i mai rămăsese nicio alternativă.

* * *

Acoperişul Bibliotecii era o grădină cultivată extensiv. Alei şerpuiau din centrul ei şi din vârful scărilor spiralate. Flori uriaşe producătoare de nectar creşteau din solul negru şi bogat ce se întindea între alei. Erau şi mici cornucopii, colorate în verde închis, cu flori delicate albastre, precum şi o parcelă cu planta weenie în care majoritatea „cârnaţilor” crăpaseră pentru a da la iveală inflorescenţe aurii, precum şi arbori din care cădeau ghirlande de spaghete verzi-gălbui.

Perechile de pe băncile răspândite prin grădină nu-i ofereau pământeanului intimitatea de care avea nevoie. Văzuse multe Bibliotecare cu robe albastre şi un bărbat Bibliotecar înalt, escortând un grup gălăgios de turişti Oameni Agăţători. Nimeni nu avea înfăţişarea unui gardian. Nicio rampă nu exista de la acoperişul Bibliotecii: nu era nimeni de pază, pentru că hoţii nu puteau zbura.

Louis intenţiona să ofere o răsplată minimală pentru ospitalitatea care-i fusese oferită. Adevărat, cumpărase această ospitalitate… dar îl preocupa acest lucru.

Condensatorul de apă se ridica de pe o margine a acoperişului, ca o pânză triunghiulară, sculptată. El deversa într-un bazin ce se adâncea treptat. Bazinul fierbea de agitaţia copiilor Constructorilor Oraşului. Louis îşi auzi numele – Luweewu – şi se întoarse la timp pentru a prinde o minge umflată care-i ajunsese în dreptul pieptului.

Băiatul cu părul castaniu, pe care-l întâlnise în sala hărţilor, bătea din palme şi cerea mingea înapoi.

Louis ezita. Trebuia oare să-l avertizeze să părăsească acoperişul? Foarte curând, acesta urma să devină un loc periculos. Puştiul era însă isteţ. Putea să-şi dea seama de implicaţii şi să cheme gardienii.

Louis îi returnă balonul ud, îi făcu un semn cu mâna şi se îndepărtă.

Dacă s-ar fi putut gândi la o cale de a elibera pe deplin acoperişul!

Nu exista un parapet la marginile acestuia. Louis păşi cu grijă. În cele din urmă, dădu ocol unui grup de arbori pitici, ale căror trunchiuri păreau a se fi răsucit ca nişte rufe stoarse, şi se găsi într-un loc cât de cât privat. Aici, utiliză translatorul.

— Ultimule?

— Te ascult. Chmeee este încă atacat. A răspuns o singură dată, topind unul dintre lansatoarele de proiectile ale navei uriaşe. Nu-i pot ghici motivele.

— Probabil îi lasă să vadă cât de bună este apărarea sa. Apoi va negocia.

— Ce va negocia?

— Nici el nu ştie încă. Mă îndoiesc că indivizii aceia pot face mai mult, în afară de a-i prezenta o femelă sau trei. Ultimule, nu există nicio cale prin care să pot face cercetări aici. Nu pot citi ecranele. Oricum, am prea mult material. Mi-ar lua o săptămână.

— Ce-ar putea face Chmeee într-o săptămână? Nu îndrăznesc să rămân pentru a afla.

— Mda! Am obţinut doar câteva bobine de citit. Ele ne vor lămuri multe lucruri din ceea ce dorim să aflăm, dacă vom reuşi să le citim. Poţi să faci ceva cu ele?

— Nu cred. Poţi să-mi faci rost şi de una dintre maşinile de citit? Cu ea, aş izbuti să redau benzile pe ecran şi să le fotografiez pentru computerul de pe *Ac*.

— Sunt grele. Au cabluri groase care…

— Taie cablurile.

Louis oftă.

— Apoi, cum procedăm?

— Deja văd oraşul plutitor prin camerele sondei. Am s-o ghidez către tine. Tu trebuie să înlături filtrul pentru deuteriu, ca să rămână libere discurile de păşit. Ai cumva un cleşte patent?

— N-am niciun fel de scule. Tot ce am este lanterna-laser. Va trebui să-mi spui unde să tai.

— Sper ca asta să merite pierderea unei jumătăţi din sursa mea de combustibil. Foarte bine! Dacă poţi obţine o maşină de citit şi o poţi trece prin deschizătură spre discurile de păşit, o să fie şi mai bine. Oricum, adu benzile! Poate că reuşesc să fac ceva.

* * *

Louis stătea pe marginea acoperişului Bibliotecii şi privea în jos, printre degetele picioarelor, la textura întunecată a fermei din umbră. La marginea ei, era miezul zilei. Parcele agricole rectangulare se întindeau până departe. Râul Şarpelui se curba spre babord şi dispărea printre munţii joşi. Dincolo de munţi, erau mări, câmpii, apoi un lanţ subţire de munţi, mări şi mai subţiri, toate albăstrindu-se odată cu distanţa… iar în final, Arcada, care se ridica tot mai sus. Pe jumătate hipnotizat, Louis aştepta sub cerul strălucitor. Nu mai avea nimic de făcut. Abia dacă era conştient de trecerea timpului.

Sonda coborî din cer pe o adiere de flăcări albastre. Acolo unde focul aproape invizibil atinse acoperişul, plantele şi solul se transformară într-un infern portocaliu. Micuţii Oameni Agăţători, bibliotecarii în robe albastre, copiii uzi alergau urlând pe scări în jos.

Sonda ateriză într-un nor de flăcări şi se înclină pe o parte, încetinită de jeturile de orientare. Existau jeturi fine de jur împrejurul bordurii şi unul mare, sub ea. Avea şapte metri lungime şi trei grosime – un cilindru devenit diform din pricina camerelor de luat vederi şi a altor instrumente ataşate în exterior.

Louis aşteptă până ce focul se mai potoli. Apoi, îşi făcu loc printre cărbuni, spre sondă. Acoperişul era pustiu, cel puţin aşa i se părea lui; de asemenea, nu se zăreau nici cadavre. Nu fusese niciun mort. Era bine.

Vocea translatorului îl ghida, în timp ce îndepărta sita moleculară groasă din vârful sondei. În cele din urmă, reuşi să descopere un disc de păşit.

— Acum, ce urmează? întrebă el.

— Am inversat acţiunea discurilor din cealaltă sondă şi am înlăturat filtrul, veni răspunsul Păpuşarului. Poţi să aduci şi o maşină de citit?

— Am să încerc. Nu-mi place nimic din ce se întâmplă aici.

— Peste doi ani, n-o să mai conteze. Îţi dau treizeci de minute. După asta, vino cu orice reuşeşti să obţii.

* * *

Când Louis apăruse în capul scărilor, câţiva Bibliotecari în robe albastre se hotărâseră să se ia după el. Avea gluga trasă peste cap. Bucăţile de metal greu cu care trăgeau în el ricoşau din costumul de impact, fapt ce-l jena în înaintare.

Împuşcăturile se răriră treptat, până ce încetară complet. Bibliotecarii se retrăgeau din faţa sa. Când se îndepărtară suficient, Louis reteză scările de sub el. Cum acestea erau prinse numai sus şi jos, se comprimară ca un arc, smulgând rampele de acces din tocurile uşilor. Bibliotecarii se ţineau strâns de ele, pentru a-şi salva viaţa. Louis avea acum la dispoziţie ultimele două etaje.

Atunci când se îndreptă spre cea mai apropiată cameră de citit, Harkabeeparolyn îi blocă drumul, ţinând o secure în mână.

— Încă o dată, am nevoie de ajutorul tău, spuse Louis.

Ea îl lovi. Bărbatul îi prinse securea, după ce ricoşase de la îmbinarea gâtului cu umărul. Femeia o smuci, încercând să i-o smulgă din mâini.

— Priveşte! spuse el.

Îşi plimbă lanterna-laser peste cablul de legătură al unei maşini de citit. Cablul luă foc şi căzu alături, acoperit de scânteile scurtcircuitelor.

— Clădirea Lyar va plăti scump asta!

— Asta nu v-ar folosi la nimic. Vreau să mă ajuţi să car o maşină de citit până pe acoperiş. Cred că trebuie să-mi fac loc prin perete. Aşa este mai bine.

— Nu vreau.

Louis îşi plimbă lumina peste o maşină de citit. Aceasta izbucni în flăcări, după ce se desfăcu în bucăţi. Mirosul era oribil.

— Spune când.

— Iubitor de vampiri!

Maşina era grea şi Louis nu voia să se despartă de laser. Urca cu spatele la scări; cea mai mare greutate apăsa pe braţele lui Harkabeeparolyn.

— Dacă o scăpăm, o avertiză el, va trebui să ne întoarcem după alta.

— Idiotule!… deja… ai distrus cablul!

Nu-i răspunse.

— De ce faci asta?

— Încerc să salvez lumea de la prăbuşirea în soare.

Bibliotecara era cât pe ce să dea drumul maşinii.

— Dar… dar motoarele?! Sunt toate repuse la loc!

— Deci, ştiai deja destul de mult! Acum e prea târziu, prea târziu! Majoritatea astronavelor voastre nu s-au întors. Nu sunt suficient de multe motoare. Continuă să mergi!

Când ajunseră pe acoperiş, sonda se ridică şi se apropie de ei cu ajutorul jeturilor de orientare. Aşezară maşina jos. Era prea voluminoasă. Louis strânse din dinţi şi secţionă ecranul de restul maşinii. Acum încăpea.

Harkabeeparolyn se resemnase doar să-l privească. Era prea obosită să comenteze.

Ecranul intră prin deschizătura care fusese filtrul molecular şi dispăru. Ceea ce rămăsese, partea principală a maşinii, era mult mai grea. Louis potrivi mai întâi un colţ în deschizătură. Se întinse apoi pe spate şi o împinse cu picioarele, până ce dispăru şi ea.

— Clădirea Lyar nu are nimic de-a face cu asta, îi preciză el Bibliotecarei. Cei de acolo nu ştiau ce aveam eu de gând să fac. Iată! – Aruncă o bucată de ţesătură neagră alături de ea. – Clădirea Lyar îţi va spune cum să repari condensatoarele de apă şi alte maşini vechi, cu asta. Poţi ajuta tot oraşul să nu mai depindă de Oamenii-Maşină.

Femeia îl privea îngrozită. Era greu de spus dacă îl auzise.

Se strecură şi el, cu picioarele în faţă, în deschizătura sondei.

Şi ieşi cu capul înainte, în cala *Acului*.

PARTEA A TREIA

23.
Oferta finală

Se afla într-un imens recipient rezonant de sticlă, aproape în întuneric. Crepusculul acoperise astronava pe jumătate demontată care se zărea prin pereţii transparenţi. Sonda se fixase în locaşurile de pe peretele din spatele calei hangar, trei metri de podea vopsită în cenuşiu. Acolo se cuibărise şi Louis, în locul în care fusese filtrul pentru deuteriu, asemeni unui ou într-un pahar pentru ouă.

Bărbatul se ridică, ajutându-se de mâini, şi sări. Era frânt de oboseală. Mai rămăsese o singură complicaţie şi apoi se putea odihni. Siguranţa era tocmai de partea cealaltă a peretelui impenetrabil. Putea zări discurile de dormit.

— Bine, până acum… Vocea Ultimului răsuna de undeva din apropierea plafonului. Acela este ecranul de citit? Nu mă aşteptam la ceva atât de voluminos. A trebuit să-l tai în două?

— Mda… Aruncase, de asemenea, componentele, de la trei metri pe podea. Din fericire, Păpuşarii erau bine dotaţi în privinţa sculelor… Sper să fi plasat şi aici o pereche de discuri de păşit.

— Am anticipat situaţiile de urgenţă. Priveşte înainte şi la stânga… *Louis*!

Un ţipăt de teroare, nepământean, izbucni din spatele său. Bărbatul se răsuci brusc.

Harkabeeparolyn se cuibărise în sondă, în locul unde Louis se aflase cu o clipă în urmă. Mâinile sale strângeau cu putere patul unei arme cu proiectile. Buzele i se retrăseseră, lăsându-i dinţii dezgoliţi, iar ochii ei nu-şi găseau odihna. Se rostogoleau în sus, în jos, la stânga, la

dreapta şi nu descopereau nicăieri nici măcar un punct de sprijin.

Ultimul rupse tăcerea cu o voce monotonă:

— Louis, cine este fiinţa asta care mi-a invadat astronava? Este periculoasă?

— Nu, relaxează-te! Este doar o Bibliotecară dezorientată. Harkabeeparolyn, du-te înapoi!

Bocetul ei continuu şi ascuţit se transformă brusc într-un ţipăt.

— Cunosc locul ăsta, l-am văzut în sala hărţilor! Este astronava din cer, din afara lumii! Luweewu, ce *eşti* tu?

Louis îndreptă lanterna-laser spre ea.

— Du-te înapoi!

— Nu! Ai distrus şi ai furat proprietatea Bibliotecii. Dar dacă… dacă lumea este ameninţată, vreau să fiu de ajutor!

— Cum să ajuţi, femeie trăznită? Uite ce-i, trebuie să te întorci la Bibliotecă! Află de unde proveneau drogurile nemuririi, înainte de Prăbuşirea Oraşelor. Acesta este locul pe care-l căutăm. Dacă există o cale de a mişca lumea fără ajutorul marilor motoare, acolo vom găsi mijloacele de comandă.

Femeia îşi clătină capul, neîncrezătoare.

— Nu vreau… Cum poţi să ştii aşa ceva?

— Este locul lor de bază. Pro… Inginerii Lumii Inelare trebuie să fi cultivat anumite plante pe undeva pe aproape… Tanj… presupun. Doar presupun. La dracu'! – Louis îşi susţinea cu greu capul, care vibra ca o tobă. – N-aveam nevoie de toate astea. Am fost răpit!

Harkabeeparolyn se extrăsese şi ea din sondă şi sărise pe podea. Roba sa ieftină şi albastră era îmbibată de sudoare. Semăna foarte mult cu Halrloprillalar.

— Pot să te ajut. Pot citi pentru tine.

— Avem o maşină pentru asta.

Femeia se apropiase mai mult. Îşi lăsase arma în jos, ca şi cum ar fi uitat de ea.

— Ne-am făcut-o singuri, nu-i aşa? Semenii mei au folosit motoarele de orientare ale lumii, la astronave. Pot să ajut, să repar asta?

— Louis, interveni Ultimul, femeia nu se poate întoarce. Discurile de păşit de pe prima sondă au rămas doar transmiţătoare. Are cumva o armă în mâini?

— Harkabeeparolyn, dă-mi asta!

Ea i-o întinse. Louis o cumpăni în mână, gânditor. Arma părea fabricată de Oamenii-Maşină.

— Du-o în colţul din faţă, stânga, al hangarului navei, vorbi din nou Păpuşarul. Transmiţătorul este acolo.

— Nu-l văd.

— Este vopsit. Aşază arma în colţ şi retrage-te. Femeia să rămână pe loc!

Louis se execută. Arma dispăru. Abia dacă zărise o scurtă fulgerare de lumină în afara carcasei, atunci când arma fusese aruncată pe rampa astroportului. Ultimul instalase o pereche de discuri receptoare în afara carcasei.

Bărbatul era complet uimit. În paranoia Păpuşarului, recunoştea elemente din Italia Renascentistă.

— Bun. Acum… *Louis*! *Altul*!

Un scalp castaniu şi ciufulit răsărise din sondă. Era băiatul din sala hărţilor, complet gol, şiroind de apă, pe punctul de a se răsturna din cauză că se lungise prea mult să privească în jur. Ochii îi erau plini de uimire. Era chiar la vârsta potrivită pentru a se confrunta cu miracolul.

— *Ultimule, închide imediat discurile alea*! urlă Louis.

— Le-am închis. Trebuia s-o fac mai devreme. Ăsta cine este?

— Un copil din Bibliotecă. Are şi el un nume din şase silabe, dar nu mi le reamintesc.

— Kawaresksenjajok, strigă puştiul şi zâmbi. Unde suntem, Luweewu? Ce facem aici?

— Numai Finagle poate şti.

— Louis! N-ar trebui să am aceşti străini pe nava mea!

— Dacă te gândeşti să-i transferi în spaţiu, las-o baltă! N-am să permit asta.

— Atunci, o să rămâneţi cu toţii în hangar. Cred că tu ai plănuit asta, tu şi Chmeee. N-ar fi trebuit să am încredere în niciunul dintre voi.

— Niciodată n-ai avut.

— Repetă, te rog…
— O să murim de foame aici.
Urmă o pauză lungă. Kawaresksenjajok sări cu uşurinţă din sondă, apoi veni lângă Harkabeeparolyn şi amândoi se angajară într-o şuşoteală furibundă.
— Tu te poţi întoarce în cabina ta, rupse Ultimul, brusc, tăcerea. Ei vor rămâne aici. Am să păstrez o legătură cu discuri deschisă, ca să-i poţi hrăni. Cred că sistemul va funcţiona.
— Cum?
— Louis, este bine să supravieţuiască unii băştinaşi.
Cei doi băştinaşi nu erau suficient de aproape pentru a auzi translatorul lui Louis.
— Cred că nu te gândeşti să abandonăm acum, nu-i aşa? Ceea ce se află în aceste înregistrări s-ar putea să ne ducă direct la dispozitivele magice de transmutare.
— Exact, Louis, iar bogăţiile de pe Hărţile mai multor lumi e posibil să se găsească în mâinile lui Chmeee chiar acum. Putem conta doar pe distanţă pentru a ne proteja timp de două sau trei zile, nu mai mult. Va trebui să plecăm foarte curând.
Băştinaşii îl priviră tăcuţi cum se apropie de ei.
— Harkabeeparolyn, ajută-mă să car maşina de citit! ceru bărbatul.
Zece minute mai târziu, bobinele, maşina de citit şi ecranul secţionat se aflau alături de Ultimul, pe puntea de comandă. Harkabeeparolyn şi Kawaresksenjajok aşteptau alte ordine.
— Va trebui să rămâneţi aici o vreme, le spuse Louis. Pur şi simplu, nu ştiu ce se va-ntâmpla. Am să vă trimit alimente şi lenjerie de dormit. Aveţi încredere în mine. Apoi, pământeanul le întoarse brusc spatele şi păşi în colţul hangarului, simţindu-se extrem de ruşinat.
O clipă mai târziu, se găsea din nou în cabina sa – alături de costumul presurizat, vesta şi celelalte.

* * *

Louis se dezbrăcase şi formase pe tastatură comanda pentru o pijama standard. Deja se simţea mai bine. Era obosit, dar trebuia să aibă grijă şi de Harkabeeparolyn şi Kawaresksenjajok. Bucătăria automată nu putea să fabrice cearceafuri. Formă comanda pentru patru ponchouri cu glugă şi le trimise prin discurile de păşit.

Îşi scotoci apoi memoria. Oare lui Halrloprillalar ce-i plăcea să mănânce? Era omnivoră, dar prefera hrana proaspătă. Alese câteva provizii pentru ei. Prin perete, le observă expresia înciudată, în timp ce le examinau.

Pentru el, comandase castane şi Burgundy original. În timp ce mesteca şi sorbea, activă câmpul de dormit, sări în el şi îşi lăsă gândurile să zburde libere.

Clădirea Lyar avea să plătească pentru actul său banditesc. O fi lăsat Harkabeeparolyn ţesătura supraconductoare în urmă, în Bibliotecă, pentru a-i ajuta pe locuitorii ei să compenseze daunele? Nici măcar atâta lucru nu ştia.

Ce făcea acum Valavirgillin? Înspăimântată pentru întreaga ei specie, pentru întreaga ei lume, fără nicio posibilitate de a interveni, mulţumită lui Louis Wu. Femeia şi băiatul din hangar trebuie să fi fost la fel de speriaţi… Dacă Louis Wu ar fi murit în următoarele ore, nu i-ar fi supravieţuit prea mult.

Totul făcea parte din preţ. Propria sa viaţă era în joc.

Pasul unu: Adus lanterna-laser la bordul *Acului*. Făcut.

Pasul doi: Era posibil ca Lumea Inelară să fie mutată la loc, pe poziţia iniţială? În următoarele ore, *putea* afla că este imposibil. Totul depindea de proprietăţile magnetice ale *scrith*-ului.

Dacă Lumea Inelară nu putea fi salvată, atunci avea să urmeze fuga.

Dacă Lumea Inelară *putea* fi salvată, atunci…

Pasul trei: Să ia o decizie. Era posibil pentru Chmeee şi Louis să se întoarcă vii în spaţiul cunoscut? Dacă nu, atunci…

Pasul patru: Rebeliune.

Ar fi trebuit să lase bucata de ţesătură supraconductoare chiar în Clădirea Lyar. Ar fi trebuit să-i reamintească Ultimului să deconecteze discurile de păşit. Cert era faptul că, în ultima vreme, Louis Wu luase unele decizii îndoielnice. Era preocupat de asta. Următoarele mişcări urmau să fie extrem de importante.

Pentru moment însă, trebuia să fure câteva ore de somn… dacă tot furase şi alte lucruri.

* * *

Auzea slab nişte voci. Louis tresări, se roti în imponderabilitate şi se uită împrejur.

Dincolo de perete, Harkabeeparolyn şi Kawaresksenjajok erau într-o conversaţie animată cu plafonul. Louis nu înţelegea nimic. Nu avea la îndemână translatorul. Constructorii Oraşului arătau spre o hologramă rectangulară ce plutea în afara carcasei, blocând o parte din imaginea rampei astroportului.

Prin acea „fereastră”, Louis putea vedea curtea însorită a unui castel din piatră cenuşie. Piatră masivă, cioplită destul de grosolan în unghiuri drepte. Singurele ferestre erau sub forma unor fante verticale. Un fel de iederă se căţărase pe unul dintre pereţi. O iederă luxuriantă, de un galben deschis, cu vinişoare sângerii.

Bărbatul păşi în afara câmpului de dormit.

Păpuşarul stătea pe bancheta din faţa pupitrului de comandă. Astăzi, coama lui avea o strălucire fosforescentă, difuză. În timp ce Louis se apropia de perete, întoarse unul dintre capete.

— Louis, să presupun că eşti odihnit?

— Mda. Chiar am avut nevoie de odihnă, să ştii… Noutăţi?

— Am reuşit să repar maşina de citit. Computerul *Acului* nu cunoaşte suficient de bine limba Constructorilor Oraşului, pentru a citi benzile de fizică. Sper să-i pot îmbunătăţi vocabularul dacă am să conversez cu băştinaşii.

— Cât mai durează? Am câteva întrebări despre proiectul general al Lumii Inelare. Ar putea fi folosită

fundaţia acesteia, toţi cei o mie cinci sute de milioane de milioane de kilometri pătraţi, pentru manipularea electromagnetică a poziţiei Lumii Inelare? Dacă am şti sigur acest lucru!

— Între zece şi douăzeci de ore, presupun. Cu toţi avem, uneori, nevoie de odihnă.

„Durează prea mult – gândi Louis – în raport cu viteza cu care se deplasează, de-a lungul zidului, echipa de reparaţii. Destul de rău!”

— De unde provin imaginile? întrebă el apoi, cu glas tare. De la lander?

— Da.

— Putem să-i transmitem un mesaj lui Chmeee.

— Nu.

— De ce? Are şi el translatorul.

— Am făcut greşeala de a opri funcţionarea lui, pentru că am fost forţat. Nu-l are cu el.

— Ce s-a-ntâmplat? *Ce face într-un castel medieval*?

— Au trecut douăzeci de ore de când Chmeee a ajuns pe Harta Kzin. Ţi-am povestit cum a decurs zborul de recunoaştere, cum a permis aviaţiei Kzinti să-l atace, cum a aterizat pe nava uriaşă şi a aşteptat, în timp ce adversarii lui îşi continuau atacul. Lupta dura de aproape şase ore, când Chmeee a renunţat şi a zburat în altă parte. Aş vrea să înţeleg ce dorea să câştige…

— Nici eu nu ştiu cu adevărat. Continuă!

— Avioanele l-au urmărit o vreme, apoi au renunţat. Chmeee a continuat să cerceteze. A găsit o zonă sălbatică, având un castel mic din piatră pe cel mai înalt pisc. A aterizat în curtea lui. A fost, desigur, atacat, dar apărătorii nu aveau decât săbii, arcuri şi alte arme de genul ăsta. Când s-au adunat cu toţii în jurul landerului, i-a împroşcat cu tunul paralizant. Apoi…

— Stai aşa!

De după o arcadă rotundă, ţâşni un Kzin, fugind de-a lungul pavajului din piatră; se deplasa în fereastra-hologramă pe patru labe şi cu un mers împleticit. Trebuie să fi fost Chmeee; purta costumul de impact. O săgeată îi

ieşea din ochi – o săgeată lungă din lemn, prevăzută cu aripioare din hârtie pentru ghidare.

Alţi Kzini fugeau după el, fluturând ameninţător săbii şi buzdugane. Săgeţile zburau din ferestrele-fantă şi răsunau pe costumul lui de impact. Când Chmeee ajunse în sasul landerului, un fir de lumină străluci printr-o fereastră. Raza laser desprinse bucăţi de piatră aprinse din pavaj, apoi se focaliză pe lander. Chmeee dispăruse. Raza se menţinea… apoi încetă brusc, atunci când fereastra-fantă explodă în flăcări roşii şi albe.

— Nesăbuit, murmură Ultimul. Să dai o asemenea armă duşmanului!

Cealaltă gură a Păpuşarului acţiona butoanele. Comutase pe o cameră interioară. Louis îl privi pe Chmeee cum încuie sasul, apoi cum se îndreaptă direct spre autodoc, căznindu-se să-şi dea jos costumul de impact şi să-l arunce în timpul mersului. Picioarele Kzinului erau rănite. Acesta ridică anevoie capacul autodocului şi aproape că se prăbuşi înăuntru.

— Tanj! Nu pornise monitoarele! Ultimule, trebuie să-l ajutăm!

— Cum, Louis? Dacă încerci să ajungi la el, via discurile de păşit, vei fi încălzit la temperatura de fuziune. Între viteza ta şi cea a landerului…

— Mda, ai dreptate…

Marele Ocean se afla la treizeci şi cinci de grade pe curbura Lumii Inelare. Diferenţa de energie cinetică ar fi fost suficientă pentru a spulbera un oraş. Nu aveau cum să-l ajute.

Chmeee zăcea sângerând.

Pe neaşteptate, începu să răcnească. Se răsuci puţin şi întinse mâna cu degetele lui masive spre pupitrul de comandă. Se forţă să se ridice, sprijinindu-se cu spatele de perete, atinse comenzile şi apoi trase capacul.

— Perfect, spuse Louis. – Săgeata intrase în orbită sub un unghi ascuţit. Se putea să nu-i fi distrus ţesutul creierului… sau poate că îl distrusese. – Ai dreptate, a fost nesăbuit. Poţi continua acum.

— Chmeee a utilizat tunul paralizant pentru a iradia întregul castel. Apoi, a pierdut trei ore încărcând Kzini inconştienţi pe platforma repulsoare şi cărându-i afară. După aceea, a barat porţile. A intrat, în fine, în castel şi timp de nouă ore nu l-am mai văzut. De ce zâmbeşti?

— N-a dus nicio femelă afară, nu-i aşa?

— Nu. Cred că înţeleg.

— A fost destul de norocos că a apucat să-şi tragă costumul suficient de repede. Tăietura aceea din picior a căpătat-o înainte de a-şi termina treaba.

— Se pare că acum Chmeee nu mai reprezintă o ameninţare pentru mine.

„Kzinul urmează să rămână în doc de la douăzeci până la patruzeci de ore”, estimă Louis. Acum, doar Louis avea să ia decizia.

— Există o problemă pe care ar fi trebuit s-o discutăm cu el, dar la ora actuală se pare că nu mai are rost. Ultimule, te rog, înregistrează următoarea conversaţie şi trimite-o landerului pe o buclă de întârziere. Vreau s-o audă Chmeee când îşi va reveni.

Păpuşarul manevră ceva în spatele său; probabil, era vorba de câteva butoane.

— S-a făcut. Despre ce o să discutăm?

— Chmeee şi cu mine nu suntem în stare să credem că ne vei duce înapoi în spaţiul cunoscut. Sau că, într-adevăr, ai putea s-o faci…

Păpuşarul îl fixa din două direcţii. Capetele sale turtite se depărtaseră mult pentru a-i oferi maximum de efect binocular, tocmai potrivit pentru a-şi studia aliatul său dubios şi posibil inamic.

— De ce n-aş face-o, Louis? întrebă el, în cele din urmă.

— Mai întâi, pentru că noi ştim prea multe. Apoi, pentru că tu nu ai niciun motiv să ajungi într-o lume a spaţiului cunoscut. Cu sau fără transmutatorul magic, locul în care doreşti să ajungi este Flota Lumilor.

Muşchii de pe şoldul din spate al Păpuşarului se contractau neîncetat. (Era piciorul cu care lupta un Păpuşar: întorci spatele la duşman, ochii larg spaţiaţi, pac!)

— Ar fi atât de rău? întrebă el.

— Ar fi mai bine decât să rămânem aici, recunoscu Louis. Ce *ai* de gând cu adevărat?

— Vă putem face o viaţă foarte confortabilă. Ştii că avem drogul longevităţii pentru Kzini. Putem face rost şi de Elixir. Există spaţiu în *Ac* pentru femele hominide şi Kzinti, şi, de fapt, avem deja la bord o femelă din rasa Constructorilor Oraşului. Veţi călători în stază, aşa că nu se va pune problema aglomerării. Voi şi anturajul vostru v-aţi putea stabili pe una dintre lumile agricole ale Flotei. Practic, aţi fi stăpânii ei.

— Şi dacă ne vom plictisi de această viaţă pastorală?

— Aiurea. O să aveţi acces la bibliotecile lumilor voastre. Acces la cunoaşterea de care s-a minunat omenirea, încă din clipa când ne-am dezvăluit prezenţa! Flota se deplasează prin spaţiu aproape cu viteza luminii, urmând să atingă Norii lui Magellan. Alături de noi, veţi scăpa de explozia centrului galactic. Ne-ar plăcea să vă folosim pentru a explora… teritorii interesante în drumul nostru.

— Vrei să spui, periculoase…

— Ce altceva ar trebui să însemne?

Louis era mult mai tentat decât se aşteptase. Cum ar fi socotit Chmeee o asemenea ofertă? Drept o amânare a răzbunării? O şansă de a distruge chiar lumea Păpuşarilor, într-un viitor nedefinit? Sau o simplă laşitate?

— Are această ofertă vreo legătură cu găsirea transmutatorului magic?

— Nu. În primul rând, sunt necesare talentele voastre. Totuşi… orice promisiune pe care v-am făcut-o acum va fi mult mai bine îndeplinită sub un regim Experimentalist. Conservatorii nu ţi-ar recunoaşte valoarea, ca să nu mai vorbim de cea a lui Chmeee.

„Se exprimă excelent”, recunoscu Louis în sinea lui.

— Pentru că vorbeam de Chmeee…

— Kzinul a dezertat, dar oferta mea rămâne valabilă şi pentru el. A găsit femele Kzinti pe care să le salveze. Poate reuşeşti să-l convingi tu.

— Oare?

— Oricum, vă veţi putea vedea lumile din nou. Peste o mie de ani, spaţiul cunoscut va uita de Păpuşari. Pentru voi însă, care veţi călători aproape de viteza luminii cu Flota Lumilor, vor trece numai câteva decenii.

— Am nevoie de timp să mă gândesc. Am să vorbesc şi cu Chmeee, când voi avea şansa s-o fac.

Louis privi în spatele lui. Constructorii Oraşului îl priveau. Păcat că nu-i putea consulta şi pe ei, pentru că era şi soarta lor în joc.

Dar el luase deja o hotărâre.

— Ce vreau în continuare este să ne deplasăm spre Marele Ocean. Am putea intra prin vârful muntelui Pumnul-lui-Dumnezeu şi înainta destul de încet…

— N-am nicio intenţie să deplasez *Acul*. Există şi alte ameninţări decât apărarea antimeteoritică şi asta este suficient!

— Pun pariu că sunt în stare să-ţi schimb părerea. Îţi aminteşti că am descoperit pe Zidul de Margine un inel pentru ridicarea colectoarelor Bussard? Priveşte acum inelul.

Pentru o clipă, Păpuşarul rămase îngheţat. Apoi se răsuci şi dispăru din vedere, în spatele zidului opac al cabinei sale.

Asta avea să-l ţină ocupat o bună bucată de vreme.

* * *

Fără să se grăbească, Louis Wu se îndreptă spre grămada de haine şi echipament, dezbrăcate în dezordine. Pescui lanterna-laser din buzunarul vestei. *Pasul patru: urmarea*. Păcat că autodocul său era în lander, la câteva sute de milioane de kilometri depărtare. Ar fi avut nevoie de el peste puţin timp.

Desigur, existau scuturi antiflamă pe partea exterioară a carcasei *Acului*. Orice astronavă avea aşa ceva, cel puţin în dreptul ferestrelor. Sub impactul unei lumini prea puternice, scutul antiflamă devenea oglindă şi putea salva vederea pilotului. Tot el oprea erupţiile luminoase solare şi,

de asemenea, laserele. Dacă Ultimul aşezase pereţi impermeabili între el şi echipajul său captiv, cu siguranţă căptuşise întreaga cabină de comandă cu un asemenea scut.

Dar planşeul?

Louis îngenunche. Hiperpropulsorul se întindea pe toată lungimea navei; avea culoarea bronzului şi, pe anumite porţiuni, culoarea cuprului şi a metalului de carcasă. Maşinăriile Păpuşarilor, cu colţurile lor rotunjite, lăsau întotdeauna impresia că erau pe jumătate topite. Louis orientă lanterna-laser spre el, prin podeaua transparentă, şi aprinse fasciculul. Lumina străluci pe suprafaţa de bronz, împroşcând vapori de metal. Apoi, începu să curgă metalul topit. Louis menţinu fasciculul, pentru a săpa cât mai adânc, apoi îl roti în cerc, pentru a vaporiza tot ce i se păruse mai interesant. Păcat că nu studiase niciodată ingineria hiper-propulsoarelor.

Laserul se încălzise în mâna lui. Funcţiona din plin, de câteva minute. Mută fasciculul spre una dintre cele şase grinzi care ţineau motorul suspendat în camera sa cu vacuum. Nu o topi complet; doar o slăbi şi trecu la alta. Motorul masiv se înclină şi se răsuci.

Raza îngustă clipi ca un stroboscop, apoi dispăru. Bateriile erau epuizate. Louis aruncă lanterna-laser departe de el, amintindu-şi că Păpuşarul putea s-o facă să-i explodeze în mână. Apoi, se îndreptă fără grabă spre peretele opus. Păpuşarul încă nu se vedea, dar aproape imediat bărbatul auzi sunetul unei sirene în agonie.

Păpuşarul tropăi în jurul secţiunii verzi şi opace şi se opri în faţa lui. Muşchii îi tremurau sub piele.

— Haide, spuse Louis Wu, să judecăm împreună.

Fără să se grăbească, Păpuşarul îşi ascunse ambele capete sub picioarele din faţă, pe care le plie apoi sub el.

24.
Contrapropuneri

Louis Wu se trezise cu mintea clară şi flămând. Preţ de câteva minute, rămase locului, savurând lipsa gravitaţiei; apoi se întinse şi opri câmpul. Ceasul îi arăta că dormise şapte ore.

Oaspeţii *Acului* dormeau sub una din imensele clame ce ţineau landerul fixat în timpul zborului. Femeia cu părul alb avea un somn neliniştit, frământându-se în ponchoul ei şi dezvelindu-şi unul din picioare. Băiatul cu părul castaniu dormea ca un nou-născut.

Nu putea să-i trezească şi nici nu avea rost. Peretele n-ar fi lăsat sunetul să treacă, iar translatorul n-ar fi funcţionat. În plus, discurile de păşit n-ar fi cărat o greutate mai mare de câteva kilograme. Se aşteptase, cu adevărat, Păpuşarul la un soi de conspiraţie extrem de complexă? Louis zâmbi. Revolta sa era simplitatea întruchipată.

Comandă un sandviş compus din brânză şi pâine prăjită şi îl mâncă în timp ce se plimba prin cabină.

În repaus, Ultimul avea forma netedă a unui ou acoperit cu piele, iar un nor de păr alb îi ornamenta unul dintre capete. Picioarele şi capetele sale erau ascunse sub el. Păpuşarul nu se mişcase de şapte ore.

Louis îl văzuse şi pe Nessus procedând la fel. Era reacţia Păpuşarilor în faţa unui şoc. Se îndoiau spre buric şi astfel, pentru ei, universul înceta să mai existe. Cu toate acestea, şapte ore părea o perioadă de timp excesivă. Dacă Ultimul intrase în stare de catatonie din pricina şocului provocat de Louis, era sfârşitul a tot şi a toate.

Urechile Păpuşarului se aflau în capetele sale. Cuvintele lui Louis ar fi trebuit să străbată o grosime apreciabilă de carne şi oase.

— Lasă-mă să-ţi ofer câteva puncte de reflecţie! strigă el.

Păpuşarul nu răspunse. Bărbatul îşi ridică vocea, într-un monolog.

— Structura aceasta alunecă în propriul soare. Sunt lucruri pe care am fi în stare să le facem, dar nu putem întreprinde nimic atâta timp cât îţi admiri buricul. Nimeni, în afară de tine, nu poate controla instrumentele *Acului*, senzorii, propulsoarele şi celelalte dispozitive, pentru că aşa ai plănuit. Aşa că fiecare minut pe care îl pierzi imitând un scăunel ne apropie cu un minut pe tine, pe mine şi pe Chmeee de şansa în faţa căreia niciun astrofizician nu ar putea rezista.

În timp ce aştepta, Louis îşi termină sandvişul. Păpuşarii erau lingvişti excelenţi, în toate limbile străine. Ar fi reacţionat un Păpuşar la un cârlig narativ?

În final, Ultimul îşi scoase un singur cap, doar pentru a întreba.

— Ce şansă?

— Şansa de a studia petele solare de dedesubt.

Capul se retrase sub burta Păpuşarului.

— Soseşte echipa de reparaţii! răcni Louis.

Un cap şi un gât îşi făcură apariţia, zbierând un răspuns.

— Ce ne-ai făcut? Ce mi-ai făcut mie, ţie, celor doi nativi care ar fi putut să scape de prăpăd? Te mai poţi gândi şi la altceva decât la vandalism?

— Desigur. Ai spus-o o dată. Într-o zi, vom decide cine conduce această expediţie. Aceasta este ziua. Să-ţi explic de ce trebuie să-mi urmezi ordinele.

— N-am bănuit vreodată că un sclav al curentului ar tânji după mai multă putere.

— Iată un prim punct. Ghicesc mai bine decât tine.

— Continuă.

— N-o să plecăm de aici. Nici măcar Flota Lumilor nu poate fi ajunsă cu o viteză subluminică. Dacă Lumea Inelară

se duce, ne ducem şi noi odată cu ea. Trebuie s-o punem cumva la loc, în poziţie. Al treilea punct: Inginerii Lumii Inelare au murit de cel puţin un sfert de milion de ani. Chmeee ar spune că de câteva milioane. Nu ar fi apărut mutaţii, iar hominizii nu ar fi putut să evolueze dacă Inginerii ar fi trăit. Ei n-ar fi permis acest lucru. Erau Protectori Pak.

Louis se aşteptase din partea celuilalt la oroare, teroare sau surprindere. Păpuşarul afişa doar resemnare.

— Xenofobi, diabolici, duri şi foarte inteligenţi..., spuse acesta.

Probabil bănuise ceva.

— Strămoşii mei, continuă Louis. Ei au construit Lumea Inelară, precum şi orice sistem care, presupunem, o ţine stabilă. Cine dintre noi are şanse mai mari să gândească precum un Protector Pak? Unul dintre noi trebuie să încerce.

— Aceste argumente n-au niciun sens, de vreme ce ne-ai lăsat fără şansa de a fugi. Louis, am avut încredere în tine.

— Nu mi-ar plăcea să cred că ai fost atât de stupid. Nu ne-am oferit voluntari pentru expediţia asta. Ca şi cei din neamul Kzinti, oamenii nu sunt sclavi prea docili.

— Ai şi un al patrulea argument?

Louis se încruntă.

— Chmeee este dezamăgit de mine. Vrea să te forţeze să te supui voinţei lui. Dacă aş putea să-i spun că primeşti ordine de la mine, ar fi impresionat. Şi avem nevoie de el.

— Avem, într-adevăr. El ar putea să gândească precum un Protector Pak, chiar mai bine decât tine.

— Aşadar, ce-ai hotărât?

— Îţi aştept ordinele.

Louis începu să vorbească.

* * *

Harkabeeparolyn se ridicase în picioare, înainte de a-l vedea pe Louis păşind din colţ. Apoi, suspină, se ghemui şi

dispăru în ponchoul său. Ponchoul alunecă uşor spre roba albastră ce zăcea puţin mai încolo.

Ciudat comportament! Constructorii Oraşului aveau oare tabúul nudităţii? Ar fi trebuit ca şi Louis să poarte haine? Procedă aşa cum considera potrivit: îi întoarse spatele şi se alătură băiatului.

Acesta stătea lângă perete şi privea marea astronavă demontată. Ponchoul pe care-l purta era prea mic pentru el.

— Luweewu, întrebă el, astea erau astronavele noastre?

— Da.

Băiatul zâmbi.

— Au construit şi semenii tăi nave atât de mari?

Louis încercă să-şi amintească.

— Navele lente erau cam tot de dimensiunea asta, spuse el în cele din urmă. Am avut nevoie de nave mari până ce am depăşit bariera luminii.

— Asta este una dintre ele? Poate călători mai repede decât lumina?

— Putea odată. Acum nu. Carcasele tip Produs General nr. 4 cred că erau mult mai mari decât navele voastre, dar nu noi le-am construit. Erau astronave ale Păpuşarilor.

— Acela cu care am vorbit ieri era un Păpuşar, nu-i aşa? Întreba despre tine. Nu i-am putut spune prea multe.

Harkabeeparolyn venise lângă ei. Îşi redobândise calmul, îmbrăcându-şi roba albastră de Bibliotecară.

— S-a schimbat statutul nostru, Luweewu? întrebă ea. Ni s-a spus că nu îţi este îngăduit să ne vizitezi. – Femeia făcea un efort să-l privească direct în ochi.

— Am preluat eu comanda, spuse bărbatul.

— Aşa de uşor?

— Am plătit un preţ…

— Luweewu, ne deplasăm! interveni băiatul.

— Este în regulă.

— Poţi să faci mai întuneric aici?

Louis comandă luminilor să se stingă. Imediat, se simţi mai confortabil. Întunericul îi ascundea goliciunea. Comportamentul lui Harkabeeparolyn se dovedea contagios.

Acul Încins al Căutării se ridicase cinci metri deasupra rampei astroportului. Rapid, aproape pe furiş, fără nicio paradă de artificii, nava se îndreptă spre marginea lumii şi dincolo de ea.

— Unde ne ducem? se interesă femeia.

— Sub lume. Ne vom opri la Marele Ocean.

Nu aveau senzaţia de prăbuşire, deşi rampa astroportului se curba în tăcere pe direcţie ascendentă. Ultimul îi lăsă să cadă mai mulţi kilometri, înainte de a activa propulsoarele: *Acul* deceleră şi se îndreptă spre partea de dedesubt a Lumii Inelare.

Marginea întunericului alunecă peste ei pentru a se transforma în cer. Dedesubt era o mare de stele, mai strălucitoare decât ar fi reuşit să distingă vreodată un băştinaş al Lumii Inelare prin grosimea stratului de aer şi a luminii reflectate de Arcadă. Dar cerul era ca o esenţă de negru. Cochilia din spumă de *scrith* a Lumii Inelare nu reflecta lumina stelelor.

Louis continuă să se simtă stânjenit de nuditatea lui.

— Mă întorc în camera mea, le spuse celor doi băştinaşi. De ce nu veniţi şi voi? Avem alimente şi haine curate, şi paturi mai bune, dacă aveţi nevoie.

* * *

Harkabeeparolyn pătrunse în existenţă, ultima în şir pe discurile de păşit, şi se înfioră. Louis izbucni în râs. Ea încercă să-i arunce o privire, dar ochii se feriră instinctiv. *Goliciunea*!

Louis comandă un tricou scurt şi îl îmbrăcă.

— E mai bine aşa?

— Da, mai bine. Crezi că sunt ridicolă?

— Nu, cred că nu deţineţi controlul asupra climei. Nu aveţi posibilitatea de a merge dezbrăcaţi în multe locuri, aşa că ţi se pare straniu. S-ar putea să greşesc.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse ea surprinsă.

— Ai dormit pe o punte tare, noaptea trecută. Încearcă patul de apă. Este suficient de mare pentru amândoi şi chiar pentru mai mulţi, iar Chmeee nu-l utilizează acum.

Kawaresksenjajok se trânti curajos pe patul acoperit cu blană. Sări puţin, iar apa de sub blană începu să facă valuri.

— Luweewu, îmi place! Este ca în bazin, dar uscat!

Încă neîncrezătoare, Harkabeeparolyn se aşeză uşor pe suprafaţa instabilă. Apoi, întrebă cu jumătate de glas:

— Chmeee?

— Un tip înalt de doi metri şi jumătate şi acoperit cu blană oranj. Este... într-o misiune pe Marele Ocean. Acum mergem să-l întâlnim. Am putea aranja să-l împartă cu voi.

Băiatul râse.

— Prietenul tău trebuie să-şi găsească o altă companie, bombăni femeia. Eu nu mă angajez în *rishathra*...

— Chmeee este mai straniu decât îţi închipui, rânji Louis, în vreme ce inconştientul său gândi: „*tanj*!” Ar face mai degrabă *rishathra* cu o plantă-cârnat. Aţi putea fi în siguranţă, dacă nu doreşte tot patul, ceea ce este posibil. Va trebui doar să fiţi atenţi să nu-l zgâlţâiţi pentru a-l trezi. Sau aţi putea încerca discurile de dormit.

— Tu le foloseşti?

— Da. – Ghicise înţelesul expresiei sale. – Câmpul poate fi reglat să ţină două corpuri separate (*Tanj*! O inhiba prezenţa băiatului?)

— Luweewu, spuse femeia, am intervenit şi noi în mijlocul unei misiuni de-a voastre. Ai venit, pur şi simplu, să furi informaţii?

Răspunsul corect ar fi trebuit să fie *da*. Totuşi, şi răspunsul lui Louis era adevărat.

— Suntem aici ca să salvăm Lumea Inelară.

Femeia căzu pe gânduri.

— Dar cum pot eu...? începu ea, apoi rămase cu ochii pironiţi peste umărul lui Louis.

Ultimul aştepta dincolo de zidul din faţă şi era fermecător. Acum, copitele şi le placase cu argint şi îşi aranjase coama în fâşii de aur şi argint. Părul scurt şi decolorat de pe restul corpului fusese periat şi strălucea.

— Harkabeeparolyn şi Kawaresksenjajok, fiţi bineveniţi! cântă el. Avem nevoie urgentă de ajutorul vostru. Am

străbătut o distanţă enormă între stele, în speranţa de a vă salva semenii şi lumea de la o moarte cumplită.

Louis îşi înghiţi râsul. Din fericire, oaspeţii săi aveau ochi numai pentru Păpuşarul Pierson.

— De unde eşti? îl întrebă băiatul. Cu ce seamănă asta?

Păpuşarul încercă să le explice. Le vorbi despre lumi ce călătoreau prin spaţiu aproape cu viteza luminii, cinci lumi aranjate într-un pentagon, o rozetă Kemplerer. Sori artificiali înconjurau patru dintre ele şi produceau hrană pentru populaţia celei de-a cincea. A cincea lume strălucea numai datorită luminilor străzilor şi clădirilor sale. Continentele luceau alb-gălbui, iar oceanele erau întunecate. Stelele izolate, strălucitoare, înconjurate de ceaţă, erau uzine care pluteau pe mare, căldura pe care o degajau fierbând apa. Numai aceste resturi de căldură industrială împiedicau lumea să îngheţe.

În vreme ce asculta fascinat, băiatul aproape uitase să respire. Bibliotecara vorbi însă pe un ton moale, ca pentru sine.

— Mai mult ca sigur că vine din stele. Nu seamănă cu nicio fiinţă vie văzută undeva, vreodată.

Păpuşarul continuă să le vorbească despre străzile aglomerate, despre clădirile gigantice, despre parcurile ce reprezentau ultimul refugiu al vieţii native a planetei. Le povesti despre reţeaua de discuri de păşit cu ajutorul cărora puteau să înconjoare lumea în câteva minute.

Harkabeeparolyn îşi clătină violent capul şi ridică vocea:

— Te rog, nu avem timp. Îmi pare rău, Kawa! Vrem să auzim mai multe, avem *nevoie* să ştim mai multe, dar – lumea, soarele! Louis, n-ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de tine. Ce putem face să vă ajutăm?

Răspunsul Ultimului veni prompt.

— Citeşte pentru mine!

* * *

Kawaresksenjajok era întins cu faţa în sus şi privea „talpa” lumii defilând deasupra lui.

Acul zbura pe sub un acoperiş negru, fără detalii, în care Ultimul setase două holograme „ferestre”. Un dreptunghi lat arăta o imagine luată cu amplificare de lumină; cealaltă examina partea de dedesubt a Lumii Inelare în lumină infraroşie. În infraroşu, dedesubtul teritoriilor aflate în plină zi strălucea mai puternic decât cel al ţinuturilor acoperite de noapte; fluviile şi mările erau mai întunecate în timpul zilei şi mai luminoase noaptea.

— Ca şi spatele unei măşti, vedeţi? – Louis îşi menţinea vocea joasă, pentru a evita s-o întrerupă pe Harkabeeparolyn. – Acea albie ramificată de fluviu: vezi cum iese în afară? Şi mările sunt umflate. Linia aceea zimţată reprezintă un întreg lanţ de munţi.

— Lumile voastre sunt ca asta?

— Oh, nu! Pe una dintre lumile mele, toate astea ar fi temeinic ancorate dedesubt, iar suprafaţa s-ar forma la întâmplare. Aici, lumea a fost sculptată. Priveşte, mările au toate aceeaşi adâncime şi sunt astfel repartizate încât să existe apă pretutindeni.

— Cineva a sculptat lumea ca pe un basorelief?

— Exact.

— Luweewu, asta este înspăimântător! Cum arătau ei?

— Gândeau la scară mare şi îşi iubeau copiii şi semănau cu armurile. – Louis se decisese să nu spună mai mult despre Protectori.

Băiatul arăta ceva cu degetul.

— Asta ce este?

— Nu ştiu. – Se zărea o adâncitură în partea de dedesubt a Lumii Inelare… plină de ceaţă. – Cred că este perforaţia unui meteorit. Deasupra trebuie să se găsească un Ochi al Furtunii.

Ecranul de citit se afla în cabina de comandă, chiar în faţa peretelui din faţa lui Harkabeeparolyn. Ultimul reparase defecţiunile şi adăugase un cablu ce făcea legătura cu panoul de control. În timp ce Harkabeeparolyn citea cu voce tare, computerul navei citea şi el banda şi o corela cu vocea şi cu informaţiile pe care le deţinea în legătură cu limba vorbită de Halrloprillalar. Limba s-ar fi

putut schimba de-a lungul secolelor, dar nu atât de mult şi nu în cercurile literare. Cu puţină speranţă, computerul urma să preia totul foarte curând.

În ceea ce-l privea pe Ultimul, acesta dispăruse în secţiunea ascunsă. Extraterestrul suferise şocuri repetate. Louis nu-l invidia pentru aceste perioade de isterie.

Acul continua să accelereze. Acum, peisajul invers trecea prin faţa lor cu o viteză prea mare pentru a mai putea fi sesizate detaliile. Iar vocea lui Harkabeeparolyn răguşise. „A sosit timpul pentru o pauză de masă”, hotărî Louis.

Apăru însă o problemă. Bărbatul comandase filets mignons şi cartofi copţi, urmaţi de caşcaval Brie şi pâine franţuzească. Băiatul privea oripilat. Aceeaşi reacţie o avea şi femeia, numai că ea se uita la Louis.

— Îmi pare rău. Am uitat. Mă gândeam că şi voi sunteţi omnivori…

— Într-adevăr, omnivori, spuse Bibliotecara. Mâncăm atât plante, cât şi carne, dar nu hrană *putrezită*!

— Nu fiţi atât de porniţi. Nu este implicată nicio bacterie. Un cotlet destul de vechi, lapte atacat de fermenţi…

Louis aruncă platourile în toaletă şi făcu altă comandă. Fructe, *crudităţi*, iar separat o cremă acrişoară, pe care o aruncă imediat, precum şi hrană marină, inclusiv sashimi[4]. Oaspeţii săi nu mai văzuseră până atunci peşte de apă sărată. Le plăcuse, dar îi însetase peste măsură.

Nici a-l privi pe Louis cum mănâncă nu-i bucura prea mult. Ce-ar fi vrut să facă, să flămânzească?

Ei puteau să flămânzească. De unde făcuse el rost de carne roşie, proaspătă? Bineînţeles, din compartimentul bucătăriei automate ce-i revenea lui Chmeee. O fripsese cu laserul reglat pe bandă largă şi intensitate mare. Trebuise să-i trimită laserul Ultimului pentru a-l încărca. Şi nu fusese

[4] Sashimi – aperitiv japonez constând din fâşii foarte subţiri, de mărimea unei înghiţituri, de peşte crud, servit în mod tradiţional cu un sos extrem de condimentat. (n.trad.)

uşor, ţinând cont de ultima întrebuinţare pe care i-o dăduse.

Altă problemă: consumau prea multă sare. Louis nu ştia cum să procedeze. Poate că Ultimul reuşea să reseteze comenzile bucătăriei.

După masă, Harkabeeparolyn reveni la cititul său. Lumea Inelară aluneca peste ei mult prea repede pentru a remarca vreun detaliu. Kawaresksenjajok pendula neobosit între cabină şi hangar.

Şi Louis părea neobosit. Trebuia să studieze: să revadă înregistrările primului voiaj, sau aventurile lui Chmeee pe Harta Kzin. Ultimul nu era însă disponibil.

Treptat, bărbatul deveni conştient de o altă sursă de disconfort.

Tânjea după Bibliotecară.

Îi plăcea vocea ei. Vorbea de ore şi timbrul îi rămăsese intact. Îi povestise că uneori citea pentru copiii orbi: copii fără vedere. Louis aproape că ameţea, gândindu-se la ea. Îi admira demnitatea şi curajul. Îi plăcea felul în care roba îi contura formele; şi îi văzuse şi goliciunea.

Trecuseră ani de când Louis Wu nu mai iubise o autentică femeie umană. Harkabeeparolyn era acum mult prea aproape. Şi apoi, nu avea pe nimeni. Când, în sfârşit, Păpuşarul li se alătură, Louis îi fu recunoscător pentru că reuşea să-l mai distragă.

* * *

Vorbeau încet în interplanetară, sub timbrul vocii lui Harkabeeparolyn, care-i citea în continuare computerului.

— De unde vin aceşti amatori reparatori? întreba Louis. Cine, pe Lumea Inelară, ar şti să remonteze jeturile de orientare? Deşi, se pare că nu ştiu că asta este insuficient.

— Lasă-i în pace! spuse Ultimul.

— Dar dacă ştiu că nu este suficient? Poate că bieţii paraziţi nu sunt în stare să se gândească şi la alte soluţii… Şi mai rămâne întrebarea de unde şi-au procurat echipamentul. Ar putea proveni de la Centrul de Reparaţie.

— Acum avem parte de suficiente complicaţii… Lasă-i în pace!

— Este pentru prima oară când cred că ai dreptate. Dar nu pot să nu mă-ntreb. Teela Brown a făcut şcoală în spaţiul cunoscut. Imensele structuri construite în spaţiu nu sunt ceva nou pentru ea. Ea ar fi înţeles ce se-ntâmplă atunci când soarele a alunecat de la locul lui.

— Ar fi putut Teela Brown să mobilizeze forţe pentru un efort atât de mare?

— Poate că nu. Dar Căutătorul ar putea fi cu ea. Ai dat peste Căutător în înregistrările tale? El este, cu siguranţă, un băştinaş, poate un nemuritor. Teela l-a găsit. Pare o nebunie, dar s-ar putea ca el să fi organizat totul. Ne-a mărturisit atunci că fusese rege în mai multe rânduri…

— Teela Brown a fost un experiment eşuat. Am încercat să obţinem o specie de fiinţe umane norocoase, crezând că dacă ne vom asocia cu ea vom împărtăşi norocul ei. Teela poate că a avut sau n-a avut noroc, dar cu siguranţă norocul ei nu a fost contagios. Nu vrem s-o întâlnim pe Teela Brown.

Louis tresări.

— Nu…

— Atunci, nu trebuie să atragem atenţia echipei de reparaţii.

— Adaugă un post-scriptum la banda pe care i-ai trimis-o lui Chmeee, spuse bărbatul. Louis Wu respinge oferta sanctuarului de pe Flota Lumilor. Louis Wu a preluat comanda *Acului încins al Căutării* şi a distrus hiperpropulsorul. Asta o să-l şocheze.

— A făcut-o deja pentru mine. Louis, senzorii mei nu pot penetra *scrith*-ul. Mesajul tău trebuie să mai aştepte.

— Cât mai avem până ajungem la el?

— Aproape patruzeci de ore. Am accelerat până la o mie şase sute de kilometri pe secundă. La această viteză, ne trebuie mai mult de 5 g de acceleraţie pentru a ne ţine pe curs.

— Putem să rezistăm la 30 g. Ai fost mult prea precaut.

— Sunt conştient de opinia ta.

— Nu-mi mai nesocoti ordinele, tanj! ridică Louis tonul.

25.
Seminţele Imperiului

Dincolo de plafonul curbat, defila fundaţia Lumii Inelare.

Nu era propriu-zis o vedere, nu de la cincizeci de mii de kilometri depărtare, trecând cu o mie şase sute de kilometri pe secundă şi sub acoperământul spumei protectoare. În cele din urmă, băiatul adormise pe blana oranj. Louis continuă să privească. Alternativa era să plutească şi să se gândească dacă nu cumva îi condamnase pe toţi.

În sfârşit, Ultimul îi spuse femeii din rasa Constructorilor Oraşului că era suficient.

Louis se întoarse cu spatele la suprafaţa schimbătoare.

Harkabeeparolyn îşi masa gâtul. Amândoi îl priveau pe Ultimul, care introducea patru dintre benzile furate în maşina de citit.

Toată treaba îi luă doar câteva minute.

— De acum, este problema computerului, spuse Păpuşarul. L-am programat în acest sens. Dacă răspunsul este în benzi, îl vom avea în maximum câteva ore. Louis, ce se-ntâmplă dacă nu ne place răspunsul?

— Să auzim întrebările.

— Există o istorie a activităţilor de reparaţie pe Lumea Inelară? Dacă da, maşinile de reparat provin dintr-o singură sursă? Este reparaţia mult mai frecventă în anumite zone? Există o secţiune a Lumii Inelare mai bine reparată decât restul? Localizează toate referinţele legate de fiinţele asemănătoare cu cei din neamul Pak. Stilul armurilor variază în funcţie de distanţa faţă de un punct central? Care sunt proprietăţile magnetice ale pardoselii Lumii Inelare şi a *scrith*-ului, în general?

— Bine.

— Am omis ceva?

— … Mda. Ne interesează cea mai probabilă sursă a drogului nemuririi. S-ar putea să fie Marile Oceane, dar să întrebăm, totuşi.

— Am să întreb. Dar de ce Marile Oceane?

— Oh, pe de o parte, pentru că sunt atât de vizibile. Şi, pe de altă parte, pentru că am descoperit o mostră a drogului nemuririi, ce a rezistat în timp… Din păcate, a fost unica… Halrloprillalar o avea. Pe ea am găsit-o în vecinătatea Marelui Ocean. „*Şi, pe de altă parte, pentru că ne-am prăbuşit acolo*”, gândi Louis. „*Norocul Teelei Brown distorsiona probabilitatea. Norocul Teelei ne-ar fi adus direct la Centrul de Reparaţie de prima dată*.” Harkabeeparolyn, îţi vine în minte ceva ce am omis?

Când răspunse, vocea ei era gâjâită.

— Nu înţeleg ce faceţi voi.

— Cum să-ţi explic? Maşina noastră îşi aminteşte totul de pe benzile voastre. Îi cerem să-şi cerceteze memoria, pentru a răspunde la o întrebare anume.

— Întreab-o cum să salvăm Lumea Inelară.

— Trebuie să fim mult mai concreţi. Maşina poate să-şi amintească, să coreleze, să însumeze, dar nu poate gândi. Nu este suficient de mare.

Femeia îşi clătină capul.

— Şi ce se-ntâmplă, insistă Ultimul, dacă răspunsurile sunt greşite? Nu mai putem fugi.

— Vom încerca altceva.

— M-am gândit la asta. Putem intra pe o orbită polară în jurul soarelui, pentru a minimiza riscul ca un fragment provenit din dezintegrarea Lumii Inelare să ne lovească. Am să pun *Acul* în stază, în aşteptarea salvării. Salvarea nu va veni, dar riscul este mai mic, în comparaţie cu situaţia cu care ne confruntăm acum.

„Trebuia să ajungă aici”, gândi Louis.

— Perfect. Ne mai rămân câţiva ani pentru a încerca să descoperim nişte soluţii mai bune.

— Mai puţin decât atât. Dacă…

— Taci!

* * *

Epuizată, Bibliotecara se aruncă pe patul de apă. Imitaţia de blană de Kzin văluri sub ea. Femeia se ridică ţeapănă, dar după o clipă îşi dădu din nou drumul pe spate. Blana continua să vălurească. În cele din urmă, rigiditatea o părăsi şi se lăsă purtată de valuri. Kawaresksenjajok protestă în somn printr-un murmur şi se întoarse pe partea cealaltă. Bibliotecara părea şi mai atractivă. Louis rezistă cu greu tentaţiei de a se întinde lângă ea pe pat.

— Cum te simţi?

— Obosită. Mizerabil. O să-mi mai văd vreodată casa? Dacă vine sfârşitul – când o veni – mi-aş dori să-l aştept pe acoperişul Bibliotecii. Dar florile vor fi deja moarte atunci, nu-i aşa? Arse şi îngheţate.

— Mda…

Louis era mişcat. Cu siguranţă că nici el nu avea să-şi mai vadă căminul vreodată.

— Am să încerc să te duc înapoi, vorbi el din nou. Acum ai nevoie de somn. Şi de un masaj pe spate.

— Nu.

Ciudat! Nu era Harkabeeparolyn una dintre Constructorii Oraşului, din aceeaşi rasă cu Halrloprillalar, rasă care condusese Lumea Inelară mai ales prin sex appeal? Uneori, era dificil să ţii minte că indivizii unei specii străine puteau diferi unii de alţii tot atât de mult ca şi oamenii.

— Cei ce alcătuiau personalul Bibliotecii semănau mai mult cu nişte preoţi decât cu nişte profesionişti. Tu practici abstinenţa?

— Cât timp lucrăm în Bibliotecă suntem abstinente. Eu însă *am ales* să fiu abstinentă. – Se ridică într-un cot şi îl privi. – Am învăţat că toate celelalte specii se dau în vânt să facă *rishathra* cu Constructorii Oraşului. Este şi cazul tău?

Louis încuviinţă.

— Sper că te poţi controla, adăugă ea.

Bărbatul oftă.

— Oh, tanj, sigur! Am o mie de *falani*. Am învăţat cum să-mi abat atenţia de la asta.

— Cum?

— În mod obişnuit, caut o altă femeie.

Bibliotecara nu râse.

— Şi ce se-ntâmplă dacă nici cealaltă femeie nu este disponibilă?

— Oh… atunci, fac exerciţii până la epuizare. Mă îmbăt… Intru în sabatical, plec în spaţiul interstelar într-o navă de unul singur. Îmi găsesc alte plăceri. Mă implic în muncă.

— Nu trebuie să te îmbeţi, spuse ea şi avea dreptate. Ce plăcere ai mai putea încerca?

Droudul! Ar fi fost suficientă atingerea unui curent, şi nu i-ar mai fi păsat dacă Harkabeeparolyn s-ar fi transformat într-un vierme verde înaintea ochilor săi. De ce i-ar fi păsat acum? N-o admira… în fine, poate doar un pic. Ea îşi făcuse treaba. Acum, putea să salveze Lumea Inelară, sau să n-o salveze, fără să mai aştepte ajutor din partea ei.

— Oricum, o să-ţi primeşti masajul, adăugă el.

O ocoli pe departe, pentru a atinge un buton de pe consola patului. Harkabeeparolyn fu uimită, apoi zâmbi şi se relaxă complet, în timp ce vibraţiile sonice din patul de apă o îmbrăţişau. În câteva minute, adormi. Louis fixă instalaţia să se întrerupă după douăzeci de minute.

Apoi, căzu pe gânduri.

Dacă n-ar fi petrecut un an alături de Halrloprillalar, n-ar fi găsit-o pe Harkabeeparolyn atractivă, aşa cum arăta ea, cu ţeasta pleşuvă, cu buzele ca nişte lame de cuţit şi nasul extrem de mic. Dar el avea…

El avea păr acolo unde Constructorii Oraşului nu aveau. Asta să fie? Sau mirosul alimentelor din respiraţia sa? Sau un semnal social pe care nu-l cunoştea?

Un om care răpise o astronavă, un om care-şi pusese viaţa în joc pentru a încerca să salveze trilioane de alte vieţi, un om care atinsese limita dependenţei de droguri nu putea fi afectat de o asemenea distragere minoră precum atracţia faţă de o parteneră drăguţă. Atingerea sârmei i-ar fi oferit detaşarea, ajutându-l să vadă mai clar acest lucru.

„Mda.”

Louis se apropie de peretele frontal.

— Ultimule!

Păpuşarul tropăi, apărând în raza lui vizuală.

— Porneşte înregistrările despre Protectorii Pak, pentru mine. Interviurile şi rapoartele medicale despre Jack Brennan, studii despre corpul străinului, tot ce ai găsit…

Încerca să lucreze.

* * *

Louis Wu plana în mijlocul cabinei, în poziţie lotus, şi hainele dezbrăcate erau înşiruite în dezordine în jurul lui. Pe un ecran care plutea nemişcat în afara carcasei *Acului*, un om de mult mort vorbea despre originile umanităţii.

— Protectorii aveau puţin din preţiosul liber arbitru, spunea el. Suntem mult prea inteligenţi pentru a nu vedea răspunsul corect. În plus, există instinctele. Dacă un Protector Pak nu are copii în viaţă, în general moare. Refuză să mai mănânce. Unii Protectori pot să generalizeze; ei pot găsi o modalitate de a face ceva pentru întreaga lor specie şi asta îi ţine în viaţă. Cred că asta era mai uşor pentru mine decât pentru Phssthpok.

— Ce-ai descoperit? Care este cauza care te determină să continui să mănânci?

— Avertismentul vostru împotriva Protectorilor Pak.

Louis aprobă din cap, amintindu-şi datele despre autopsia străinului. Creierul lui Phssthpok era mai mare decât cel al unui om obişnuit, dar volumul lui nu includea şi lobii frontali. Capul lui Jack Brennan arăta zimţat la mijloc datorită dezvoltării sale frontale tipic umane şi a extinderii în sus al părţii posterioare a craniului.

Pielea lui Brennan era profund ridată, ca o armură din piele. Încheieturile i se umflaseră anormal. Buzele şi gingiile se topiseră într-un cioc tare. Nimic din toate astea nu păreau să-l afecteze pe minerul de pe Centură, profund deformat.

— Toate simptomele îmbătrânirii erau stopate de transformarea prăsitorului în Protector, îi preciza el unui agent ARM, de mult mort şi el. Grosimea pielii şi ridurile; este de presupus că ajungeau ca *aceasta*, suficient de dură

pentru a respinge lama unui cuţit. Îţi pierzi dinţii, pentru a da posibilitate gingiilor să se întărească. Inima poate să-ţi obosească, pentru că se presupune că îţi creşte o a doua, de data asta cu două camere, situată în burtă.

Vocea lui Brennan era aspră.

— Se presupune, de asemenea, că încheieturile se umflă, continua el să vorbească, pentru a oferi un cuplu mare muşchilor braţului. Putere sporită. Dar nimic din toate astea n-ar fi avut loc fără arborele vieţii, iar pe Pământ nu mai există arborele vieţii, de trei milioane…

Louis tresări, când nişte degete îi împunseră tricoul.

— Luweewu, mi-e foame!

— OK. Oricum era obosit de studiu şi nu aflase prea multe lucruri utile.

Harkabeeparolyn dormea încă. Mirosul de carne friptă la raza lanternei-laser o trezi. Louis comandă fructe şi vegetale coapte pentru ei şi le arătă unde să arunce tot ce nu le plăcea.

După aceea, se retrase, luându-şi cu sine cina.

Îl afecta faptul că erau dependenţi. Mai ales că amândoi se considerau victimele lui. Nu reuşise nici măcar să-i înveţe cum să-şi comande propriile alimente! Comenzile erau inscripţionate în interplanetară şi în Graiul Hero.

Era vreo cale să-i pună la treabă?

Poate mâine. Se gândise la ceva.

* * *

Computerul începuse să le furnizeze rezultatele. Ultimul era ocupat. Când Louis reuşi să-i atragă atenţia pentru o clipă, îi ceru înregistrările cu invazia castelului de către Chmeee.

Castelul ocupa vârful unui deal stâncos. Turme de animale asemănătoare porcilor, galbeni cu dungi albe, păşteau iarba galbenă de dedesubt. Landerul înconjurase castelul, apoi aterizase în curte, sub o ploaie de săgeţi.

Nimic nu se mai întâmplă preţ de câteva minute.

Apoi, ceva oranj năvăli simultan prin câteva uşi arcuite, prea repede pentru a fi distins.

Indivizii se opriră, se întinseră pe jos, ca nişte carpete, şi-şi îndreptară armele spre baza landerului. Erau Kzini, dar păreau deformaţi. Exista o deviere de cel puţin un sfert de milion de ani.

Harkabeeparolyn vorbi peste umărul lui Louis.

— Ăştia sunt semenii companionului tău?

— Într-un fel, se înrudesc. Aceştia par un pic mai scunzi şi mai închişi la culoare... şi au falca inferioară mult prea masivă.

— Te-a abandonat. De ce nu-l părăseşti şi tu?

Louis izbucni în râs.

— De ce, ca să-ţi ofer ţie patul? Ne aflam în condiţii de luptă când am permis unui vampir să mă seducă. El a fost dezgustat. Din punctul lui de vedere, *eu* l-am abandonat pe *el*.

— Niciun bărbat sau femeie nu poate rezista unui vampir.

— Chmeee nu este un bărbat. El nu poate să dorească *rishathra* cu niciun hominid.

Acum, mai multe pisici portocalii ţâşniră, ocupând poziţie în jurul landerului. Două cărau un cilindru din metal ruginit. Zeci de feline se zăreau spre extremităţile landerului.

Cilindrul dispăruse într-o explozie şi o flamă alb-gălbuie. Landerul alunecase câţiva metri. Kzinii aşteptară, apoi ieşiră de la locurile lor ca să analizeze rezultatele.

Harkabeeparolyn tresări ca străbătută de un fior.

— Par, mai degrabă, dornici să mă aibă drept prânz.

— Ăştia, poate..., replică Louis iritat. Dar îmi aduc aminte de o vreme când Chmeee flămânzea şi niciodată nu s-a atins de mine. Oricum, care este problema voastră? Nu aveţi şi carnivori în oraş?

— Avem.

— Şi Biblioteca?

Credea că n-o să-i răspundă. (Figuri păroase îşi făcuseră apariţia la ferestrele-fantă. Explozia nu lăsase urme vizibile.) Apoi:

— O vreme, am fost în Clădirea Panth. – Femeia nu voia să-l privească în ochi.

În prima clipă, nu-şi aminti. Clădirea Panth. Construită ca o ceapă plutind cu coada în jos. Reparaţiile la condensatorul de apă. Stăpânul voia să plătească costul în sex. Se simţea miros de vampir pe holuri.

— Ai făcut *rishathra* cu carnivori?

— Cu Păstori, cu Oamenii Ierbii, cu Oamenii Agăţători şi Oamenii Nopţii, după cum îmi amintesc.

Louis se retrase un pic.

— Cu Oamenii Nopţii? Cu Demonii?

— Oamenii Nopţii sunt foarte importanţi. Adună informaţie pentru noi şi pentru Oamenii-Maşină. Ţin laolaltă ce a mai rămas din civilizaţie şi noi nu vrem să-i ofensăm.

— Uh-huh!

— Vânătorii Nopţii, Luweewu, au un foarte ascuţit simţ al mirosului. Mi s-a spus că trebuie să fac *rishathra* cu un Vânător al Nopţii. Fără parfum de vampir. Am cerut să fiu transferată la Bibliotecă.

Louis îşi aminti de Mar Korssil.

— Nu par respingători.

— Dar pentru *rishathra*? Noi, cei care nu avem părinţi, trebuie să ne plătim o datorie faţă de societate, înainte de a ne găsi o pereche şi a întemeia un cămin. Mi-am pierdut fondurile acumulate, în timpul transferului. Transferul n-a venit suficient de repede. – Îl privea acum în ochi. – N-a fost plăcut. Dar altă dată a fost şi mai rău. Mirosul de vampir învăluie totul, nu şi memoria. Îţi reaminteşti mirosurile: sânge, în respiraţia Vânătorilor Nopţii; putrefacţie, în cea a Oamenilor Nopţii.

— Acum ai scăpat de toate astea, o linişti Louis.

Câţiva dintre Kzini încercau să se ridice. Apoi, adormiră cu toţii. Zece minute mai târziu, se deschidea rampa. Chmeee cobora să preia comanda.

* * *

Se făcuse târziu, când Ultimul apăru din nou. Păpuşarul părea răvăşit şi obosit.

— Se pare că ai ghicit corect, spuse el. Nu numai că *scrith*-ul reţine un câmp magnetic, dar însăşi structura Lumii Inelare este întreţesută cu cabluri supraconductoare.

— Asta e bine, replică Louis, simţind că i se ridicase o greutate enormă de pe suflet. Este *bine*, dar cum de ştiau Constructorii Oraşului de toate astea? Nu mi-i închipui săpând în *scrith* pentru a afla.

— Nu. Au făcut din el magneţi pentru compasuri. Au trasat o reţea de linii supraconductoare, distanţate la optzeci de mii de kilometri, ce se desfăşoară după un model hexagonal prin fundaţia Lumii Inelare. I-a ajutat să-şi ridice hărţile. Au trecut secole până ce Constructorii Oraşului au învăţat suficientă fizică pentru a ghici ce anume trasaseră, iar aceste presupuneri i-au condus la construirea propriilor lor supraconductori…

— Bacteriile pe care le-aţi însămânţat…

— Se pare ca nu au atins supraconductorii îngropaţi în *scrith*. Sunt conştient că pardoseala Lumii Inelare este vulnerabilă la meteoriţi. Trebuie să sperăm că niciunul dintre ei nu a atins vreodată reţeaua de supraconductori.

— E posibil…

Păpuşarul medită o clipă, apoi vorbi din nou:

— Louis, încă mai căutăm secretul transmutatoarelor masive?

— Nu.

— Ne-ar fi rezolvat perfect toate problemele, insistă Ultimul. Dispozitivul trebuie să fi lucrat la o scară imensă. Convertirea materiei în energie este de departe mult mai uşoară decât convertirea materiei în altă formă de materie. Să presupunem că noi am aprinde… să spunem, un tun transmutator, pe partea de dedesubt a Lumii Inelare, în zona cea mai îndepărtată de soare. Reacţia respectivă ar pune structura la loc. Desigur, ar apărea şi unele neajunsuri. Unda de şoc ar ucide mulţi băştinaşi, dar mai mulţi ar supravieţui. Apărarea antimeteoritică ar putea fi înlocuită la o dată ulterioară. De ce râzi?

— Eşti strălucitor! Necazul este că nu avem niciun motiv să credem că a existat vreodată un tun transmutator.

— Nu înţeleg.

— Halrloprillalar inventa, pur şi simplu, poveşti. A recunoscut-o mult prea târziu. În plus, cum crezi că ar fi ştiut ea ceva despre felul în care a fost construită Lumea Inelară? Strămoşii ei nu erau decât nişte maimuţe când s-a întâmplat asta. – Louis observă capetele agitându-se şi-l preveni: Nu pune totul în seama mea. Nu avem timp.

— Din păcate…

— Ce altceva ai mai aflat?

— Puţin. Modelele de analiză sunt încă incomplete. Fanteziile ce implică Marele Ocean nu înseamnă nimic pentru mine. Poţi să le cercetezi.

— Mâine.

* * *

Sunetele aveau o intensitate prea mică pentru a fi înţelese, dar îl treziseră. Louis se întoarse, învăluit în întuneric şi în lipsă de gravitaţie.

Dincolo însă, era suficientă lumină pentru a vedea. Kawaresksenjajok şi Harkabeeparolyn erau întinşi şi se ţineau în braţe, murmurând fiecare la urechea celuilalt. Translatorul lui Louis nu prindea nimic. Părea a fi dragoste. Un zvâcnet brusc de invidie îl făcu să zâmbească. Crezuse că băiatul era prea tânăr; crezuse că femeia jurase. Asta nu era însă *rishathra*. Cei doi făceau parte din aceeaşi specie.

Louis le întoarse spatele şi închise ochii. Urechile lui se aşteptau la un val ritmic de acţiune, însă acesta nu venea, astfel încât, în cele din urmă, adormi.

Visă că intrase într-un sabatical.

Plutea printre stele. Când lumea devenea prea bogată, prea variată, prea pretenţioasă, atunci sosea vremea să lase totul în urmă. Louis o mai făcuse şi înainte. Singur, într-o mică astronavă, se îndreptase spre falia încă neexplorată, dincolo de spaţiul cunoscut, să vadă ce se putea vedea şi să afle dacă se mai iubea. Acum, Louis plutea între discurile de dormit şi visa fericit că se prăbuşeşte printre stele. Nu depindea de nimeni, nu trebuia să-şi ţină nicio promisiune.

Apoi, o femeie urlă panicată chiar în urechea lui. Un călcâi îl lovi puternic chiar sub coaste, iar Louis îi răspunse cu un icnet. O învălmăşeală de braţe se abătu asupra lui, apoi se strânseră în jurul gâtului său, într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte. Vaietele continuau.

Louis se căzni să-i descleşteze mâinile, pentru a-şi elibera gâtul. Strigă apoi:

— Închide câmpul de dormit!

Gravitaţia reveni. Louis şi atacatorul lui căzură pe discul inferior. Harkabeeparolyn încetă să mai ţipe şi îşi lăsă braţele depărtate.

Băiatul Kawaresksenjajok îngenunchease alături de ea, confuz şi speriat. Puse întrebări urgente în limba Constructorilor Oraşului. Femeia se răsti la el.

Băiatul vorbi din nou. Harkabeeparolyn îi răspunse mai pe-ndelete. Băiatul aprobă cu reţinere. Orice ar fi auzit, nu-i plăcuse. Se îndreptă spre colţ, aruncându-le o privire de rămas-bun pe care Louis nu o putu interpreta, şi dispăru în hangar.

Louis se întinse după translator.

— OK, despre ce este vorba?

— Pluteam în imponderabilitate! suspină ea.

— Nu trebuia să te sperii, o linişti Louis. Aşa obişnuim unii dintre noi să dormim.

Femeia îl privi direct în faţă.

— În imponderabilitate?

— Exact.

Expresia ei era uşor de descifrat. *Nebunie. Nebunie curată*... şi o ridicare din umeri. Se mobilizase în mod vizibil.

— Acum, când maşinile tale pot citi mai repede decât o pot face eu, mi-am dat seama că sunt total inutilă. Pot face un singur lucru care să ajute misiunea, şi anume să-ţi uşurez suferinţele provocate de reprimarea plăcerii.

— Este o uşurare, spuse Louis.

Rostise replica plin de sarcasm, dar oare îl interpreta ea în acest mod? Bărbatul s-ar fi blestemat dacă ar fi acceptat un asemenea gest caritabil.

— Dacă faci baie şi îţi cureţi cu grijă gura…

— Opreşte-te! Sacrificiul confortului tău este prea mare, ţelul este lăudabil, dar dacă aş accepta, ar însemna să dau dovadă de maniere proaste…

Femeia era uimită.

— Luweewu, nu vrei să faci *rishathra* cu mine?

— Mulţumesc nu, mormăi el, apoi strigă: Deschide câmpul de dormit!

Louis se ridică plutind de lângă ea. Dintr-o experienţă precedentă, simţea că va urma o confruntare şi acest lucru îl îngrijora mai mult. Dar dacă ea avea să încerce să-şi folosească forţa fizică, avea să se pomenească în imponderabilitate.

Femeia îl uimi din nou printr-o altă replică:

— Luweewu, ar fi teribil pentru mine să am un copil acum.

Louis îi privi de sus figura: nu era înfuriată, ci foarte serioasă.

— Dacă mă împerechez acum cu Kawaresksenjajok, aş putea aduce pe lume un copil care să moară în focul soarelui.

— Atunci, n-o face. Oricum, este prea tânăr.

— Nu, nu este.

— Oh. Bine. Nu ai… Nu, voi nu aveţi contraceptive. Ei bine, nu poţi să-ţi estimezi perioada de fertilitate şi s-o eviţi?

— Nu înţeleg. Nu, aşteaptă, înţeleg. Luweewu, specia noastră a condus majoritatea lumii datorită controlului nuanţelor şi variaţiilor de *rishathra*. Ştii cât de multe am învăţat despre *rishathra*?

— Doar printr-un simplu noroc, bănuiesc!

— Luweewu, unele specii sunt mai fertile decât altele.

— Oh!

— Dinainte de începutul istoriei, am învăţat că *rishathra* este o cale de a nu avea copii. Dacă ne împerechem, patru *falani* mai târziu apare un copil. Luweewu, poate fi salvată lumea? Eşti convins că lumea *poate* fi salvată?

Oh, dacă ar fi fost într-un sabatical! Singur, într-o astronavă, la ani-lumină de orice responsabilitate faţă de cineva, cu excepţia propriei sale persoane! Oh, dacă ar fi fost sub efectul sârmei…

— Nu pot garanta nimic sigur.

— Atunci, fă *rishathra* cu mine, ca să mă împiedici să mă mai gândesc la Kawaresksenjajok!

Nu era cea mai flatantă propunere care i se făcea lui Louis Wu.

— Cum o *să-l* ajutăm să-şi liniştească mintea? întrebă el.

— Nu există nicio cale. Bietul băiat, trebuie să sufere!

„*Atunci, nu poţi să-i faci pe amândoi să sufere*”, gândi Louis. Dar nu se hotărî s-o spună. Femeia era serioasă, îl rănise şi avea dreptate. Nu era timpul potrivit să aduci pe lume un copil din specia Constructorilor Oraşului.

În plus, o dorea.

Coborî din câmpul antigravitaţional şi o conduse pe patul de apă. Era bucuros că se retrăsese Kawaresksenjajok în hangar. Dar oare ce avea să spună puştiul mâine dimineaţă?

26.
Dincolo de ape

Louis se trezise în gravitaţia normală cu un zâmbet pe buze, cu înţepături plăcute în fiecare muşchi şi cu nisip în ochi. Dormise foarte puţin noaptea trecută. Harkabeeparolyn nu exagerase prea mult cu pulsiunea sa. Nu ştiuse (în ciuda timpului petrecut alături de Halrloprillalar) că şi Constructorii Oraşului intrau în călduri.

Se mişcă şi patul imens prinse viaţă sub el. Un trup se rostogoli peste el: Kawaresksenjajok, întins pe burtă, înota ca un peşte zburător şi murmura uşor.

Harkabeeparolyn, înfăşurată în blana oranj, se trezise şi ea şi se ridicase de pe podea. Apoi, îngăimă o explicaţie ce se dorea o scuză pentru că îl părăsise.

— M-am deşteptat, după o vreme, şi nu ştiam unde sunt, cu patul ăsta mişcător de sub mine.

„Şocul cultural”, gândi el. Îşi aminti că şi lui Halrloprillalar îi plăcuseră discurile de dormit, dar nu ca să doarmă pe ele.

— Există suficient loc pe podea. Cum te simţi?

— Mai bine, pentru moment. Mulţumesc.

— *Eu* îţi mulţumesc. Ţi-e foame?

— Nu încă.

Louis începu să exerseze. Muşchii lui erau încă tari, dar se vedea că îi lipsea antrenamentul. Constructorii Oraşului îl priveau cu nedisimulată surpriză. După aceea, comandă micul dejun: pepene, sufleu Grand Mariner, brioşe şi cafea. Oaspeţii săi refuzară cafeaua – era de prevăzut – precum şi brioşele.

Când îşi făcu apariţia, Ultimul arăta neîngrijit şi obosit.

— Modelele pe care le căutăm nu sunt clare în înregistrările oraşului plutitor, spuse el. Toate speciile şi-au construit armurile după forma Protectorilor Pak. Ele nu sunt la fel pretutindeni, nu exact la fel, iar stilul nu variază după o anumită lege. Am putea să dăm vina pe răspândirea culturii specifice Constructorilor Oraşului. Imperiul lor a amestecat idei şi invenţii în asemenea măsură încât nu le vom putea detecta niciodată originea.

— Ce-ai aflat despre drogul nemuririi?

— Ai avut dreptate. Marele Ocean este văzut ca o sursă a ororilor şi plăcerilor, inclusiv nemurirea. Darul nu este întotdeauna un drog. Uneori, soseşte neanunţat, ca ofertă a unor zei capricioşi. Louis, legendele nu au niciun sens pentru mine, un nonuman.

— Pregăteşte înregistrările pentru mine. Am să-i pun şi pe oaspeţii noştri să le privească. Poate că ei vor reuşi să sesizeze ceva.

— Foarte bine.

— Şi despre reparaţie?

— Nu există nicio activitate de reparaţie pe Lumea Inelară, în toată istoria înregistrată.

— Glumeşti!

— Cât de mare este regiunea acoperită de înregistrările oraşului? Pe ce perioadă de timp? Mică şi scurtă. În plus, am studiat şi vechile înregistrări cu Jack Brennan. Am aflat că Protectorii trăiau mult şi aveau o viaţă activă foarte lungă. Preferau să nu utilizeze servomecanismele, dacă puteau să facă treaba singuri. De pildă, nu exista un pilot automat la bordul astronavei lui Phssthpok.

— Nu este relevant. Sistemul conductelor de recirculare este, fără îndoială, automat.

— Este o abordare foarte simplistă a forţei brute. Nu ştim de ce Protectorii au murit sau au părăsit Lumea Inelară. Este posibil ca ei să-şi fi cunoscut soarta, că au avut timp să automatizeze sistemul de recirculare? Louis, nu avem *nevoie* să cunoaştem toate astea.

— Serios? Probabil că şi sistemul de apărare antimeteoritică este automat. Ţi-ar plăcea să ştii mai multe despre apărarea antimeteoritică?

— Fireşte…

— Şi jeturile de orientare erau automate. Probabil că există şi dubluri manuale pentru toate acestea. O mie de specii umane au evoluat de când au dispărut cei din neamul Pak şi, totuşi, automatele lor încă mai funcţionează. Fie că dintotdeauna Protectorii intenţionaseră să plece – lucru pe care nu-l cred…

— Fie le-au trebuit mulţi ani ca să moară, adăugă Ultimul. Am propriile păreri despre asta.

După aceea, Păpuşarul nu mai scoase o vorbă.

* * *

Louis descoperi o distracţie grozavă în acea dimineaţă. Poveştile Marelui Ocean se dovediră un subiect fascinant, cu eroi şi regate şi cu isprăvi desprinse parcă din povestiri poliţiste, cu magie şi monştri înspăimântători. Aveau o savoare diferită de toate poveştile oricărei culturi umane. Dragostea nu era eternă. Companionii eroului din specia Constructorii Oraşului (sau ai eroinei) erau întotdeauna de sex opus, loialitatea lor era menţinută prin tot felul de *rishathra* descrise cu multă imaginaţie, iar puterile lor ciudate nu erau puse la îndoială. Magicienii nu erau în mod automat răi; existau pericole întâmplătoare care trebuiau evitate – nu se lupta împotriva lor.

Louis găsi numitorul comun pe care-l căuta. Întotdeauna, în aceste întâmplări apăreau vastitatea mării, teroarea furtunilor şi monştrii marini.

Unii dintre aceştia puteau fi rechini, balene, caşaloţi, distrugători Gummidgy, peşti de umbră de pe Wunderland sau jungle de iarbă-capcană. Unii erau inteligenţi. Existau şerpi de mare lungi de kilometri, cu nări aburinde (asta implica existenţa plămânilor?) şi guri imense înzestrate cu dinţi ascuţiţi. Exista un ţinut care ardea orice navă care se apropia de el, lăsând, invariabil, un singur supravieţuitor. (Fantezie sau Flori-Oglindă?) Anumite insule erau animale

de mare mai înclinate spre sedentarism, astfel încât o adevărată ecologie se putea închega pe spatele lor, până ce o navă cu marinari deranja respectiva creatură.

Louis credea în furtunile fioroase. Peste o asemenea întindere, furtunile puteau să se acumuleze foarte mult, chiar şi fără efectul Coriolis care dădea naştere la uragane pe orice lume normală. Pe Harta Kzin, văzuse o navă mare cât un oraş. Numai o astfel de navă putea rezista furtunilor de pe Marele Ocean.

Credea în noţiunea de magician, chiar dacă nu complet. Ei (în trei legende) păreau că aparţin rasei Constructorilor Oraşului. Dar, spre deosebire de magicienii din legendele de pe Pământ, aceştia erau luptători puternici. Şi în toate trei purtau armuri.

— Kawaresksenjajok, întotdeauna magicienii poartă armuri?

Băiatul îl privi într-un mod ciudat.

— Vrei să spui în poveşti, nu-i aşa? Nu. Dar întotdeauna se găsesc în jurul Marelui Ocean. De ce?

— Magicienii se luptă? Sunt ei mari luptători?

— Nu au nevoie să fie.

Era dar că întrebările îl deranjau pe băiat.

— Luweewu, interveni Harkabeeparolyn, eu aş putea şti mai multe despre poveştile copiilor decât Kawa. Ce încerci să afli?

— Caut căminul Inginerilor Lumii Inelare. Aceşti magicieni în armură ar putea fi ei, dacă exceptăm faptul că au apărut prea târziu în istorie.

— Atunci, nu sunt ei.

— În acest caz, care a fost scânteia ce a dat naştere legendelor? Statuile? Mumiile scoase de vânturile deşertului? Memoria rasială?

Femeia medită îndelung, înainte de a răspunde.

— În mod obişnuit, magicienii aparţin speciilor care spun povestea. Descrierea variază: înălţime, greutate, alimentaţie. Dar au trăsături comune. Sunt luptători teribili. Nu au un statut moral. Ei nu pot fi învinşi, ci numai evitaţi.

* * *

Aidoma unui submarin sub gheaţa polară, *Acul Încins al Căutării* naviga sub Marele Ocean.

Ultimul redusese viteza. Aveau o vedere excelentă asupra unei panglici lungi şi extrem de neregulate a ţărmurilor continentale. Dincolo de ea, fundul Marelui Ocean era la fel de accidentat ca şi ţărmul: munţi suficient de înalţi pentru a se ridica deasupra apei; canioane submarine asemeni unor creste înalte de opt până la zece kilometri.

Ce se afla acum deasupra lor – un acoperiş cuarţos, întunecat chiar şi în lumină amplificată, ce părea neîndoielnic închis, chiar dacă se ridica la cinci mii de kilometri deasupra – putea fi Harta Kzin. Computerul confirmase. Kzin trebuie să fi fost tectonic activă după ce harta fusese sculptată. Fundul mărilor se umfla puternic; lanţurile de munţi erau adânci şi ascuţite pe contururi.

Louis nu identificase nimic. Contururile acoperite de spumă nu îi erau de ajuns. Avea nevoie să vadă modelele luminii solare şi jungla galben-portocalie.

— Lasă camera în mişcare, spuse el. Ai recepţionat un semnal de la lander?

De pe locul său, din faţa pupitrului de comandă, Ultimul întoarse un cap.

— Nu, Louis, *scrith*-ul îl blochează. Vezi golful acela aproape circular, acolo unde se termină marile fluvii? Nava uriaşă este pusă de-a curmezişul lui. În apropiere, pe Hartă, forma aceea în „Y” unde se unesc cele două fluvii – acolo este castelul unde se odihneşte acum landerul.

— OK. Coboară câteva mii de kilometri. Dă-mi o panoramare.

Acul se afundă în acoperişul sculptat.

— Ai făcut acelaşi tur şi cu *Mincinosul*, spuse Păpuşarul. Acum te aştepţi să găseşti schimbări?

— Nu. Ai devenit nerăbdător?

— Evident că nu, Louis.

— Acum ştiu mai multe decât atunci. Poate că o să prind detaliile care ne lipsesc. De pildă, ce este asta care se ridică lângă Polul Sud?

Ultimul le oferi o imagine mărită. Un triunghi extrem de negru, lung şi îngust, cu suprafaţa texturată, atârna drept în jos, din centrul Hărţii Kzin.

— O aripă radiatoare, spuse Păpuşarul. Bineînţeles, pentru că zona antarctică trebuie să fie menţinută îngheţată.

Băştinaşii de la bord erau complet stupefiaţi.

— Nu înţeleg, vorbi Harkabeeparolyn. Credeam că mai cunosc ceva ştiinţă, dar… ce este asta?

— Prea complicat. Ultimule…

— Luweewu, nu sunt proastă, şi nici un copil!

„Nu are mai mult de patruzeci de ani”, gândi Louis.

— Bine. Esenţa este că au dorit să imite o planetă. O bilă rotitoare, înţelegi? Razele soarelui cad razant pe polii unei bile rotitoare, aşa că acolo este frig. Şi pe imitaţia asta de lume trebuia să fie frig la poli. Ultimule, măreşte mai mult!

Suprafaţa fin texturată se acoperise de miriade de flapsuri orizontale reglabile, argintii pe faţa de deasupra, negre pe cealaltă. „Vara şi iarna”, gândi bărbatul, şi se auzi spunând:

— Incredibil!

— Luweewu?

Louis îşi ridică braţele a neputinţă.

— Atât de des mi-a scăpat! Cred că am acceptat totul, pentru ca apoi acest tot să devină prea mare. Tanj, prea mare!

În ochii lui Harkabeeparolyn apăruseră lacrimi.

— Acum cred. Lumea mea este o imitaţie a unei lumi reale.

Bărbatul o cuprinse în braţe.

— Este reală. Simţi acest lucru? Este la fel de reală ca şi mine. Se întinde sub picioarele tale. Este la fel de reală ca şi astronava. Doar mai mare. Cu mult, mult mai mare.

— Louis? îl întrerupse Ultimul.

Analizând prin telescop, descoperise alte aripioare mai mici, de-a lungul perimetrului Hărţii.

— Natural că şi regiunile arctice trebuie răcite.

— Mda. Va fi perfect într-un minut. Du-ne acum spre Pumnul-lui-Dumnezeu, dar nu te grăbi… Computerul poate să-l găsească?

— Desigur. Dar dacă-l găsim astupat? Ai spus că Ochiul Furtunii a fost astupat sau reparat.

— N-ar fi prea uşor să astupi Pumnul-lui-Dumnezeu. Gaura este mai mare decât Australia şi situată mult deasupra atmosferei.

Îşi frecă cu putere ochii închişi.

„*Nu pot permite să mi se întâmple*, gândi el. *Ceea ce s-a întâmplat este real. Ce este real pot manipula prin creier. Tanj, n-ar fi trebuit să folosesc vreodată sârma. Mi-a deformat simţul realităţii. Dar… aripi radiatoare sub poli*?”

Ieşiră de sub Harta Kzin. Radarul de profunzime nu detectase nicio conductă sub fundul oceanului. Ceea ce putea însemna că protecţia antimeteoritică era prezentă sub forma unei spume depuse pe *scrith*. Conductele trebuie să fi fost la locurile lor, altfel aluviunile ar fi acoperit fundul oceanelor.

Toate aceste denivelări de pe dedesubtul Lumii Inelare – acele lungi, lungi canioane subacvatice. Câte o dragă în cel mai adânc canion şi o gură colectoare la unul dintre capete ar fi putut menţine curat patul oceanului.

— Virează puţin, Ultimule. Du-ne sub Harta Marte. Apoi, sub Harta Pământ. Nu ne vom îndepărta prea mult din drumul nostru.

— Aproape două ore.

— Merită riscul.

* * *

Două ore. Louis moţăi în câmpul de dormit. Ştia că un aventurier doarme pe apucate. Se trezi prea devreme, pe când fundul mării încă mai luneca pe deasupra plafonului *Acului*. Văzu cum încetineşte şi se opreşte.

— Marte lipseşte, spuse Ultimul.

Louis îşi clătină violent capul. *Trezeşte-te*!

— Cum?!

— Marte este o lume rece uscată, aproape lipsită de aer, nu-i aşa? Întreaga Hartă trebuia răcită, deshidratată şi ridicată aproape de limita atmosferei.

— Mda, toate astea…

— Atunci, priveşte! Ar trebui să fim sub Harta Marte. Vezi vreo aripă cu mult mai mare decât cea de sub Harta Kzin? Vezi o cavitate aproape circulară care să se ridice treizeci de kilometri spre interior?

Nu exista nimic deasupra capetelor lor, cu excepţia contururilor inversate ale fundului de mare.

— Louis, asta este incredibil. Dacă memoria computerului ne lasă…

Picioarele Ultimului se pliară, iar capetele i se aplecară spre buric.

— Memoria computerului este perfectă, spuse Louis. Relaxează-te! Computerul n-are nimic. Vezi dacă temperatura oceanului este mai ridicată deasupra noastră.

Ultimul ezita, pe jumătate într-o poziţie de fetus, apoi chiui „Da, da” şi se repezi la tastatura pupitrului de comandă.

— Dacă înţeleg eu bine, lipseşte una dintre lumile voastre? întrebă Harkabeeparolyn.

— Una dintre cele mici. Curată neglijenţă, scumpa mea!

— Astea nu sunt bile, adăugă ea gânditoare.

— Nu. Sunt decojite, ca un fruct rotund. Apoi, coaja e întinsă orizontal.

— Temperatura în aceste zone variază, interveni Ultimul în discuţie. Ignorând regiunile din jurul aripilor, am găsit temperaturi cuprinse între cinci şi douăzeci şi şapte de grade.

— Apa ar trebui să fie mai caldă în jurul Hărţii Marte.

— Harta Marte nu iese în evidenţă, iar apa nu este mai caldă.

— Ce… e? Asta este de-a dreptul *straniu*.

— Dacă te înţeleg – da, este o problemă.

Gâtul Păpuşarului se arcui şi se curbă până ajunse să se privească pe sine drept în ochi. Louis îl văzuse şi pe Nessus făcând la fel şi se întrebă dacă nu era un fel de râs specific speciei sale. Putea fi şi o concentrare. Chestia asta o speria pe Harkabeeparolyn până la leşin, dar ea nu lăsa impresia că ar vrea să-şi ferească privirea.

Louis se plimba de colo-colo, ca o sălbăticiune în cuşcă. Marte *trebuia* să fie îngheţat. Atunci unde?…

Ultimul fluieră un vechi refren.

— Reţeaua?

Louis se opri brusc.

— Reţeaua. Exact. Şi asta ar însemna că… tanj! Atât de simplu?

— Progresăm. Următoarea mişcare?

Aflaseră destul de multe privind partea de dedesubt a lumilor. Deci…

— Du-ne, te rog, sub Harta Pământ, la nivelul fundaţiei.

— Da, da! răspunse Ultimul.

Acul continua să înainteze în sensul de rotaţie.

„Atât de mult ocean, gândi Louis, şi atât de puţin uscat. De ce doriseră Inginerii Lumii Inelare să pună atât de multă apă sărată în numai două regiuni? Două pentru balans, desigur, dar de ce atât de mari?”

Rezervoare? Parţial. Prezervarea vieţii marine de pe o lume abandonată de Pak? Un conservator ar fi spus că merita preţul; dar aici era vorba de Protectorii Pak. Tot ce făcuseră fusese pentru siguranţa lor şi a descendenţilor lor.

„Hărţile”, gândi Louis, „fuseseră superbe elemente ale unei direcţii greşite…”

În ciuda contururilor patului oceanic, Pământul era uşor de recunoscut. Louis observă curbura aplatizată a platourilor continentale atunci când trecură pe sub Africa, Australia, cele două Americi, Groenlanda… aripile de sub Antarctica şi Oceanul Arctic… băştinaşii Lumii Inelare priveau şi aprobau politicos. De ce le-ar fi păsat? Nu era lumea *lor*.

Da, trebuia să facă tot posibilul să-i ducă pe Harkabeeparolyn şi pe Kawaresksenjajok acasă, dacă nu

mai putea face altceva pentru ei. Acum, Louis Wu era atât de aproape de Pământ cum nu avea să mai fie vreodată.

Deasupra lor, defila în continuare patul oceanic.

Apoi, ţărmurile: curba plată a platoului continental bordând o masă de golfuri şi golfuleţe, delte de fluvii, peninsule şi insule, detalii accidentate mult prea fine pentru acuitatea ochiului omenesc. *Acul* se îndrepta spre babord, în sensul de rotaţie. Trecură pe sub lanţuri de munţi goi pe dinăuntru şi pe sub mări plate. O linie fin delimitată ducea drept spre sensul de rotaţie, iar la căpătul ei se zărea un punct de lumină.

Pumnul-lui-Dumnezeu.

Ceva uriaş lovise Lumea Inelară cu multă vreme în urmă. Bila de foc deformase pardoseala ei pe direcţie ascendentă, sub forma unui con înclinat, apoi o străpunsese. Aproape de acest uriaş tunel conic se vedeau urmele unui meteorit mult mai recent: astronava Produs General avariată, cu pasagerii ei îngheţaţi în stază, care căzuse cu o viteză de o mie două sute de kilometri pe secundă. Tanj, de fapt şi ea deformase *scrith*-ul!

Acul Încins al Căutării se ridica, urmând pata de lumină a unei raze: lumina naturală a soarelui care inunda vertical craterul din vârful muntelui Pumnul-lui-Dumnezeu. Fâşiile de *scrith* se alungiseră şi se subţiaseră când bila de foc le străpunsese şi acum arătau ca nişte piscuri în jurul conului unui vulcan. Astronava se ridică deasupra lor.

Deşertul se întindea pretutindeni. Impactul care crease Pumnul-lui-Dumnezeu mistuise viaţa pe o întindere cu mult mai mare decât cea a Pământului. Departe, foarte departe, la aproape o sută cincizeci de mii de kilometri, albastrul depărtării se contopea cu cel al mării: numai perspectiva oferită de cei o mie şase sute de kilometri la care se afla *Acul* le permitea să vadă atât de departe.

— Să trecem la treabă! spuse Louis. Dă-ne o vedere de pe camerele landerului. Hai să vedem ce mai face Chmeee.

— Da, da.

27.
Marele Ocean

Şase ferestre rectangulare pluteau dincolo de carcasă. Şase camere de luat vederi transmiteau imaginile punţii de comandă a landerului, puntea inferioară şi patru zone diferite din afara lui.

Puntea de comandă era goală. Louis scană, în căutarea luminilor de alertă, şi nu găsi niciuna.

Autodocul rămăsese tot un coşciug uriaş, închis.

Ceva nu era în regulă la camerele de afară. Imaginea se vălurea, pâlpâia şi se îngusta în culori strălucitoare. Louis reuşea să vadă curtea, fantele pentru săgeţi, câţiva Kzini puşi de gardă şi îmbrăcaţi în armuri de piele. Alţi indivizi alergau încolo şi-ncoace pe patru labe, pete de culoare înceţoşate.

Flăcări! Aprinseseră un foc în jurul landerului!

— Ultimule, poţi ridica landerul de acolo? Ai spus că ai control la distanţă.

— Aş putea să-l ridic, răspunse Ultimul, dar ar fi periculos. Suntem la… douăsprezece minute de arc în sensul de rotaţie şi o fracţiune spre babord de Harta Kzin… cam la o jumătate de milion de kilometri. Te aştepţi să pilotez landerul, având un decalaj al vitezei luminii de trei secunde şi jumătate? Sistemul de supravieţuire rezistă bine.

Patru Kzini străbătură în fugă curtea pentru a deschide porţile masive. Un vehicul pe roţi fu împins înăuntru şi oprit locului. Era mai mare decât vehiculul Oamenilor-Maşină care-l dusese pe Louis spre oraşul plutitor. Arme cu proiectile erau montate pe toate cele patru apărători ale roţilor. Kzinii care ieşiseră din el studiau acum landerul.

Chemase cumva lordul castelului ajutor din vecini? Sau vreun vecin venise să-şi reclame dreptul asupra unui fort zburător inexpugnabil?

Tunul vehiculului se roti spre camerele de luat vederi şi trase. Izbucniră flăcări şi camerele tremurară. Masivele pisici portocalii, după ce se pitiseră în prima clipă, se ridicară pentru a examina rezultatul.

Nicio luminiţă de alarmă nu se aprinsese pe puntea de comandă.

— Sălbaticii ăştia n-au mijloacele necesare pentru a avaria landerul, concluzionă Ultimul.

Proiectile explozive împroşcară din nou landerul.

— Tocmai au vrut să-ţi confirme spusele. Continuă monitorizarea. Suntem suficient de aproape pentru a ajunge la el cu discurile de păşit?

Păpuşarul se privi în ochi şi rămase aşa preţ de câteva secunde. Abia după aceea, se decise să vorbească.

— Ne găsim la trei sute de mii de kilometri spre sensul de rotaţie de Harta Kzin şi la două sute de mii de kilometri spre babord. Această din urmă distanţă este lipsită de însemnătate. Distanţa spre sensul de rotaţie ar putea fi letală. Ea determină o viteză relativă între *Ac* şi lander de aproape o jumătate de kilometru pe secundă.

— Prea mult?

— Tehnologiile noastre nu sunt miraculoase, Louis! Discurile de păşit nu pot absorbi o energie cinetică mai mare de şaptezeci de metri pe secundă…

Exploziile împrăştiaseră focul. Gărzile Kzinti în armură îl aţâţară din nou.

Louis se resemna cu greu.

— Foarte bine. Atunci cea mai rapidă cale de a mă trimite acolo este să ne îndreptăm direct spre sensul invers rotaţiei, până voi putea să folosesc discurile de păşit. Apoi, o să recuperăm din timp îndreptându-ne spre tribord.

— Da, da. Cu ce viteză?

Louis deschise gura să răspundă şi rămase cu ea căscată, căzând pe gânduri.

— Acum apare o întrebare fascinantă, spuse el în cele din urmă. Ce este considerat drept meteorit de către apărarea antimeteoritică a Lumii Inelare? Sau drept astronavă invadatoare?

Păpuşarul tropăi în spatele său şi acţionă comenzile de pe pupitrul de comandă.

— Am anulat acceleraţia. Trebuie să ne sfătuim în acest sens. Louis, nu înţeleg de unde ştiau Constructorii Oraşului că puteau clădi în deplină siguranţă sistemul de transport de pe Zidul de Margine. Au avut dreptate, dar cum au ştiut acest lucru?

Louis îşi clătină capul. Încerca doar să-şi închipuie; poate că Protectorii Lumii Inelare programaseră apărarea antimeteoritică să nu tragă asupra Zidurilor de Margine. Era un coridor sigur pentru propriile lor astronave… sau poate constataseră că şi asupra jeturilor de orientare computerul decidea să se tragă, atunci când acestea intrau în funcţiune.

— După cum am spus, Constructorii Oraşului au început cu astronave mici. Au încercat şi au văzut că merge.

— Stupid. Periculos.

— Ştim deja că au făcut astfel de lucruri.

— Ţi-am spus părerea mea. La ordinele tale, Louis: ce viteză?

Deşertul înalt cobora gradat în pantă: un ţinut răscopt şi lipsit de viaţă, o ecologie deteriorată şi încălzită până la incandescenţă în urmă cu mii de *falani*. Ce provocase această izbitură de sub Lumea Inelară? În mod normal, o cometă n-ar fi putut să fie aşa de mare. Nu existau asteroizi, nici planete; fuseseră curăţate din sistem în timpul construcţiei Lumii Inelare.

Viteza *Acului* era deja respectabilă. Ţinuturile din faţă începuseră să se înverzească. Se zăreau panglicile argintii ale fluviilor.

— În prima expediţie, am zburat cu Mach 2, utilizând aeroscutere, răspunse în cele din urmă Louis. Asta ar însemna… opt zile până aş putea folosi discurile de păşit. Al naibii de mult. Presupun că apărarea antimeteoritică va

trage numai asupra obiectelor care se mişcă rapid în raport cu suprafaţa. Dar cât de repede este rapid?

— Cea mai simplă cale este să accelerăm până se întâmplă ceva.

— Nu-mi vine să *cred*! Am auzit un Păpuşar Pierson spunând acest lucru!

— Ai încredere în ingineria Păpuşarilor, Louis! Câmpul de stază va funcţiona. Nicio armă nu ne poate afecta în stază. În cel mai rău caz, vom reveni la starea normală după ce vom lovi suprafaţa, şi atunci vom merge mai departe cu o viteză mai mică. Există ierarhii ale riscului, Louis. Cel mai periculos lucru pe care-l putem face în următorii doi ani este să ne ascundem.

— Eu n-aş face-o – cum ar spune Chmeee – poate doar un Pierson… stai o clipă!

Louis îşi închise ochii şi încercă să gândească. Apoi, după câteva clipe, continuă:

— Fii atent cum sună asta. Mai întâi, noi am abandonat sonda distrusă, cea lăsată pe Bibliotecă…

— Am mutat-o de acolo…

— Unde?

— Pe cel mai apropiat pisc muntos cu *scrith*-ul descoperit. Era cel mai sigur loc la care m-am gândit. Sonda este încă utilă, deşi nu mai poate să fabrice combustibil.

— Este un loc bun. *Nu încerca* să o ridici. Doar pune-i în funcţiune toţi senzorii – procedează la fel şi cu senzorii de la bordul *Acului* şi cu cei ai landerului. Orientează-i pe cei mai mulţi spre pătratele de umbră. Acum, unde altundeva ai fi plasat tu apărarea antimeteoritică? Ţine cont de faptul că se pare că nu poate trage în ceva de *sub* Lumea Inelară.

— N-am nicio idee.

— OK. O să îndreptăm camerele de luat vederi spre Arcadă. Spre pătratele de umbră. Spre soare. Spre Harta Kzin şi Harta Marte.

— Corect.

— Vom rămâne la o altitudine de o mie şase sute de kilometri. Să desprindem şi sonda din locaşurile hangarului? Să o programăm să ne urmeze?

— Singura noastră sursă de combustibil? Nu.

— Atunci, începe accelerarea până se întâmplă ceva. Cum sună asta?

— Da, da, răspunse Păpuşarul şi reveni la pupitrul de comandă. Iar Louis, deşi ar fi preferat o discuţie mai lungă, care să-i stimuleze gândirea, rămase tăcut.

* * *

Camerele de luat vederi îi atraseră privirea. Niciunul dintre pasagerii *Acului* nu le acordase atenţie. Chiar dacă s-ar fi uitat în direcţia potrivită, n-ar fi văzut decât strălucirea albă a stelelor şi lumina albastră, neuniformă, a Arcadei, profilată pe negrul spaţiului, precum şi un cerc negru în vârful Arcadei, acolo unde scutul antiflamă al *Acului* bloca razele soarelui.

Dar ei nici măcar nu priviseră.

Sub hiperpropulsorul avariat, ţinutul înverzise de viaţă. Dominau jungla, mlaştinile şi zonele sălbatice, întrerupte ocazional de petice extrem de neregulate de terenuri cultivate. Dintre locuitorii Lumii Inelare pe care-i întâlniseră până acum, puţini erau fermieri.

Se zăreau grupuri de corăbii pe întinderea mărilor. Odată, survolară un păienjeniş de drumuri – aproape o jumătate de oră, peste zece mii de kilometri lăţime. Telescopul puse în evidenţă cai ce purtau călăreţi sau tractau căruţe mai mici. Niciun vehicul cu motor. Cultura aparţinând Constructorilor Oraşului trebuie să fi decăzut aici, fără a mai înflori din nou.

— Mă simt ca o zeiţă, spuse Harkabeeparolyn. Nimeni n-ar putea să aibă parte de o asemenea privelişte.

— Am cunoscut o zeiţă, răspunse Louis. Cel puţin, aşa credea că este. Făcea şi ea parte dintre Constructorii Oraşului. Şi din echipajul unei astronave. Probabil văzuse şi ea ceea ce vezi tu acum.

— Ah!

— Vezi să nu ţi se suie la cap!

Muntele Pumnul-lui-Dumnezeu se micşora treptat. Luna Pământului s-ar fi cuibărit uşor în carcasa lui imensă. Trebuia să fie văzut de la o asemenea, distanţă, profilat pe un ţinut mai întins decât suprafeţele locuibile de pe toate lumile spaţiului cunoscut, pentru a i se aprecia măreţia. Louis nu se simţea aidoma unui zeu, ci dimpotrivă, extrem de neînsemnat. Vulnerabil.

Capacul autodocului de la bordul landerului nu se mişcase.

— Ultimule, ar putea Chmeee să aibă şi alte răni?

Păpuşarul se afla în afara câmpului său vizual, dar vocea lui sosi clară.

— Desigur.

— Ar putea muri acolo?

— Nu. Louis, sunt ocupat! Nu mă deranja!

Vederea transmisă de telescop se înceţoşase. Ţinuturile luminoase situate la o mie şase sute de kilometri sub ei se deplasau vizibil acum; viteza *Acului* trecuse de opt kilometri pe secundă. Viteză orbitală pentru Pământ.

Puntea de nori strălucea destul de puternic pentru a-l deranja la ochi. Foarte departe, în spate, abia se mai zăreau cunoscutele modele cadrilate ale terenurilor cultivate. Chiar sub ei, ţinutul se adânci, apoi se ridică din nou şi se stabiliză în sute de kilometri de preerie netedă. Terenul acesta plat se întindea în toate părţile, cât vedeai cu ochii. Fluviile care curgeau aici se transformară în imense mlaştini, adesea verzui.

Se putea trasa o linie zimţată a contururilor unor golfuri, insule, istmuri sau peninsule: marca ţărmurilor de pe Lumea Inelară, proiectate pentru uzul corăbiilor şi navelor. Acesta era însă ţărmul dinspre sensul de rotaţie. Urmau apoi mai multe sute de kilometri de teren sărat şi otrăvit. Apoi, în fine, venea linia albastră a oceanului. Bărbatul simţi cum i se ridică părul pe spate, la amintirea recentă a impactului cu Pumnul-lui-Dumnezeu. Chiar şi la o asemenea distanţă, ţărmurile Marelui Ocean fuseseră ridicate; apele se retrăseseră peste o mie de kilometri.

Louis îşi frecă ochii înceţoşaţi. Jos, totul era mult prea strălucitor… Fulgere violete…

Apoi, întunericul.

Louis strânse cu putere ochii. Când îi deschise, era ca şi cum i-ar fi ţinut în continuare închişi: negru ca în interiorul stomacului.

Harkabeeparolyn ţipă. Kawaresksenjajok îşi întinse la-ntâmplare braţele, atinse umărul lui Louis şi se agăţă cu disperare de el. Ţipătul femeii încetă abrupt.

— Luweewu, unde ne aflăm? întrebă ea, printre dinţii ce-i clănţăneau.

— Aş face o presupunere hazardată şi aş spune că pe fundul oceanului.

— Corect, interveni Ultimul, pe tonul lui de contralto. Am o imagine bună pe radarul de profunzime. Să aprind un reflector?

— Evident.

Apa era întunecată. *Acul* nu se afla la o adâncime prea mare, aşa cum ar fi trebuit. Peşti îi dădeau târcoale; chiar o pădure de iarbă de mare era ancorată în apropiere.

Băiatul îl eliberă pe Louis din strânsoare şi se apropie de perete, presându-şi nasul de el. Privea şi Harkabeeparolyn, dar ea tremura.

— Luweewu, poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? îngăimă ea. Poţi să faci să aibă sens?

— O să aflăm, răspunse Louis. Ultimule, ridică-ne. Întoarce-te la altitudinea de o mie şase sute de kilometri.

— Da, da.

— Cât de mult am rămas în stază?

— Nu ştiu să-ţi spun. Cronometrul *Acului* s-a oprit, desigur. Am să iau legătura cu sonda, pentru a-mi trimite date, dar întârzierea cauzată de viteza luminii este de şaisprezece minute.

— Cât de repede ne deplasăm?

— Cu 9,28 kilometri pe secundă.

— Atunci coboară chiar până la opt şi menţine-o aşa, până vedem ce s-a întâmplat.

Semnalele dinspre lander se restabileau pe măsură ce *Acul* se ridica la suprafaţă. Focul încă îl înconjura. Autodocul rămăsese tot închis. De-acum, Chmeee ar fi trebuit să iasă, gândi Louis.

O lumină albastră creştea din ce în ce mai mult în jurul lor. *Acul* străpunse suprafaţa oceanului şi se îndreptă spre înălţimi. Abia dacă se simţea o uşoară vibraţie, în timp ce oceanul se prăbuşea sub ei cu o acceleraţie de 20 g.

* * *

Imaginea din spate era instructivă.

În urma lor, pe o distanţă de şaizeci până la optzeci de kilometri, valuri înspumate se rostogoleau pe o plajă întinsă care fusese odată un platou continental submarin. O dâră adâncă se prelingea în spatele ţărmului. *Acul* nu lovise apa. Bila de foc izbise mai întâi solul şi alunecase înainte.

Departe, înapoia lor, plaja se transforma în preerie, iar şi mai departe, în pădure. Totul era în flăcări. Mii de kilometri pătraţi de furtuni de foc, flăcări izbucnind din toate părţile, ridicându-se vertical spre centru, la fel cum se ridica aburul deasupra unei întinderi de Flori-Oglindă, mult mai departe.

Numai impactul *Acului* n-ar fi putut produce aşa ceva.

— Acum ştim, interveni Ultimul. Apărarea antimeteoritică este programată să tragă deasupra teritoriilor nelocuite. Louis, sunt copleşit! Puterea consumată nu este mai prejos de proiectul de punere în mişcare a Flotei Lumilor. Deci, automatele pot repeta acest lucru.

— Ştim că cei din neamul Pak gândeau la scară mare. Cum au procedat?

— Nu vă sinchisiţi de mine o vreme. O să vă comunic mai târziu…

Şi zicând acestea, Ultimul dispăru.

Era plictisitor. Păpuşarul avea toate instrumentele. Ar fi putut minţi de să îngheţe apele, fără ca Louis să ştie… Oricum, în acest punct, nu mai putea să schimbe aranjamentul…

Harkabeeparolyn se freca pe braţ.

— Ce este? se interesă brusc Louis.

— Luweewu, nu-mi este uşor să întreb. Mă lasă nervii. Sunt lovită de forţe pe care nici măcar nu le pot descrie. Te rog, ce ni s-a întâmplat?

Louis oftă.

— Ar fi trebuit să vă povestesc despre câmpurile de stază şi despre sistemul de apărare antimeteoritică al Lumii Inelare. De asemenea, despre Păpuşarii Pierson, despre carcasele Produs General şi despre Pak.

— Sunt pregătită să ascult…

El îi povestea, ea aproba şi îi punea întrebări, apoi el continua să-i povestească. Nu putea fi sigur cât de mult înţelegea, întrucât chiar el ştia mult prea puţin faţă de ce şi-ar fi dorit să ştie. În principal însă, îi transmise mesajul că, din punctul lui de vedere, ştia foarte bine despre ce vorbea. Iar când ea deveni sigură de asta, se calmă, ceea ce, de altfel, urmărea şi Louis.

În cele din urmă, femeia îl luă în patul de apă, ignorând prezenţa lui Kawaresksenjajok, care zâmbea spre ei peste umăr; după aceea, puştiul reveni la perete, pentru a privi de dedesubt defilarea Marelui Ocean.

În *rishathra*, exista o anume liniştire. Falsă, poate. Cui îi păsa?

* * *

Fără îndoială, era o cantitate imensă de apă acolo jos.

De la cei o mie şase sute de kilometri, se putea vedea întinzându-se, până ce pătura aerului bloca privirea. Şi, pe majoritatea acestei distanţe, nu exista o singură insulă! Contururile fundului marin erau vizibile pentru că, în bună măsură, apa nu era suficient de adâncă. Singura insulă era cu mult în spate, şi aceea fusese, probabil, un pisc subacvatic înainte de distorsiunea produsă de Pumnul-lui-Dumnezeu.

Existau furtuni. Priviseră în van, sperând să găsească formele spirale specifice uraganelor şi taifunurilor. Remarcaseră însă mai mulţi nori ce semănau cu nişte fluvii

proiectate în aer. Dacă-i priveai bine, sesizai că se mişcă. Chiar şi de la acea înălţime, se vedea că se deplasează.

Kzinii care se avântaseră într-o asemenea vastitate nu erau nişte fricoşi, iar cei care se întorseseră nu erau nebuni. Acel model de insule de la orizontul dinspre tribord – trebuia să clipeşti pentru a fi sigur că se afla, într-adevăr, acolo era mai mult ca sigur Harta Pământ. *Pierdută* şi ea în tot acest albastru.

O voce de contralto, precisă şi rece, îşi făcu loc în gândurile sale.

— Louis, am redus viteza noastră maximă la şase kilometri şi jumătate pe secundă.

— OK. Şapte, opt, cui îi pasă?

— Louis, unde ai spus că este localizat sistemul de apărare antimeteoritică?

Exista o anumită nuanţă în tonul Păpuşarului…

— N-am spus. Nu ştiu.

— Ai spus, pătratele de umbră. Eşti înregistrat. Trebuie să fie pe pătratele de umbră, dacă apărarea antimeteoritică nu poate proteja şi partea de dedesubt a Lumii Inelare…

Păpuşarul avea o voce egală, din care nu răzbătea nicio emoţie.

— Trebuie să admit că am greşit?

— Acum, fii atent, Louis. În timp ce înaintăm cu 7,04 kilometri pe secundă, soarele scânteiază. Îl am pe înregistrările vizuale. Nu-l vedem din cauza scuturilor antiradiaţie. Soarele expulzează un jet de plasmă de câteva milioane de kilometri lungime. Este dificil de observat pentru că este îndreptat direct spre noi. Nu se arcuieşte în câmpul magnetic solar, aşa cum o fac în mod obişnuit alte erupţii solare.

— Pe noi nu ne-a lovit o erupţie solară.

— Această erupţie se întinde pe mai multe milioane de kilometri, timp de douăzeci de minute. Apoi, virează în violet.

— Dumnezeule!

— Un laser cu gaz, la o scară foarte mare. Solul încă străluceşte acolo unde l-a lovit flama. Estimez că a acoperit

o regiune cu un diametru de 10 kilometri: nu este o rază prea îngustă, dar, în mod normal, n-ar avea nevoie să fie. Socotind doar o eficienţă moderată, o erupţie de o asemenea dimensiune ar putea furniza energia necesară unui laser cu gaz cu o putere de 3 x 10^{27} ergi pe secundă, timp de aproape o oră.

Se lăsase tăcerea.

— Louis?

— Lasă-mă un minut. Ultimule, asta este o armă impresionantă. – Apoi, îi străfulgeră prin minte: secretul Inginerilor Lumii Inelare. – De *aceea* se simţeau ei în siguranţă. De aceea au putut să construiască Lumea Inelară. Puteau respinge orice fel de invazie. Aveau o armă laser mai mare decât lumile, mai mare decât sistemul Pământ-Lună, mai mare decât… Ultimule, cred că am să leşin…

— Louis, nu avem timp de asta!

— Ce a declanşat jetul? Ceva a provocat soarele să arunce plasma. Ceva magnetic, trebuie să fie magnetic. Ar putea fi una dintre funcţiunile pătratelor de umbră?

— Eu n-aş spune asta. Camerele au înregistrat doar faptul că pătratele de umbră s-au dat la o parte, pentru a permite fasciculului să treacă, comprimându-se în altă parte, probabil pentru a proteja solul de o radiaţie sporită. Nu putem presupune că acelaşi pătrat de umbră manipulează magnetic fotosfera. Un Inginer inteligent ar fi proiectat două sisteme complet independente.

— Ai dreptate, fără nicio îndoială. Totuşi, n-ai vrea să verifici? Am înregistrat toate efectele magnetice posibile, din trei unghiuri diferite. Află ce a provocat erupţia solară. Allah, Kdapt, Brahma, Finagle, faceţi să fie pătratele de umbră! Ultimule, orice ai afla, nu te retrage în tine!

Urmă o pauză ciudată. Apoi:

— În asemenea condiţii, acest lucru ne-ar afecta pe toţi. N-am să fac asta, exceptând cazul în care n-ar mai exista nicio speranţă. Ce crezi?

— *Totdeauna* mai rămâne o speranţă. Adu-ţi aminte de asta!

* * *

În sfârşit, se vedea Harta Marte. Era mai departe decât Harta Pământ – o sută şaizeci de mii de kilometri direct spre tribord – dar, spre deosebire de aceasta, alcătuia o masă compactă. Din acel unghi, semăna cu o linie neagră: treizeci de kilometri deasupra mării, aşa cum prezisese Ultimul.

O lumină roşie clipea pe pupitrul de comandă al landerului. Temperatura: patruzeci şi patru de grade Celsius, numai bună pentru o baie termală. Nicio luminiţă nu se zărea pe marele coşciug care-l adăpostea pe Chmeee. Autodocul îşi avea propriul sistem de control al temperaturii.

După toate aparenţele, Kzinii rămăseseră fără explozibili. Dar rezerva de lemn de foc părea infinită. Treizeci de mii de kilometri de parcurs, cu şase kilometri şi jumătate pe secundă.

— Louis?

Bărbatul ieşi din câmpul de dormit. „Ultimul,” gândi el, „arată îngrozitor.” Coama îi era răvăşită, iar pielea jupuită pe o parte. Era înţepenit ca şi cum genunchii i-ar fi fost făcuţi din lemn.

— O să ne gândim la altceva, îi spuse Louis. – Ar fi dorit să treacă prin perete şi să-l pocnească în coamă, pentru a-i da o anumită siguranţă. – Poate există vreo bibliotecă în castel. Poate Chmeee deja ştie ceva ce noi nu ştim. Tanj, poate echipa de reparaţie cunoaşte deja răspunsul!

— Cunoaştem acelaşi răspuns. O şansă de a studia petele solare de dedesubt. – Vocea Păpuşarului era rece ca iarna; vocea unui computer. – Ghiciseşi, nu-i aşa? Modelul hexagonal al supraconductorilor încastraţi în fundaţia Lumii Inelare. *Scrith*-ul poate fi magnetizat să manipuleze jeturile de plasmă din fotosfera solară.

— Mda…

— Se pare că un asemenea eveniment a descentrat Lumea Inelară. Un jet de plasmă creat pentru a pulveriza un meteorit, o cometă rătăcită sau o flotă de pe Pământ sau de pe Kzin. Plasma a lovit Lumea Inelară. Nu mai

existau jeturi de orientare care s-o aducă înapoi. Oricum, fără jetul de plasmă, meteoritul ar fi făcut acelaşi lucru. Echipa de reparaţii a venit mai târziu: prea târziu.

— Să sperăm că nu.

— Reţeaua nu este o rezervă pentru jeturile de orientare.

— Nu. Te simţi bine?

— Nu.

— Ce intenţionezi să faci în continuare?

— Am să-ţi urmez ordinele.

— Bine.

— Dacă aş mai fi Ultimul acestei expediţii, aş renunţa.

— Te cred.

— Ai ghicit şi ce era mai rău? Am calculat că, probabil, soarele poate fi mutat. Poate fi stimulat să producă jeturi de plasmă, iar plasma poate fi făcută să acţioneze ca un laser cu gaz, formând astfel un fel de propulsor fotonic chiar pentru soare. Lumea Inelară ar fi împinsă şi ea de gravitaţia acestuia. Dar chiar şi cea mai mare împingere posibilă ar fi infimă, prea mică pentru a ne ajuta. Dacă acceleraţia ar depăşi 2×10^{-4} g, Lumea Inelară ar fi lăsată în urmă. În orice caz, radiaţia de la jetul de plasmă ar distruge complet ecologia. Louis, *râzi*?

Pământeanul râdea cu adevărat.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte să mut soarele, rosti el printre hohote. Niciodată n-aş fi făcut-o. De fapt, ai mers până la capăt, *ai făcut calculele*?

Vocea mecanică şi rece ca lama se auzi din nou:

— Am mers. Nu ne este de folos. Ce-a mai rămas?

— Urmează ordinele. Menţine viteza asta de şase kilometri şi jumătate pe secundă, direct spre sensul invers rotaţiei. Dă-mi de ştire când pot să mă transfer în lander.

— Da, da.

Păpuşarul se întoarse şi se îndepărtă.

— Ultimule?

Un cap se întoarse, scrutându-l pe Louis.

— Uneori, n-are rost să te dai bătut.

28.
Harta Kzin

Toate luminiţele străluceau, în nuanţe de verde. Oricare ar fi fost situaţia medicală, autodocul funcţiona din plin. Înăuntru, Chmeee trăia – era în viaţă, chiar dacă nu şi sănătos. Dar termometrul de pe puntea de comandă indica o temperatură de şaptezeci şi unu de grade Celsius.

— Louis, eşti gata de traversare?

Harta Marte era o virgulă neagră sub nivelul hologramei „fereastră”, direct spre tribord. Harta Kzin era destul de greu de zărit – în faţa lui Marte, cu câteva grade de arc şi optzeci de mii de kilometri mai departe, Louis remarcă o linie întreruptă, bleu-gri, profilată pe marea de aceeaşi culoare.

— Nu suntem încă exact în partea opusă.

— Nu. Rotaţia Lumii Inelare va impune în continuare o diferenţă de viteză între *Ac* şi lander. Vectorul este însă vertical. Putem să-l compensăm.

Louis pierdu câteva minute, până ce traduse vorbele într-o diagramă.

— O să te scufunzi în ocean de la altitudinea de o mie şase sute de kilometri, spuse el apoi.

— Exact. Niciun risc nu mai este nesănătos acum, dată fiind poziţia în care nebunia ne-a pus pe toţi.

Louis izbucni în râs (un Păpuşar predându-i lecţii de curaj lui Louis Wu?), dar se opri brusc. Cum altfel ar mai putea un ex-Ultimul să-şi recâştige măcar o parte din autoritate?

— E destul de bine, vorbi el din nou. Poţi să-i dai drumul.

După aceea, tastă ceva şi obţinu o pereche de saboţi din lemn. Îşi dezbrăcă tricoul şi îl înfăşură în jurul costumului de impact şi al vestei utilitare, iar lanterna-laser o păstră în mână. Pustiul peisaj marin se apropia tot mai mult.

— Gata!

— Porneşte!

Louis străbătu două sute de mii de kilometri într-un singur pas uriaş.

* * *

Kzin, cu douăzeci de ani în urmă:

Louis se lăsase pe o piatră veche *fooch* şi se simţea fericit.

Aceste divanuri din piatră, ciudat modelate, şi numite *foochesth*, erau la fel de răspândite ca băncile din parcurile de vânătoare de pe Kzin. Aveau aproximativ forma unui rinichi, fiind construite pentru un mascul Kzin care stă pe jumătate aplecat. Parcurile de vânătoare Kzinti erau pe jumătate sălbatice şi populate atât cu animale de pradă, cât şi cu animale de carne: o junglă galben-oranj presărată cu aceste *foochesth* ca unic semn al civilizaţiei. Având sute de milioane de locuitori, planeta era suprapopulată după standardele Kzinti. Şi parcurile erau aglomerate.

Louis dăduse ocol junglei încă de dimineaţă. Era obosit. Cu picioarele atârnând, privea mulţimea ce se perinda prin faţa lui.

În jungla lor, Kzinii portocalii erau aproape invizibili. Câteva momente, nu se întâmplase nimic. Apoi, un sfert de tonă de carnivor inteligent luase urma a ceva extrem de rapid şi înspăimântat. Masculul Kzin se oprise brusc să privească – la zâmbetul lui Louis, cu buzele strânse (în caz contrar, Kzinul ar fi fost provocat să-şi arate colţii) şi la semnul protecţiei Patriarhului de pe umărul său (Louis se asigurase că era cât mai vizibil). În final, acesta se decisese că nu era treaba lui şi-l părăsise.

Ciudat cum un prădător îşi poate face apariţia numai la o vagă senzaţie unei prezenţe în frunzişul luxuriant. Ochi

care pândesc şi un ucigaş vesel pe undeva. Apoi, un imens mascul adult şi un adolescent cu blană, având jumătate din înălţimea sa, se opriseră şi ei să privească intrusul. Louis pricepea câteva noţiuni din Graiul Hero şi înţelesese când Kzinul copil ridicase privirea, pentru a-şi întreba părintele:

— E bun de mâncat?

Privirea adultului o întâlnise pe cea a pământeanului. Louis zâmbise larg, dezvelindu-şi dinţii.

— Nu, răspunse adultul.

Erau certitudinile formate în urma celor patru războaie Om-Kzin şi a câtorva „incidente” – toate petrecute cu secole în urmă, dar toate câştigate de oameni. Louis zâmbise mulţumit şi adăugase pentru sine: „*Poţi să-i spui, tăticule, că este mai sigur să mănânci arsenic alb decât carne umană*!”

* * *

Lumea Inelară, douăzeci de ani mai târziu:

Pereţii îl îmbăiau în căldură. Începuse să transpire, dar nu-l deranja. Folosise sauna. Şaptezeci şi unu de grade Celsius nu reprezentau o temperatură prea mare pentru o saună.

Vocea înregistrată a Ultimului şuiera în Graiul Hero, oferind refugiu pe Flota Lumilor.

— Întrerupe transmisia! comandă Louis şi vocea încetă.

Vâlvătăi de foc acoperiseră ferestrele. Vehiculul purtător de tunuri fusese retras. O pereche de Kzini diformi alergară de-a lungul curţii, plasară o canistră sub lander şi se întoarseră la fel de repede înapoi.

Nu erau nişte Kzini adevăraţi: cel puţin, nu atât de civilizaţi ca şi Chmeee. Dacă ar fi pus laba pe Louis Wu… el însă se afla destul de în siguranţă înăuntru.

Louis încercă să privească printre flăcări. Erau şase canistre plasate în jurul bazei landerului. Bombe, fără-ndoială. Puteau să sară în aer în orice secundă, înainte ca flăcările să le explodeze individual.

Louis zâmbi. Mâinile i se opriseră deasupra comenzilor, în timp ce lupta cu o tentaţie. Apoi, tastă rapid

instrucţiunile. Butoanele erau extrem de fierbinţi. După aceea îşi strânse picioarele şi se apucă bine de spătarul scaunului cu mâinile protejate de tricoul zdrenţuit.

Landerul se ridică dintre flăcări. Un inel de bile aprinse izbucni dedesubt, apoi castelul se micşoră, până ajunse la dimensiunile unei jucării. Louis încă zâmbea. Se simţea într-un fel virtuos; rezistase tentaţiei. Dacă ar fi decolat cu propulsoarele de fuziune, în loc să folosească repulsoarele, Kzinii ar fi fost *uimiţi* de puterea explozibililor lor.

O grindină se abătu asupra carcasei şi ferestrelor. Louis privi în sus, uimit, la câteva zeci de jucării cu aripi ce luau viraje spre el. Apoi, avioanele rămaseră undeva departe, sub el. Louis îşi strânse buzele; resetă pilotul automat pentru a opri ascensiunea la opt kilometri. Poate că dorea să scape de acele avioane. Sau poate că nu.

Se ridică şi se îndreptă spre scări.

* * *

Louis mormăi când citi indicaţiile, apoi îl chemă pe Ultimul:

— Chmeee este pe deplin sănătos şi doarme liniştit în autodoc. Aparatura nu-l va trezi şi nu-l va lăsa afară, unde sunt condiţii de nelocuit.

— De nelocuit?

— Este prea cald. Autodocul nu e programat să lase pacientul să iasă în foc. Lucrurile o să se răcească acum, când am părăsit flăcările. – Louis îşi trecu mâna peste frunte; apa îi şiroia pe gât. – Dacă Chmeee iese, vrei să-i explici situaţia? Am nevoie de un duş rece.

* * *

Se afla sub duş, când podeaua se înclină sub el. Louis apucă un prosop şi îl înfăşură în jurul corpului, în timp ce urca în fugă scările. Auzi grindina răpăind pe carcasă.

Încet, cu multă grijă, ca şi cum ar fi fost încă rănit, Chmeee se întoarse din faţa comenzilor. Arăta ciudat. Părul îi fusese ras în jurul ochiului. O piele artificială îi acoperea o porţiune rasă care se întindea de la coapsă până la burtă.

— Bună, Louis, spuse el. Văd că ai supravieţuit.

— Mda. Tu ce faci?

— Am lăsat femele gravide în fortăreaţă.

— Urmează să fie ucişi în clipa asta? Sau mai plutim pe deasupra câteva minute?

— Avem ceva de discutat? Sunt încredinţat că ştii când trebuie să mă deranjezi.

— După cum merg lucrurile acum, femelele tale vor muri peste doi ani.

— Vor călători spre casă în stază, la bordul *Acului Încins al Căutării*. Nu mi-am pierdut speranţa de a-l convinge pe Ultimul…

— Convinge-mă pe mine. Am preluat comanda *Acului*.

Mâinile lui Chmeee se mişcaseră. Podeaua unduise sălbatic. Louis se agăţă de spătarul scaunului şi îl încălecă. O privire aruncată spre bord îl informă că se oprise coborârea landerului. Ploaia de proiectile se oprise, de asemenea, deşi zeci de avioane încă îi mai înconjurau, zărindu-se prin ferestre. Fortăreaţa se afla la aproape un kilometru sub ei.

— Cum ai reuşit asta? întrebă Chmeee.

— Am avariat hiperpropulsorul.

Kzinul se mişcă incredibil de rapid. Înainte ca Louis să schiţeze măcar un gest, era deja înfăşurat în blana portocalie. Kzinul îl strângea la pieptul său cu un braţ, iar cele patru gheare ale celuilalt braţ le înfipse deasupra sprâncenelor lui.

— Inteligent, spuse Louis. Foarte inteligent. Unde te vor duce planurile tale?

Kzinul rămase nemişcat. Sângele se scurgea peste ochii lui Louis. Bărbatul simţea că-i cedează spatele.

— Se pare că va trebui să te mai salvez o dată, spuse el.

Kzinul îl eliberă şi se retrase cu grijă, parcă pentru a nu mai acţiona sub imboldul primului impuls. În cele din urmă, se hotărî să întrebe:

— Ne-ai condamnat pe toţi? Sau ai anumite idei despre felul cum poate fi pusă la loc Lumea Inelară?

— Ultima variantă.

— Cum?

— Cu câteva ore în urmă, ţi-aş fi spus. Acum trebuie să găsesc o altă cale.

— De ce ai procedat aşa?

— Am vrut să salvez Lumea Inelară. Era o singură cale de a obţine cooperarea Ultimului. Viaţa lui este şi ea ameninţată. Ce trebuie să fac pentru a obţine şi cooperarea *ta*?

— Eşti nebun! Intenţionez cu adevărat să aflu cum se poate muta Lumea Inelară, fie şi numai pentru a-mi salva copiii. Problema ta este să mă convingi că am nevoie de *tine*.

— Pak, cei care au construit Lumea Inelară au fost strămoşii mei. Încercăm să gândim la fel ca ei, nu-i aşa? Cum s-ar fi descurcat ei într-o asemenea situaţie? În plus, am doi Bibliotecari din specia Constructorilor Oraşului care cunosc bine istoria Lumii Inelare. Nu vor coopera cu tine. Deja te privesc ca pe un monstru, deşi încă nu m-ai ucis.

Chmeee medită o vreme, înainte de a răspunde.

— Dacă se tem de mine, se vor supune. Lumea lor este în primejdie. Pak sunt şi strămoşii lor.

Temperatura landerului devenise nepotrivită pentru un om gol, dar Louis transpira din nou.

— Am localizat deja Centrul de Reparaţie.

— Unde?

Louis se gândise brusc să ofere această informaţie.

— Pe Harta Marte.

Chmeee se aşeză.

— Atunci, este şi mai impresionant. Aceşti Kzini deportaţi au aflat foarte multe despre Harta Marte, în timpul epocii lor de explorări, dar n-au aflat niciodată asta.

— Pariez că unele nave au dispărut în apropierea Hărţii Marte.

— Pilotul avionului mi-a spus că multe nave au dispărut şi că n-au reuşit să ia nimic de valoare, chiar de pe Harta Marte. Exploratorii au adus acasă bogăţii de pe Hărţi mult mai îndepărtate, situate spre sensul de rotaţie, dar

niciodată suficient pentru a-şi recupera cheltuielile. Ai nevoie de autodoc?

Louis îşi şterse sângele de pe faţă cu acelaşi tricou zdrenţuit.

— Nu acum. Harta aceea dinspre sensul de rotaţie seamănă cu Pământul. Înseamnă că n-a fost apărată deloc.

— Se pare că nu. Dar există o Hartă spre babord, iar navele care au plecat într-acolo nu s-au întors niciodată. Ar putea fi Centrul de Reparaţie acolo?

— Nu, aceea este Harta Down. I-au întâlnit pe Grogi. – Louis îşi tamponă din nou faţa. „Ghearele nu tăiaseră adânc," gândi el, „dar o rană pe faţă sângerează mult timp". – Hai să facem ceva pentru femelele tale gravide. Câte sunt?

— Nu ştiu. Şase erau în perioada lor de împerechere.

— În tot cazul, n-avem spaţiu pentru ele. Va trebui să rămână în castel. Crezi că stăpânul locului are intenţia de a le ucide?

— Nu, dar ar putea foarte bine să-mi ucidă copiii masculi. Ar mai fi un pericol... dar de acesta m-aş putea ocupa. Chmeee se întorsese spre comenzi. Cea mai puternică civilizaţie este constituită în jurul uneia dintre vechile nave de explorare, *Behemoth*. Dacă tipii aceia mă găsesc aici, vor declara război fortăreţei.

Avionul ardea ca o torţă în timp ce cădea. Chmeee scrută cerul cu radarul, cu radarul de profunzime şi în infraroşu. Pustiu.

— Louis, erau mai multe? A aterizat vreunul?

— Nu cred. Dacă au făcut-o, înseamnă că au rămas fără combustibil şi nu există alte căi... Drumuri? Scanează drumurile. Nu poţi să-i laşi să transmită prin radio ştirile spre nava imensă. Radioul trebuie să fie la vedere, iar atmosfera Lumii Inelare are probabil şi un strat Heaviside[5].

Exista un singur drum şi câteva urme drepte pe el. În rest, câmpii întinse... Numai după câteva minute, Chmeee se declară satisfăcut. Avioanele erau distruse, toate.

---

[5] Strat Heaviside – cunoscut astăzi sub numele de ionosferă. (n.trad.)

— Pasul următor, spuse Louis. Pur şi simplu, nu poţi să-i elimini pe toţi din fortăreaţă. Bănuiesc că femelele Kzinti nu pot să-şi poarte singure de grijă.

— Nu… Louis, este ciudat. Femelele din castel sunt mult mai inteligente decât cele ale Patriarhiei.

— La fel de inteligente ca tine?

— Nu, dar chiar au un mic vocabular.

— Este posibil ca semenii tăi să fi prăsit femelele pentru a fi docile? Să fi refuzat să se împerecheze cu cele inteligente, vreme de sute de mii de ani? Oricum, voi aveţi obiceiul de a selecţiona speciile înrobite.

Chmeee se foi jenat.

— S-ar putea. Şi masculii de aici sunt diferiţi. Am vrut să negociez cu stăpânii navei de explorare. Mi-am arătat puterea, apoi am aşteptat să încerce să negocieze. N-au încercat aşa ceva. Se comportau ca şi cum n-ar fi existat altă soluţie în afara luptei, până la pieirea mea sau a lor. A trebuit să-mi bat joc de Chjarrl, să aduc insulte mândriei sale faţă de strămoşi, pentru ca să-mi spună câte ceva.

„*Dar Păpuşarii nu-i selecţionaseră niciodată pe aceşti Kzini pentru docilitate*”, gândi Louis.

— Deci, dacă nu poţi să scoţi femelele din fortăreaţă şi nu poţi nici să ucizi masculii, atunci, tanj, va trebui să negociezi cu ei! Gambitul Zeilor?

— Poate. Hai să încercăm astfel…

* * *

Landerul plutea mult deasupra razei de acţiune a săgeţilor şi puţin peste cea a tunurilor montate pe vehiculul cu roţi. Umbra sa acoperea cenuşa rămasă pe locul rugului din curte. Louis asculta vocile din translatorul lui Chmeee şi aştepta semnalul acestuia.

Chmeee invitându-i pe arcaşi să tragă în el. Chmeee ameninţând, promiţând, ameninţând din nou. Fulgere ritmice dintr-un laser pentru a tăia o stâncă, urmate de o prăbuşire. Sâsâieli, mârâituri, scuipături.

Nicio menţiune referitoare la stăpânul, *realmente* periculos, al lui Chmeee.

Patru ore rămăsese acolo jos. Apoi, Chmeee ieşise pe una dintre ferestrele înguste şi îşi luase zborul. Louis aşteptă până ajunse la bord, apoi decolă.

Mai târziu, Chmeee apăru în spatele său fără centura zburătoare şi fără costumul de impact.

— N-ai semnalat deloc pentru Gambitul Zeilor, spuse Louis.

— Te simţi ofensat?

— Nu, evident că nu.

— Ar fi mers prost. Şi… eu n-aş fi putut s-o fac. Aceasta este propria mea specie. N-o puteam ameninţa cu un om.

— OK.

— Kathakt îmi va creşte copiii ca pe nişte eroi. Îi va învăţa să mânuiască armele, îi va înarma bine şi când vor fi suficient de mari le va permite să-şi câştige propriile lor domenii. Nu vor fi ameninţaţi în domeniul lui şi vor avea şanse mari de supravieţuire, chiar dacă nu mă voi întoarce. I-am lăsat lui Kathakt propria mea lanternă-laser…

— Destul de bine.

— Sper şi eu.

— Am terminat cu Harta Kzin?

Chmeee cântări o clipă lucrurile.

— Am capturat un pilot de avion. Sunt cu toţii nobili şi cu o educaţie multilaterală. Chjarrl mi-a povestit multe lucruri referitoare la epoca marilor explorări, după ce mi-am bătut joc de realizările strămoşilor săi. Am putea presupune că există o bibliotecă istorică foarte mare în interiorul *Behemoth*-ului. Să-l capturăm?

— Mai întâi, spune-mi ce ţi-a povestit Chjarrl. Cât de departe au ajuns pe Marte?

— Au găsit un perete de apă căzătoare. Generaţiile următoare au inventat costume presurizate şi avioane de mare altitudine. Au explorat ţărmurile Hărţii, iar o echipă a ajuns în centru, unde a descoperit gheaţă.

— Atunci, cred că putem să ne lipsim de Biblioteca *Behemoth*. Ei n-au aflat niciodată toate amănuntele. Ultimule, ne auzi?

— Da, Louis, răsună dintr-un difuzor.

— Ne îndreptăm spre Harta Marte. Fă şi tu la fel, dar rămâi în babordul nostru, în caz că avem nevoie să ne teleportăm.

— Da, da. Mai ai ceva de raportat?

— Chmeee a obţinut unele informaţii. Kzinii au explorat suprafaţa Hărţii Marte şi n-au găsit nimic ne-marţian, neobişnuit. Ca atare, încă nu ştim unde să căutăm o deschizătură.

— Poate pe dedesubt.

— Mda. S-ar putea. Ar fi însă plictisitor. Ce mai fac oaspeţii noştri?

— Trebuie să li te alături cât mai curând.

— Cât de curând voi putea. Vezi dacă există informaţii despre Marte în computerul *Acului*. Şi despre *marţieni*. Am terminat.

După ce întrerupse legătura, bărbatul se întoarse spre tovarăşul său.

— Chmeee, vrei să pilotezi chestia asta? Nu depăşi şase kilometri şi jumătate pe secundă.

Landerul ţâşni în sus şi înainte, ascultând comenzile Kzinului. Un zid cenuşiu de nori se sparse pentru a-i lăsa să treacă; apoi, rămase doar cerul senin ce se întuneca pe măsură ce se ridicau. Harta Kzin se scurgea sub ei. Apoi, în urma lor.

— Păpuşarul pare destul de docil, spuse Chmeee.

— Mda…

— Iar tu pari foarte sigur de Harta Marte.

Louis zâmbi.

— Mda… Este o piesă foarte bună de direcţie înşelătoare, dar s-ar putea să fie locul perfect, nu crezi? Aveau prea mult de ascuns, ca volum. Venind spre tine, am trecut pe sub Marele Ocean. Ghici ce am găsit trecând pe sub Harta Marte?

— Nu-mi plac jocurile.

— Nimic. Nimic altceva decât fundul mării. Nici măcar aripi radiatoare pentru a răci polii. Sistem pasiv de răcire. Trebuie să existe un sistem de răcire a Hărţii Marte. Unde se duce căldura? M-am gândit că poate se răspândeşte în

apa mării, dar nu este aşa. Cred că această căldură este pompată direct în reţeaua supraconductoare încastrată în fundaţia Lumii Inelare.

— Reţeaua supraconductoare?

— O mare reţea care controlează efectele magnetice din fundaţia Lumii Inelare. Este utilizată pentru a controla astfel de efecte şi în soare. Dacă Harta Marte este cuplată la reţea, atunci ea trebuie să fie Centrul de Reparaţie al Lumii Inelare.

Chmeee medită o vreme, apoi spuse:

— Nu pot pompa căldură în apa oceanului. S-ar ridica aer cald şi umed. Formaţiunile noroase ar fi uşor de depistat de la distanţe foarte mari. Din spaţiu, Harta Marte ar apărea atunci ca o ţintă perfectă. Îţi imaginezi că Protectorii Pak ar fi putut face o asemenea greşeală?

— Nu, răspunse Louis, fără a fi însă convins.

— Eu îmi amintesc puţine lucruri despre Marte. Planeta n-a fost niciodată importantă pentru semenii tăi, nu-i aşa? Nu era mai mult decât o sursă de legende. Ştiu că Harta are treizeci de kilometri înălţime, pentru a imita aerul foarte rarefiat al acestei planete.

— Treizeci de kilometri înălţime şi o suprafaţă de o sută patruzeci şi trei de milioane de kilometri pătraţi. Asta înseamnă patru miliarde şase sute de milioane de kilometri cubi de ascunzătoare.

— Mrrr! exclamă Chmeee. S-ar putea să ai dreptate. Harta Marte este Centrul de Reparaţie, iar cei din neamul Pak şi-au dat toată silinţa să-l ţină secret. Chjarrl mi-a povestit despre monştri şi furtuni şi despre distanţele de pe Marele Ocean. În felul acesta, şi-au făurit nişte gardieni paşnici şi extrem de eficienţi. O flotă de invadatori n-ar fi ghicit niciodată adevărul.

Louis îşi freca, absent, zonele dureroase de deasupra sprâncenelor.

— $4{,}6 \times 10^9$ kilometri cubi. Trebuie să admit că acest număr este năucitor. Ce *ţin* ei acolo? Petece suficient de întinse pentru a astupa Pumnul-lui-Dumnezeu? Maşini suficient de mari pentru a căra aceste petece, pentru a le

monta şi a le suda etanş? Echipamentul pe care l-am văzut pe Zidul de Margine, necesar jeturilor de orientare? Jeturi de orientare de rezervă? Tanj, mi-ar plăcea să găsesc jeturi de orientare! Şi *tot* ar mai rămâne suficient spaţiu.

— Flote de război.

— Mda. Deşi am aflat câte ceva despre arma lor *uriaşă*, dar… flote de război, desigur, precum şi astronave capabile să transporte refugiaţi. Poate că întreaga Hartă este o singură astronavă pentru refugiaţi. Ar fi trebuit să fie suficient de mare pentru a evacua Lumea Inelară, înainte ca populaţia să înceapă să umple fiecare nişă ecologică.

— O astronavă? Poate o astronavă suficient de mare pentru a trage la locul ei Lumea Inelară? Îmi este greu să gândesc la o asemenea scală, Louis.

— Şi mie. Dar eu nu cred că ar fi suficient de mare.

— Atunci, ce ai avut în minte când ne-ai distrus hiperpropulsorul? – Brusc, Kzinul se înfuriase.

Louis se hotărî să nu dea înapoi.

— Am crezut că Lumea Inelară poate fi adusă la loc, acţionând magnetic asupra soarelui. Era aproape corect. Necazul…

Vocea Ultimului izbucni dintr-un difuzor:

— Louis! Chmeee! Lăsaţi landerul pe pilot automat şi teleportaţi-vă la mine, acum!

29.
Harta Marte

Printr-un salt monstruos, Chmeee ajunse la disc înaintea lui Louis. Şi Kzinul putea să primească ordine, gândi Louis. Se abţinu să facă însă vreo remarcă în acest sens.

Constructorii Oraşului priveau prin carcasă, nu la peisajul care trecea pe sub ei – ce nu cuprindea decât albastrul mării şi benzi de nori amestecaţi, la orizont, cu albastrul cerului – ci la un film holografic de dimensiunea unui monitor. Când Chmeee se materializase pe discul receptor, se întorseseră şi îngheţaseră, apoi încercaseră să se ascundă.

Louis făcu prezentările.

— Chmeee, ei sunt Harkabeeparolyn şi Kawaresksenjajok, Bibliotecari din oraşul plutitor. Ne-au fost de mare ajutor în obţinerea unor informaţii.

— Bine, spuse Kzinul, dând din cap. Ultimule, care este problema?

Louis îi atinse blana, pentru a-i arăta ceva.

— Exact, interveni Păpuşarul. Soarele.

Soarele, mărit în dreptunghiul-hologramă, părea mai puţin luminos. O pată strălucitoare, în apropierea centrului, se mişca, se răsucea şi îşi schimba forma chiar pe măsură ce o priveau.

— Nu făcea la fel, rupse primul tăcerea Chmeee, cu puţin timp înainte de a ateriza pe rampa astroportului?

— Ai dreptate. Te uiţi chiar la apărarea antimeteoritică a Lumii Inelare. Ultimule, ce facem acum? Noi putem încetini, dar nu văd cum am reuşi să salvăm landerul.

— Prima mea grijă a fost să salvez pielea voastră cea valoroasă, răspunse Păpuşarul.

Direct sub *Ac*, marea avea o luminozitate sporită. Acum, părea că devenise mai strălucitoare şi cu nuanţe violete. Brusc, pentru o clipă, căpătă o strălucire insuportabilă. O pată neagră apăru pe carcasa de sub picioarele lor. Un fir de jet negru, ce se transforma în alb-violaceu, se ridică la orizontul dinspre sensul de rotaţie. Un stâlp vertical, de la sol până la cer. Deasupra atmosferei, era invizibil.

Kzinul spuse ceva în Graiul Hero.

— Totul e-n regulă, răspunse Ultimul în interplanetară, dar asupra ce trage? Am presupus că noi suntem ţinta.

— Nu este Harta Pământ în acea direcţie? întrebă Louis.

— Ba da. De asemenea, mai există o suprafaţă considerabilă de apă şi uscat.

La extremitatea de jos a fasciculului, orizontul strălucea alb. Chmeee murmură ceva în Graiul Hero, dar Louis îi prinse sensul. – Cu o asemenea armă, aş putea transforma Pământul în vapori.

— Nu mai spune!

— A fost un gând firesc, Louis.

— Mda…

Fasciculul se întrerupse brusc. Apoi, coborî din nou, câteva grade înspre babord.

— Tanj, fir-ar să fie! Foarte bine, Ultimule, ridică-ne! Ridică-ne suficient pentru a utiliza telescopul.

* * *

Pe Harta Pământ se zărea un punct alb-gălbui, ce lăsa impresia că apăruse în urma unui impact major cu un asteroid.

O strălucire similară se vedea şi mult mai departe, spre celălalt ţărm al Marelui Ocean.

Erupţia solară diminuase şi îşi pierduse coerenţa.

— Au fost avioane sau nave cosmice în direcţia aceea? întrebă Chmeee. Obiecte care se deplasează cu o viteză foarte mare?

— Instrumentele trebuie să fi înregistrat ceva, răspunse Ultimul.

— Află şi coboară-ne la un kilometru şi jumătate altitudine. Cred că trebuie să abordăm Harta Marte pe dedesubt.

— Louis?

— E-n regulă.

— Ştii cumva, mai întrebă Chmeee, cum este produsă o asemenea rază laser?

— Louis poate să-ţi spună, răspunse Păpuşarul. Eu voi fi ocupat.

* * *

Acul şi landerul se îndreptau spre Harta Marte din două direcţii diferite. Ultimul menţinea cele două vehicule paralele, pentru a fi posibilă teleportarea între ele.

Louis şi Chmeee se duseseră să prânzească la bordul landerului. Chmeee era flămând. Consumă mai multe kilograme de carne roşie, un somon şi cinci litri de apă. Apetitul lui Louis avusese de suferit. Era însă mulţumit că oaspeţii săi nu fuseseră nevoiţi să privească.

— Nu înţeleg de ce ai luat aceşti pasageri, se miră Chmeee, în afară de cazul în care te împerechezi cu femeia. Dar ce nevoie aveai de băiat?

— Ei sunt Constructori ai Oraşului. Specia lor a avut în stăpânire cea mai mare parte din Lumea Inelară. Şi i-am luat pe amândoi dintr-o bibliotecă. Încearcă să-i cunoşti, Chmeee. Pune-le întrebări.

— Se tem de mine.

— Odinioară, ai fost un diplomat iscusit, îţi aminteşti? Am să-l invit pe băiat să vadă landerul. Spune-i poveşti. Povesteşte-i despre Kzin şi parcurile de vânătoare şi despre Casa Trecutului Patriarhiei. Spune-i cum se împerechează cei din neamul Kzinti.

Louis reveni pe *Ac*, vorbi cu Kawaresksenjajok, apoi plecară amândoi pe lander, înainte ca Harkabeeparolyn să înţeleagă ce se întâmpla.

Chmeee îi arătă cum se pilotează. Landerul ţâşnea sau se ridica spre cer, în urma comenzilor sale. Băiatul era

încântat. Chmeee îi mai arătă cum funcţionau ochelarii-binoclu, pânza supraconductoare şi costumul de impact.

Băiatul îl întrebă despre obiceiurile de împerechere ale speciei lui.

Chmeee se împerechease cu o femelă care putea să vorbească! Acest fapt deschisese noi perspective pentru el. Îi spuse lui Kawaresksenjajok ce dorea să afle – după părerea lui Louis, lucruri neesenţiale – apoi îl lăsă să vorbească despre împerechere şi *rishathra*.

Kawaresksenjajok nu avea experienţă, dar ştia multă teorie.

— Noi facem înregistrări, dacă o specie ne permite acest lucru. Avem arhive de înregistrări. Unele specii pot face alte lucruri în loc de *rishathra*, sau le place să privească sau să vorbească despre asta. Unele se împerechează numai într-o singură poziţie, altele numai sezonier, şi asta predomină. Toate influenţează relaţiile comerciale. Există adjuvante de diferite feluri. Ţi-a vorbit Luweewu despre parfumul de vampir?

Abia dacă băgară de seamă când Louis îi părăsi pentru a se întoarce singur pe *Ac*.

Harkabeeparolyn părea neliniştită.

— Luweewu, ar putea să-l rănească pe Kawa!

— Merge totul perfect, o linişti Louis. Chmeee este coechipierul meu şi iubeşte copiii tuturor speciilor. Nu-l pândeşte niciun pericol alături de el. Dacă vrei să fie şi prietenul tău, scarmănă-l între urechi.

— Cum te-ai rănit la frunte?

— N-am fost atent. Ştii ce, am să încerc să te liniştesc şi pe tine.

Făcură dragoste – sau *rishathra* – pe patul de apă cu sistemul de masaj în funcţiune. Poate că femeia urâse Clădirea Panth, dar învăţase foarte mult de acolo. Două ore mai târziu, când Louis era aproape sigur că nu se mai poate mişca, Harkabeeparolyn îl atinse pe obraz, pentru a-i atrage atenţia.

— Timpul meu de împerechere se va termina mâine. Atunci o să-ţi revii.

— Am sentimente amestecate în legătură cu asta, chicoti el.

— Luweewu, m-aş simţi mai bine dacă te-ai întoarce la Chmeee şi la Kawa.

— OK. Priveşte cum mă ridic în picioare. Mă vezi pe discul de păşit? Am reuşit: puff, gata!

— Luweewu…

— Oh, e-n regulă!

* * *

Harta Marte era o linie întunecată care creştea pentru a se transforma într-un perete, în faţa lor. În timp ce Chmeee încetinea, microfoanele de pe carcasa landerului prinseseră un murmur neîntrerupt, mai tare decât vântul provocat de trecerea lor. Se apropiau de un perete de apă căzătoare.

De la aproape un kilometru distanţă, acesta părea perfect vertical şi infinit de lung. Vârful cascadei se afla la treizeci de kilometri deasupra capetelor lor. Baza era ascunsă în ceaţă. Apa le răsună în urechi până ce Chmeee închise microfoanele, dar tot se mai auzea puţin prin carcasă.

— Îmi aminteşte de condensatoarele de apă din oraşul meu, spuse băiatul. Probabil că de aici au învăţat semenii mei să le construiască. Chmeee, ţi-am povestit despre ele?

— Da. În schimb, dacă Constructorii Oraşului au ajuns atât de departe, mă întreb dacă au găsit şi o cale de trecere. Legendele voastre vorbesc cumva de un ţinut gol pe dinăuntru?

— Nu.

— Magicienii lor, interveni Louis, seamănă toţi cu Protectorii Pak.

— Luweewu, această cascadă uriaşă – de ce este aici o cantitate atât de mare?

— Trebuie să se întindă de jur împrejurul vârfului Hărţii. Adună vaporii de apă, pentru că vârful Hărţii trebuie să rămână uscat. – Apoi, Louis întrebă: Ultimule, mă asculţi?

— Da, care-ţi sunt ordinele?

— O să facem un ocol cu landerul, utilizând radarul de profunzime şi alte instrumente. Poate găsim o intrare sub căderea de apă. Vom utiliza *Acul* ca să explorăm deasupra. Cum stăm cu rezerva de combustibil?

— Adecvată, ţinând cont că nu vom mai pleca acasă.

— Bine. Vom disloca sonda şi o vom programa să urmeze *Acul* la... şaisprezece kilometri altitudine şi pe lângă ţărm. Păstrează legăturile între discurile de păşit şi microfoanele deschise. Chmeee, vrei să pilotezi tu landerul?

— Da, da, răspunse Kzinul.

— OK. Vino aici, Kawa!

— Mi-ar plăcea să rămân, se rugă băiatul.

— Harkabeeparolyn m-ar ucide. Vino!

* * *

Acul se înălţă cu treizeci de kilometri şi roşul Marte se micşoră sub ei.

— Arată îngrozitor, fu de părere Kawaresksenjajok.

Louis ignoră remarca.

— Cel puţin, ştim că avem de căutat ceva mare. Imaginaţi-vă un petec suficient de întins care să acopere Pumnul-lui-Dumnezeu. Căutăm o trapă destul de mare pentru a permite trecerea lui şi a vehiculului care îl transportă. Unde aţi fi pus-o voi pe Harta Marte? Vorbeşte, Ultimule...

— Sub cascadă, răspunse Ultimul. Cine s-o vadă acolo? Oceanul este pustiu. Cascada ar putea ascunde totul.

— Mda, are sens. Chmeee tocmai cercetează acest lucru. În altă parte e posibil?

— Dacă ar fi să ascund conturul unei trape gigantice în peisajul marţian? Probabil aş opta pentru o formă neregulată, cu articulaţiile într-un canion lung şi drept. Poate că aş aşeza-o sub gheaţă; aş topi şi aş reîngheţa Polul Nord, pentru a-mi asigura intrarea şi ieşirea.

— Există un astfel de canion?

— Desigur. Mi-am făcut temele. Louis, polii reprezintă miza cea mai mare. Marţienii niciodată nu s-au apropiat de poli. I-a ucis apa.

Harta reprezenta o proiecţie polară; Polul Sud era răspândit în jurul marginilor.

— OK. Du-ne la Polul Nord! Dacă nu vom găsi nimic, vom spirala spre zona dinafară. Rămâi deasupra şi ţine toate instrumentele în funcţiune! Să nu ne facem prea multe griji dacă ceva trage asupra *Acului*. Chmeee, mă auzi?

— Te aud.

— Spune-ne tot ce vezi. Există destule şanse ca tu să afli ceea ce căutăm. Nu încerca să faci ceva. – „Oare se va supune?” se întrebă Louis. – N-o să invadăm zona cu un biet lander. Suntem ca nişte hoţi. Mai bine să fim loviţi într-o carcasă Produs General.

* * *

Radarul de profunzime se oprea în fundaţia de *scrith*. Deasupra *scrith*-ului, munţii şi văile păreau translucide. Existau mări de praf marţian suficient de fin pentru a curge asemeni unui ulei. Sub praf, erau oraşe de tot felul: clădiri din piatră mai densă decât praful, cu pereţi curbaţi şi colţuri rotunjite, prevăzuţi cu foarte multe deschizături. Constructorii Oraşului priveau uimiţi, la fel şi Louis Wu. Marţienii din spaţiul cunoscut dispăruseră de sute de ani.

Aerul era transparent, aidoma vidului. Departe, spre tribord, dincolo de orizont, se zărea un munte cu mult mai înalt decât cei de pe Pământ. Mons Olympus, desigur. Şi un fel de aşchie albă ce plutea deasupra craterului.

Acul se prăvăli şi îşi opri căderea chiar deasupra dunelor ce creşteau cu repeziciune. Structura era încă vizibilă, de la înălţimea la care zburau, cincizeci sau şaizeci de metri deasupra vârfului; iar *Acul* trebuia să fi fost destul de vizibil pentru ocupanţii ei.

— Chmeee?

— Te ascult.

Louis îşi reprimă tentaţia de a vorbi în şoaptă.

— Am descoperit un zgârie-nori plutitor. S-ar putea să aibă treizeci de etaje şi e prevăzut cu ferestre panoramice şi rampă de aterizare pentru maşini. E construit ca un con

dublu. Seamănă foarte mult cu clădirea pe care am luat-o noi în prima călătorie, folositoarea navă *Improbabilul*.

— E identică?

— Nu tocmai, dar aproape. Şi pluteşte deasupra celui mai înalt munte de pe Marte. Tanj, parcă ar fi un post de semnalizare!

— Pare a fi un semnal destinat nouă. Să mă teleportez?

— Încă nu. Ai descoperit ceva?

— Cred că am găsit conturul unei trape uriaşe în spatele cascadei. Ar putea trece prin ea o flotă de război sau un petec capabil să acopere craterul Pumnului-lui-Dumnezeu. E posibil să se deschidă cu ajutorul unor semnale. N-am încercat.

— Nu încerca! Rămâi pe poziţii! Ultimule?

— Am nivelul de radiaţie şi scanarea radarului de profunzime. Clădirea radiază puţină energie. Levitaţia magnetică nu necesită o cantitate prea mare de energie.

— Ce este înăuntru?

— Iată!

Ultimul le oferi o imagine. Radarul de profunzime arăta o construcţie colorată în gri-translucid. Părea a fi o clădire plutitoare modificată pentru călătorie, cu rezervoare de combustibil şi motoare pentru aer respirabil montate la etajul al cincisprezecelea.

— Solidă construcţie, aprecie Ultimul. Pereţi din beton sau ceva la fel de dens. Nu există niciun vehicul în hangar. Acelea sunt telescoape sau alţi senzori, în turn şi în fundaţie. Nu pot preciza dacă structura este ocupată.

— Asta este, într-adevăr, problema. Aş vrea să vă prezint o strategie. Voi spuneţi-mi cum sună. Unu: ne ducem, cât se poate de repede, chiar deasupra piscului.

— Devenind astfel o ţintă perfectă…

— Suntem ţintă şi acum.

— Nu şi pentru armele ce s-ar afla în interiorul lui Mons Olympus.

— Atunci, de ce dracu' mai purtăm cu noi o carcasă Produs General? Dacă nimeni nu trage asupra noastră, trecem la punctul doi: analizăm craterul cu radarul de

profunzime. Dacă nu găsim altceva decât un planşeu din *scrith* curat, atunci trecem la etapa a treia: vaporizăm clădirea. Putem s-o facem? Rapid?

— Da. Nu avem însă energie înmagazinată pentru o eventuală repetiţie. Care este pasul al patrulea?

— Orice mijloc ce ne-ar duce înăuntru cât mai rapid. Chmeee, fii pregătit să ne salvezi cum poţi mai bine! Acum, spune-mi dacă ai de gând „să îngheţi” pe la jumătatea acestui plan.

— N-aş îndrăzni!

— Aşteaptă o clipă!

Louis observase că oaspeţii lui băştinaşi erau speriaţi de moarte.

— Dacă există un loc de unde lumea ta poate fi salvată, respectivul loc se află chiar sub noi, îi vorbi el lui Harkabeeparolyn. Credem că am găsit uşa. Se pare că a mai găsit-o şi altcineva. Nu ştim nimic despre el sau ei. Înţelegi?

— Sunt speriată, răspunse femeia.

— Şi eu sunt. Poţi să-l calmezi pe băiat?

— Dar tu poţi să mă ţii *pe mine* calmă? – Râse nervos. – Am să încerc.

— Ultimule, dă-i drumul!

Acul ţâşni spre cer cu aproape 20 g, se rostogoli şi se opri cu susul în jos, în vecinătatea clădirii plutitoare. Stomacul lui Louis se dădu şi el peste cap. Ambii Constructori ai Oraşului se ghemuiseră. Kawaresksenjajok îl strângea furibund de braţ.

O scurtă privire le arătă că fundul craterului era plin de lavă veche. Louis trecu la imaginea radarului de profunzime.

Era acolo! O gaură în *scrith*, un tunel invers care ducea în sus (în jos!) prin craterul lui Mons Olympus. Era mult prea mic pentru a putea trece prin el echipamentul de reparaţie al Lumii Inelare. Semăna, mai degrabă, cu o trapă de scăpare – totuşi, era suficient de mare pentru a permite *Acului* să treacă.

— Foc! comandă Louis.

Ultimul utilizase până acum acest fascicul ca pe un reflector de lumină. La distanţă mică, era devastator. Clădirea plutitoare deveni o panglică de incandescenţă având un cap ca de cometă din beton clocotind. Apoi, rămase doar un nor de praf.

— Coboară! spuse din nou Louis.

— Louis?

— Aici, reprezentăm o ţintă. Nu avem *timp*. Coboară! 20 g. Ne vom croi propria uşă.

Peisajul ocru era ca un acoperiş deasupra capetelor lor. Radarul de profunzime le arăta că exista o gaură în *scrith* care se pregătea să-i înghită. Dar toate celelalte simţuri indicau craterul de lavă solidificată din Mons Olympus urcând cu o viteză teribilă pentru a-i spulbera.

Unghiile lui Kawaresksenjajok, înfipte adânc în braţul lui Louis, se umpluseră de sânge. Harkabeeparolyn părea să fi îngheţat. Louis se ghemui, în aşteptarea impactului.

Întuneric.

Pe ecranul radarului de profunzime defilau lumini lăptoase şi informe. Altceva strălucea undeva: stele roşii, verzi, portocalii. Era tastatura de pe panoul de comandă.

— Ultimule!

Niciun răspuns.

— Ultimule, aprinde o lumină! Utilizează reflectoarele! Lasă-ne să vedem ce ne ameninţă!

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Harkabeeparolyn, pe un ton plângăreţ.

Ochii lui Louis se adaptau treptat la întuneric; o vedea acum stând pe podea, cu genunchii strânşi la gură.

Luminile cabinei se aprinseră brusc. Ultimul reveni de la pupitrul de comandă. Părea micşorat: se ghemuise deja pe jumătate.

— N-o mai pot face, Louis!

— Noi nu putem utiliza comenzile. Ştii asta! Aprinde un reflector, să vedem ce-i afară.

Păpuşarul atinse o comandă. O lumină albă, difuză, învălui carcasa în faţa punţii de comandă.

— Suntem încastraţi în ceva. – Un cap privea în jos; celălalt spuse: Lavă. Carcasa exterioară este la trei sute şaptezeci de grade. Lava ne-a acoperit în timp ce eram în stază şi acum se răceşte.

— E ca şi cum cineva s-ar fi pregătit să ne întâmpine. Suntem în continuare răsturnaţi cu susul în jos?

— Da.

— Deci nu putem accelera în sus. Numai în jos.

— Da.

— Vrei să încerci?

— Ce-mi ceri? Ar fi trebuit să fi renunţat chiar înainte de a-mi arde hiperpropulsorul…

— Linişteşte-te, acum.

— … sau poate chiar înainte de a mă fi decis să răpesc un om şi un Kzin. Aceasta a fost, probabil, greşeala cea mare…

— Pierdem timpul!

— Nu există loc unde să disipăm excesul de căldură al *Acului*. Utilizarea propulsoarelor ne va duce, într-o oră sau două, aproape de momentul când vom intra din nou în stază, în aşteptarea altor desfăşurări de evenimente.

— Atunci, opreşte-te o clipă! Ce ai obţinut cu radarul de profunzime?

— Rocă masivă în toate direcţiile, care se crapă în urma răcirii. Stai să extind câmpul… Louis? Podea din *scrith* la zece kilometri sub noi. Sub vârful *Acului*. Un acoperiş mai subţire din *scrith* la şaptesprezece kilometri deasupra.

Louis intrase în panică.

— Chmeee, ai auzit toate astea?

Răspunsul îl primi într-o formă neobişnuită.

Auzi un urlet inuman de durere şi de furie când Chmeee apăru pe discul de păşit alergând şi protejându-şi ochii cu braţele. Harkabeeparolyn se feri din calea sa. Patul de apă i se interpuse în faţă; Kzinul se rostogoli peste el, până ajunse pe podea.

Louis se năpusti la duş. Îl porni la presiune maximă, sări peste patul de apă, îşi fixă umărul sub braţul lui Chmeee şi-l săltă. Carnea lui Chmeee era fierbinte sub blană.

Kzinul se ridică, urmărind jetul de apă rece. Se mişca astfel încât apa să-l pătrundă peste tot; apoi intră cu toată faţa în jet. În cele din urmă, întrebă:

— De unde ai ştiut?

— O să începi să miroşi într-un minut, răspunse Louis. Blană arsă. Ce s-a întâmplat?

— Brusc, am luat foc. Zeci de luminiţe roşii străluceau pe punte. Am sărit pe discuri. Landerul este încă pe pilot automat, dacă nu a fost deja distrus.

— O să aflăm. *Acul* este încastrat în lavă. Ultimule, mă auzi?

Louis se întoarse spre puntea de comandă.

Păpuşarul se ghemuise, ţinându-şi ambele capete aplecate spre pântece.

Avusese parte de prea multe şocuri... Era uşor de constatat asta. Un ecran de pe puntea de comandă arăta o figură pe jumătate familiară.

Aceeaşi figură, mărită, privea din dreptunghiul care fusese o proiecţie a radarului de profunzime. O figură-mască, oarecum asemănătoare cu o faţă umană turnată din piele bătrână. Nu avea păr. Maxilarele erau puternice, fără dinţi. Din profunzimi, de sub marginea sprâncenelor, ochii îl scrutau contemplativ pe Louis.

30.
Manevre de culise

— Se pare că v-aţi pierdut pilotul, spuse intrusul cu masca de piele.

Plutea în afara carcasei: un Protector cu capul deformat şi umeri de forma unui pepene, o stafie în blocul de rocă care-i înconjura.

Louis reuşi doar să înghită în sec. Şocul venise mult prea repede şi dintr-o direcţie neaşteptată. Era conştient doar de faptul că alături de el se afla Chmeee, care se stropea în continuare cu apă şi analiza un potenţial inamic. Constructorii Oraşului rămăseseră muţi. Dacă Louis interpreta corect figurile lor, erau mai aproape de adoraţie şi de extaz decât de teamă.

— Sunteţi complet prinşi în capcană, spuse Protectorul. Destul de curând, veţi intra în stază şi nu este nevoie să mai discutăm ce se va întâmpla după aceea. Mă simt eliberat. Mă întreb dacă eu însumi m-aş fi hotărât să vă ucid.

— Am crezut că aţi murit cu toţii, spuse Louis.

— Pak au murit cu un sfert de milion de ani în urmă. – Deşi buzele şi gingiile deformate ale Protectorului distorsionau anumite consoane, acesta vorbea clar în interplanetară. De ce tocmai în interplanetară? – O epidemie i-a omorât pe toţi. Aţi avut dreptate să presupuneţi că toţi Protectorii au murit. Dar arborele vieţii trăieşte încă sub Harta Marte. Uneori, el este descoperit. Presupun că drogul nemuririi a fost fabricat aici, atunci când un Protector a avut nevoie de fonduri pentru vreun proiect.

— Cum ai învăţat interplanetara?

— Am crescut cu ea. Louis, nu mă recunoşti?

Bărbatul icni. Parcă ar fi fost lovit cu un cuţit în stomac.

— Teela? Cum e posibil?

Figura ei era la fel de împietrită ca o mască. Cum îşi exterioriza sentimentele?

— Puţină cunoaştere, spuse ea. Ştii povestea… Căutătorul voia să găsească baza Arcadei. Mi-am etalat educaţia superioară în faţa lui: i-am spus că Arcada nu are bază şi că lumea este un inel. S-a supărat rău de tot. I-am spus că dacă ar căuta locul de unde lumea poate fi condusă, ar trebui să se ghideze după barăcile constructorilor.

— Centrul de Reparaţie, aprobă Louis. Aruncând o privire spre puntea de comandă, văzu că Ultimul arăta ca un taburet alungit şi decorat cu pietre rubinii şi violete.

— Desigur, ar fi putut deveni Centru de Reparaţie şi, de asemenea, centru de putere, adăugă Protectorul. Căutătorul şi-a amintit de poveştile despre Marele Ocean. Părea o alegere potrivită, întrucât era protejat de barierele naturale ale distanţelor, de furtuni şi de zeci de nişe ecologice de pradă. Astronomii studiaseră Marele Ocean de la depărtare şi Căutătorul îşi amintea suficient pentru a ridica hărţi.

— Ne-au trebuit şaisprezece ani ca să traversăm Marele Ocean. Probabil că s-au format legende referitoare la această călătorie. Ştiai că Hărţile sunt stocate? Kzinii au colonizat Harta Pământ. N-am fi reuşit să continuăm dacă n-am fi capturat o navă colonială Kzinti. Există insule în Marele Ocean care sunt, de fapt, imense forme de viaţă, spatele lor fiind acoperit cu vegetaţie, şi care se scufundă atunci când marinarul se aşteaptă mai puţin…

— Teela! Cum? Cum ai reuşit să devii astfel?

— Puţină cunoaştere, Louis. N-am aflat originea Inginerilor Lumii Inelare decât mult prea târziu.

— Dar tu erai o *norocoasă*!

Protectorul dădu din cap.

— Încrucişaţi pentru noroc de Păpuşarii Pierson, care s-au amestecat în Legile Fertilităţii Terestre pentru a crea

Loteriile Dreptului de Naştere. Tu ai presupus că a funcţionat. Mie, întotdeauna mi s-au părut stupide. Louis, *vrei* să crezi că şase generaţii de câştigători la Loteriile Dreptului de Naştere au produs o fiinţă umană norocoasă?

Bărbatul nu-i răspunse.

— Numai una? – Strania făptură părea că râde. – Gândeşte-te la norocul tuturor descendenţilor tuturor câştigătorilor la Loteriile Dreptului de Naştere. În douăzeci de mii de ani, ar trebui să-şi fi găsit drumul de plecare din galaxie, fugind de explozia nucleului galactic. De ce nu la bordul Lumii Inelare? Are trei milioane de suprafeţe terestre locuibile şi poate fi deplasată, Louis. Lumea Inelară este norocul nenăscuţilor descendenţi ai oamenilor împerecheaţi pentru noroc. Dacă pot salva Lumea Inelară, înseamnă că a fost un noroc pentru ei că am venit aici cu douăzeci şi trei de ani în urmă, noroc că eu şi Căutătorul am găsit intrarea în Mons Olympus. Norocul lor. Niciodată al meu.

— Şi el a păţit acelaşi lucru?

— Căutătorul a murit, desigur. Amândoi am devenit ahtiaţi după rădăcinile arborelui vieţii, dar Căutătorul era cu o mie de ani prea bătrân. L-a omorât.

— N-ar fi trebuit să vă părăsesc niciodată, spuse Louis.

— N-ai avut de ales. Nici eu n-am avut – dacă mai crezi în noroc. Acum, am şi mai puţin de ales. Instinctele sunt foarte puternice la un Protector.

— Crezi în noroc?

— Nu. Mi-aş dori să pot crede.

Louis îşi ridică braţele într-un gest de neajutorare şi se întoarse. Ştia de mult că avea s-o întâlnească din nou pe Teela Brown. Dar nu astfel! Porni câmpul pentru dormit şi se lăsă să plutească.

Ultimul avusese o idee bună. Să te faci colac în jurul propriului buric…

Oamenii nu-şi puteau îngropa şi urechile. Louis plutea pe jumătate ghemuit, cu braţele petrecute peste faţă. Îi era însă imposibil să nu audă ce se vorbea:

— Interlocutorule, te felicit pentru că ţi-ai redobândit tinereţea.

— Numele meu este Chmeee.

— Îmi cer iertare, spuse Protectorul. Chmeee, cum aţi ajuns aici?

— Eu am căzut de trei ori în capcană, spuse Kzinul. Am fost răpit de Ultimul, condamnat de Louis să nu mai fug de pe Lumea Inelară, blocat în subteran de Teela Brown. Este un obicei pe care trebuie să-l înlătur. Ai să te lupţi cu mine, Teela?

— Nu, atâta timp cât nu poţi ajunge la mine, Chmeee.

Kzinul îi întoarse şi el spatele.

— Ce vrei de la noi?

Kawaresksenjajok vorbise cu deferenţă în limba Constructorilor Oraşului şi vocea lui fusese reluată cu ecouri de către translator, în interplanetară.

— Nimic. – Teela îi răspunse în aceeaşi limbă.

— Atunci, ce căutăm noi aici?

— Nimic. Am văzut că nu puteţi face nimic.

— Nu înţeleg. – Băiatul era pe punctul de a izbucni în lacrimi. – De ce vrei să ne îngropi sub pământ?

— Copile, fac ce se cuvine! Trebuie să previn $1,5 \times 10^{12}$ crime.

Louis deschise ochii.

— Dar noi suntem aici pentru a *preveni* morţile! interveni şi Harkabeeparolyn, uşor enervată. Nu ştii că lumea este descentrată şi alunecă în soare?

— Ştiu asta. Eu am format echipa care a remontat jeturile de orientare ale Lumii Inelare, reparând astfel avariile produse de propria ta specie.

— Luweewu spune că asta nu este de ajuns.

— Nu este.

Louis Wu era acum foarte atent la conversaţia lor.

— Nu înţeleg! rosti Bibliotecara, clătinându-şi capul.

— Cu jeturile de orientare în funcţiune, am prelungit viaţa Lumii Inelare cu aproape un an. Un an în plus pentru 3×10^{13} fiinţe inteligente este echivalent cu a oferi oricui de pe Pământ un plus de o mie de ani de viaţă. Este o realizare valoroasă. Colaboratorii mei sunt de acord cu acest lucru, chiar şi cei care nu sunt Protectori.

Louis începea să distingă trăsăturile figurii Teelei Brown în masca de piele a Protectorului. Curbura de la îmbinarea maxilarelor, un craniu umflat pentru a face mai mult loc pentru creier… era însă Teela şi îl durea teribil. *De ce nu plecase*?

Obişnuinţele dispar greu, iar Louis avea o minte analitică. „*De ce nu plecase*?” gândi el. „*Un Protector pe moarte, într-o lume artificială condamnată! N-ar trebui să piardă nici măcar un minut pentru a vorbi cu o adunătură de prăsitori prinşi în capcană. Ce crede că poate să facă*?”

Întoarse capul spre ea.

— Tu ai format echipa de reparaţii, nu-i aşa? Cine sunt?

— M-au ajutat aparenţele. Majoritatea hominizilor ascultă de mine. Am adunat o echipă alcătuită din mai multe sute de mii de indivizi de diferite specii. Am adus trei aici, pentru a deveni Protectori: dintre Oamenii Muntelui Răsturnat, dintre Oamenii Nopţii şi dintre Vampiri. Am sperat că ei vor găsi o soluţie care mie îmi scapă. Punctele lor de vedere au diferit. Vampirul, de exemplu, nu avea conştiinţă înainte de schimbare. Dar m-au dezamăgit… – *Cu siguranţă, se comporta ca şi cum ar mai fi avut timp. Timp ca să converseze cu nişte extratereştri captivi şi prăsitori, până ce Lumea Inelară avea să ajungă să se frece de pătratele de umbră*! – N-au găsit o soluţie mai bună. Aşa că am montat colectoarele Bussard care au mai rămas pe Zidul de Margine. Acum, le-am montat pe toate, în afară de ultimul. Sub conducerea ultimului Protector, echipa mea va pregăti cea din urmă astronavă rămasă pe Lumea Inelară pentru a-i duce, în siguranţă, în jurul vreunei stele apropiate. Unii locuitori ai Lumii Inelare vor supravieţui.

— Ne-am întors la întrebarea iniţială, o întrerupse Louis. Echipajul tău lucrează din greu. Tu ce faci aici? „*Am dreptate! încearcă să ne spună ceva*!”

— Sunt aici ca să previn moartea a o mie cinci sute de miliarde de hominizi inteligenţi. Am recunoscut emisia de neutrino a propulsoarelor construite în spaţiul uman, şi am venit pe singura scenă potrivită pentru crimă. Am aşteptat. Iată că aţi sosit!

— Iată că am sosit! fu de acord Louis. Dar, la naiba, ştii foarte bine că nu intenţionăm să comitem niciun fel de crimă!

— Aţi fi comis.

— De ce?

— Nu pot să-ţi spun.

Totuşi, nu dădea semne că ar intenţiona să întrerupă conversaţia. Teela se preta la un joc extrem de straniu. Ei trebuiau să-i ghicească regulile.

— Să presupunem că poţi salva Lumea Inelară ucigând un trilion şi jumătate din locuitori din cei treizeci de trilioane, vorbi Louis din nou. Un Protector ar face asta, nu? Cinci la sută pentru a salva nouăzeci şi cinci la sută. Pare atât de… eficient.

— Poţi să simpatizezi cu atât de multe fiinţe gânditoare, Louis? Sau poţi să-ţi imaginezi câte o moarte pe rând, iar pe tine interpretând rolul principal?

Bărbatul nu-i răspunse.

— Treizeci de miliarde de oameni locuiesc în spaţiul uman, continuă Teela. Imaginează-ţi-i pe toţi morţi. Imaginează-ţi că o populaţie de cincizeci de ori mai mare moare, să spunem, prin otrăvire cu radiaţie. Simţi durerea lor, regretele, sentimentele lor reciproce? De la atât de mulţi? Numerele sunt prea mari. Creierul tău nu le poate cuprinde. Al meu, da.

— Oh!

— Nu pot permite să se întâmple una ca asta! Nu pot lăsa să se întâmple! Ştiu că trebuie să te opresc.

— Teela, imaginează-ţi un pătrat de umbră care rade tot de pe lăţimea Lumii Inelare cu viteza de o mie două sute de kilometri pe secundă. Imaginează-ţi că o populaţie de o mie de ori mai numeroasă decât cea existentă în tot spaţiul cunoscut moare odată cu dezintegrarea Lumii Inelare.

— Îmi imaginez.

Louis dădu din cap. Piese dintr-un joc de puzzle. Teela le-ar oferi câteva dintre ele, dacă ar putea. Nu putea să le dea însă o imagine completă. Deci, trebuia să continue să pescuiască alte piese.

— Ai spus ultimul Protector? Erau patru şi acum nu mai există decât unul, în afară de tine? Ce s-a întâmplat cu ceilalţi?

— Doi Protectori au părăsit echipa de reparaţii, odată cu mine. Trebuiau să plece separat. Probabil că au găsit indiciile care anunţau venirea voastră. Am simţit nevoia să-i localizez şi să-i opresc.

— Adevărat? Dacă erau Protectori, n-ar fi putut nici ei să ucidă un trilion şi jumătate de hominizi inteligenţi, aşa cum nici tu nu poţi…

— Ei ar fi aranjat, cumva, să se întâmple.

— Cumva… Acum, devenise mai atentă la exprimare. Era mulţumit că nimeni nu încerca să-l întrerupă. Nici chiar Chmeee, diplomatul abil.

— Cumva, i-ar fi lăsat pe prăsitori să ajungă în singurul loc de pe Lumea Inelară unde putea fi comisă crima. Aceasta ar fi fost strategia lor, dacă tu nu i-ai fi oprit?

— Probabil.

— Să permiţi acestor prăsitori bine aleşi să devină Protectori mirosind, cumva, arborele vieţii. – „*Costumele presurizate! Din cauza asta Teela căuta o astronavă interstelară*.” – Să le permiţi să devină conştienţi, cumva, să înţeleagă situaţia. Şi, cumva, un Protector să se răzgândească să-i ucidă înainte de a vedea soluţia şi de a o utiliza, să ucidă un număr astronomic de prăsitori, pentru a salva şi mai mulţi. Asta crezi tu că ai prevenit?

— Da.

— Şi acesta este locul potrivit?

— De ce aş mai fi aşteptat aici?

— A mai rămas un singur Protector. Va veni după tine?

— Nu. Protectorul Om al Nopţii ştie că ea singură a fost lăsată să supervizeze evacuarea. Dacă încearcă să mă ucidă, iar eu o ucid pe ea, prăsitorii, rămaşi singuri, ar muri pe drum.

— Se-pare că poţi ucide cu uşurinţă, remarcă Louis cu amărăciune.

— Nu. Nu pot ucide 5 la sută din populaţia Lumii Inelare şi nu ştiu dacă am să pot să te ucid pe tine, Louis. Eşti un

prăsitor al speciei mele. În această privinţă, eşti singurul de pe Lumea Inelară.

— M-am gândit la anumite căi de a salva Lumea Inelară, spuse bărbatul. Dacă ai auzit de o maşină de transmutaţie la scară mare, noi ştim cum s-o utilizăm.

— Cu siguranţă, cei din neamul Pak n-au avut niciuna. Asta n-a fost cea mai inteligentă deducţie a ta, Louis.

— Dacă am putea da o gaură sub unul dintre Marile Oceane… Apoi, controlând scurgerea apei, ne-am putea folosi de reacţie pentru a duce Lumea Inelară la loc.

— Inteligent. Dar nu poţi da gaură şi nici nu poţi s-o astupi. În plus, există o soluţie care ar provoca mai puţine pagube şi chiar şi aşa pagubele sunt prea mari, iar eu nu pot permite acest lucru.

— Cum ai să salvezi tu Lumea Inelară?

— Nu pot, răspunse scurt Protectorul.

— Unde suntem? Ce se întâmplă în această parte a Centrului de Reparaţie?

Urmă o pauză lungă.

— N-am să-ţi spun mai multe decât ştii, vorbi Protectorul într-un târziu. Nu bănuiesc cum ai putea scăpa, dar trebuie să iau în consideraţie şi această posibilitate.

— Renunţ, spuse Louis. Cedez. La naiba cu jocul tău prostesc!

— Foarte bine, Louis. Cel puţin, tu nu vei muri niciodată.

Bărbatul închise ochii şi se ghemui în porţiunea lipsită de gravitaţie. „*Căţea pioasă*!”

— Am să vă ţin companie până veţi intra în stază, continuă Teela. Nu pot face prea multe pentru confortul vostru. Şi voi, care vă sunt numele şi de unde veniţi? Faceţi parte din specia care a cucerit Lumea Inelară şi stelele…

Trăncăneală. De ce nu se năşteau oamenii cu flapsuri peste urechi? O fi existând vreun hominid cu o asemenea trăsătură?

Kawaresksenjajok încercă timid o întrebare.

— Care este poziţia unui magician faţă de *rishathra*?

— Este importantă atunci când întâlneşti o specie nouă, nu-i aşa, copile? După părerea mea, *rishathra* este pentru prăsitori. Dar şi nouă ne place.

Băiatul se bucurase enorm. Sentimentul lui de uimire permanentă nu ajunsese la capăt. Teela îi vorbi despre marea ei călătorie. Grupul ei de exploratori fusese capturat de Grogii de pe Harta Down, apoi eliberat de o populaţie ciudată. Pe Harta Kzin erau animale hominide, importate cu multă vreme în urmă de pe Harta Pământ şi încrucişate pentru anumite trăsături, până când deveniseră la fel de diferite precum câinii din spaţiul uman. Echipajul Teelei se ascunsese printre ei. Împreună, furaseră o navă-colonie Kzinti. Uciseseră pentru hrană un imens animal-insulă, mâncător de krill, şi-i îngheţaseră carnea într-un rezervor gol de hidrogen lichid. Se hrăniseră din ea luni de zile.

În cele din urmă, o auzi spunând:

— Acum trebuie să mănânc, dar mă voi întoarce curând.

Apoi se lăsă liniştea.

* * *

Cele câteva minute de linişte sfârşiră atunci când nişte dinţi tociţi strânseră cu blândeţe încheietura lui Louis.

— Louis, trezeşte-te! Nu avem timp de pierdut!

Louis se răsuci şi închise câmpul de dormit. Rămase câteva clipe aşa, pentru a savura imaginea interesantă înfăţişând un Păpuşar stând alături de un Kzin în floarea vârstei.

— Am crezut că eşti afară.

— O iluzie valoroasă care s-a apropiat prea mult de realitate, răspunse Ultimul. Am fost tentat să las evenimentele să-şi urmeze cursul. Teela Brown avea dreptate când ne-a spus că nu vom muri. Cea mai mare parte din Lumea Inelară se va rupe şi va cădea liber, dincolo de haloul cometar. Am putea fi găsiţi într-o bună zi.

— Şi eu am început să simt la fel. Sunt gata să renunţ.

— Protectorii au murit de aproape un sfert de milion de ani. Cine ne-a spus asta?

— Dacă ţi-ar mai fi rămas un dram de minte, n-ai asculta tot ce-ţi spun.

— Nu-i chiar aşa, dacă-mi dai voie… Am impresia că Protectorul încearcă să ne spună ceva. Pak au fost strămoşii tăi, iar Teela Brown face parte din propria ta cultură. Dă-ne un sfat!

— Vrea să facem munca murdară în locul ei, spuse Louis. Este plină de contradicţii. La dracu', aţi studiat doar interviurile lui Brennan, după ce acesta s-a transformat în Protector! Protectorii aveau instincte foarte puternice şi inteligenţă supraumană. Există o limită a conflictului între cele două trăsături.

— Nu înţeleg natura muncii murdare.

— Ea ştie cum să salveze Lumea Inelară. Cu toţii o ştiu. E necesar să fie omorâţi 5 la sută şi salvaţi 95 la sută – dar n-o pot face ei. Nici măcar nu pot să permită altcuiva s-o facă, dar *trebuie să determine* pe altcineva s-o facă. Dublă gândire.

— Concret?

Ceva în legătură cu acele numere îi gâdila uşor creierul lui Louis. De ce?… La naiba cu asta!

— Teela a ales clădirea aceea pentru că semăna cu închisoarea plutitoare a lui Halrloprillalar, cea pe care am folosit-o noi în prima expediţie. A făcut rost de ea pentru a ne atrage atenţia. A lăsat-o acolo unde am fi dorit *noi*. Nu ştiu la ce *foloseşte* această parte a Centrului de Reparaţie, dar este locul potrivit, dintr-o cutie de miliarde de kilometri cubi. Se presupune că noi trebuie să ne imaginăm restul.

— Atunci de ce? Este sigură că suntem prinşi?

— Orice am întreprinde, ea va încerca să ne oprească. Trebuie s-o ucidem. Asta este ceea ce vrea să ne spună. Noi avem însă un singur avantaj. Ea luptă ca să piardă.

— Nu te mai pot urmări, spuse Păpuşarul.

— Ea vrea ca Lumea Inelară să trăiască. Vrea ca noi s-o ucidem pe ea. Ne-a spus toate lucrurile pe care putea să ni le spună. Dar chiar dacă am reuşi, am putea *noi* ucide atât de multe fiinţe inteligente?

— O compătimesc pe Teela! spuse Chmeee.

— Şi eu.

— Cum putem s-o ucidem? Dacă ai dreptate, atunci trebuie să fi plănuit ceva pentru noi.

— Mă îndoiesc. Cred că a făcut tot posibilul să nu se gândească la ceea ce am putea face noi. A trebuit să se blocheze. Noi suntem pe cont propriu. Iar ea ucide extratereştri din instinct. În faţa mea, ar putea ezita o crucială fracţiune de secundă.

— Foarte bine, spuse Kzinul. Armele mari se află toate pe lander. Noi suntem încastraţi în rocă. Legătura cu landerul, prin discurile de păşit, mai funcţionează?

Ultimul se întoarse pe puntea de comandă ca să afle.

— Mai funcţionează, comunică el, după câteva clipe. Harta Marte este din *scrith*, dar numai de câţiva centimetri grosime. Nu trebuie să reziste la colosala presiune a fundamentului Lumii Inelare. Instrumentele mele îl penetrează, la fel şi discurile de păşit. Singurul nostru noroc, până acum.

— Bine. Louis, vii cu mine?

— Evident. Care este temperatura la bordul landerului?

— O parte dintre senzori au ars, aşa că nu pot să-ţi spun, preciză Ultimul. Dacă landerul poate fi folosit, foarte bine. Dacă nu, strângeţi-vă echipamentul şi întoarceţi-vă repede. Dacă sunt mult prea intolerabile condiţiile, întoarceţi-vă imediat. Trebuie să ştim pe ce ne bazăm.

— Este evident pasul următor, fu de acord şi Chmeee. Ce facem însă dacă landerul este inoperabil?

— Ar mai exista totuşi o cale prin exterior, interveni Louis, dar am avea nevoie şi de costume presurizate. Ultimule, nu ne aştepta! Află unde suntem noi şi unde este Teela. Trebuie să se găsească într-un spaţiu deschis, ceva potrivit pentru creşterea recoltelor.

— Da, da. Mă aştept să fi parcurs ceva distanţă sub Mons Olympus.

— Nu conta pe asta. Ar fi putut să îndrepte spre noi raza unui laser de putere pentru a ţine *Acul* în stază, apoi să ne ducă unde avea rocă topită pe cale de a se revărsa. Iar acest loc s-ar putea să se transforme în locul crimei.

— Louis, ai vreo idee referitoare la ceea ce aşteaptă de la noi?

— Niciun fel de idee. Treci peste asta, acum! – Louis tastă o comandă pentru câteva prosoape de baie şi îi trecu unul lui Chmeee. La ele, adăugă o pereche de saboţi din lemn. – Suntem gata?

Chmeee sări primul pe discurile de păşit. Louis îl urmă îndeaproape.

31.
Centrul de reparaţie

Era ca şi cum s-ar fi teleportat într-un cuptor. Louis avea saboţii, în schimb labele lui Chmeee erau protejate doar de nişte bucăţi de stofă. Kzinul dispăruse pe scări în jos, miorlăind ori de câte ori atingea metalul.

Louis îşi ţinea respiraţia. Spera ca şi Chmeee să procedeze la fel. Simţea căldura: era suficient de mare pentru a arde plămânii. Podeaua se înclinase la patru sau cinci grade. Imaginea de dincolo de ferestre era o himeră: îl proiectase într-o profundă neîncredere. În semiîntunericul de afară se zăreau oare rechini? *Apa mării*?

Pierduse două sau trei secunde. Coborî scările mai atent decât o făcuse Chmeee, luptând cu nevoia de a respira şi expirând din când în când prin nări, pentru a alunga aerul fierbinte ce încerca să-i pătrundă în plămâni. Mirosea a cărbune, a stătut, a fum şi fierbinţeală.

Chmeee îşi îngrijea labele arse; blana i se umflase enorm în jurul gâtului. Mânerele dulapurilor erau din metal. Louis îşi înfăşură prosoapele în jurul mâinilor şi se apucă să le deschidă. Kzinul îşi folosi propriul prosop pentru a ridica obiectele aflate înăuntru. Costume presurizate. Centuri de zbor. Dezintegratorul. Ţesătură supraconductoare. Louis pescui din mijlocul lor casca propriului costum şi deschise supapa de aer, apoi îşi înfăşură prosopul în jurul gâtului, pentru etanşare, şi îşi puse casca pe cap. Vântul care adia în jurul feţei lui era doar călduţ. Trase în plămâni aerul dulce şi pieptul i se umflă enorm.

Costumul lui Chmeee nu avea o cască separată. Ca atare, Kzinul trebui să-l îmbrace şi să-l etanşeze. Răsuflarea sa întretăiată răsuna puternic în difuzoarele căştii lui Louis.

— Suntem sub apă, şuieră pământeanul. De ce dracu’ e aşa de cald?

— Întreabă-mă mai târziu. Acum, ajută-mă să car astea.

Chmeee pescui centura sa zburătoare, costumul de impact, o bobină de conductor negru, o bucată bună din ţesătura supraconductoare şi dezintegratorul masiv cu două mânere, apoi se îndreptă pe scări în sus. Louis îl urmă, încărcat cu centura de zbor a lui Prill, lanterna-laser, două costume presurizate, precum şi cu elemente din costumul de impact. Carnea începuse să i se prăjească.

Chmeee se oprise în faţa pupitrului de comandă. Bulboane de apă verde, întunecată, se zăreau prin ferestre. Peşti mici se agitau printre frunzele unei păduri de alge submarine. Kzinul pufăi.

— Iată, monitoarele… ţi-au înregistrat răspunsul. Teela a revărsat căldura asupra mea într-o explozie de microunde. A căzut sistemul de asigurare a vieţii. De asemenea, repulsoarele de *scrith*. Landerul s-a scufundat. Apa a oprit… microundele. Landerul a rămas fierbinte pentru că… pompele de evacuare au căzut primele… izolaţia este prea bună. Nu putem utiliza landerul acum.

— La dracu’! exclamă Louis şi utiliză discurile de păşit.

În clipa următoare, aruncă din braţe tot ce cărase. Transpiraţia îi şiroia în ochi şi în gură. Îşi scoase casca şi trase în piept aerul rece. Harkabeeparolyn îşi aşezase deja umărul sub braţul său şi îl târa spre pat, murmurând cuvinte în limba Constructorilor Oraşului.

Chmeee nu apăruse.

Louis se smuci, îşi aşeză din nou casca pe cap şi se întoarse spre discurile de păşit. Îl găsi pe Chmeee lucrând la comenzi.

— Ia asta! îi întinse Kzinul propriul echipament. Vin şi eu imediat.

— În regulă.

* * *

Louis aproape că-şi trăsese costumul presurizat, când apăru şi Chmeee pe *Ac*. Kzinul îşi dezbrăcă costumul.

— Nu ne grăbim, Louis! Ultimule, landerul nu mai poate fi folosit. L-am reglat să decoleze cu motoarele de fuziune şi să zboare pe Mons Olympus… Va fi, pur şi simplu, o diversiune. Teela ar putea pierde câteva minute pentru a-l distruge.

— Bine, se auzi în microfon. Şi eu pot raporta anumite progrese, dar n-am să vi le arăt. Ştiţi că e posibil ca Teela să-mi intercepteze comunicaţiile…

— Atunci?

Ultimul se teleportă de pe puntea de comandă. Acum putea vorbi fără niciun ajutor mecanic.

— Desigur, majoritatea instrumentelor mele nu mai funcţionează. Ştiu însă poziţia noastră. Există o sursă masivă care emite neutrino, probabil o instalaţie de fuziune, la aproape trei sute de kilometri spre babord, în sensul de rotaţie. Radarul de profunzime semnalează tot felul de cavităţi în jurul nostru. Majoritatea sunt de mărimea unor camere. Altele sunt imense, şi acestea au maşini extrem de masive. Cred că am identificat caverna goală care ţinea schelăria echipei de reparaţii, cel puţin după mărime, formă şi locaşurile din podea. Ieşirea ei este o uşă masivă, curbată, în peretele Hărţii, ascunsă de căderea de apă. Am găsit depozite conţinând ceea ce par a fi petece pentru majoritatea găurilor meteoritice, precum şi o altă trapă. Mai există nişte astronave mici, probabil de război – nu pot să precizez – şi încă o trapă. Sunt în total şase, toate ascunse de perdeaua de apă. Am reuşit să…

— Ultimule, trebuia s-o localizezi pe Teela Brown!

— N-am auzit bine îndemnul tău la răbdare, Louis…

— Louis Wu este om şi ştie ce înseamnă răbdarea. Tu, tu, ierbivor nenorocit, ai mult prea multă!

— Iar tu propui să omorâm varianta umană a unui Protector Pak! Sper că nu te aştepţi la un fel de duel… Crezi că o să ţipi şi o să sari, şi că Teela va lupta cu mâinile goale? Trebuie să luptăm împotriva ei cu minţile noastre. Răbdare, Kzinule! Adu-ţi aminte de foc.

— Continuă!

— Am reuşit să localizez poziţia lui Mons Olympus, la o mie trei sute de kilometri în sensul invers rotaţiei, la babord de noi. Presupun că Teela a menţinut un laser puternic asupra *Acului*, sau un artefact similar, pentru a ne ţine în stază în timp ce ne-a deplasat cei o mie trei sute de kilometri. Nu bănuiesc de ce…

— Ne-a adus acolo unde a avut la îndemână rocă topită, pentru a ne încastra în ea, interveni Louis. Aici s-ar putea să fie locul ipoteticei sale crime multiple. Mai trebuie să ne imaginăm cum. Tanj, poate că ne-a supraestimat inteligenţa!

— Vorbeşte pentru tine, Louis. Se pare că este sub noi. – Unul dintre capetele Păpuşarului se arcui în sus. – Aproape deasupra noastră, în raport cu orientarea navei, există un complex de încăperi în care pot fi detectate importante activităţi electrice, ca să nu mai menţionez emisia de impulsuri de neutrino, suficientă pentru a indica mai multe seturi de radare de profunzime. Am găsit, de asemenea, o emisferă având 62,08 kilometri în diametru, cu o altă sursă de neutrino, parţial în peretele ei superior. O sursă în mişcare. Emisia este întâmplătoare, întocmai ca la o instalaţie de fuziune. Nu s-a deplasat prea mult pe durata absenţei voastre, dar ar putea traversa cele o sută optzeci de grade ale domului în cincisprezece ore, plus sau minus trei. Mâncătorule de carne, războinicule, asta îţi sugerează ceva?

— Un soare artificial. Agricultură. Unde?

— La patru mii de kilometri, spre marginea tribord a Hărţii. Dar, de vreme ce voi veţi năvăli prin Mons Olympus, ar trebui să căutaţi la douăsprezece grade spre tribord, în sensul invers rotaţiei. Acolo ar putea fi pereţi care trebuie străpunşi. Aţi adus dezintegratorul portabil?

— Nu sunt complet inconştient, aşa că l-am adus. Ultimule, dacă landerul trebuie să atingă Mons Olympus, atunci vom ieşi prin discurile de păşit, direct prin sasul landerului. Dar Teela s-ar putea să-l doboare mai întâi.

— De ce ar face-o? Noi suntem încă la bord. Are şi ea radare de profunzime; va şti acest lucru.

— Uhuhu! Apoi va urmări landerul, va aştepta până vom apărea noi şi-l va distruge. Asta este înţelepciunea pe care semenii tăi o culeg din frunze?

— Da. Veţi intra în Mons Olympus cu mai multe ore înainte de sosirea landerului. Am setat sonda să ne urmeze. Există un disc receptor în ea. Evident, nu veţi mai avea cale de întoarcere la *Ac*.

— Uhuhu! Planul pare fezabil.

— Ce echipament o să utilizaţi?

— Costume presurizate, centuri de zbor, lanterne-laser şi dezintegratorul. Am adus şi asta. – Chmeee arătă ţesătura supraconductoare. – Teela nu ştie de ea. S-ar putea să ne ajute. Ar fi bine s-o coasem peste costumele presurizate. Tu, Harkabeeparolyn, ştii să coşi?

— Nu.

— Ştiu eu, spuse Louis.

— Şi eu ştiu, adăugă băiatul. Voi trebuie doar să-mi arătaţi ce vreţi.

— Bine. Nu pretind să fiu elegant. Să sperăm că Teela va utiliza lasere, şi nu proiectile sau o secure de războinic. Costumele de impact nu pot fi puse peste cele presurizate.

— Nu este chiar aşa, spuse Louis. De pildă, Chmeee, costumul tău de impact s-ar potrivi peste costumul meu presurizat.

— Înfofolit astfel, n-ai să te poţi mişca suficient de repede.

— Poate că nu. Harkabeeparolyn, te simţi în stare să participi la atac?

— Sunt nedumerită. Luptaţi împotriva unui Protector?

— Teela luptă împotriva noastră şi speră să piardă, răspunse Louis pe un ton blând. Nu poate s-o spună direct. Regulile după care joacă sunt înrădăcinate în creierul şi în glandele ei. Crezi ceea ce ţi-am spus?

Harkabeeparolyn ezită câteva clipe, înainte de a răspunde.

— Protectorul acţionează ca… cineva căruia îi este teamă că îi sunt supervizate toate vorbele şi faptele?

Seamănă cu situaţia din Clădirea Panth, când am fost pregătită acolo…

— Exact. Iar supervizorul este Teela însăşi. Poţi să lupţi împotriva unui Protector, ştiind că lumea întreagă ar putea muri dacă pierzi?

— Cred că da. Cel puţin, pot să-i distrag atenţia…

— OK. Atunci, te luăm cu noi. Avem un echipament ce fusese destinat altei femei din specia Constructorilor Oraşului. Am să te învăţ cât o să pot de mult despre ceea ce ai să porţi cu tine. Chmeee va pune costumul tău de impact între costumul presurizat şi stratul de ţesătură supraconductoare.

— Ar trebui să ia şi lanterna-laser a lui Halrloprillalar. Eu mi-am pierdut-o din neglijenţă pe a mea, aşa că voi căra dezintegratorul. Ştiu, de asemenea, cum să potrivesc bateriile de rezervă, pentru a-şi descărca energia într-o milisecundă.

— Acele baterii sunt creaţia semenilor mei, interveni Ultimul, pe un ton şovăielnic. Le-am proiectat pentru siguranţă…

— Dă-mi-le, oricum. După aceea, va trebui să închizi toate căile de comunicare. Ne aşteptăm ca Teela să mănânce şi să se-ntoarcă, înainte ca noi să terminăm pregătirile. Aş fi vrut să fi avut mai mult timp. Louis, arată-i lui Kawaresksenjajok cum să coasă pelerinele protectoare. Utilizaţi cablu supraconductor în loc de aţă.

— Mda, m-am gândit şi eu la asta. Tanj, şi eu aş fi vrut să avem mai mult timp!

* * *

Ţopăiră spre discurile de păşit, înfofoliţi şi înarmaţi cu toate dispozitivele.

Harkabeeparolyn nu mai avea nicio formă, în straturile acelea de îmbrăcăminte. Prin cască, faţa ei arăta extrem de concentrată. Costum presurizat, centură de zbor, laser – ar fi fost norocoasă să-şi amintească cum funcţionau toate şi, în plus, să mai şi lupte. De la distanţă, putea fi confundată cu Louis Wu. Teela ar fi putut să ezite. Totul conta.

Femeia dispăru. Louis o urmă, conectând centura de zbor.

Chmeee, Harkabeeparolyn, Louis Wu: zburau ca nişte ghemotoace din hârtie neagră deasupra pantelor ruginite ale lui Mons Olympus. Sonda nu mai zbura. Plutise până terminase tot combustibilul, apoi se prăbuşise, rostogolindu-se. Era destul de rău avariată. Discul de păşit supravieţuise.

Indicatoarele de sub bărbie îi arătau lui Louis că aerul de afară era foarte rarefiat, foarte uscat şi bogat în bioxid de carbon. O imitaţie perfectă a condiţiilor de pe Marte, numai că gravitaţia nu se deosebea prea mult de cea terestră. Cum supravieţuiseră marţienii? Pesemne că se adaptaseră, susţinuţi de marea de praf în care trăiau. Mai puternici decât verii lor dispăruţi… „*Înapoi la treburile tale*!”

Marginile craterului aveau pante de peste şaizeci de kilometri. Le luă cincisprezece minute. Harkabeeparolyn rămase în urmă. Zborul ei era sacadat: probabil se încurca destul de des în comenzi.

Trapa de pe fundul craterului era din rocă colorată în ruginiu şi extrem de rugoasă. Explodase înspre interior.

Cădeau în întuneric.

Îi ajutau centurile de zbor. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa. Unităţile repulsoare respingeau suprafeţele plate de *scrith* de deasupra şi de dedesubtul lor. Dar plafonul din *scrith* nu rezista la greutate. Era cu mult mai subţire decât fundaţia Lumii Inelare de dedesubt.

Louis comută pe infraroşu (sperând că Harkabeeparolyn îşi va reaminti şi ea comanda; în caz contrar ar fi rămas oarbă). Căldura radia de jos – un cerc mic şi strălucitor. Împrejurimile erau vaste şi neclare. Coloane de discuri şi scări zvelte, înşirate de-a lungul a trei pereţi. Ridicându-se până spre mijlocul imensei încăperi, se profila un turn înclinat de toroizi. Cădeau de-a lungul lui, inel cu inel. Un accelerator liniar în Mons Olympus? Atunci, acele discuri puteau fi platforme de luptă pentru un Protector, pregătite pentru a fi lansate în cer. O gaură se căsca în jos, prin

podea. Îşi continuară căderea prin ea. Pata de căldură rămăsese tot jos, dar devenise mai mare.

Douăsprezece etaje adunate laolaltă, străpunse toate de câte o gaură. *Acul* lăsase urme serioase. Chiar şi ultima ruptură era una mare... iar lumina infraroşie strălucea prin ea. Camera de sub ei era, într-un fel, roşie de căldură. Chmeee căzu în ea cu mult înaintea lui Louis. O clipă mai târziu, plutea înapoi şi se opri pe podeaua de deasupra.

Legătura prin radio era în continuare întreruptă. Louis îl imită pe Chmeee: îşi dădu drumul prin ultima deschizătură şi se trezi într-o baie strălucitoare de infraroşii. O cantitate enormă de căldură era eliberată aici. Iar tunelul care ducea afară strălucea şi mai puternic.

Louis reveni, pentru a i se alătura lui Chmeee. Îi făcu semn lui Harkabeeparolyn, care ateriză şi ea lângă ei, cu o bufnitură.

Mda. *Acul* fusese împins prin acel tunel, cu suficientă căldură aţintită asupra lui pentru a-l menţine în stază. Uşor de urmărit... numai că ar fi fost prăjiţi. Şi acum, care era continuarea?

Acum, porni după Chmeee, care îşi luase zborul şi se îndepărta cu viteză. Ce avea în minte? Dacă ar fi putut vorbi!

Se deplasau prin spaţiul rezervat locuinţelor. Era strâmt, pentru cine încerca să zboare cu viteză. Cuburi fără uşi, sau poate uşi asemănătoare celor de la seifuri; niciodată nu întâlniră un paravan, pentru mai multă intimitate. Cum trăiau Protectorii Pak? Simpla privire prin încăpere indica o viaţă spartană. Pe podeaua unui astfel de cubicul, descoperiră un schelet cu încheieturile umflate şi cu craniul prevăzut cu o creastă. O cameră mai mare era plină cu un soi de aparate pentru exerciţii fizice, printre care se număra şi o căţărătoare de peste un kilometru şi jumătate înălţime.

Zburau de ore întregi. Uneori, prin kilometri de coridoare drepte. Pe astea, reuşiră să le străbată cu viteză mare. Altă dată, se văzură nevoiţi să bâjbâie.

Uşile îi blocau. Chmeee rezolva totul, transformându-le cu dezintegratorul într-un nor de praf monoatomic.

Apoi, dădură peste o uşă imensă. Kzinul procedă la fel, numai că se degajă prea puţin praf, iar uşa rămase intactă. Un dreptunghi brut. „Trebuie să fie *scrith*”, gândi Louis.

Chmeee îi conduse la stânga, ocolind ceea ce se ascundea dincolo de acea uşă. Louis se prelinse în spatele lui Harkabeeparolyn şi rămase acolo, pentru că se aştepta să apară Teela. Uşa imensă rămase închisă. Dacă o ascundea pe Teela Brown, atunci aceasta nu putea să-i detecteze prin *scrith*. Chiar şi Protectorii aveau limitele lor.

Ar fi trebuit să urmeze tunelul până la *Ac*, deplasându-se pe deasupra lui, dar n-o făcură. Folosind poziţia *Acului* pentru orientare, Chmeee îi conduse cam la douăsprezece grade spre tribord, în sensul invers rotaţiei… spre o imensă cavitate emisferică având o sursă de neutrino mişcătoare la jumătatea peretelui curb. Destul de bine.

* * *

Coteau în unghi drept ori de câte ori aveau prilejul. Trecură de altă uşă din *scrith* care însă nu le blocă drumul. Orice ar fi înconjurat, se dovedise imens. O sală de control de avarie? Trebuiau să afle.

Trecuseră paisprezece ore şi parcurseseră peste o mie cinci sute de kilometri, când se opriră să se odihnească. Dormiră într-un fel de covrigi de metal, înalţi până la piept, care erau centraţi pe o vastă podea. Nu ştiau la ce serveau – dar nimeni nu putea să-i dibuiască acolo. Louis tânjea şi după alt tip de mâncare decât siropul nutritiv. Îi veni în minte o întrebare: „Teela mânca, îşi vedea de treburi şi apoi i se făcea foame din nou?”

Îşi luară din nou zborul. Depăşiseră zona locuinţelor, deşi mai întâlneau, ici şi colo, cubicule cu rastele golite de alimente şi podele netede, numai bune pentru un somn liniştit. Alimentele fuseseră strânse în camere mai mari, erau pline sau goale.

Zburau de-a lungul perimetrului a ceea ce ar fi putut fi o pompă imensă, judecând după zgomotul care le înfundă

urechile, până ce o depăşiră. Chmeee îi conduse la stânga, spulberă un zid şi pătrunseră cu toţii într-o sală de hărţi atât de vastă, încât Louis se simţi deodată micşorat. Când Chmeee spulberă şi zidul opus, holograma pâlpâi şi se stinse, iar ei trecură mai departe.

Acum, se apropiaseră. Dormiră timp de patru ore pe capacul unui generator care nu funcţiona; apoi, îşi continuară drumul.

Un coridor, şi lumină dincolo de el; vântul sufla dinspre capătul lui.

Ieşiră în lumină.

Soarele abia trecuse de zenit, pe un cer aproape fără nori. Un peisaj însorit şi nesfârşit se întindea în faţa lor: lacuri, pâlcuri de arbori, câmpuri de grâne şi petece de vegetaţie verde închis. Louis se simţea ca o ţintă. O buclă de cablu negru se agăţase de umărul său. O trase şi o eliberă. Unul dintre capete rămăsese încă ataşat de costumul său. Ar fi disipat căldura dacă ea ar fi tras acum.

Unde era Teela Brown?

Nu acolo, se părea.

Chmeee îi conducea peste un lanţ de dealuri mărunte. Făcu o voltă şi coborî pe marginea unui lac; Louis îl urmă, apoi şi Harkabeeparolyn. Kzinul îşi deschidea costumul. Când Louis atinse solul, Chmeee îşi ridică ambele palme spre el, apoi, prin gesturi, îi ceru să-şi păstreze costumul închis.

Nu-ţi deschide costumul! – i se adresă prin gesturi lui Harkabeeparolyn. Deşi fusese prevenită, Louis o urmări până fu sigur că înţelesese.

Ce mai urma?

Ţinutul era mult prea întins. Locurile potrivite pentru ascunzători păreau rare – pâlcurile de copaci, dealurile domoale din spatele lor ar fi fost prea bătătoare la ochi. Să se ascundă sub apă? Poate. Louis începu să bobineze cablul supraconductor. Probabil că aveau nevoie de ore întregi ca să se pregătească, pentru că, atunci când va veni, Teela va cădea ca un trăsnet.

Chmeee se dezbrăcase complet. Apoi îşi pusese pelerina din pânză supraconductoare la loc. Se apropie apoi de Harkabeeparolyn şi o ajută să-şi scoată costumul de impact şi îl îmbrăcă el, lăsând-o astfel mai vulnerabilă. Louis nu se amestecă.

Să se ascundă în spatele soarelui? Micul soare de fuziune care emitea neutrino. Cel puţin, nu era un loc evident pentru o ascunzătoare. Puteau s-o facă. Cu ajutorul cablului supraconductor introdus într-un lac, ar ajunge doar la punctul de fierbere al apei. Tanj! Era o treabă isteaţă. Ar fi putut să funcţioneze mai bine în apropierea suprafeţei marţiene, unde apa fierbea la o temperatură convenabilă. Dar aici se aflau mult prea aproape de fundaţia Lumii Inelare; presiunea aerului era la nivelul mării.

Ar fi putut să aştepte zile întregi. Apa din costume s-ar fi terminat, la fel şi siropul, probabil şi răbdarea lui Louis Wu. Deja, Chmeee nu mai avea costumul presurizat. Putea fi şi el o pradă.

Ce s-ar fi întâmplat cu Harkabeeparolyn? Dacă şi-ar fi deschis costumul, ar fi inhalat mirosul arborelui vieţii.

Chmeee îşi umflă costumul presurizat şi-i puse câte o piatră în fiecare locaş pentru labe. Apoi, îl încinse cu centura de zbor şi-l ridică, până ce rămăsese aşa, în picioare. Şi chestia *asta* era isteaţă. Dai pietrele la o parte, acţionezi propulsorul şi un costum gol va zbura la atac.

Louis nu se gândise la nimic comparabil.

Poate că Teela trecea pe aici numai la câteva săptămâni o dată. Poate că depozita rădăcini din arborele vieţii în altă parte.

Cum arăta totuşi acest arbore al vieţii? Să fi fost oare acele smocuri de frunze mătăsoase, de un verde închis? Louis smulse o plantă. Avea rădăcini groase, vag asemănătoare cu rădăcinile de ignama sau cu cartoful dulce. Nu recunoştea planta, cum nu recunoştea nimic din ce exista acolo. Majoritatea plantelor şi animalelor ce trăiau pe Lumea Inelară, precum şi totul de aici, trebuie să fi fost importate din centrul galactic.

Teela izbucni în râs în urechea lui Louis.

32.
Protector

Pur şi simplu, Louis nu reuşi să se mişte; ţipă doar în interiorul costumului său.

În vocea Teelei se amestecau un anumit amuzament şi o sâsâială a consoanelor pe care nu o putea împiedica: buzele şi gingiile ei se contopiseră într-un cioc tare.

— N-am vrut să mă lupt din nou cu un Păpuşar Pierson! Chmeee, chiar crezi că sunteţi periculoşi? Păpuşarul ăsta a întrecut măsura.

Cumva, le activase difuzoarele din căşti. Putea să-i depisteze prin aceleaşi mijloace? Atunci, ar fi fost morţi. Era de presupus că nu putea.

— Nu existau semnale de la nava voastră. Comunicaţiile erau moarte. Nu ştiam ce se-ntâmplă înăuntru. Aşa că m-am gândit la ceva care să aibă legătură cu discurile de păşit. Nu pot să vă spun că a fost uşor. Mai întâi, a trebuit să ghicesc că un Păpuşar şi-a adus discuri de păşit de pe planeta lui, apoi să deduc cum funcţionează, să construiesc unul… iar când m-am prins şi m-am teleportat, Păpuşarul se întindea după comutatorul câmpului de stază! A trebuit să ghicesc unde erau discurile transmiţătoare, şi, la naiba, destul de repede! Eu eram afară, nava voastră urma să intre în stază şi nimeni nu avea să vă sară în ajutor. Acum, am venit pentru voi, spuse Teela, şi Louis sesiză regretul din vocea ei.

Nu aveau altceva de făcut decât să aştepte. Ultimul era acum în afara jocului, cu tot echipamentul de la bordul *Acului*. Nu le mai rămăsese nimic, în afară de ceea ce aveau la ei. Părea o glumă macabră – dacă ea nu minţea. Louis se ridică, purtat de centura de zbor.

Un kilometru, doi, şi plafonul era încă deasupra. Lacuri, râuri, dealuri domoale: mii de kilometri pătraţi de grădină transformată în sălbăticie. Copaci cu frunze-bisturiu, arbori sub formă de clopot formau o junglă întinsă spre babord. Sute de kilometri pătraţi de tufişuri galbene spre tribord, în sensul de rotaţie, se înşirau pe rândurile pe care fuseseră plantate.

Descoperi o intrare mare spre sensul de rotaţie, iar în direcţie contrară, cel puţin trei mai mici, inclusiv tunelul, cel ce îi scosese aici.

Louis îşi dădu drumul să cadă până aproape de suprafaţă. Trebuia să se apere din toate cele patru direcţii. Dacă ar găsi ceva de forma unei cupe… acolo, în centru, înconjurat de dealuri joase. De ce *nu* în mijlocul unui râu? Îl studie de sus, cu sentimentul că îi scapă un element crucial.

Mda!

Louis reveni în locul în care Chmeee continua să aranjeze acoperirea. Îl apucă de braţ şi îi arătă.

Chmeee dădu din cap, în semn de aprobare, apoi alergă spre coridorul pe care intraseră, trăgând după el costumul presurizat, ca pe un balon. Louis se ridică, ajutat de centura de zbor, şi îi făcu semn lui Harkabeeparolyn să-l urmeze.

Un defileu strâmt între două dealuri joase şi un lac dincolo de el. Se dovedea o ambuscadă perfectă. Louis ateriză pe creastă şi se întinse într-un loc de unde reuşea să supravegheze trecerea. Se întoarse o clipă, pentru a arunca spre lac colacul de cablu supraconductor, şi se asigură că acesta atinsese apa.

Exista o singură cale de ieşire din Ac*. Singurele discuri de păşit la care putuse să ajungă Teela conduceau la o sondă prăbuşită pe pantele lui Mons Olympus. Ruta Teelei era aceeaşi cu cea urmată de ei, şi ea conducea aici*.

Câteva înghiţituri de sirop, câteva de apă. „Încearcă să te relaxezi.” Louis nu-l putea vedea pe Chmeee; nu avea habar unde dispăruse Kzinul. Harkabeeparolyn îl privea. Louis îi arătă coridorul, apoi îi făcu semn cu mâna să se ducă. Femeia îl ascultă şi dispăru după creasta dealului.

Rămăsese singur. La naiba, dealurile erau mult prea plate! Frunzele verzi şi mătăsoase care-i ajungeau până la mijloc ar fi putut ascunde un om nemişcat, dar i-ar fi împiedicat mişcările.

Timpul trecea. Louis utiliză facilităţile sanitare din interiorul costumului, dar se simţea lipsit de ajutor şi nerăbdător. Se întoarse la postul său. „*Fii gata! Poate ajunge rapid, întrucât cunoaşte sistemul de transport din interiorul Centrului de Reparaţie. În ore, sau poate chiar acum*...”

Acum! Teela apăru ca o rachetă teleghidată, chiar sub acoperişul coridorului. Louis o privea cum se pregătea să tragă. Stătea în picioare pe un disc cu diametrul de doi metri, prevăzut cu un pupitru cu manete şi butoane de control.

Louis trase. Chmeee trase şi el, din locul unde era ascuns. Două fire de lumină rubinie atinseră aceeaşi ţintă. Teela se ghemuise deja, fiind protejată de disc. Văzuse, în schimb, tot ce dorea şi le fixase poziţiile la centimetru.

Dar din discul zburător izbucniră flăcări rubinii – acum, acesta se prăbuşea. Louis o mai zări o singură dată pe Teela înainte de a fi ascunsă de ciudaţii copaci cu frunze-bisturiu. Folosise o parapantă extrem de subţire.

„*Presupun că este în viaţă şi teafără şi se mişcă foarte repede*.” Cu multă precauţie, Louis depăşi creasta dealului şi privi de cealaltă parte. Putea să reuşească, iar coada sa din cablu supraconductor rămăsese încă în lac.

Unde era?

Ceva sări de pe creasta dealului vecin. Lumini verzi izbucniră în aer şi se menţinură până când obiectul acela luă foc. Nu era decât costumul presurizat al lui Chmeee. În schimb, un stol de rachete de mână se îndreptă spre sursa de lumini verzi a laserului. Cele câteva flashuri luminoase care izbiră creasta dealului şi trosnetul *ascuţit* care le însoţi îi confirmară lui Louis faptul că Kzinul reuşise să transforme bateriile Păpuşarului în bombe.

Teela era aproape şi utiliza şi ea un laser. Şi dacă înconjura lacul, chiar dincolo de creastă... Louis îşi ajustă poziţia.

Costumul ars al lui Chmeee cădea prea încet. Un Protector ar fi trebuit să ştie că era gol. „Pe Cthulhu şi Allah! Cum putea cineva să învingă un Protector norocos?”

Teela se ridică brusc, pe panta dealului, mai jos decât s-ar fi aşteptat, îl ţinti cu câteva săgeţi de lumină verde şi se ghemui din nou, înainte ca degetul lui Louis să se poată mişca. Bărbatul clipi. Protecţia antiflamă din cască îi salvă ochii. Din instinct sau nu, Teela încercase să-l ucidă.

Se ridică din nou, în altă parte. Lumina ei verde muri pe ţesătura neagră. De data aceasta, Louis răspunse. Teela dispăru, şi nu ştia dacă o atinsese sau nu. Zărise doar pielea extrem de ridată, ca o armură, ce atârna pe ea, şi încheieturile umflate enorm: la degete – ca nişte castane, iar la genunchi şi coate – ca nişte pepeni. În afara pielii proprii, nu purta nicio armură.

Louis se rostogoli lateral, spre baza dealului. Începu să se târască repede. Era extrem de greu să te târăşti. Unde putea apărea data viitoare? Nu jucase niciodată un astfel de joc. În două sute de ani de viaţă, nu fusese niciodată soldat.

Două pufăituri de aburi ricoşară pe deasupra lacului.

În stânga sa, Harkabeeparolyn se ridicase brusc şi trăsese. Unde era Teela? Laserul ei nu riposta. Harkabeeparolyn semăna cu o ţintă îmbrăcată în negru; brusc, se aplecă şi începu să coboare în fugă dealul. Se lungi pe sol şi începu să se târască spre stânga şi în sus.

Piatra veni din stânga ei. Cum ajunsese Teela atât de repede acolo? O lovi pe Harkabeeparolyn suficient de tare pentru a-i perfora costumul şi a-i rupe osul. Femeia din specia Constructorilor Oraşului se ridică urlând şi Louis se aşteptă s-o vadă tăiată în două. „*Tanj tanj tanj! Urmăreşte doar raza*...”

Nu apăru însă nicio rază. Şi nu mai putea privi; trebuia să acţioneze. Văzuse de unde venise piatra. Era o trecătoare între două dealuri – se târî cât de repede putu,

pentru a interpune versantul între el şi Teela. Apoi, în jur… „Tanj, unde era acum Chmeee?” Louis riscă o privire peste creastă.

Harkabeeparolyn încetase să mai ţipe. Adulmeca. Îşi dăduse jos centura de zbor şi îşi trăgea de pe ea, cu o mână, ţesătura neagră. Cealaltă mână îi atârna neputincioasă, ruptă. Încerca acum să-şi scoată şi costumul presurizat.

Teela fusese *acolo*. Unde se deplasase? O ignorase pe Harkabeeparolyn. Casca acesteia nu ceda. Se rostogoli pe deal, încercând să sfâşie materialul cu o mână, apoi să spargă casca cu o piatră.

Trecuse prea mult timp. Teela putea fi, de acum, oriunde. Louis se deplasă din nou spre un defileu săpat de un şuvoi, acum secat. Dacă încerca să ajungă în vârf, l-ar fi văzut. Ar fi putut ea să-i ghicească orice mişcare? Protectorul! Unde era acum?

„*În spatele meu*?” Louis simţi păianjeni pe gât, în partea din spate. Se răsuci, fără să-şi dea seama de ce, şi ţinti spre Teela, în timp ce o bucată mică din metal îi aluneca de-a lungul coastelor. Proiectilul îi sfâşie costumul şi carnea, dar îşi greşi ţinta. Bărbatul astupă cu braţul stâng ţesătura sfâşiată, în timp ce plimba fasciculul luminos pe locul unde fusese Teela. Apoi, ea trase din nou şi dispăru, înainte ca raza s-o poată atinge, iar o bilă din metal împrăştie scântei din cască.

Louis se rostogoli la vale, ţinând strâns cu braţul costumul sfâşiat. Prin casca opacizată de pete albe, o zări pe Teela cum se apropie ca un imens liliac negru, dar el ridică raza rubinie mai repede ca ea să se poată feri.

„Tanj, la dracu’! Nu se ferise! De ce ar fi făcut-o?” Costumul lui Harkabeeparolyn din ţesătură supraconductoare era acum îmbrăcat de Teela. Menţinea raza asupra ei cu amândouă mâinile. O s-o încălzească mai mult decât o să-i placă, înainte de a-l ucide. Demonul înzăuat se aruncă spre el, dar îmbrăcămintea neagră se sfâşie ca şi cum ar fi fost udă.

„Se sfâşiase. De ce? Şi *ce era acel miros*?”

Teela se întoarse şi aruncă laserul ca pe o rachetă, lateral, către Chmeee. Dezintegratorul şi lanterna-laser căzură din mâna lui Chmeee. Se prăbuşiră amândoi, încleştaţi.

Mirosul arborelui vieţii era în nările şi în creierul lui Louis. Nu semăna cu sârma. Curentul era suficient prin sine însuşi, o experienţă care nu mai avea nevoie de nimic pentru a fi perfectă. Mirosul arborelui vieţii era extaz, dar declanşa o foame mistuitoare. Acum, Louis ştia ce înseamnă arborele vieţii. Avea la dispoziţie frunze mătăsoase, verde închis, şi rădăcini ca de cartof dulce, şi erau peste tot în jurul său, iar gustul… ceva din creierul său îi aminti de gustul paradisului.

Arborele vieţii era peste tot în jurul lui, iar el nu putea să mănânce. Nu putea să mănânce. Nu putea să mănânce din cauza căştii, dar îşi întoarse cu furie din drum mâinile care încercau s-o scoată, pentru că o variantă umană de Protector Pak era pe punctul de a-l ucide pe Chmeee. Strânse puternic laserul cu amândouă mâinile, ca şi cum acesta ar fi vrut să-i scape. Kzinul şi Protectorul erau inextricabil încleştaţi şi se rostogoleau la vale, presărând în urma lor fâşii de ţesătură neagră. Îi urmărea cu firul de lumină rubinie. *„Întâi trage, apoi ţinteşte. Nu eşti cu adevărat flămând. Te va ucide, eşti prea bătrân pentru a te schimba în Protector, te va ucide*!”

„Tanj, mirosul!” Creierul se îmbătase de el. Încercarea de a-i rezista era oribilă. De mii de ori mai rea decât resetarea droudului în fiecare seară din cei optsprezece ani. Intolerabil. Louis ţinu raza drept şi aşteptă.

Teela ratase o lovitură mortală. Pentru o clipă, piciorul i se dezvelise. Firul roşu îl atinse şi gamba ei străluci într-un roşu orbitor.

Văzu o altă porţiune descoperită care dispăru, în timp ce trase din nou. O parte din coada fără păr a lui Chmeee se aprinse şi căzu alături, zvârcolindu-se ca un vierme rănit. Kzinul nu părea să-şi fi dat seama. Dar Teela ştia de unde venea fasciculul. Încercă să-l împingă pe Chmeee în bătaia lui. Louis deplasă puţin bagheta de lumină roşie şi aşteptă.

Chmeee fusese ciopârţit – sângera din mai multe locuri – dar se afla deasupra Protectorului şi îşi folosea propria masă. Louis observă o piatră ascuţită în apropiere, ce părea să fi fost cioplită intenţionat sub forma unei securi, care ar fi putut să-i spargă craniul lui Chmeee. Trase piedica şi ţinti. Mâna Teelei, care ţâşnise în direcţia ei, izbucni în flăcări.

Surpriză, Teela!

„*Tanj, mirosul! Am să te ucid pentru mirosul arborelui vieţii*!”

O mână pierdută şi un picior scurtat: Teela trebuia să fi fost handicapată prin asta, dar cât de rău îl rănise pe Chmeee? Fără îndoială că amândoi obosiseră – Louis zări pentru o clipă ciocul tare al Teelei înfipt în gâtul lui Chmeee. Acesta se răsuci şi, preţ de o fracţiune de secundă, craniul ei se profilă pe cerul albastru. Louis îi trimise lumina direct în creier.

Fusese necesar ca Louis şi Chmeee să tragă împreună pentru a deschide maxilarele Teelei ce continuau să strângă gâtul Kzinului.

— Şi-a lăsat instinctele să lupte pentru ea, spuse Chmeee trăgându-şi sufletul. Nu minţea. Ai avut dreptate, a luptat ca să piardă. Să mă fi ajutat Kdapt dacă ar fi luptat ca să câştige!

Apoi, totul luă sfârşit, cu excepţia sângelui care curgea pe blana lui Chmeee; cu excepţia coastelor rănite şi posibil rupte ale lui Louis şi a durerii care-l încovoia; cu excepţia mirosului – mirosul arborelui vieţii – din ce în ce mai persistent. Şi cu excepţia lui Harkabeeparolyn, care acum stătea până la genunchi în apa lacului, avea ochii injectaţi de furie şi spumă la gură, în vreme ce încerca să-şi scoată casca.

O luară de braţe şi se chinuiră să o tragă la mal. Ea se luptă. Louis se luptă şi el: se luptă să se ţină departe de rândurile de arborele vieţii.

Chmeee se opri pe coridor. Desfăcu în grabă casca lui Louis şi o aşeză alături.

— Respiră, Louis! Vântul suflă spre fermă.

Bărbatul inspiră. Mirosul se dusese. Amândoi îi scoaseră apoi casca lui Harkabeeparolyn, pentru a evacua aerul şi din costumul ei. Femeia nu părea că sesizase vreo schimbare. Ochii ei aveau o căutătură de om nebun. Louis îi şterse spuma care i se formase la gură.

— Poţi rezista? întrebă Kzinul. Poţi s-o împiedici să se întoarcă? Poţi să te abţii tu însuţi?

— Cred. Nimeni, în afara unui fost drogat de curent, nu ar fi rezistat.

— Mrrr?

— N-ai să ştii niciodată.

— N-am să doresc niciodată asta. Dă-mi centura ta de zbor!

Curelele erau foarte strânse pe el. Trebuie să-l fi jenat teribil, pentru că-i treceau chiar peste răni. Lipsi numai câteva minute. Se întoarse cu centura de zbor a lui Harkabeeparolyn, cu dezintegratorul său şi cu două lanterne-laser.

Harkabeeparolyn era calmă, probabil datorită epuizării. Louis lupta cu o depresie teribilă. Abia dacă îl auzi pe Chmeee spunând:

— Se pare că am câştigat o luptă, dar am pierdut războiul. Ce vom face în continuare? Femeia ta şi cu mine avem nevoie de tratament. S-ar putea să ajungem la lander.

— O să trecem prin *Ac*. Ce vrei să spui cu „am pierdut războiul”?

— Ai auzit-o pe Teela. *Acul* este în stază şi noi suntem părăsiţi, cu mâinile goale. Cum am putea afla felul în care funcţionează toate aceste maşinării, fără instrumentele *Acului*?

— Am învins. – Louis se simţea îngrozitor şi fără pesimismul Kzinului. – Teela nu era infailibilă. Este moartă, nu-i aşa? Cum ar fi ştiut că Ultimul se îndreaptă spre comutatorul de stază? De ce ar fi făcut-o?

— Cu un Protector în nava lui, la o distanţă doar de un perete?

— N-a avut el şi un Kzin captiv în aceeaşi încăpere? Acel perete era carcasă Produs General. Aş spune că Ultimul s-a repezit să închidă discurile de păşit. A fost un pic prea încet.

Chmeee medită câteva momente.

— Avem dezintegratorul.

— Şi numai două centuri de zbor. Hai să vedem, cât de departe suntem de *Ac*? La aproximativ trei mii de kilometri, aproape pe drumul pe care am venit. Tanj!

— Cum procedează un om când e vorba să vindece un braţ rupt?

— Pune atele.

Louis se ridică. Nu era uşor să înainteze. Găsi o bară de aluminiu şi abia atunci îşi aminti ce-i lipsea. Nu aveau nimic cu care să poată lega, în afara ţesăturii supraconductoare. Braţul lui Harkabeeparolyn se bălăbănea în toate direcţiile. Louis i-l legă. Utiliză apoi cablu negru pentru a coase rănile mai adânci căpătate de Kzin.

Amândoi puteau muri fără tratament, şi aici nu existau şanse să aibă parte de vreunul. Şi, după cum se simţea, Louis s-ar fi aşezat şi el jos să moară. „*Continuă să te mişti. La naiba, nu se întâmplă nimic dacă te opreşti din mers! Tot trebuie să renunţ odată. De ce nu acum*?”

— Trebuie să întindem un ham între centurile de zbor. Ce-am putea utiliza? Supraconductorul nu este suficient de rezistent.

— Trebuie să găsim ceva. Louis, eu sunt prea rănit ca să mai caut.

— N-o să fie nevoie. Ajută-mă să scot costumul lui Harkabeeparolyn.

Utiliză laserul. Îndepărtă partea din faţă a costumului, apoi tăie ţesătura în fâşii. Făcu găuri în jurul marginilor porţiunii ce mai rămăsese şi introduse fâşiile de ţesătură cauciucată prin ele. Capetele libere le prinse de curelele centurii sale de zbor.

Costumul devenise un soi de ham ce luă forma lui Harkabeeparolyn. O puseră în el. Femeia era foarte docilă şi nu vorbea.

— Isteaţă treabă, spuse Chmeee.

— Mulţumesc. Poţi să zbori?

— Nu ştiu.

— Încearcă. Dacă vei vrea să cobori şi te vei simţi mai bine mai târziu, încă vei mai avea centura de zbor. Poate că vom găsi un semn suficient de mare, şi atunci aş putea să mă întorc după tine şi să te găsesc.

Se îndreptară, în jos, pe culoarul care-i adusese aici. Rănile lui Chmeee sângerau din nou şi Louis înţelese cât erau de dureroase. După trei minute de călătorie, dădură peste un disc de doi metri în diametru, plutind la o înălţime de o jumătate de metru şi încărcat de dispozitive. Aterizară alături de el.

— Trebuia să ne dăm seama, spuse Louis. Este discul de marfă al Teelei – iată încă una din acele coincidenţe interesante…

— O altă parte din jocul ei?

— Probabil. Dacă o să trăim, o să aflăm. – Totul de pe disc se dovedea straniu, străin, cu excepţia unei cutii grele ale cărei balamale fuseseră topite. – Îţi aminteşti de asta? Este trusa medicală de pe aeroscuterul Teelei.

— Nu poate să ajute un Kzin. Şi apoi, medicamentele sunt vechi de douăzeci şi trei de ani tereştri.

— Tot era mai bine decât nimic, pentru ea. În schimb, tu ai putea să iei pilule antialergice, iar aici nu există riscul unei infecţii. Suntem mult prea departe de Harta Kzin pentru a contracta vreo bacterie Kzinti.

Kzinul arăta rău. Nu s-ar fi putut ridica.

— Poţi învăţa comenzile? întrebă el. Eu nu mai am încredere în mine ca să le încerc.

Louis îşi clătină capul.

— De ce să ne complicăm? Tu şi cu Harkabeeparolyn o să mergeţi pe disc. Deja pluteşte. Am să vă tractez. Poţi să şi dormi.

— Perfect.

— Am s-o ataşez mai întâi pe ea la trusa medicală. Apoi, am să vă leg pe amândoi de pupitrul de control.

33.
1,5 x 10^{12}

Amândoi dormiseră pe parcursul următoarelor treizeci de ore. Louis tractase discul, iar coastele sale de pe partea dreaptă erau acum o rană imensă, de culoare purpurie.

Se oprise numai când remarcase că Harkabeeparolyn se trezise.

Povestise ceva extrem de confuz despre o dorinţă teribilă ce pusese stăpânire pe ea, despre oroarea şi plăcerea acelui diavol care era arborele vieţii. Louis încerca să nu se gândească la asta. Povestea ei devenea tot mai poetică, nu erau semne ca avea să tacă prea curând, iar Louis n-ar fi vrut să-i ceară el acest lucru. Acum, ea avea nevoie să vorbească.

Avea nevoie şi de confortul braţelor sale şi acest lucru putea să i-l ofere.

Ataşase vechea trusă med a Teelei de propriul său braţ, timp de o oră. Când suferinţa provocată de coaste se mai diminuase şi când se simţise mai puţin confuz, o ataşase din nou. Avea suficient de puternice dureri pentru a se sustrage de la un miros care rămăsese alături de el. Poate că centura lui de zbor se frecase de arborele vieţii. Sau poate… era numai în capul său. Pentru totdeauna.

Chmeee începuse să delireze. Louis îi dăduse lui Harkabeeparolyn costumul de impact al Kzinului. Teela o deformase în timpul luptei, dar era mai bine cu ea decât în pielea goală, pentru o femeie care era obligată să stea alături de un Kzin în delir.

Costumul îi salvase viaţa cel puţin o dată, atunci când Chmeee o lovise extrem de puternic, deoarece semăna foarte mult cu Teela. Ea îl îngrijea pe Kzin cum putea mai

bine, dându-i apă şi hrană din casca costumului ei presurizat. În a patra zi, Chmeee devenise raţional, dar era în continuare lipsit de putere... şi extrem de flămând. Siropul din costumul presurizat de tip uman nu-i era suficient.

Le trebuiseră în total patru zile pentru a ajunge în vecinătatea zonei în care se afla *Acul* şi o altă zi ca să taie peretele, până dăduseră de un bloc solid de bazalt topit.

O săptămână după ce se solidificase, roca rămăsese caldă. Louis lăsase discul plutitor şi pe pasagerii lui cu mult în josul tunelului prin care Teela împinsese *Acul*. Îşi pusese casca de la costumul presurizat pe cap, astfel încât un aer proaspăt adiase înăuntru, când luase în mâini dezintegratorul şi apăsase pe contact. O furtună de praf se îndreptase spre el. În faţă se formase un tunel prin care putea înainta. Nu era nimic de văzut şi nu se auzea niciun sunet, cu excepţia vaietului bazaltului dezintegrat, care trecea pe lângă el. Mai exista o luminiţă undeva în spatele lui, unde sarcinile electronilor îşi reintrau în atribuţii. Oare cât de multă lavă turnase Teela? I se părea că va fi nevoit să lucreze ore în şir.

Lovise în ceva.

Mda... Privea printr-o fereastră într-un loc ciudat. O sufragerie cu sofale şi o masă plutitoare pentru cafea. Totul părea cumva moale, nu exista nicăieri o muchie ascuţită sau o suprafaţă dură – nimic de care o fiinţă s-ar fi putut lovi. Printr-o fereastră mai îndepărtată, putea zări clădiri impresionante şi o fărâmă de cer negru între ele. Păpuşari Pierson aglomerau excesiv străzile. Totul era cu susul în jos.

Se înşelase în privinţa uneia dintre sofale. Louis îşi utiliză lanterna-laser la mică intensitate. O aprindea şi o stingea. Aproape un minut, nu se întâmplă nimic. Apoi, un cap extraplat, legat de un gât lung, apăru ca să bea dintr-o cupă, tresări uimit şi se vârî la loc sub burtă.

Louis aşteptă.

Păpuşarul se ridică. Îl conduse pe Louis de-a lungul carcasei – încet, pentru că acesta trebuia să-şi croiască drumul cu dezintegratorul – până în locul unde plasase, în

afara carcasei, discurile de păşit transmiţătoare. Louis aprobă din cap şi se întoarse după însoţitorii săi.

Zece minute mai târziu, erau înăuntru. Unsprezece minute mai târziu, el şi Harkabeeparolyn mâncau ca un Kzin. Foamea lui Chmeee era dincolo de orice descriere. Kawaresksenjajok îl privea uimit. Harkabeeparolyn nu mai vedea nimic în faţa ochilor.

* * *

Dimineaţa pe navă, pe o astronavă îngropată în lavă solidificată, la o distanţă de zeci de kilometri de lumina soarelui.

— Aparatura noastră medicală este avariată, spuse Ultimul. Chmeee şi Harkabeeparolyn trebuie să se îngrijească în măsura posibilităţilor…

Era pe puntea de comandă şi vorbea prin intercom; acest lucru putea sau nu să aibă vreo semnificaţie. Teela dispăruse şi Lumea Inelară putea să supravieţuiască. Acum, deodată, Păpuşarul avea înaintea lui o viaţă lungă, extrem de lungă, de protejat. Nu era tocmai indicat să-şi frece umerii de extratereştri.

— Am pierdut contactul atât cu landerul, cât şi cu sonda, continuă el. Apărarea antimeteoritică a tras aproape în clipa când landerul a încetat să mai transmită, oricare ar fi această semnificaţie. Semnalele de la sonda avariată au încetat imediat după ce Teela Brown a încercat să invadeze *Acul*.

Chmeee dormea (singur, pe patul de apă) şi mânca. Pielea lui refăcută urma să aibă din nou cicatricele acelea interesante, pentru că rănile se vindecau.

— Probabil că Teela a distrus sonda în momentul când a văzut-o, interveni el în discuţie. Nu-şi putea permite să lase un duşman periculos în spatele ei.

— În spatele ei? Pe cine?

— Ultimule, ea considera că tu eşti mult mai periculos decât un Kzin. O manevră tactică, fără-ndoială, pentru a ne insulta pe amândoi.

— Chiar aşa? – Două capete plate se priviră, pentru o clipă, ochi în ochi. – Ei bine, resursele noastre s-au redus la cele ale *Acului* şi ale unei singure sonde. Am lăsat acea sondă pe un pisc, în apropierea oraşului plutitor. Are încă senzorii funcţionali şi am programat-o să revină în cazul în care credem că ne este de folos. Am putea s-o avem la dispoziţie aici, în aproximativ şase zile locale.

— Între timp, se pare că n-am scăpat de problemele noastre iniţiale, îmbogăţite acum cu informaţii şi complicaţii suplimentare. Cum să refacem stabilitatea Lumii Inelare? Credem că suntem în locul potrivit pentru a începe, nu-i aşa? Comportamentul Teelei, în neconcordanţă cu cel al unei fiinţe cu inteligenţă recunoscută…?

Louis Wu nu făcea niciun comentariu. Era foarte liniştit în dimineaţa aceea.

Kawaresksenjajok şi Harkabeeparolyn stăteau lângă perete, cu picioarele încrucişate sub ei, suficient de aproape pentru ca mâinile să li se atingă. Braţul lui Harkabeeparolyn era legat în atele. Din când în când, băiatul o privea. Ea îl uimea şi îl îngrijora, în acelaşi timp. Folosea, desigur, analgezice, dar asta nu putea explica pe deplin starea ei de permanentă toropeală. Louis îşi dădea seama că ar fi trebuit să-i vorbească băiatului… dacă ar fi ştiut ce să-i spună.

Constructorii Oraşului dormiseră în hangar. Teama de a nu cădea o îndepărtase, oricum, pe Harkabeeparolyn de câmpul de dormit. Îi propusese să facă *rishathra*, fără pasiune, atunci când se întâlnise cu Louis la micul dejun.

— Dar să fii atent la braţul meu, Luweewu! îl avertizase ea.

Refuzarea sexului cerea tact în cultura lui Louis. Se scuzase că îi era teamă să nu-i afecteze braţul, ceea ce era adevărat. La fel de adevărat era şi faptul că nu prea avea chef. Se întrebase dacă nu cumva era un efect al arborelui vieţii. Nu mai simţea însă niciun fel de dorinţă după rădăcinile galbene, nici chiar după o sârmă care să-l gâdile cu ajutorul curentului electric.

În dimineaţa aceea, se părea că nu avea nicio nevoie, de niciun fel.

O mie cinci sute de miliarde de oameni…

— Să acceptăm judecata lui Louis în privinţa Teelei Brown, vorbi din nou Ultimul. Ea ne-a adus aici. Intenţia ei se potrivea cu a noastră. Ne-a oferit atâtea indicii câte a putut. Dar ce fel de indicii? Lupta pe ambele fronturi ale unei bătălii. Era important pentru ea să creeze trei noi Protectori, apoi să ucidă doi dintre ei? Louis, ce zici?

Pierdut în gânduri, bărbatul îşi scărpina câteva coşuri apărute deasupra carotidei.

— Îmi pare rău. Ce spuneai?

Ultimul repetă întrebarea şi Louis clătină din cap violent.

— I-a omorât cu apărarea antimeteoritică. A declanşat-o de două ori asupra unor ţinte nu neapărat legate de noi. Ni s-a permis să le privim, nu eram în stază în acel moment. Doar un alt mesaj…

— Presupui că ar fi ales alte arme? întrebă Chmeee.

— Arme, perioadă, circumstanţe, număr de Protectori operaţionali – avea nenumărate posibilităţi.

— Acum *tu* te joci cu noi, Louis? Dacă ştii ceva, de ce nu ne spui direct?

Louis aruncă o privire vinovată spre Constructorii Oraşului şi văzu că Harkabeeparolyn încerca să rămână trează, iar Kawaresksenjajok asculta cu multă atenţie. O pereche de eroi autonumiţi îşi aştepta şansa de a ajuta la salvarea lumii. „*Tanj*!”

— 1,5 trilioane de oameni…, murmură el.

— Pentru a salva douăzeci şi opt de trilioane, şi pe noi înşine.

— Nici nu-i cunoaştem, Chmeee. Oricum, nu atât de mulţi. Am sperat ca unul dintre voi să se gândească la asta. Eu mi-am tot bătut capul, încercând să văd anumite…

— Să-i cunoaştem? Pe cine?

— Valavirgillin. Ginjerofer. Regele gigant. Mar Korssil. Laliskareerlyar şi Fortaralisplyar. Crescătorii, Giganţii Ierbii, Amfibienii, Oamenii Agăţători, Oamenii Nopţii, Vânătorii Nopţii… Se presupune că trebuie să ucidem cinci la sută

pentru a salva nouăzeci şi cinci la sută. Nu vi se par familiare aceste numere?

De data aceasta, Păpuşarul găsi de cuviinţă să răspundă:

— Sistemul jeturilor de orientare este cinci la sută funcţional. Echipa de reparaţii a Teelei le-a remontat pe cinci la sută din arcul Lumii Inelare. Aceştia sunt oamenii care trebuie să moară, Louis? Oamenii de pe acest arc?

Harkabeeparolyn şi Kawaresksenjajok priveau neîncrezători. Louis îşi întinsese braţele, într-un gest de neputinţă.

— Îmi pare rău!

— Luweewu! izbucni băiatul. De ce?

— Am promis, spuse Louis. Dacă n-aş fi promis, probabil că ar fi trebuit să iau o decizie. I-am spus lui Valavirgillin că voi salva Lumea Inelară, indiferent de preţ. I-am promis, de asemenea, s-o salvez şi pe ea, dacă voi putea, dar nu pot. Nu avem timp s-o căutăm. Cu cât vom aştepta mai mult, cu atât va spori forţa de descentrare a Lumii Inelare. Deci, ea este pe arc. La fel şi oraşul plutitor, şi imperiul Oamenilor-Maşină, şi micii carnivori roşii, şi Giganţii Ierbii. Deci, vor muri cu toţii…

Harkabeeparolyn îşi împreunase mâinile.

— Dar asta înseamnă tot ce cunoaştem în lumea asta, chiar şi din auzite!

— Şi pentru mine înseamnă acelaşi lucru…

— Atunci, nu mai este nimic valoros de salvat! De ce trebuie ei să moară? Cum?

— Moartea este moarte, spuse Louis, apoi continuă: Otrăvire cu radiaţii. O mie cinci sute de miliarde de oameni din douăzeci sau treizeci de specii. Şi asta dacă facem totul cu precizie. Mai întâi, e necesar să aflăm unde suntem.

— Unde ar trebui să fim? întrebă Păpuşarul nedumerit.

— În două locuri. Locuri care controlează apărarea antimeteoritică. Trebuie să fim în stare să ghidăm jetul de plasmă, exploziile solare. Şi trebuie să deconectăm subsistemul ce provoacă transformarea jetului de plasmă în fascicul laser.

— Am găsit deja aceste locuri, spuse Ultimul. Când eraţi plecaţi, apărarea antimeteoritică a acţionat, probabil pentru a distruge landerul. Efectele magnetice mi-au dat peste cap aproape jumătate din echipamentul senzorial. În schimb, am reuşit să depistez originea impulsului. Curenţii masivi din podeaua Lumii Inelare, care provoacă şi manipulează exploziile solare, provin dintr-un punct de sub Polul Nord al Hărţii Marte.

— Poate că echipamentul trebuie răcit…, spuse Chmeee.

— La naiba cu asta! Şi despre efectul laser ce-ai aflat?

— Activitatea acolo a început cu câteva ore mai târziu: mici efecte electrice, după un anumit model. V-am pomenit de această sursă. Este chiar deasupra capetelor noastre, în raport cu orientarea navei.

— Cred că trebuie să deconectăm acest sistem, vorbi din nou Kzinul.

— Este cel mai uşor lucru! se răsti Louis. Aş putea s-o fac cu o lanternă-laser, cu o bombă sau cu dezintegratorul. Să învăţăm cum se provoacă erupţiile solare va fi partea cea mai grea. Cu siguranţă, comenzile nu au fost proiectate pentru idioţi, iar noi nu avem prea mult timp la dispoziţie.

— Şi după aceea?

— Vom declanşa o explozie peste ţinuturile locuite.

— Louis, detalii!

Ar fi trebuit să vorbească despre condamnarea la moarte pentru mai multe zeci de specii.

Kawaresksenjajok îşi ascunsese faţa. Figura lui Harkabeeparolyn parcă era dăltuită în piatră.

— Faceţi ce trebuie, murmură ea.

— Sistemul jeturilor de orientare este numai cinci la sută operaţional…

Chmeee aştepta.

— Combustibilul este format din protoni fierbinţi, proveniţi din soare. Vântul solar.

— Aha! exclamă Păpuşarul. Vom stimula soarele să multiplice consumul de combustibil cu un factor de douăzeci. Formele de viaţă expuse exploziilor vor muri sau

se vor transforma drastic. Împingerea va spori cu acelaşi factor. Jeturile de orientare fie ne vor ajuta să ne salvăm, fie vor exploda…

— Ultimule, nu mai avem timp să le reproiectăm!

— Irelevant, interveni Chmeee, în afară de cazul când Louis se înşală total. Teela a inspectat acele motoare în timp ce erau montate.

— Aşa-i. Dacă n-ar fi fost suficient de rezistente, şi-ar fi propus să adauge un factor de siguranţă, pentru a se feri de ghinionul unei explozii solare mult prea mari. Ştia că acest lucru este posibil. Dublă gândire.

— Ghidarea exploziei nu ne este neapărat necesară, ci doar convenabilă, continuă Kzinul. Să deconectăm subsistemul de generare al fasciculului laser. Apoi, dacă este nevoie, *Acul* va fi plasat acolo unde dorim să ajungă explozia. Îl vom folosi ca pe o ţintă, prin accelerarea lui până ce se va declanşa sistemul apărării antimeteoritice. *Acul* este invulnerabil.

Louis aprobă din cap.

— Dorim ceva mult mai precis. Vom face treaba mai repede şi vom ucide mai puţini oameni. Dar… la naiba! N-o putem face! Nu putem!

* * *

Ultimul îi însoţise pentru a inspecta componentele apărării antimeteoritice. Nimeni nu-i ceruse acest lucru. Dispozitivul senzorial pe care-l demontase de pe *Ac* trebuia operat de buzele sau limba unui Păpuşar. Când sugerase să-l înveţe pe Louis cum să manevreze comenzile, utilizând pense şi pensete, Louis îi râsese în nas.

Ultimul petrecuse câteva ore în secţiunea blocată a *Acului*. Apoi îi urmase afară, prin tunel. Coama îi era vopsită în fâşii frumos pieptănate, ce străluceau în sute de culori. „*Fiecare doreşte să arate bine la propriile lui funeralii*”, gândi Louis şi se întrebă dacă nu era chiar adevărat.

Nu avuseseră nevoie să utilizeze o bombă pentru dezafectarea subsistemului laser. Ultimul pierduse o zi întreagă căutând comutatorul de oprire şi folosise un disc

încărcat cu instrumente demontate, dar în cele din urmă îl găsise.

Reţeaua cablurilor supraconductoare îşi avea punctul nodal în *scrith*-ul aflat la treizeci de kilometri sub Polul Nord al Hărţii Marte. Descoperiseră un stâlp central, înalt de treizeci de kilometri, o teacă tubulară din *scrith* conţinând pompele de răcire ale Hărţii Marte. Complexul din vârf trebuia să fie Centrul de Control, presupuseseră ei. Găsiseră acolo un labirint de sasuri şi fiecare putea fi trecut numai dacă se rezolva un fel de proiect puzzle. Ultimul reuşise.

Trecuseră de ultima uşă. Dincolo, găsiseră un dom strălucitor luminat, un sol aparent uscat şi un podium în centru. Dar şi un miros care-l trimisese pe Louis valvârtej înapoi, pentru a-şi salva viaţa; pe drum, agăţase un Kawaresksenjajok uluit, de încheietura fină a mâinii. Sasul începuse să se închidă, iar băiatul nu se hotărâse să fugă. Louis îl plesnise peste cap şi continuase să fugă. Trecuseră de trei sasuri până să se oprească.

În cele din urmă, Chmeee li se alătură.

— Drumul traversează o parcelă de sol, sub un soare artificial. Echipamentul automat de grădinărit s-a defectat şi puţine plante mai cresc acolo, dar le-am recunoscut.

— Şi eu, spuse Louis.

— Cunosc mirosul. E puţin cam neplăcut.

— Eu n-am mirosit nimic! se plânse băiatul. De ce m-ai târât astfel? De ce m-ai lovit?

— *Flup*, spuse sec Louis.

În sfârşit, înţelegea; Kawaresksenjajok era prea tânăr pentru ca mirosul să aibă un înţeles pentru el.

Astfel, băiatul din specia Constructorilor Oraşului rămase cu extratereştrii. Louis Wu nu avea să vadă ce se întâmpla în camera de control. Se întoarse singur la bordul *Acului*.

* * *

Sonda era încă departe, pe arcul Lumii Inelare, la distanţă de minute-lumină. O fereastră-hologramă,

strălucind pe negrul bazaltului din exteriorul pereţilor *Acului*, prezenta prin camerele ei imaginea telescopică mai puţin luminoasă a unui astru oarecum mai puţin activ decât Sol. Probabil că Ultimul o setase astfel, înainte de a pleca.

Osul rupt al braţului lui Harkabeeparolyn se vindecase uşor curbat; vechea trusă med a Teelei nu-şi făcuse treaba pe deplin. Dar se vindecase. Louis era acum mai îngrijorat de sănătatea ei mintală.

Nu avea nimic în jur din lumea sa, în afara propriilor amintiri – un adevărat şoc cultural. O găsise pe patul de apă privind la soarele mărit. Dăduse din cap când o salutase. Ore în şir nu se mişcase.

Louis încercase s-o facă să vorbească. Nu era bine. Ea încerca să-şi uite trecutul, absolut tot.

Găsise o cale mai bună atunci când încercase să-i explice situaţia din punct de vedere fizic. Ea ştia ceva fizică. Louis nu avea acces la facilităţile holografice şi la computerul *Acului*, aşa că desenase diagrame pe pereţi. Dăduse din mâini până obosise şi se părea că ea înţelesese destul de mult.

În a doua noapte după întoarcere, se trezise şi o văzuse cu picioarele încrucişate sub ea pe patul de apă, privindu-l gânditoare şi ţinând lanterna-laser în poală. Îi întâlnise privirea sticloasă, apoi îşi rotise braţul într-o volută largă, pentru a-i întoarce spatele, şi îşi continuase somnul. Se trezise în dimineaţa următoare. „Tanj, nu se întâmplase nimic!”

În după-amiaza aceea, împreună cu ea, privi cum se ridică o erupţie din soare şi se întinde, se întinde, se întinde. Discutară foarte puţin.

EPILOG

Un *falan* mai târziu: zece rotaţii ale Lumii Inelare.

Departe, pe arcul Lumii Inelare, douăzeci şi una de flăcări de lumânare străluceau puternic, la fel de puternic precum coroana soarelui hiperactiv ce se arăta de sub marginea unui pătrat de umbră.

Acul era tot încastrat în bazaltul de sub Harta Marte. Echipajul lui privea o fereastră-hologramă, furnizată de camerele sondei. Sonda se odihnea acum pe faleza ce marca marginea Hărţii Marte, pe o zăpadă de bioxid de carbon, acolo unde marţienii nu ar fi îndrăznit să ajungă.

Între cele două şiruri de flăcări de lumânare, plante, şi animale, şi oameni mureau. Într-un număr ce ar fi făcut ca spaţiul uman să arate pustiu, plantele se uscau sau creşteau monstruos. Insectele şi animalele continuau să se înmulţească, dar nu după caracteristicile speciei lor. Valavirgillin se întreba de ce murise tatăl ei şi de ce ameţea ea atât de des, dacă totul făcea parte dintr-o condamnare generală şi ce rol avea în aceasta Omul din Stele?

De la o distanţă de nouăzeci de milioane de kilometri, nu se zărea nimic. Se distingeau doar flamele colectoarelor Bussard, arzând cu intensitate sporită.

— Sunt încântat să vă anunţ, spuse Ultimul, că centrul masei Lumii Inelare se deplasează înapoi spre soare. Peste alte şase sau şapte rotaţii, vom putea seta apărarea antimeteoritică aşa cum am găsit-o, astfel încât să tragă numai asupra meteoriţilor. Eficienţa a cinci la sută din jeturile de orientare va fi suficientă pentru a menţine structura pe loc.

Chmeee mormăi satisfăcut. Louis şi Constructorii Oraşului continuau să privească holograma ce lucea în profunzimea bazaltului negru.

— Am învins, continuă Ultimul. Louis, mi-ai încredinţat o sarcină a cărei importanţă se compară numai cu însăşi construcţia Lumii Inelare şi mi-ai cerut viaţa ca zălog. Acum, pentru că am învins, îţi pot accepta aroganţa, dar există unele limite. Doresc să te aud felicitându-mă. În caz contrar, am să-ţi întrerup aerul.

— Felicitări, spuse Louis Wu.

Femeia şi băiatul, care stăteau de o parte şi de alta a lui, începură să plângă.

— Învingătorului îi aparţine şi dreptul de a fi mulţumit de sine, mormăi Kzinul. Te deranjează morţii sau muribunzii? Cei demni de respectul tău ar fi trebuit să se ofere voluntari.

— Nu le-am dat această şansă. Fii atent, nu-ţi cer ţie să te simţi vinovat…

— De ce m-aş simţi? Nu vreau să ofensez pe nimeni, dar morţii şi muribunzii sunt cu toţii hominizi. Nu sunt din specia ta, Louis, şi cu siguranţă nici din a mea sau a Ultimului. Eu sunt un erou. Am salvat echivalentul a două lumi locuite şi populaţia lor *este* din specia mea, sau aproape.

— În regulă, îţi înţeleg punctul de vedere.

— Iar acum, cu ajutorul tehnologiei avansate din spatele meu, vreau să întemeiez un imperiu.

Louis se trezi zâmbind.

— Sigur, de ce nu? Pe Harta Kzin?

— M-am gândit la asta. Totuşi, cred că prefer Harta Pământ. Teela ne-a spus că exploratorii Kzini o stăpânesc deja. Ca spirit, s-ar putea să fie similară mai mult semenilor mei, cuceritorii, decât decadenţilor de pe Harta Kzin.

— Probabil că ai dreptate.

— Mai mult, cei de pe Harta Pământ au împlinit un vechi vis al semenilor mei.

— Care?

— Să cucerească Pământul, idiotule!

De mult nu mai râsese Louis Wu cu atâta poftă. Să cucerească simple maimuţe!

— *Sic transit gloria mundi*. Şi cum ai plănuit să ajungi acolo?

— Nu este mare scofală să eliberăm *Acul* şi să-l ghidăm înapoi, prin Mons Olympus...

— Nava mea, spuse blând Ultimul, dar vocea sa îşi făcuse loc peste cea a Kzinului. Comenzile mele. *Acul* merge acolo unde vreau eu!

— Şi unde ar fi asta? se mai auzi vocea lui Chmeee.

— Nicăieri, susură din nou Păpuşarul. Nu simt niciun impuls să mă justific... Nu eşti din specia mea şi cum ai putea să-mi faci rău? Ai să-mi arzi iarăşi hiperpropulsorul? Încă mai suntem aliaţi. Am să mă explic.

Chmeee stătea în picioare în faţa zidului din spate, uitându-se foarte atent la Păpuşar. Îşi scosese ghearele. Blana i se înfoiase în jurul gâtului. Era firesc.

— Am violat tradiţia, spuse Ultimul. Am continuat să funcţionez când moartea mă putea lovi în fiecare secundă. Viaţa mea a fost scoasă la mezat timp de aproape două decenii, cu riscuri crescând aproape asimptotic. Riscul a trecut, sunt exilat, dar în viaţă. Vreau să mă odihnesc. Poţi înţelege nevoia mea de a mă odihni mai mult? În *Ac* am acelaşi confort ca şi acasă, aşa cum l-am înţeles eu dintotdeauna. Nava este în siguranţă, îngropată în rocă, sub două straturi de *scrith*, care se compară în rezistenţă numai cu propria mea carcasă. Am linişte şi siguranţă. Dacă mai târziu voi simţi nevoia să explorez, miliardele de kilometri cubi ai Centrului de Reparaţie al Lumii Inelare sunt chiar la uşă. Sunt chiar unde voiam să fiu, şi voi rămâne aici.

* * *

Louis şi Harkabeeparolyn făcuseră *rishathra* în acea noapte. (Nu: făcuseră dragoste.) Nu se mai întâmplase de mult. Louis se temuse că-i dispăruse dorinţa. După aceea, ea îi povestise:

— M-am împerecheat cu Kawaresksenjajok.

El remarcase. Dar ea intenţionase să spună permanent, nu-i aşa?

— Felicitări!

— Aici nu este locul să creşti un copil. – Se jenase să spună: *Sunt însărcinată*. Fireşte că era însărcinată.

— Trebuie să existe Constructori ai Oraşului peste tot pe Lumea Inelară. Te poţi stabili oriunde. De fapt, mi-ar plăcea să vin cu tine, continuă Louis! Noi am salvat lumea. Cu toţii vom fi nişte eroi, presupunând că cineva ne va crede.

— Dar, Louis, nu putem *pleca*! Nici măcar nu putem respira la suprafaţă, costumele noastre presurizate sunt zdrenţuite şi ne aflăm în mijlocul *Marelui Ocean*!

— Nu suntem într-o situaţie atât de disperată! spuse bărbatul. Vorbeşti ca şi cum am fi fost părăsiţi goi între Norii lui Magellan. *Acul* nu este singurul nostru mijloc de transport. Există mii de discuri plutitoare de felul celui pe care l-am folosit. Există o astronavă atât de mare încât Ultimul a reuşit să-i prindă detaliile pe radarul de profunzime. Vom găsi, poate, ceva intermediar.

— Va încerca aliatul tău cu două capete să ne oprească?

— Din contră. Ultimule, ne auzi?

Plafonul răspunse „da” şi Harkabeeparolyn tresări.

— Eşti în cel mai sigur loc posibil de pe Lumea Inelară, continuă Louis. Ai spus-o chiar tu. Cea mai imprevizibilă ameninţare cu care te mai confrunţi este prezenţa străinilor la bordul navei tale. N-ai prefera, oare, să scapi de noi?

— Fără îndoială. Am şi sugestii. Să-l scol pe Chmeee?

— Nu, o să vorbim mâine.

* * *

Chiar la marginea prăpastiei, apa începea să se condenseze. De aici, curgea vertical. Devenea un râu, o cascadă de treizeci de kilometri înălţime. Baza era o mare de ceaţă care acoperea împrejurimile pe sute de kilometri.

Camera sondei era îndreptată în jos, de-a lungul laturii Hărţii Marte, şi nu le arăta decât apa căzătoare şi ceaţa.

— În lumină infraroşie însă, priveliştea se schimbă, spuse Ultimul. Uitaţi-vă!

Ceaţa ascundea o navă. Triunghiul îngust al unei nave ciudat concepute. Nu se zăreau catarge. Doar o clipă, gândi Louis. Treizeci de kilometri în jos…

— Chestia asta trebuie să aibă mai mult de un kilometru şi jumătate lungime.

— Aproape atât, fu de acord Ultimul. Teela ne-a spus că a furat o navă-colonie Kzinti.

— OK.

Louis se decisese deja foarte repede.

— Am detaşat un filtru intact de deuteriu de la sonda pe care a distrus-o Teela, spuse Ultimul. Aş putea alimenta acea navă. Călătoria Teelei a fost epuizantă, dar a voastră nu va fi necesar să fie. Puteţi folosi discurile plutitoare pentru explorare şi pentru comerţ, când veţi ajunge la ţărm.

— Bună idee!

— Mai vrei un droud în funcţiune?

— Să nu mă mai întrebi vreodată asta, ai înţeles?

— Am înţeles. Răspunsul tău este evaziv.

— Corect. Poţi să demontezi o pereche de discuri de păşit de pe *Ac* şi să le montezi pe navă? Ele ne vor oferi posibilitatea de a ne replia, dacă vom da peste un obstacol adevărat. – Îl văzu pe Păpuşar că se priveşte ochi în ochi şi adăugă: *Ţi*-ar putea salva viaţa. Mai există un Protector, care nu va mai trebui să părăsească Lumea Inelară, mulţumită nouă.

— Pot să fac asta, spuse Ultimul. Este însă acesta un mijloc adecvat pentru a ajunge la ţărm?

— Da, interveni Chmeee. Este o călătorie lungă… o călătorie de peste o sută cincizeci de mii de kilometri. Louis, semenii tăi presupuneau că o călătorie pe mare este odihnitoare.

— Pe marea aceasta, s-ar putea să fie mai degrabă distractivă. Nu va trebui să ne îndreptăm direct spre sensul de rotaţie. Există o Hartă a unei lumi necunoscute în direcţie opusă, la o distanţă mult mai mică. – Louis zâmbi către Constructorii Oraşului şi continuă: Kawaresksenjajok,

Harkabeeparolyn, n-ar fi bine să verificăm anumite legende pe cont propriu? Poate mai creăm câteva.

Glosar

Aeroscuter: Vehicul cu un singur loc utilizat pentru explorare în prima expediţie pe Lumea Inelară.

Arcadă: Lumea Inelară văzută de pe suprafaţa ei. Unii băştinaşi cred că lumea lor este o suprafaţă plată, înconjurată de o arcadă parabolică îngustă.

ARM: Poliţia Naţiunilor Unite. Jurisdicţia sa este limitată la sistemul Pământ-Lună.

Babord: Partea stângă atunci când se priveşte în sensul rotaţiei Lumii Inelare.

Centrul de control: Vezi *Centrul de reparaţie*.

Centrul de reparaţie: (Ipotetic) Centrul de întreţinere şi control al Lumii Inelare.

Centurar: Locuitor din centura de asteroizi, Sistemul Sol.

Cziltang brone: Un dispozitiv al Constructorilor de Oraşe, un fel de radiator care permite obiectelor solide, marfă, pasageri etc. să penetreze *scrith*-ul.

Discuri de păşit: Sistem de teleportare utilizat pe Flota Lumilor. (Alte rase cunoscute utilizează metode mai puţin sofisticate, de pildă cabine închise de transfer.)

Droud: Un dispozitiv mic ce se cuplează pe ceafa unui împătimit al curentului, cu scopul de a regla fluxul electric spre centrul plăcerii din creierul său.

Flota Lumilor: Cele cinci planete ale Păpuşarilor.

Fooch (*Foochesth*): Bănci de piatră răspândite prin parcurile de vânătoare Kzinti.

Flup: Sediment de pe fundul oceanului.

Hidropropulsorul Outsiderilor: Propulsoare superluminice, niciodată folosite de *Outsideri*, dar utilizate din ce în ce mai mult pentru călătoriile interstelare de către toate speciile din Spaţiul Cunoscut.

I-a făcut-o: Expresie ce semnifică utilizarea (mai ales pe ascuns) a unui tasp asupra cuiva.

Lander: Denumire generică pentru un vehicul de transport sol-orbită.

Marele Şlem: Vezi *Nava cu hiperpropulsie cuantică de gradul doi*.

Munţii Răsturnaţi: Munţi care se ridică pe lângă Zidurile de Margine. Ei posedă propriul lor sistem ecologic. Reprezintă o etapă în circulaţia *flup*-ului.

Nava cu hiperpropulsie cuantică de gradul doi: Dezvoltată de Păpuşarii Pierson, este infinit mai rapidă decât cea construită de Outsideri. *Marele Şlem* a fost astronava prototip, prima care vizitase centrul galactic.

Ochiul Furtunii: Forma curenţilor de aer, a vânturilor care se formează în jurul găurii făcute de un meteorit în fundamentul Lumii Inelare.

Outsider: Formă de viaţă inteligentă a cărei biochimie este bazată pe heliu lichid şi efecte termoelectrice. Outsiderii călătoresc de la o stea la alta pe astronave cu viteze subluminice, comercializând informaţii.

Planta Spaghete: Plantă comestibilă de pe Lumea Inelară, având această formă evidentă.

Planta Weenie: Plantă comestibilă, răspândită în zonele umede de pe Lumea Inelară, asemănătoare pepenilor sau castraveţilor, dar care creşte în lanţ; un fel de aglomerări de rădăcini care se dezvoltă din noduli.

Rădăcina Cot: Plantă de pe Lumea Inelară, crescută pentru împrejmuiri.

Rishathra: Practicarea unor relaţii sexuale cu persoane din afara propriei specii (dar de tip hominid).

Scrith: Material extrem de dens a cărui rezistenţă la rupere este de ordinul forţelor nucleare. Din el este alcătuită structura de rezistenţă a Lumii Inelare; de asemenea, el formează baza tuturor formelor de relief ale acesteia. Zidurile de Margine sunt şi ele construite din *scrith*.

Spaţiu uman: Mulţimea sistemelor solare locuite de oameni.

Spaţiu cunoscut: Regiune galactică cunoscută omenirii prin explorarea făcută atât de oameni cât şi de alte specii.

Stază: O condiţie în care timpul se scurge foarte încet. Raportul poate fi enorm: o jumătate de miliard de ani timp real pentru câteva secunde în stază. Un obiect în stază este cvasi-invulnerabil.

Tanj: Acronim slang (nu există dreptate pe lumea asta!) folosit ca înjurătură.

Tasp: Un dispozitiv miniatural de stimulare de la distanţă a centrului plăcerii din creierul uman.

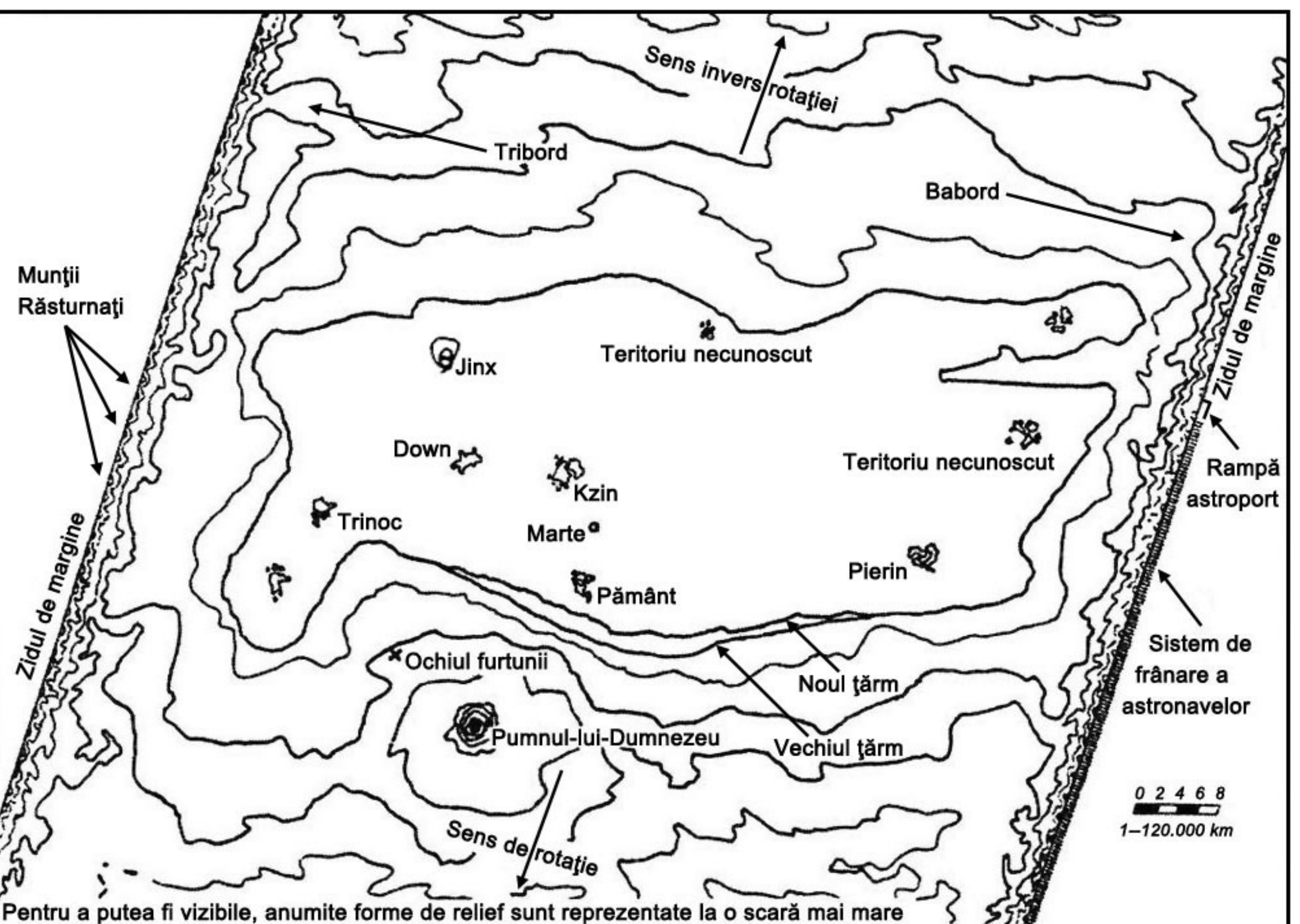
Terraformare: Modificarea unei planete pentru a o face asemănătoare Pământului.

Tribord: Partea dreaptă atunci când se priveşte în sensul rotaţiei Lumii Inelare.

Truster: Propulsor fără reacţie care a înlocuit motoarele de fuziune pe toate astronavele cu excepţia crucişătoarelor de război.

Parametrii Lumii Inelare

30 ore = o zi pe Lumea Inelară
7,5 zile = o rotaţie completă a Lumii Inelare
75 zile = 1 *falan*
Masă = $2x10^{30}$ grame
Rază = 152.000.000 kilometri
Circumferinţă = 955.200.000 kilometri
Lăţime = 1.595.200 kilometri
Suprafaţă = $15,54 \times 10^{14}$ kilometri pătraţi (aproximativ 3.000.000 de suprafeţe terestre)
Gravitaţia la sol = 9,455 m/s^2 = 0,992 g
Zidurile de Margine se ridică la 1.600 kilometri spre interiorul Lumii Inelare
Steaua centrală: tip G3, foarte aproape de tipul G2, puţin mai mică şi mai rece decât Sol.

Sens invers rotaţiei
Tribord
Babord
Munţii Răsturnaţi
Zidul de margine
Jinx
Teritoriu necunoscut
Down
Kzin
Teritoriu necunoscut
Rampă astroport
Trinoc
Marte
Pierin
Zidul de margine
Pământ
Sistem de frânare a astronavelor
Ochiul furtunii
Noul ţărm
Pumnul-lui-Dumnezeu
Vechiul ţărm
0 2 4 6 8
1–120.000 km
Sens de rotaţie
Pentru a putea fi vizibile, anumite forme de relief sunt reprezentate la o scară mai mare

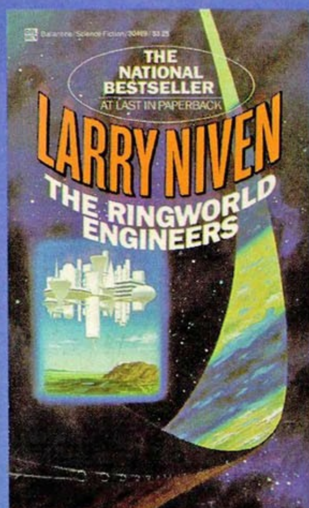
Cuprins

LARRY NIVEN

Inginerii Lumii Inelare

SF 25

Teora

O altă capodoperă a unui maestru al literaturii SF!

Lumea Inelară este un concept ameţitor, care poartă evoluţia viitoare a tehnologiei spaţiale pe culmi nebănuite.

CUM ŞI DE CĂTRE CINE A FOST FĂURITĂ LUMEA INELARĂ?

Răspunzând la această obsedantă întrebare, Larry Niven a scris, la 10 ani după publicarea ***Lumii Inelare***, pentru care a obţinut premiile Hugo şi Nebula, o continuare cel puţin la fel de senzaţională, cu aventuri şi surprize fascinante.

Louis Wu descoperă că Lumea Inelară nu mai e stabilă şi urmează să se autodistrugă în câteva luni. Pentru a împiedica dezastrul, el trebuie să localizeze centrul de control al legendarilor ingineri care au construit Lumea. Căutarea se va transforma într-o aventură captivantă, punctată de tehnologiile misterioase şi spectaculoase pe care doar Niven le poate evoca.

ISBN 973-601-353-7

Editura Teora
Lei 20 000